

Biên Thành Phiến Mã

Contents

Biên Thành Phiến Mã	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	9
3. Quyển 1 - Chương 3	17
4. Quyển 1 - Chương 4	26
5. Quyển 1 - Chương 5	32
6. Quyển 1 - Chương 6	40
7. Quyển 1 - Chương 7	46
8. Quyển 1 - Chương 8	53
9. Quyển 1 - Chương 9	64
10. Quyển 1 - Chương 10	74
11. Quyển 2 - Chương 11	83
12. Quyển 2 - Chương 12	87
13. Quyển 2 - Chương 13	99
14. Quyển 2 - Chương 14	110
15. Quyển 2 - Chương 15	117
16. Quyển 2 - Chương 16	130
17. Quyển 2 - Chương 17	139
18. Quyển 2 - Chương 18	155
19. Quyển 2 - Chương 19	163

Biên Thành Phiến Mã

Giới thiệu

Editor : Âu Dương TìnhThể loại: Đam mỹ, nhất công nhất thụ, ngược luyến, HE. Truyện chia làm hai phần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-thanh-phien-ma>

1. Quyển 1 - Chương 1

Thư Tam Dao bị xưng lưu manh là có nguyên nhân.

Đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn tuy không phải lúc nào cũng làm chuyện xấu nhưng trong mắt hàng xóm, hẳn tuyệt đối là một tai họa mười phần vẹn mười. Nhất là y, y thấy tiểu tử nọ thì rất đau đầu. Ngẫm lại thử xem, nếu như một thằng nhóc choai choai ba ngày hai bận chạy đến đập cửa nhà người, ném đá vào nhà người, trên đường đi đang yên đang lành cũng cố ý kiếm chuyện đụng chạm người mấy lần, người có thích nổi hấn không? Hơn nữa kia chỉ là khởi đầu. Chờ lúc nhóc con lớn hơn một chút, ước khoảng mười ba, mười bốn thì đập cửa sổ đã biến thành cạy cửa sổ. Để làm gì? Nói thật, ban đầu y cũng không hiểu, còn chê cười tên trộm tốn công cạy cửa để rồi trắng tay đi về, cười xong thì chỉ đóng thêm vài cây đinh cho có lệ. Thế nhưng một lần, hai lần, ba lần... Mãi đến khi không chỉ hài mình thiếu đi một chiếc, vợ cũng thiếu đi một đôi, mà tệ hơn là ngay đến một trong hai cái khố mới mua cũng cuốn gói mà đi, y mới xác định nhà mình thật sự bị trộm.

Tên tiểu tặc lại là Thư Tam Dao, một tiểu lưu manh mới tí tuổi đã bắt đầu phá làng phá xóm.

Làm sao biết được?

Thì tại tên tiểu tử chết tiệt đã trộm được đồ còn ngang nhiên chạy đến rống vào mặt y: Quần chèn (quần lót) của ca sao trước sau đều thủng lỗ thế kia!

Y giận đến mức túm lấy hấn đánh lia đánh lịa.

Tiểu tử thôi! Dám trộm quần chèn của ta, trộm xong còn chê này chê nọ! Xem ta bóp chết người!

Tiểu tử nọ bị y đánh đến ôm đầu chạy trốn chết, hấn vừa chạy vừa la hét: Mọi người nghe cho rõ này, có khuê nữ không được gả cho Hà Thủ Cẩn nha! Gả cho quý nghèo thì cẩn thận con gái ra ngoài không có quần mặc đấy!

Sau chuyện đó, không biết do tiểu lưu manh đã luyện cho da mặt dày lên hay thấy y dễ ăn hiếp mà cứ ba ngày hai bận đến gây phiền phức cho y. Thấy y ăn bánh mì, hấn bám riết sau đuôi cho đến khi được chia một mẩu nhỏ mới thôi. Thấy y mặc quần áo mới, cho dù chỉ thêm vài miếng vá, hấn chạy tới sờ soạng mấy cái, không sờ cho đến khi để lại hai dấu tay thì không vui. Thấy y nói chuyện cùng con gái, hấn vội vã vọt qua mắng y cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, tiện thể trêu ghẹo cả đại khuê nữ lẫn tiểu tức phụ nhà người ta.

Ngay cả khi y đang đi yên yên ổn ổn đi trên đường, thằng tiểu lưu manh ấy cũng vô tội vạ phóng ra đánh y một phát rồi trốn mất. Thi thoảng hấn đánh vào lưng, song đại đa số lần đều là cái mông chịu tội... Cho nên mới nói hấn là tiểu lưu manh! Nhìn y dẻo gỏi, hấn không có gì làm bèn đi qua đi lại, hoặc ngồi chồm hổm bên cạnh, đã ngồi là ngồi cả nửa ngày, khiến y tưởng rằng tiểu tử này muốn chuyển sang nghề thợ mộc. Nếu không có lần thằng quý con giật mất chiếc hộp trang sức y mới điêu khắc xong chạy biến – Đương nhiên một đồng cũng chẳng trả, y đã thật sự tưởng hấn muốn học nghề. Chuyện đó bị ông chủ vốn keo kiệt bủn xỉn, hờn tí là đòi trừ lương công nhân của y lấy làm lý do, không những bắt y tự bỏ tiền mua lại nguyên liệu mà còn trừ y hết nửa ngày tiền công. Loại chuyện này nhiều không kể xiết, nhưng đáng hận nhất là tiểu tử kia có một thói quen quái gở hết sức – Hấn cứ nhiên thích nhìn y tắm!

Lần đầu phát hiện, y không lưu tâm. Dù gì đều là đàn ông, thủ phạm lại là thằng nhóc miệng còn hôi sữa nên y cũng không để trong lòng. Huống hồ đây còn là dòng suối trong núi, ai đến cũng được. Có lẽ hấn cũng đến tắm thì sao? Lần thứ hai, hấn thấy thằng nhóc không phải đến tắm mà đứng thập thò sau gốc cây lăm lăm lét lét không biết làm gì. Trong lúc nghĩ ngợi y đã đi đến bên bờ, định mang quần áo đặt trên hòn đá cạnh đó, nào ngờ chúng lại bị trộm sạch, thế là y đành mông trần chạy về nhà. Lần thứ ba... Y nhin.

Lần thứ tư, y phóng nhanh lên bờ túm được tên quý con kỳ cục mắng cho một trận! Lần nọ rất lạ, thái độ tên tiểu tử hư hỏng khá ngoan, hấn cúi đầu nghe y dạy dỗ. Mãi đến khi y phát hiện bản thân đang trần như nhộng, còn ánh mắt tiểu lưu manh lại dán chặt ở vị trí nào đó. Lần thứ năm... Tóm lại càng về sau càng thâm. Người không tưởng tượng nổi cảm giác một nam tử trưởng thành bị một thiếu niên nhìn lên phức tạp cỡ nào đâu. Thế là từ rày về sau, mỗi khi ánh mắt tiểu tử kia ve vãn trên người, da gà da vịt toàn thân y thì nhau nổi. Mùa hè qua, mùa đông về, y một mực khẳng định dù hấn muốn nhìn cũng không nhìn

được, song kết quả... Vào một ngày mưa, nóc nhà phòng y bị dột, y đành trèo lên xem thử, ai dè thấy mái ngói bị xếp lung tung. Ngói xếp kiểu này đương nhiên không ngăn nổi nước mưa. Theo dõi vài hôm đã để y tóm được tiểu lưu manh trên nóc nhà. Khỏi phải bàn, ai đó no đòn tại chỗ.

Kỳ thật cũng không lạ, thành Phiến Mã loại người nào chẳng có? Tuy bảo Thư Tam Đàm là tiểu lưu manh đủ tiêu chuẩn nhưng tới giờ hắn vẫn chưa gây phiền phức gì lớn cho y, và lại còn thường mang mấy món thôn dã đến tặng y, ngẫu nhiên đi xả giận cho y. Tỷ như ông chủ bún xin của y đột nhiên bị chụp bao bố đánh cho không dám ra ngoài gặp người tận hai ngày.

Về phần y làm sao biết được ư? ...Bởi vì tiểu tử nọ mỗi lần “vì” y làm chuyện gì đó xong đều chạy đến trước mặt y lĩnh công. Ôi, đã vậy thì lưu manh cứ lưu manh, nói cho cùng người làm sao có thể tức giận với một thằng nhóc miệng còn hôi sữa chứ?

Nhưng khi Thủ Cẩn dần quen với những hành vi quái gở của hắn, thậm chí đôi lúc còn vừa nhìn vừa cười, tiểu lưu manh Thư Tam Đào lại nghĩ ra phương pháp mới dày vò y.

Đương lúc chăm chú làm một thợ mộc chuyên nghiệp, y đột nhiên nghe thấy có người thì thầm bên tai: “Ê, khép áo cho kín, nhìn thấy nhũ đầu (núm vú) hết rồi kìa.” ...Ta nhin!

Đang đi tiểu ven đường, đột nhiên bên cạnh y nhảy ra một người cứ nhìn chằm chằm vào chỗ nào đó của y, dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Thì ra lúc ca đi tiểu bộ dạng thế này...” Làm hại y toàn bộ nước tiểu còn lại đều chảy không ra. Sự việc lần ấy đã gieo lại trong y một mầm bệnh, khiến cho y về sau mỗi khi đi tiểu bên ngoài là tự động mắt nhìn bốn phía tai nghe tám hướng, chỉ sợ có người lại nhảy ra từ sau lưng.

Bên dòng suối.

“Sao da dẻ ca đen quá vậy? Bất qua đen chút không sao, sờ sướng tay là được.” Tiệp thể sờ thử.

...

Đi đồn củi.

“Nè, không có ai đâu, cởi quần áo ra đi. Ca xem ca nóng đến mức toàn thân đều là mồ hôi, bộ dáng như vậy nếu không phải đang đứng mà là đang nằm thì giống hệt giấc mộng xuân của ta đêm qua.”

...

Đi trên đường.

“Cẩn Tử ca, ta không muốn cứ phải nhìn mông ca mà tự sờ mông mình, buổi tối ta đến tìm ca được không?” Tiểu lưu manh vọt tới, dán vào tai y mà thủ thủ.

“...Cút!”

Từng ngày trôi qua, tiểu hài tử giờ đã lớn.

Thư Tam Đào mười sáu tuổi đã dám đứng chặn tại sơn đạo không người qua lại, mang bộ dạng lưu manh trên ghẹo con trai nhà lành nói: “Ê, làm đàn bà của ta, thấy sao?”

Thủ Cẩn, nạn nhân của hai cuộc hôn nhân thất bại do tiểu tử này gây ra, lờ hắn mà đi.

Qua hai ngày, trưng cầu ý kiến tiến hóa thành uy hiếp.

“Ê, Hà Thủ Cẩn, cho ca thời gian ba ngày, nếu ca không ngoan ngoãn lên giường của tiểu gia ta, tiểu gia ta phóng hỏa đốt nhà ca!”

Qua thêm ba ngày, tiểu lưu manh ngăn cản y đang vội vã về nhà.

“Ta nói này họ Hà kia, đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Ta có thể nói ca hay, tối nay ta đến nhà ca, nếu ca còn dám khóa cửa thì ta đi méc cha ca, nói ca tán tỉnh ta!”

...Y thấy buổi tối nên bảo nhị nương nấu chút chè đậu xanh cho hắn ăn. Trời nóng, thằng nhóc chắc bị hỏa vượng.

Tiểu lưu manh nọ trước khi lang bạt đến tìm y lần cuối, mang theo một bầu rượu, cứ thế mà lôi y từ trong chăn êm nệm ấm ra ngoài để uống rượu cùng hắn.

Một chén rượu chảy xuống bụng, y tửu lượng bình bình, cộng thêm cơn mơ màng mới ngủ dậy, lẳng lẳng lắng nghe mấy lời tâm xàm buồn nôn của hắn.

Nói cái gì mà từ nhỏ đã nhìn trúng y, bởi vì vào ngày đông lạnh lẽo y đã ôm hắn về nhà.

Tiểu tử không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới Thủ Căn liền phát cáu.

Hồi ấy tiểu tử kia không biết đói quá hóa rồ hay bị cái gì mà lúc y đang lên núi nhặt củi, hắn đột nhiên từ trên cây nhảy xuống, dùng cành cây đập đầu y, đoạt lấy lương khô của y nhét đại vào mồm, kết quả bị chiếc màn thầu lạnh tanh làm nghẹn đến đỏ mặt tía tai, thiếu chút tắt thở. Nhìn hắn thật đáng thương, y cố không để ý đến vết thương trên đầu vẫn đang chảy máu không ngừng, dốc ngược thùng nhóc xuống rồi vỗ vỗ lưng hắn, giúp hắn vỗ ra miếng màn thầu.

Sau đó thấy hắn đói đến nỗi đom đóm mắt, trên mình ngay cả bộ quần áo lạnh lặn cũng không có mới mềm lòng bẻ hắn về nhà. Hiện tại nghĩ lại quả thật là ngàn lần không nên vạn lần không nên. Vì chuyện đó mà đến bây giờ cha mẹ y vẫn trách mắng y, nói tại y mang đứa nhỏ về mà mùa đông năm ấy nhà y suýt cạn kiệt lương thực. Nhị đệ tam đệ tuổi còn bé của y nhắc tới tên quỷ con càng hận đến nghiêng răng – Tiểu tử kia vừa vào nhà đã giành ăn với Tiểu Nhị Tiểu Tam, tối ngày thứ hai còn trộm luôn lương thực dự trữ của cả nhà. Cho nên Thủ Căn để mặc hắn nói nhảm, chỉ đắm chìm trong thế giới của mình. Tiểu lưu manh mãi lo bày tỏ nỗi lòng mà không chú ý đến cái đầu bên cạnh đã sắp gục xuống ngực.

Đang nói đến đoạn hắn vốn định vừa tròn mười sáu sẽ dùng kiểu mười sáu người khiêng rước y về nhà, nhưng rồi phát hiện nam nhân không thể lấy nam nhân, hắn phần nọ nói: “Ca có biết lúc ấy ta khó sống thế nào không? Ta chỉ muốn thiên ca.”

Người dám! Ta phế người trước thì có! Thủ Căn giật mình đánh bay cơn buồn ngủ, lập tức thẳng lưng. Thiếu chút thì quên trước mặt tiểu tử này tuyệt đối không thể thả lỏng, bằng không người không biết được lúc nào hắn lại nổi cơn đũa giỡn lưu manh.

“Uống!” Tiểu lưu manh tàn bạo vỗ sảng nói.

Được thôi, uống thì uống. Vừa khéo làm ấm thân thể.

Ừng ực! Một ngụm một chén, không tẻ, rượu rất mạnh.

“Ngày mai ta phải đi rồi. Tiểu gia ta trước giờ đều muốn ra ngoài lang bạt, nếu không phải vì ca...”

Hả? Mai mốt kiếm pháo đốt chơi, nói không chừng ngày tháng mai sau của ta sẽ rất tươi sáng.

“Ta đã nghĩ kỹ, nếu ta cứ thế này mà đi thì ca nhất định không đợi ta. Ta vừa xoay lưng khẳng định ca liền đi lấy vợ.”

Còn cần người nói à? Nếu không phải do tiểu tử nhà người thích phá đám, ta có phải chịu cảnh đã qua hai mươi vẫn còn chán đơn gối chiếc không chứ?

“Cho nên, ca theo ta đi!”

...Cái gì?

Âm mưu của tiểu lưu manh không đạt được, đêm hôm khuya khoắt bị y tổng ra khỏi nhà, một tấm lưng thể thâm vác theo một bao hành lý đáng thương ra đi. Y đứng ở cửa nhìn đối phương đi xa.

Nam chí chí tại bốn phương, nhưng y không giống hắn. Cha mẹ còn đây, y không thể đi xa. Y còn có người thân, toàn gia trên dưới đều cho y chống đỡ.

“Nè nè.”

Sau cửa xuất hiện một cái đầu.

“Đại ca, có phải Tam Đào ca không?” Tiểu muội Thanh Vận hỏi.

“Ừ.” Thủ Căn nhú mày, “Sao trễ vậy còn chưa ngủ? Còn không mau vào phòng ngủ đi.”

“Ừm...” Thanh Vận mân mê cái miệng nhỏ, dây dưa không chịu đi.

“Đại ca, Tam Dao ca ngày mai còn đến không?”

“Đi ngủ!”

“Dạ...” Tiểu Thanh Vận không tình nguyện khép cửa phòng.

Thủ Cầm lắc đầu, cũng may tiểu lưu manh đi rồi, bằng không biết đâu sau này nhà họ phải rước một lưu manh về làm rể.

Tiểu lưu manh tuy rời đi nhưng không như y tưởng tượng mà cắt đứt liên lạc, trái lại cứ một thời gian lại có người mang thư về.

Lá nào cũng dùng chữ viết xiên vẹo nói mấy chuyện loạn thất bát tao.

Tỷ như:

“Mười lăm tháng sáu, hôm nay tiểu gia khiêu chiến cao thủ Lý Tam Cái của Nhạn Đãng. Tên Ba Vỡ (Tam Cái) ấy thật sự không phải là cái vỡ rỗng, một quyền đã đánh ta bẹp dí. Cầm Tử ca, quyền đó đau lắm! Nhưng Thư Tam Dao ta là người gì chứ, vừa nghĩ đến Cầm Tử ca của ta còn đang ở nhà đợi ta cưỡi ngựa lớn đến cưỡi ca ấy, ta lập tức từ dưới đất đứng dậy, không ngừng cố gắng, bị đánh ngã lại đứng lên! Đứng lên rồi bị đánh ngã, bị đánh ngã rồi lại đứng lên. Lặp đi lặp lại đến khi ta không bò dậy nổi mới thôi. Bất quá Tam Cái kia cũng không xấu, hắn đem ta về nhà chữa trị. Đây là bể ngoài, về sau ta mới biết hắn đem ta cho con gái hắn luyện y thuật! Giận à nha! À, Cầm Tử ca, ca yên tâm, con gái hắn tới quyền rũ ta, ta không thêm chú ý đến ả. Nhưng mà đàn bà thật kỳ quái, ta đối với ả càng lạnh đậm thì ả càng quấn lấy ta, thật chịu không nổi mà! Nhưng ta không thể đánh ả như ca hay đánh ta, thiếu chút nữa ta ghen chết!

Cuối cùng ta khỏe lại, tiếp tục khiêu chiến Lý Tam Cái. Sau hai lần thì hắn sống chết không chịu trị cho ta nữa. Con gái hắn lên đưa thuốc cho ta, ta nghĩ giữ được rừng xanh thì lo gì thiếu củi đốt mới nhận lấy. Cầm Tử ca, ca đừng hiểu lầm, ta dùng thuốc của ả chứ không dùng người của ả đâu. Thật mà!

Lần sau ta đi tìm Lý Tam Cái lại không thấy người đâu, nghe nói đã ra ngoài vân du. Cầm Tử ca, ca nói xem có phải vì hắn sợ bại dưới tay ta mới lên bỏ trốn không nhỉ? Ừm, đúng rồi, quên nói ca biết, giang hồ có một bảng xếp hạng võ công, Lý Tam Cái là đệ nhất.”

Bên trên là bức thư thứ nhất tiểu lưu manh của y kể chuyện hơn nửa năm hắn lang bạt, đọc xong thư, trong lòng y chửi thẳng má nó.

Người nói xem tiểu tử này vừa ra khỏi cửa tìm ai không tìm lại đi khiêu chiến võ lâm đệ nhất cao thủ?!

Đây là cái người ta gọi là phiêu bạt giang hồ sao?

Ta thấy căn bản chính là tự tìm cái chết!

Bức thư thứ hai rất nhanh cũng đến, cách bức thư nhất khoảng ba tháng.

“Cầm Tử ca, phong cảnh Giang Nam đẹp lắm, thật muốn cùng ca đi ngắm. Ca biết không, non xanh nước biếc, còn có đại khuê nữ tiểu tức phụ đều đoan chính hơn con gái chỗ chúng ta.

Ây da, ca thật sự nên đến xem, đặc biệt phải xem ta làm sao đánh cho Vân Trung Hồ tan tác tới bờ! Hà hà!

Bạc trong nhà hắn nhiều lắm, nghe nói hắn cũng là một tên vô lại chuyên hà hiếp bà con nên ta chẳng thêm khách khí, cầm theo một ít bạc nhà hắn làm lộ phí. Cầm Tử ca, ca thấy ta như vậy có tính là vì dân trừ hại không?”

Ta thấy người mới là tai họa!

Phong thư thứ ba đến vào cuối năm. Phong thư này thiếu chút nữa tức chết y.

“Cầm Tử ca, ta thật nhớ ca...”

Nhớ ca với bản mặt hung bạo, nhớ ca với làn da đen như đất nồi, nhớ ca với cặp đùi cơ thịt rắn chắc, ôi, nếu để ta cắn một phát thì đã biết bao.

Ta nhớ ca rất nhiều rất nhiều. Ví như bàn tay chai sần ẩm áp của ca, cẳng chân khẳng khiu dài ngoằng của ca, còn cặp lông mày vênh vênh giữa cặp đùi của ca nữa.

À, còn có cặp nhũ đầu nâu nâu lúc nào cũng trốn ở trong ngực không cho ta nhìn kỹ một lần của ca. Ôi, Căn Tử ca, ca không biết ta muốn dày vò và liếm được chúng đến mức nào đâu.

Thôi xong, Căn Tử ca, tối nay ta phải đi tìm kỹ viện giải quyết cho nguội, bằng không ngày mai tỷ thí với lão hòa thượng ta nhất định sẽ thua mất. Hay ta đi làm hòa thượng luôn nhé, như thế ta không cần tìm một cây búa chuyên dùng để đập chết ca!”

Một năm nay, y bận nuôi sống cả nhà, đôi lúc nhàn hạ chút đỉnh mới nghĩ đến không biết tiểu tử kia bên ngoài đã náo loạn đến đâu, có bị người ta chém hay không.

Về số phận ba phong thư tiểu tử gửi về ư? Y đã giấu kỹ tất cả dưới giường.

Năm thứ hai, thật lâu y không thấy tiểu tử kia gửi về phong thư nào.

Có điều y không cảm thấy kỳ quái, chỉ thường nghĩ không biết có phải thằng nhóc đã chết bên ngoài không?

Y tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh, tỷ như tiểu lưu manh ở ngoài đắc tội với lão đại nào đó hoặc khiêu chiến thất bại, cuối cùng bị đánh chết, thi thể bị vứt vào rừng sâu không ai hay biết.

Y cũng từng nghĩ qua, không biết chừng tiểu tử lại đi lưu manh người ta, về sau... Nào phải tính tình ai cũng tốt như mình đâu? Cho nên kết cục của tiểu tử nọ nhất định là bị bắt vào nha môn chứ không phải đang trong ổ chần của ai đó. Thủ Căn phi thường khẳng định.

Vào tháng thứ bảy, năm thứ hai, thằng oắt con cho người gửi về phong thư thứ tư.

“Căn Tử ca, lần này ta thiếu chút đi đời. Kỳ thật ta tưởng ta không qua nổi, sợ ca sẽ khóc lóc thảm thiết nhưng lại không muốn gặt ca. Không ngờ tên Miên Lý Tàng Châm Hoàng Phong thật sự là miên lý tàng châm (trong bông có kim, lòng dạ nham hiểm).Cuối cùng của cuối cùng, lúc ta tưởng mình sắp thắng đến nơi thì hần phóng ba cây độc châm vào ta.

Ta thua rồi. Lần thua này suýt chút nữa lấy đi cái mạng nhỏ của ta. Căn Tử ca, ca nghe thấy có chút nào đau lòng vì ta không? Ta biết ca ngoài miệng sẽ mắng ta tự đâm đầu vào chỗ chết nhưng trong lòng nhất định lo đến mất ngủ.

Hô hô, ca yên tâm! Có người cứu ta. Hần là con cháu thế gia ta quen hồi mới vào giang hồ, họ Thạch, rõ ràng gây khó lại thích người ta gọi y Bàn Tử (tên mập), còn đặc biệt thích sĩ diện. Khi ấy ta cần một thứ, hần ban đầu không cho ta, sau bị ta đánh đến heo còn ốm hơn hần, hần mới ngoan ngoãn gọi ta đại ca. Căn Tử ca, ca nói sức hấp dẫn của ta có lớn không? Nhưng còn ca sao lại thấy ta chướng mắt? Ừm, không vui chút nào, ta quyết định đi dân cho Bàn Tử một trận vậy. Sau khi ta dưỡng thương xong liền đi tìm Miên Lý Tàng Châm, ta muốn một cánh tay của hần. Không sai! Căn Tử ca, ca không nhìn lầm! Ta thắng! Ta thắng đệ lục cao thủ trên bảng xếp hạng cao thủ võ lâm! A ha ha ha! Ta đã nói ta là thiên hạ đệ nhất mà! Căn Tử ca, ca đợi, ta nhảy xuống Trường Giang bơi về gặp ca!”

Đêm ấy y ngủ ngon lạ thường. Trong mơ, y thấy tiểu lưu manh hết như con cá lớn bơi về thành Phiến Mã, còn y đứng trên bờ vẫy hần. Mơ xong y quyết định ngày mai đi mua cá về giết ăn.

“Rầm.”

“...Ai?” Đang mơ mơ hồ hồ, Thủ Căn còn mãi mê suy nghĩ nên ăn cá kho hay cá sốt chua ngọt.

“Căn Tử ca, mở cửa.”

Giật nảy mình, Thủ Căn mở choàng mắt.

“Căn Tử ca.”

Không đợi đối phương gọi đến tiếng thứ ba, Thủ Căn đã tung chăn, phóng xuống giường chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa, một đứa trẻ to xác cao cao gầy gầy, quần áo luộm thuộm đang cười hì hì với y.

Thủ Căn dùng một tay xách tai hần lôi vào nhà.

“Ây da, ây da, ca, ca nhẹ, nhẹ thôi! Ca có biết đại hiệp ta là ai không, ta hiện tại là giang hồ đỉnh đỉnh đại danh lãng tử Tam Dao.” Giọng nói vọt kêu thuở nào giờ đã dễ nghe hơn nhiều.

“Đại hiệp? Nếu ngươi là đại hiệp vậy trên đời còn ai là lưu manh? Nói, tiểu tử ngươi sao lại đột nhiên chạy về? Có phải đã gây họa gì bên ngoài không?” Thủ Cẩn buông tay, xoay người vào nhà.

Tam Dao xoa tai, làu bàu: “Đâu có đâu. Ta chỉ là nhớ ca mới về thăm ca. Ca, ta mệt, muốn đi ngủ.” Nói xong hắn đã bước qua phía giường Thủ Cẩn.

“Ngươi!” Thủ Cẩn vừa quay đầu liền thấy tên kia chẳng cũng đã trùm kín.

“Ôi chào chào ôi, hạnh phúc quá. Mùi Cẩn Tử ca của ta, chần Cẩn Tử ca của ta.” Tam Dao ôm chần lẩn qua lẩn lại trên giường. Một lát sau hắn cứ nhiên còn kẹp chần vào chân thành động tác quái dị.

“Ngươi làm gì thế! Đừng chà đạp chần của ta, ngồi dậy!” Thủ Cẩn nhắc chân chuẩn bị đạp hắn. Chắc, tiểu tử, cho ngươi nằm thêm không biết ngươi còn làm ra trò buồn nôn tởm lợm gì nữa.

“Không thích.” Tam Dao liều chết không buông chần.

Thủ Cẩn bắt đắc dĩ ngồi xuống đầu giường, thấp giọng hỏi: “Ngươi về để làm gì?”

“Còn có thể làm gì, về xem ca có nhân lúc ta đi vắng mà lén lấy vợ không thôi.”

“Sao ngươi biết?” Thủ Cẩn kinh hãi. Nhị nương y vừa bàn xong chuyện hôn nhân, là con gái của ngõ tác nha môn. Y ngằm đi xem cô bé nọ, cảm thấy cô bé rất tốt, dung mạo không tệ, bề ngoài có vẻ dịu dàng, có lẽ sẽ hợp với y. Cả nhà định rằng mấy ngày nữa sẽ đến cầu thân.

“Ca nói cái gì?! Ca thật sự tìm một ả!” Tam Dao bùng nổ tại chỗ, một chú cá chép bắn lên từ trên giường, chụp lấy Thủ Cẩn mà rống.

“Ui! Ngươi nói nhỏ thôi! Ngươi muốn đánh thức hết cả nhà ta à?”

“Cách cả cái sân, bọn họ không nghe thấy được. Ca không được chuyển trọng tâm, nói, có thật là ca làm loạn sau lưng ta?”

...Cái gì gọi là làm loạn sau lưng ngươi? Ngươi là gì của ta chứ?

Thủ Cẩn vỗ hần một phát, “Ngồi xuống, không biết lớn nhỏ, áo ta cũng dám túm.”

“Cẩn Tử ca, ca sao có thể làm một bông hoa lẳng lơ!” Tam Dao buông vạt áo y ra nhưng cả người lại nhào đến ôm lấy Thủ Cẩn.

“Bông hoa lẳng lơ cái gì! Không biết dùng từ thì đừng dùng bậy.” Thủ Cẩn bị chọc tức điên.

“Ngươi cũng không chịu suy nghĩ xem ta bao tuổi, ta đã hai mươi hai! Còn không cưới vợ thì người ta sẽ nghĩ ta có bệnh đó. Trên cổ ngươi... Đợi chút, ta xem xem!”

Thủ Cẩn khê kéo quần áo Tam Dao xuống.

“Ngắm gì vậy?” Tam Cẩn khó hiểu, rướn ra từ trong lòng Thủ Cẩn, áo hắn đã bị kéo xuống khá sâu mà hắn còn khoe khoang: “Thế nào, vóc người không tệ nhỉ.”

Thủ Cẩn lẳng lẽ không đáp.

“Sao rồi?” Tam Dao tiến đến trước mặt y.

Thủ Cẩn sờ sờ lưng hắn, lại sờ sờ ngực hắn.

“...Sau này cẩn thận một chút. Mạng là của mình, cố gắng đừng để người khác chém lung tung.”

Tam Dao ngẩn ngơ, “Ca, ý ca là chỉ cần đối phương trả tiền là có thể chém người ta?”

Thủ Cẩn tát hần bay qua một bên rồi đi lấy cơm sáng.

Áp mặt vào giường, Tam Dao uể oải nhìn cửa phòng được đóng kỹ, chợt nở nụ cười. Nụ cười pha chút vị đạo của người đàn ông từng trải mùi đời.

“Đau lòng thì nói thẳng đi, con vịt chết tiệt cứng mỏ, ta xem ca còn cứng được đến bao giờ.” Nói xong hắn liền vùi đầu vào chăn, chỉ thấy trong lúc hắn cúi đầu, tấm lưng trần hiện rõ một vết sẹo xấu xí kéo dài từ cổ đến thắt lưng.

Chờ Thủ Cẩn mang cơm sáng đến thì trên giường đã không còn ai.

Thủ Cẩn cũng không để ý, chung quy tiểu tử này đi không thấy hình về không thấy bóng, nơi dừng chân không cố định, nếu không phải hắn đến tìm y thì căn bản không cách nào tìm thấy hắn.

Cuối tháng bảy, Thủ Cẩn không đem lời của tiểu tử lưu manh đặt trong lòng, dưới sự thúc giục của người nhà đã đi dễ thân. Thế nhưng lúc y đến, người cha vợ vốn rất vừa ý y nay đòi y phải mang đến mười sáu cân muối, mười sáu cân trà bánh, mười sáu lượng bạc làm sinh lễ.

Đừng nói nhà y đào không ra mười sáu lượng bạc, chỉ muối và trà bánh cũng đã là chuyện không có khả năng. Phải biết rằng đương triều lượng muối cùng trà đều bị khống chế, có tiền cũng không mua được.

“Đây là chuyện gì chứ? Lúc trước sao không thấy yêu sách mấy thứ đó?” Cha y phẫn nộ nói.

“Bỏ đi, ai không quý con gái người ta, chắc ông ấy cảm thấy nhà mình nghèo, sợ con gái gả qua chịu khổ.” Đặc biệt Thủ Cẩn lại không tức giận. Vả lại tiểu muội Thanh Vận dạo này cũng đang có bệnh, mời rất nhiều đại phu cũng chưa khỏe, cả nhà đều lo lắng.

Vì vậy chuyện này tạm gác lại trước. Đầu tháng tám, Thanh Vận bị một lão lang trung chẩn đoán bị bệnh nhà giàu, phải mỗi ngày dùng nhân sâm hầm với gà mái dầu làm thuốc dẫn, phối với phương thuốc tổ truyền nhà lão, liên tục dùng trong bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể thuyên giảm.

Người nhà ban đầu không tin nhưng về sau phát hiện phương thuốc quả thật được việc, thân thể Thanh Vận đã có chuyển biến tốt đành không thể không tin.

Nhưng... có vấn đề.

Tiểu muội Thanh Vận thân thể có chuyển biến tốt khiến trong nhà vừa vui vừa buồn. Vui vì trên mặt con gái út Thanh Vận cuối cùng đã có nụ cười, buồn vì trọng trách nuôi sống cả nhà càng nặng thêm.

Mà Thủ Cẩn lại càng cưng chiều tiểu muội Thanh Vận vô cùng, luận tuổi tác, y lớn hơn cô bé trọn một giáp (12 năm), làm phụ thân nó còn được, tự nhiên thường thiên vị con nhỏ. Vì vậy y đề nghị với gia đình cho mình đi lâm trường làm việc, ở đó cực thì có cực nhưng tiền kiếm được nhiều hơn so với thợ mộc trong thành. Hơn nữa đại sư phụ ở lâm trường thấy y vừa có sức vừa có nghề nên đã đáp ứng cho y đến.

Đương nhiên ngoại trừ lý do nuôi gia đình, y còn có một lý do không dám nói ra, chính là để tránh mấy bà mai bà tám cùng với cha mẹ vì hôn sự của y mà bỏ ra không ít tâm tư. Nói thật, y không muốn cưới một nữ hài chưa từng gặp mặt chung sống cả đời.

Lão cha không hiểu được tâm sự của y vốn không tán đồng cách nghĩ ấy.

Trong mắt ông, thư hương thế gia như Hà gia có một người con cả làm thợ mộc đã đủ mất mặt, làm người lấy gỗ chẳng phải còn thấp hơn một bậc sao? Y chẳng các nào thay đổi quan điểm của cha mình, dù sao y cũng không thể đi nói với người cha thì hai mươi hai năm vẫn chưa đỗ Tú tài, đọc sách đọc thật ngoan cố của mình: Con không đi đồn gỗ thì ai nuôi sống cả nhà? Cửa hồi môn của mẹ không còn đâu, cha! Cho nên y chỉ đành nói: Cha, trong nhà có một Trạng nguyên là đủ. Con không phải loại đọc sách, cha đặt hy vọng lên mình Trung Nguyên ấy. Bây giờ trong nhà không còn tiền để dành, thân thể tiểu muội còn cần điều dưỡng, tương lai còn phải chuẩn bị tiền đi thi cho Trung Nguyên, nếu như con không đi lâm trường thì sợ rằng mai sau Trung Nguyên đi thi...

Cuối cùng cha y nghĩ đi nghĩ lại thì thấy có lý.

“Ca phải đến lâm trường?” Tam Đào giữa đêm chạy đến gọi Thủ Cẩn, “Tại sao? Ca không phải đang làm thợ mộc rất tốt sao?”

“Thiếu tiền thôi.”

Tam Đào nghe vậy đành gãi đầu, “Xin lỗi...”

Thủ Cẩn sững người, “Người xin lỗi ta làm chi?”

“Ta nói ta phải nuôi ca, kết quả còn để ca đi lâm trường nuôi gia đình.”

Thủ Cẩn dở khóc dở cười, “Ta cần người nuôi sao? Người có phải con ta đâu.”

“Ca là lão bà của ta mà.” Tam Dao nhỏ giọng thì thầm.

Thủ Cẩn không nghe thấy.

“Ca thật phải đi lâm trường à?”

“Còn giả nữa sao.”

“Vậy được, ta dẫn ca đi.” Tam Dao bộ dạng hạ quyết tâm.

“Không cần, ta đã bàn xong với đại sư phụ của lâm trường, ông ấy bảo sẽ dẫn ta đi.”

“Xi! Lão có thể dẫn ca đi đâu? Chẳng phải là đi làm người lấy gỗ thôi sao, vừa mệt vừa khổ còn phải liều mạng.”

“Đến đâu chẳng thể.” Thủ Cẩn cười cười, gút lại đường may, cúi đầu xuống trước ngực Tam Dao cắn đứt chỉ thừa.

“Xong. Sau này chú ý một chút, đừng để lũ sói trong rừng cào rách y phục.”

“Hề hề.” Mân mê vạt áo, Tam Dao cười ngu, “Cẩn Tử ca, ca nói ta biết lão đại sư phụ dẫn ca đi lâm trường gọi là gì ấy nhỉ?”

2. Quyển 1 - Chương 2

Cuối tháng tám, Thủ Cẩn mang ít đồ dùng cá nhân và quần áo theo đại sư phụ vào lâm trường.

“Phi!” Nhỏ một ngụm nước bọt lên tay, chà chà vài cái, Tam Dao mạnh tay nhắc rìu lên, từng nhát chém vào gốc đại thụ to chừng miệng bát.

Thủ Cẩn kinh ngạc. Thợ đốn củi chung quanh đều không khỏi phát ra tiếng thán phục.

Quay đầu nhìn Thủ Cẩn, Tam Dao đắc ý cười.

Chỉ vào tên tiểu tử mình trần, Thủ Cẩn hỏi đốc công: “Hắn, hắn cũng làm việc ở đây?”

“Phải.” Đốc công tò mò liếc y, “Đó là Tam Dao, từ nhỏ lớn lên trong rừng, nếu nói người quen thuộc khu rừng này thì không ai bằng hắn. Hắn nói cánh rừng nào không thể chặt là không thể chặt. Hắn nói cánh rừng nào không thể vào là không thể vào. Trước giờ hắn đều ru rú trong rừng sâu, hai ngày trước đột nhiên chạy đến chỗ ta nói muốn giúp một tay, ta đương nhiên cầu còn không được.”

Thủ Cẩn trầm mặc. Cái gì gọi là người không thể nhìn bề ngoài là đây. Mấy hôm trước thường thấy lạ sao không thấy bóng dáng tiểu tử, hóa ra đã chạy đến làm công ở lâm trường. Ai không biết vào lâm trường là khổ? Xem ra tiểu lưu manh nợ không phải là không có điểm đáng khen.

“Sao? Người quen hắn à?”

“Gặp qua.”

“Ra vậy.” Đốc công gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu gọi lớn: “Tam Dao, có người mới, giao cho người nhé. Phiên người hướng dẫn hắn, buổi tối mời người uống rượu.”

“Quá tốt!” Tam Dao ngoảnh lại, dứt khoát đồng ý, cười tươi đến thiếu chút nữa làm lóa mắt đốc công.

“Thôi thôi, đi làm việc hết cho ta! Làm việc một ngày tính tiền công một ngày, phát hiện lười biếng thì trừ hết tiền công hôm ấy!”

Đốc công vừa hết xong thì tất cả đều lục đục đi làm việc, cả Thủ Căn cũng đi về phía Tam Dao.

Ban đầu Thủ Căn còn lo lắng, sợ tiểu lưu manh chỉ lo phá phách y, không để y yên ổn làm việc.

Nhưng y đã lo nghĩ nhiều. Thật là, không biết thì thôi, lỡ biết sẽ đứng cả tim. Tam Dao tuy ngoài miệng chiếm y không ít tiện nghi nhưng lúc dạy y đốn gỗ, xếp gỗ hay vận chuyển thì hẳn thực hiện đâu ra đấy, hơn nữa còn rất kỹ lưỡng. Điều khiến Thủ Căn đau khổ nhất là Tam Dao tuyệt không nổi giận với y, dù y có làm sai bao nhiêu lần hẳn vẫn không giống sư phụ cũ của y, vung tay là đánh, mở miệng là chửi.

Ngược lại, Tam Dao phi thường chiều cổ y. Cứ nhìn cách Tam Dao đối xử với y, rồi lại nhìn công nhân của những sư phụ khác là thấy ngay sự khác biệt.

Chỉ là tiểu tử này lần nào cũng tìm đủ mọi lý do trên trời dưới đất đòi chui vào chăn ngủ cùng y, khiến đầu y nhức vô cùng. May mắn thay những công nhân khác thấy Tam Dao làm vậy cũng không thấy lạ. Đêm ở rừng rất lạnh, buổi tối hai nam nhân chen chúc trong một cái chăn cũng là chuyện thường.

Lâu ngày Thủ Căn quen dần, có đôi khi Tam Dao không về ngủ cùng, y cảm thấy chăn mình lạnh đến đáng sợ.

Những ngày tháng vui vẻ trôi qua rất nhanh. Thấm thoát thành Phiến Mã đã vào cuối thu.

Phiến Mã cuối thu bầu trời thường quang đãng, nhưng thời gian này lại khá kỳ quái, liên tục đổ mưa, mưa đến mức dập tắt hết thấy nhiệt tình của con người nơi đây.

“Chúng ta nghỉ một chút rồi ra đi, hai ngày nay vẫn mưa tầm tã, đốc công đã sốt ruột gần chết.” Thủ Căn dùng lửa nhỏ nướng màn thầu, dần dần màn thầu phát ra mùi hương mê người. “Cho nè.”

Tam Dao nhận lấy màn thầu, không hề sợ bỏng mà hung hăng cắn phập một miếng rồi nhai ngấu nghiến.

“Không sao, tốc độ của chúng ta nhanh hơn người khác nhiều, ca đừng lo. Mẹ nó, không biết đương gia của Thư gia nghĩ gì mà cứ không quan tâm không đếm xỉa liều mạng chặt chặt chặt, cánh rừng này sớm muộn cũng bị chúng lãng phí hết!”

Thủ Căn lắc đầu, “Biết sao được. Thư gia là vua côi này, bọn họ nói cái gì thì là cái đó, hướng hồ không có họ cũng không có Phiến Mã. Người có biết bên trên sao lại vội vã muốn nhiều cổ thụ trăm năm như vậy không?”

Tam Dao nuốt màn thầu, phun một ngụm nước bọt, chùi miệng nói: “Nghe nói lão Hoàng đế già muốn tu sửa cung điện, lại vừa mất gỗ sam trăm năm của Phiến Mã.”

“Thì ra là vậy, khó trách lại gấp như thế.” Thủ Căn gật gù, lại nướng thêm một chiếc màn thầu.

“Tam Dao, vết thương trên mình người...”

“Ca, cho ta cái nữa.”

“Đừng đánh trống lảng. Ta hỏi người, người lần này về Phiến Mã để làm gì? Người gạt ta thử coi.”

Tam Dao gãi đầu, cười ngượng: “Chuyện này...”

Thủ Căn đến nhìn cũng không thèm nhìn hẳn.

“Ta trốn về dưỡng thương.”

Thủ Căn xoay người.

Dường như cảm thấy mắc cỡ, Tam Dao chỉ hàm hồ đáp: “Thì đó, lần trước ta bị thương nặng, sau khi thắng Miên Lý Tàng Châm thương thể vẫn chưa khỏi hẳn mà đã chơi đùa khiến cho thương càng thêm thương. Muốn tìm một chỗ dưỡng thương cho khỏe, lại thấy nhớ ca nên mới trở về.”

Thủ Căn gượng cười, “Người chạy xa như thế không sợ làm vết thương nặng thêm rồi chết dọc đường à?” Nói xong mới thấy xúi quẩy, Thủ Căn phun phì liên tục mấy cái.

Tam Dao vui vẻ, “Ta đâu có ngốc vậy, ta một đường đều ngồi thuyền về. Không sai, trên đường có vài tên chán sống đến tìm ta, hoặc thấy ta chướng mắt định dạy dỗ ta, còn có tên muốn lợi dụng ta để nhanh chóng

nổi danh, nhưng chúng không ngờ ta lại đi đường thủy, càng không ngờ ta sẽ về nơi biên thành xa xôi. Cho nên trốn ở đây vừa có thể an tâm dưỡng thương vừa có thể nhìn thấy ca, vẹn cả đôi đường.”

“Vẹn cái đầu người! Người lang thang riết cũng có ngày bị người ta chém chết bên ngoài. Ta thấy đến lúc đó người nhật xác người cũng dừng hòng có. Làm người phải bớt phóng túng, phải bớt phóng túng có hiểu chưa?” Tội nghiệp Thủ Cẩn vẫn tận tình khuyên bảo.

Đáng tiếc thiếu niên ôm mộng giang hồ vĩ đại không nghe vào tai, trái lại thu lại nụ cười, chán nản nói: “Cẩn Tử ca, ca có cảm thấy ta hèn nhát lắm không? Bị người ta đánh thì chạy về nhà.”

“Cái gì hèn nhát hay không hèn nhát, chó bị đánh còn biết đường chạy về nhà. Người phong quang cũng tốt, thâm hại cũng được, đây vẫn là nhà của người.”

“Vậy ca sẽ vĩnh viễn đợi ta chăng?” Thư Tam Đào miệng nói, mắt chăm chú nhìn Thủ Cẩn.

“...Đẹp quá nhỉ!”

Một cái tát đập tan giấc mộng hồ điệp.

“Hà Thủ Cẩn! Ta nguyện ca mãi mãi không cưới nổi vợ!” Tam Đào giận dữ chụp lấy màn thầu, há to miệng nhét nguyên cái vào.

“Người không sợ nghẹn chết hả?” Thủ Cẩn bị bộ dạng ngốc nghếch của hắn chọc cười đến sặc hồng, nhanh chóng lấy cho hắn một chén nước, hết giúp hắn vỗ lưng lại giúp hắn nuốt ngược.

“Người đó, nói người thông minh người lại giả ngốc. Ta đi đâu được chứ? Ta sinh ra ở đây, tương lai sẽ chết ở đây, chỉ cần người quay về là có thấy ta. Đi nào, tiểu tử khờ, phải làm việc thôi, bằng không lát nữa đốc công lại đến thúc giục.”

Giải cho Hà Thủ Cẩn ca, ca cứ dày dạn ta đi. Xem như Thư Tam Đào ta xui xẻo, lại đi coi trọng thẳng ngốc nhà ca!

Tam Đào vất vả nuốt xuống chiếc màn thầu suýt nghẹn chết hắn, nhìn cơn mưa bên ngoài mà nhú mày.

“Đợi đã, khí trời có vấn đề, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.”

“Đồ miệng quạ, sẽ có chuyện gì chứ?” Còn chưa hiểu rõ tình hình trong rừng, Thủ Cẩn chỉ cảm thấy lạnh, ngoài ra không cảm thấy trời mưa có gì bất thường.

“Ca không biết đó thôi,” Tam Đào ngừng cười đùa, sắc mặt nghiêm trọng, “cánh rừng chúng ta phải chặt sinh trưởng nơi sườn núi, mà trên núi vì trước đây bị chặt phá kịch liệt nên đã không còn cây to. Hôm nay mưa nhiều như vậy chỉ sợ đất sẽ bị thấm ướt. Phía trên còn có một con suối...”

“Là ý gì?” Thủ Cẩn nghe không hiểu.

“Ta lên đỉnh núi xem thử. Trước khi ta quay lại, chiều nay ca đừng đi làm biết chưa?” Tam Đào lần đầu tiên dùng giọng điệu thận trọng nói chuyện với Thủ Cẩn.

“Được. Người phải cẩn thận.” Bị sự cẩn thận của Tam Đào làm lay chuyển, Thủ Cẩn bỗng cảm thấy không yên.

“Làm việc thôi! Làm việc thôi!”

Tam Đào rời khỏi chưa lâu thì đốc công đã đến từng trại thôi thúc mọi người.

Chúng công nhân đều không tình nguyện chui ra khỏi nhà trú mưa dưới sự thúc giục của đốc công.

“Trên núi đã bắt đầu nửa ngày rồi, các người còn muốn ở đây nghỉ ngơi đến chừng nào! Tất cả lên sườn núi cho ta!”

“Đầu nhí, trận mưa này to quá, tay trơn chân cũng trơn, ông thấy có nên đợi hết mưa mới bắt đầu được không?”

“Đợi hết mưa? Đợi hết mưa thì các người đừng trông mong có lương nhé! Bên trên đang hỏi thúc bảo còn thiếu ba mươi cây, vô luận ra sao cũng phải chuyển đến trong ba ngày!”

“Đầu nhi...”

“Đi hay không? Không đi ta đổi người!”

“Đầu nhi, Tam Dao vừa bảo lên đỉnh núi xem thử, hắn thấy mưa nhiều ngày liên tục nên sợ xảy ra chuyện, ông chờ hắn về mới tính được không?” Thủ Cẩn ra khỏi trại, mở miệng hỏi.

“Tam Dao đã đi? Đi bao lâu?”

“Được một lúc.”

Đốc công do dự.

“Tam Dao đó là ai? Tại sao hắn đi thì phải đợi hắn về?” Sau lưng đốc công xuất hiện một người.

Người này tuổi hơn bốn mươi, râu dê, mặt thon dài, trên người mặc đúng là cẩm bào.

Thủ Cẩn cảm thấy đây tám phần mười là người có thân phận.

“Bẩm báo nhị chương quý, Tam Dao nọ là tay lão luyện trong rừng, tình hình trong rừng hắn còn rõ ràng hơn cả đại sư phụ. Hắn nói lên núi xem thì chắc là đã nhận thấy...”

“Nhận thấy cái gì? Làm lỡ kỳ hạn công trình của Hoàng gia người gánh nổi không?” Nhị chương quý cười lạnh.

Đốc công đành cắn răng phát tay, “Làm việc! Đi mau!”

Công nhân đưa mắt nhìn nhau, không hề động đậy.

“Xem ra các người cả lương cũng không cần. Bản chương quý dám nói cho các người hay, hôm nay nếu các người không lên núi thì sau này không cần sống tại Phiến Mã nữa.”

Cuối cùng, đám công nhân đành di chuyển.

Nhị chương quý nhìn đám công nhân đi làm việc, trong lòng thầm mắng: Một lũ quỷ nghèo! Hết ăn lại nằm, mượn cớ trời mưa để khỏi làm việc. Đường gia ta còn trị không nổi chúng bây sao!

Xác định tất cả công nhân đều đã lên sườn núi, nhị chương quý dặn dò đốc công thêm vài câu rồi sang nơi khác. Gã vừa đi vừa mắng, trời mưa chết tiệt, lũ quỷ chết tiệt, trễ nãi hết cả hạn kỳ, hại bản chương quý không thể không lên núi đốc thúc các người.

Thủ Cẩn nhìn đoàn người tốp năm tốp ba lên sườn núi, thầm nghĩ một mình mình ở lại thì không hay nên chỉ đành cùng đi với họ.

Chuyện xảy ra rất đột ngột.

Chính vào lúc Tam Dao phát hiện tình thế nguy hiểm, vội vã chạy về ngăn cản thì trên đường đã nghe tiếng chặt cây nặng nề vang lên. Kinh hãi tột độ, hắn bắt chập có bại lộ hay không, trực tiếp thì triển khinh công phóng lên sườn núi.

Cùng lúc ấy, Thủ Cẩn thành linh nghe thấy một tiếng động kỳ lạ.

Cả ngọn núi tựa như đang rung chuyển.

“Cẩn Tử! Chạy mau!”

Tam Dao? Thủ Cẩn ngẩng đầu, xa xa đã thấy Tam Dao đang lướt nhanh trên những ngọn cây. Còn vừa bay vừa vẩy vẩy y la lối. Xảy ra chuyện gì? Vài công nhân có kinh nghiệm nhận thấy không ổn cũng ngẩng đầu lên nhìn bốn phía.

Thủ Cẩn đã thấy!

Núi, lở! Cây cối bật rễ lẫn trong đất đá ầm ầm đổ xuống!

“Tam Dao! CẨN THẬN!!!”

“Cẩn Tử, núi sụp, chạy mau!”

Thanh âm hỗn loạn của hai người thức tỉnh đám công nhân đang chập chờn.

“Chạy mau! Núi đang sập lở! Kinh khủng quá, sơn thần nổi giận rồi!”

Tất cả công nhân cùng quăng bỏ công cụ, liều mạng chạy xuống núi. Một số nhỏ công nhân trên sườn núi mất vừa thấy đã bị bùn đá chôn vùi.

Độc công bị dọa ngất người, nhìn bùn đất cây cối ầm ầm đổ xuống, không biết làm sao.

“Đầu nhí, chạy mau!” Thủ Cẩn chạy đến bên cạnh độc công, lôi lão cùng xuống núi.

“Chạy! Chạy mau! Mọi người chạy trốn mau!” Độc công kịp thời phản ứng, miệng gào thét, chân lão đảo bỏ chạy. Cũng không biết do quá nóng ruột hay vì nguyên nhân gì đó mà lão bị sẩy chân, bỏ cách nào cũng không dậy nổi.

“Thủ Cẩn, cứu ta! Cứu ta!”

Thủ Cẩn xoay đầu đã thấy độc công ngã sòng soài dưới đất bèn chạy ngược lại.

“Cẩn Tử! Đừng quay lại! Đừng quay lại mà! Chạy đi! Chạy mau!” Tam Dao liều mạng gào lên, nóng vội đến nỗi khóe mắt căng sắp rách ra, một mặt lo lắng cho an nguy của Thủ Cẩn, một mặt phải tránh núi đá cây cối đổ xuống sau lưng.

Lại thêm vài công nhân bị dìm chết không kịp kêu tiếng nào.

Thủ Cẩn kéo độc công dậy, “Đi mau!”

“Đi! Đi!” Độc công bò dậy, lão bị Thủ Cẩn kéo về phía trước. Thì ra lão chỉ chỉ bị hù đến hai chân mềm nhũn.

Phía sau đất trên núi trộn lẫn cùng bùn nhão và cây cối ào ào đổ xuống, thế đi không gì ngăn nổi.

Nguy! Mưa lớn liên tiếp mấy ngày, suối trên núi mở rộng, mặt đất sụp đổ, hơn nữa nơi này là sườn núi, thế đi càng nhanh, hình thành dòng đất đá đáng sợ nhất!

“Cẩn Tử! Cẩn Tử! Leo lên cây! Nhanh chóng leo lên cây nào cao nhất to nhất ấy! Lên ngọn cây!” Tam Dao ở phía sau gấp gáp hô lớn.

Thủ Cẩn nghe thấy tiếng kêu của Tam Dao, đã lo cho an toàn của hắn lại không thể bỏ lại độc công trong tay, y đành làm theo lời Tam Dao, xoay người chạy về phía cái cây cao nhất gần đó, vừa chạy vừa la: “Mọi người mau lên cây! Mau!”

Những công nhân nghe thấy liền hướng về cây to bên cạnh mà cầm đầu chạy, còn có vài công nhân dù đã nghe thấy nhưng vẫn không dám ngừng chân, chỉ sợ chậm một bước liền bị đất đá đuổi đến.

Thủ Cẩn vừa leo lên một cây to đã nghe phía dưới có người la lối: “Các người làm gì! Giết người! Giết người!”

Thủ Cẩn cúi đầu xem thử. Y nhìn thấy hai gã công nhân cùng nhau giẫm lên độc công, lão độc công vừa leo được nửa chừng đã bị đạp ngã khỏi cây.

“Kéo ta lên! Nhanh kéo ta lên!”

Một công nhân chìa tay ra, Thủ Cẩn nắm tay hắn kéo lên. Công nhân nọ lập tức bắt chập tất cả mà trèo lên cao giữ mạng.

Thủ Cẩn được hắn trả ơn bằng cách giẫm y hai cước. Y nhìn xuống độc công đang gào khóc phía dưới, lại nhìn bùn đất đang tiến tới chớp nhoáng. Gần quá, càng ngày càng gần.

“Cẩn Tử! Nhanh leo lên đi!” Tam Dao liều mạng rống to.

Độc công cũng đã thấy, lão cơ hồ tuyệt vọng, ngẩng đầu nhìn Thủ Cẩn, khóc lóc cầu xin: “Thủ Cẩn, cứu ta với, cứu ta, đừng bỏ lại ta!”

Một công nhân khác đã bò lên được. Thủ Cẩn nhích qua, ục một tiếng đáp xuống đất.

“Căn Tử ca! Ca diên sao! Kệ hần! Mau lên cây đi!” Tam Dao đứng trên một gốc cây to, nóng ruột đến muốn giết người, gào xé họng.

“Tôi đỡ ông, ông mau leo lên!”

Đất đá ùng ùng trôi đến.

Mắt thấy không cách nào đẩy đốc công lên cây, Thủ Căn vội vàng tháo đai lưng thoăn thoắt thắt một cái nút vào thân cây, sau đó y liền leo lại lên cây.

“Đừng! Đừng bỏ ta! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!” Đốc công cho rằng Thủ Căn định bỏ lại lão mà chạy một mình, đốc sức kéo y phục Thủ Căn.

“Đừng kéo tôi! Ông đạp lên nút thắt mà leo, tôi leo xong sẽ kéo ông lên!”

Thủ Căn bò lên ngồi trên một cành cây, vươn người ra kéo lấy đốc công, “Đưa tay cho tôi! Tôi kéo ông lên!”

Đốc công vội vã đạp lên nút thắt, chìa tay bầu lấy tay Thủ Căn.

“Căn Tử, CẨN THẬN!...”

Đất đá ùn đến, một khúc cây thô to quật mạnh vào đùi Thủ Căn!

“Á!” Thủ Căn đau đớn thảm thiết kêu, thân thể xiêu vẹo rơi vào đất bùn.

Nói thì dài nhưng từ lúc núi đá bắt đầu sạt lở đến khi Thủ Căn bị chôn vùi trong bùn nhão tất cả chỉ trong khoảnh khắc!

“CĂN TỬ!...”

Giải cho Tam Dao lâm nguy không loạn. Một chiêu như đại bàng tung cánh lao xuống độ cao mười thước đến vị trí của Thủ Căn, vừa khéo đón được Thủ Căn sắp bị bùn đá nuốt chửng.

Để bảo vệ tính mạng hai người, Tam Dao xuất hết công lực toàn thân vật lộn với dòng đất cuộn cuộn, giãy dụa cố đưa Thủ Căn lên một cây sam trôi lên trong đám bùn.

Những công nhân trên sườn núi lúc này đều không thấy đâu. Tam Dao không biết bao nhiêu người có thể thoát được kiếp nạn, nói thật thì hần cũng chẳng quan tâm. Hần chỉ hy vọng Thủ Căn vượt qua được tai nạn lần này là tốt rồi.

“Căn Tử, Căn Tử, ca nghe được thanh âm của ta không? Trả lời ta, trả lời ta đi mà.” Tam Dao cúi đầu, không ngừng lay gọi Thủ Căn đang hôn mê bất tỉnh trong lòng mình.

Sợ bùn nhão chặn mất hô hấp của Thủ Căn, hai tay lại không nhấc lên nổi, hần liền dùng miệng ăn hết bùn đất trên mặt y, dùng miệng hút ra đất cát trong miệng y.

“Phèo! Phèo! Căn Tử, Căn Tử tỉnh lại đi!”

Có vật gì trong đồng bùn đất đụng vào đùi phải Thủ Căn, một cơn đau đớn kịch liệt truyền lên não thức tỉnh y đang trong cơn mê.

“Ồi... Đau!”

“Căn Tử? Căn Tử ca tỉnh à? Ca, ca, ca mở mắt ra nhìn ta đi!”

“...Ta còn chưa chết, kêu gì mà kêu... Phụt! Phì phì!” Thủ Căn vừa mở miệng đã ăn ngay một ngụm bùn.

“Người không sao chứ?” Thủ Căn mở mắt đã thấy ngay nam nhân bên cạnh.

“Không sao, còn ca?” Khuôn mặt lấm lem bùn đất của Tam Dao cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

“...Vẫn ổn.”

“Ổn cái đầu ca! Không phải ta đã dặn ca ở dưới núi chờ ta về mới nói sao. Tại sao không nghe lời ta? Điếc không sợ súng hả!” Tam Dao gầm rú. Quả thật hần đã sắp phát điên.

Thời khắc nhìn thấy Tam Dao bị bùn đá nuốt chửng, loại tuyệt vọng ấy... Tam Dao mãnh liệt muốn một phát cắn chết con người về mặt vô tội trước mặt mình.

“Ta có nói qua với đốc công à nha. Nhìn đốc công cũng có vẻ có ý định đợi người về mới tính nhưng nào ngờ lại lòi ra một vị nhị chương quỹ, cái vị nhị chương quỹ nọ... Tam Dao!”

Tam Dao một chân quấn lấy thân cây, một chương tung ra đánh gãy khúc cây đang lao đến, sau đó lập tức ôm lấy thân cây.

Nhị chương quỹ phải không? Hừ! Người nhớ rõ cho lão tử!

Thủ Căn lúc này mới phát hiện Tam Dao cư nhiên vẫn luôn dùng cánh tay trái gắt gao ôm lấy y. Trọng lượng cả cơ thể y đều đè trên tay hắn.

“Tam Dao, buông ta ra, ta sẽ tự bám.” Thủ Căn gấp gáp la lối.

“Được, ca cẩn thận. Ta ở sau lưng ca.”

Tam Dao nhìn Thủ Căn ôm chặt lấy đại thụ mới chịu buông tay, còn hắn vươn tay ôm trọn lấy thân cây, vây chặt Thủ Căn trong vòng tay. Phía dưới, hai chân của hắn cũng chặt chẽ siết lấy thân cây.

Hai chân Tam Dao vòng qua chân Thủ Căn. Thủ Căn đau đến toát mồ hôi lạnh song y vẫn không rên tiếng nào.

“Người có thấy bọn người đốc công không?”

Tam Dao nhìn chung quanh một lượt, “Không biết. Ta không thấy bọn họ đâu cả.”

Thủ Căn trầm mặc.

“Căn Tử ca, biết đâu... chúng ta sẽ chết ở đây.”

Tam Dao không phải đang nói đùa, trên trời vẫn đang mưa xối xả, dưới chân đất đá vẫn đang sạt lở ùn ùn, lẫn trong bùn nhão còn có vô số cây gãy, tất cả đều sẽ trở thành hung khí lấy mạng bọn họ. Mà chiếc phao cứu mạng hai người chỉ là một gốc sam già trăm tuổi cao chừng bảy tám trượng (1 trượng tương đương 10 thước). Nếu rễ cây không may không chịu nổi sức cuốn của bùn hoặc bị chấn gãy thì khả năng sống sót của bọn họ là cực kỳ mỏng manh.

Trong lúc này, năng lực của con người dưới sự trừng phạt của tự nhiên bỗng thật nhỏ bé, mặc cho người có võ công cái thể đến đâu cũng chỉ có thể khư khư ôm lấy một gốc cây duy trì sinh mạng. Thế nhưng còn chống đỡ được bao lâu chứ?

Hà hướng hắn thương thế chưa lành lại mang theo một Thủ Căn hoàn toàn không biết võ công. Nếu từ đầu hắn không để ý Thủ Căn, với công lực của hắn chắc chắn thừa sức tìm được đường sống. Nhưng sao hắn có thể bỏ lại Thủ Căn? Hắn biết rõ hắn không nỡ.

“Thế nào đột nhiên lại nói mấy lời không may?”

“Ta không biết gốc cây này còn trụ được bao lâu.”

“...Người không nên đến cứu ta.” Thủ Căn khổ tâm nói.

“Ha ha,” Tam Dao ở sau lưng cười run người, “Căn Tử ca của ta, ca nói lời ngốc nghếch gì vậy? Ta bỏ ai cũng không bỏ ca. Có thể chết cùng ca đã là lão thiên gia đãi ngộ ta.”

“Có thể gượng nổi, nhất định nổi.” Thủ Căn gắng sức nhịn xuống, cố gắng không để tiếng nói của mình có gì khác lạ.

Tam Dao cọ cọ y từ phía sau, “Ca, ca biết ta bội phục ca nhất điểm nào không?”

“Hả? Người bội phục ta?” Thủ Căn cười, tìm vui trong khổ.

“Ta bội phục ca nhất chính là lập trường trời không tuyệt đường người của ca. Ca biết không, công phu ta luyện có tên ‘Trí chi tử địa nhi hậu sinh (chết trước, sống sau)’, cũng có người gọi là ‘Cửu tử thần công’, ý là ta phải chết chín lần mới đạt được cảnh giới cao nhất.”

Thủ Cẩn cảm thấy hình như đây là lần đầu tiên y nghe Tam Dao nói chuyện của mình.

Có lẽ Tam Dao đang tìm cách phân tán chú ý của Thủ Cẩn để y không suy nghĩ linh tinh, hẳn chậm rãi hồi tưởng:

“Lần ca trong rừng sâu gió tuyết ôm ta về nhà ca là ả thứ nhất ta mới phá – Nga tử chi cảnh (cảnh giới chết đói), kỳ thật chính là cái mà họ gọi là ích cốc (một loại tập tục nhịn ăn lương thực trong Đạo giáo). Ta còn nhỏ, không cách nào khống chế sự thèm ăn, đành tự nhốt mình lại.”

“Đợi ta phá quan xong ra ngoài thì lân cận chẳng có gì ăn, thấy ca từ trên núi xuống nên ta thăm nghĩ ca khẳng định có mang theo thức ăn, cho nên... Hi hi. Về sau nhiều lần ta thiếu chút chịu không nổi, rất thống khổ. Có lần trước mặt ca ta đau đến ngất đi, ca còn nhớ không?”

Thủ Cẩn gật đầu, hồi ấy y còn tưởng tiểu tử nọ bị người ta chém nội thương, sắp chết đến nơi, mời lang trung cũng bảo hết thuốc chữa.

“Khi đó ca ôm ta khóc thật thương tâm.” Tam Dao như đang hồi tưởng lại kỷ niệm đẹp nhất, mơ màng đã đời mới nói tiếp:

“Ca vừa khóc vừa nói với ta: ‘Người phải sống! Người nhất định phải sống! Người nhất định có thể chống chọi, người là ai, người là Thư Tam Dao! Chẳng phải người nói muốn phá ta cả đời ư, chẳng phải người nói muốn theo dõi ta, không cho ta lấy vợ ư, sao người dám nói không giữ lời? Tiểu lưu manh nhà người, hư hỏng, xấu xa, cứ thích giày vò ta, không lý nào lão thiên gia lại thu phục người, không phải thường bảo tai họa lưu ngàn năm sao, người nhất định không chết!’ Hí hí...”

Thủ Cẩn xanh mặt, “Ta khóc thật thương tâm hồi nào? Người nói linh tinh!”

Tam Dao không để ý đến y, tiếp tục đắm chìm trong hồi ức tốt đẹp, “Khi đó ca nắm tay ta, thâm tình vạn phần nói với ta: ‘Cho dù người ta chết hết ta tin rằng người cũng chắc chắn không chết. Người phải sống để ở bên ta, người phải sống để đồng hành cùng ta.’ Ca nhớ không?”

“Ta không có nói như vậy!” Thủ Cẩn tức đến mức quên cả đau đớn.

“Ta rõ ràng nói: ‘Tiểu tử người là tai họa, dù người khác chết hết ta vẫn không tin tiểu tử người sẽ toi theo. Bất quá nếu người thật sự muốn chết thì ta cũng không còn cách nào, vừa khéo không còn ai đến phá ta nữa.’”

Tam Dao kiên định lắc đầu, “Ta khẳng định mình nghe đúng.”

Thủ Cẩn tức sứt ngất.

Đột nhiên một khối đá nhỏ từ trong dòng bùn đất đang cuộn cuộn chảy lao thẳng về phía hai người.

Tam Dao vận khí lên tay, dồn sức đánh vào khối đá. Khối đá lệch hướng, lướt sát qua người cả hai.

“Sau này những lần ta không chịu đựng nổi đều nghe thấy tiếng ca vang lên bên tai, bảo ta đừng buông tay, bảo ta nhất định phải nỗ lực chống chọi, nói ca sẽ ở bên ta mãi mãi mãi mãi... Ối!”

“Tam Dao? Tao Dao người sao rồi?” Thủ Cẩn không thể quay đầu lại nên không thấy máu tươi đang rỉ ra khóe miệng Tam Dao, nhưng y nghe được tiếng thở của Tam Dao bỗng dừng trở nên gấp gáp, đứt quãng.

“Tam Dao?” Thủ Cẩn nghiêm túc gọi.

“Ta... không sao...”

“Không sao cái rắm! Nói, có phải nội thương của người nặng thêm không?” Lần này đến phiên Thủ Cẩn nóng ruột.

Tam Dao nhẹ nhàng gác đầu lên lưng Thủ Cẩn, không nói chuyện. Hẳn đang nỗ lực điều tức.

“Tam Dao, người đừng sợ, đất đá trôi rất nhanh sẽ dừng thôi. Chúng ta nhất định không sao, người nhất định phải gắng gượng.” Thủ Cẩn càng nói không ngừng, cứ như nếu dừng lại thì Tam Dao cũng sẽ buông xuôi.

“Ca... Ta rất thích ca. Thật sự rất thích ca...”

Sống mũi Thủ Căn cay cay.

“Đến giờ ta đã biết nam nhân thích nam nhân là sai, nam nhân không thể lấy nam nhân. Ca, sao ca không phải là một nữ nhân? ...Vì sao chứ?”

Thủ Căn muốn mắng hấn sao người không đi làm nữ nhân đi, nhưng lại mắng không nên lời.

“Ta thừa nhận, ca. Đời này ta chỉ muốn ở bên ca, kiếm thật nhiều bạc để ca sống được thoải mái... Ta không muốn ca cứ mặc y phục rách nát, cũng không muốn ca mỗi mùa đông lại than ngán thở dài, càng không muốn ca dù bụng đói meo vẫn nhịn ăn cho đệ muội, ta muốn ca ăn ngon mặc ấm để ca không cần đến lâm trường làm việc...”

Nước mắt làm nhòa cả mắt Thủ Căn. Y biết tiểu tử kia quan tâm y, nhưng trước giờ y không hề biết sự quan tâm ấy rốt cuộc sâu nặng bao nhiêu.

“Ca... Ca đừng cười vợ nhé? Xin ca đừng...”

Thủ Căn áp mặt vào cây, không nói nên lời.

“Ca, ca vẫn không muốn sao...? Ồi, ta thật khờ, ca làm sao đồng ý với ta được...”

Thủ Căn đợi một hồi nhưng không nghe Tam Dao nói thêm chữ nào.

Chờ mãi, chờ mãi, “Tam Dao?”

“TAM ĐAO!...”

Tay Tam Dao đang bám lấy cây từ từ buông thõng, chân đang quẩn lấy Thủ Căn cũng đã lỏng dần.

“KHÔNG!...”

Thủ Căn dồn sức ngoảnh đầu lại, xoay người ôm lấy Tam Dao.

Đã muộn!

Chỉ thiếu một chút thôi. Thân thể Tam Dao trượt khỏi đầu ngón tay Thủ Căn.

“Bịch.”

Một ít bùn nhão văng lên, thân thể Tam Dao chìm trong đất bùn, trong chớp mắt chỉ còn nửa người chưa bị chôn vùi.

Thủ Căn nhảy xuống theo!

Y liều mạng bơi về phía Tam Dao. Lúc này y hoàn toàn không còn cảm nhận được đau đớn trên đùi.

Nhưng bùn khác với nước, đừng nói không cách nào đến gần mà ngay cả bản thân y cũng dần chìm xuống.

Mất thấy Tam Dao bị bùn cuốn đi cách y càng lúc càng xa.

“Tam Dao! TAM ĐAO!...” Bốn bề chỉ còn vang vọng tiếng kêu khóc thảm thiết của Thủ Căn.

3. Quyển 1 - Chương 3

Tam Dao mơ màng tỉnh lại trong cơn mê.

Hắn muốn mở mắt, nhưng làm cách nào vẫn không mở ra được.

Bên tai tựa hồ truyền đến tiếng ai đó gọi hắn.

...Căn Tử ca?

Căn Tử ca!

Tam Dao rút cuộc phát hiện Căn Tử ca của hắn đã không thấy đâu, mà bản thân lại bị chôn dưới đất bùn.
“TAM ĐAO!...”

Tiếng gào bi thảm vô cùng, hết như khi sói mẹ lạc mất con mình. Tiếng gào làm tim Tam Dao suýt tan nát.
Ca, ta chưa chết! Ta đến đây! Ta đến ngay đây!

Thủ Căn giãy dụa trong đám bùn nhão, tay vẫn ôm chặt lấy một khúc cây gãy. Y chỉ có thể mở to mắt nhìn Tam Dao bị đất đá chôn vùi, chỉ có thể mở to mắt nhìn Tam Dao cứ như vậy mà... không còn gì nữa!

Một vị đắng chát trào lên trong lồng ngực, Thủ Căn đau đớn đến không có cách nào hít thở nổi.

Y vừa ôm chặt gốc cây vừa điên cuồng bơi, hướng về phía Tam Dao biến mất mà điên cuồng bơi.

Hắn chưa chết! Hắn nhất định sẽ không chết như vậy!

Tam Dao, nếu ngươi chết, ca sẽ đi cùng ngươi...

Thủ Căn không biết Tam Dao đã phát hiện ra y.

Tam Dao vừa rồi trong nháy mắt trải qua cửa sinh tử đã thành công đột phát ải thứ tám trong “Cửu tử thần công”!

Trất tức chi tử (ngạt thở mà chết).

Ải này hắn vẫn không dám tùy tiện thử, cũng không cách nào vượt qua, sự đau đớn của ngạt thở khiến mỗi lần hắn vừa đạt đến giai đoạn quan trọng nhất thì thân thể lại theo bản năng tự tìm đường sống, hại hắn sắp thành lại bại.

Lần này, nhờ có thiên tai, địa họa cùng với Căn Tử ca của hắn đã để hắn thành công vượt qua kiếp nạn sinh tử.

Nội công trong cơ thể lưu chuyển tự nhiên, hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Ca, đợi ta, ta đến ngay đây!

Trời tối dần.

Mưa từ từ ngừng rơi.

Thủ Căn không biết bản thân đã tìm kiếm bao lâu, y chỉ cảm thấy cho dù mình có tìm thế nào vẫn không tìm được nơi Tam Dao bị chôn vùi. Y không biết trong lúc y di chuyển thì Tam Dao cũng di chuyển dưới bùn. Cả hai đều theo dòng trôi của đất đá mà tới được một thung lũng dưới núi. Ở đó, đất đá dần dần chồng chất, dần dần, dần dần. Thủ Căn đã không còn chống chọi nổi nữa. Lạnh buốt, đau nhức, kiệt sức, thương tâm đã khiến y bắt đầu buông xuôi. Tam Dao, ngươi đợi ta, ta đến với ngươi...

Cha, mẹ, tha thứ con bất hiếu...

Một đôi tay đỡ lấy Thủ Căn đang trượt xuống từ thân cây.

Đôi tay ấy quơ đại một gốc cây rồi đặt hai người lên. Lúc Thủ Căn tỉnh lại, Tam Dao đang hôn lên môi của y.

“...Ta chết rồi ư?”

Tam Dao sợ đến cắn phập vào môi Thủ Căn, làm Thủ Căn đau đến phải hít vào một ngụm khí lạnh. Vì phát cắn này mà Thủ Căn biết rõ mình còn chưa chết, cả hai đều chưa chết.

“Căn Tử ca.” Tam Dao gượng cười.

“...Ta tưởng ngươi toi rồi...”

Tam Dao lắc đầu, vươn lưỡi liếm đi giọt nước mắt trên mặt y.

Thủ Căn đẩy Tam Dao ra, đưa tay chùi mặt loạn xạ xong mới hỏi: “Đã là lúc nào?”

“Sắp giữa trưa. Chuyện xảy ra hôm qua.”

“Còn bao nhiêu người sống sót?”

Tam Dao trầm mặc một hồi, “Ta không biết.”

Thủ Cẩn chống tay muốn ngồi dậy.

“Ca, cẩn thận...” Chưa dứt lời hắn đã nghe Thủ Cẩn đau đến la thảm một tiếng.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán Thủ Cẩn, “Chân của ta?!”

“Ca, không sao. Ta đã giúp ca cố định, đợi ca đỡ một chút ta sẽ công ca xuống núi tìm lang trung. Sẽ không sao đâu.”

“...Không sao?”

“Không sao.” Tam Dao cam đoan.

Chân Thủ Cẩn chưa dưỡng lành thì Tam Dao lại phải ra đi.

Lần này hắn mang theo một bầu rượu.

Về sau y mới biết, những người thợ đồn củi ngày ấy có hơn một nửa không thể trở về.

Tam Dao nói cho y biết Thư gia cuối cùng vẫn không trễ hạn, không làm lỡ việc của Hoàng gia, vì vậy chiếm được ban thưởng từ bề trên.

Những công nhân gặp nạn trong vụ sạt lở đã được Thư gia xử lý xong. Phàm là công nhân có đăng ký trên sổ sách thì mỗi nhà được nhận mười hai lượng bạc. Có vài gia đình cảm thấy tiền bồi thường quá ít nên muốn náo loạn với Thư gia nhưng rất nhanh sau đó cả nhà già trẻ lớn bé đều biến mất khỏi Phiến mã. Dần dà, không một ai dám gây sự nữa. Thủ Cẩn cũng được bồi thường hai lượng. Tam Dao vì không ghi danh trên sổ sách nên không được chút bồi thường nào.

“Ra bên ngoài phải cẩn thận một chút.”

“Ta biết.”

“Không cần lo cho ta, ta bây giờ đang học điêu khắc, đợi chân khỏi rồi lại đi làm thợ mộc của ta. Tại Phiến Mã, thợ mộc biết điêu khắc rất được ưa chuộng.”

“Ừ.”

“Người đi đi.”

“Ca...”

“Gi?”

“Ca thật sự sẽ không cưới vợ?”

“Ai thèm gả cho một thằng thọt.” Thủ Cẩn đăm đăm nhìn phải, than thở.

“Cũng không nhất định. Nói không chừng cha mẹ ca muốn ca nối dòng nối dõi, ép ca lấy một ả mũi lệch miệng méo, ca còn không làm theo sao.” Tiểu lưu manh bắt an lằm bằm.

Thủ Cẩn bị hắn chọc tức bèn cười lạnh ba tiếng, “Theo lời người nói thì Hà Thủ Cẩn ta chỉ có thể cưới người mắt lé mũi vẹo thôi à? Được! Vì câu nói này của người, dù có đánh bể đầu ta ta cũng phải cưới về cô gái xinh đẹp nhất.”

Tiểu lưu manh bật dậy, kiểm điểm sâu sắc: “Cẩn Tử ca, ta sai rồi. Cỗ Cẩn Tử ca muốn cưới ai mà chẳng cưới được. Cẩn Tử ca nhà chúng ta là ai chứ? Loại tầm thường căn bản đều không để vào mắt! Ca xem xem, ngay cả nhất biểu nhân tài anh khí ngời ngời như lăng tử Tam Dao Thư đại hiệp đây Hà gia ca còn không thèm đặt trong lòng, hà huống gì phạm hoa tục thảo. Cẩn Tử ca, ca nói có phải không?”

“...Người đi được rồi đó. Trời còn sớm, hãy để ta đánh thêm một giấc.” Nói xong, Thủ Cẩn kéo chăn lên trùm đầu ngủ tiếp.

Cùng tiểu tử này nói chuyện người không tức chết thì cũng cười chết. Y không muốn để hắc nhìn thấy bộ mặt tươi rói của mình nên đành giả vờ ngủ.

“Căn Tử ca?”

Thủ Căn phớt lờ hắc.

Chấn bị thô bạo giật tung.

“Ca, ta thật sợ sợ lắm. Ta sợ ta vừa đi ca liền quên mất ta.”

Nói vậy! Thủ Căn tưởng hắc đợi đến sáng mới đi bèn nhích người qua một bên nhường chỗ cho hắc chui vào chăn.

“Cho nên, ta đã quyết định.”

Người quyết định cái gì?

Tên rùa đen chết giẫm!

Thủ Căn vừa nhớ lại việc xảy ra đêm nọ thì trong lòng liền không nhịn được mà chửi lấy chửi để.

Tiểu lưu manh không biết xấu hổ, ngang nhiên làm loại chuyện gì gì đó với y?

Thủ Căn cảm phần tốt độ, tự cảm thấy mình thật đã quá mềm lòng, cứ nhiên lại không dùng ghế đập chết tiểu lưu manh.

Lúc đầu y còn không biết hắc định làm gì, mãi đến khi hắc đè y xuống giường, cởi quần y, còn... sờ soạng lung tung trên đùi của y. Y lập tức thượng cẳng chân hạ cẳng tay, dùng sức lực toàn thân phản kháng. Chiếm tiện nghi của y ngoài miệng còn không nói, đằng này hắc dám xem y như đàn bà mà sử dụng!

Có lẽ vì y phản kháng quá kịch liệt, mà tiểu tử nọ lại lo cho chân y, bởi vậy cuối cùng cái gì cũng không đạt được, lại còn bị y đánh đến để mông trần quần chắn khóc oa oa nửa ngày. Bộ dạng thảm thương như vậy người ngoài nhìn vào còn tưởng y cường bạo hắc! Đáng chết chính là tiếng khóc của hắc khó nghe cực kỳ, thiếu chút đã thành công thu hút người nhà y đến.

Cơn giận vừa nguôi, y đã tổng tiểu lưu manh đang khóc hu hu ra khỏi cửa, còn cái gậy tặng thêm một câu: Vĩnh viễn đừng đến tìm y, bằng không gặp một lần đánh một lần.

Tiểu lưu manh thất bại ra đi, bóng lưng vác bao hành trang so với lần đầu ra đi còn ủ rũ hơn, đáng thương hơn.

Thủ Căn hạ quyết tâm. Tiểu tử này còn nhỏ, y không thể để hắc chọn sai đường.

Bởi Tam Dao đối xử với y rất tốt, y càng phải dứt khoát gạt đi những suy nghĩ lệch lạc trong đầu hắc.

Một năm sau.

“Căn Tử ca, ta chiếm được một ngọn núi.”

Thủ Căn mở bức thư lâu ngày mới nhận ra xem, vừa đọc câu đầu tiên y đã trượt chân.

“Nhưng làm sơn đại vương rất khó à nha!

Nhiều người lắm, ta không những phải nuôi chúng cho no đủ mà còn phải lập ra quy củ cho chúng. Khó lắm khó lắm, ta vất vả được hai tháng thì không làm nổi nữa, sao đó ta quyết định đem cục nợ quảng lại cho nhị đương gia sơn trại.

Ta không biết hắc có thích hay không, cũng không biết hiện tại hắc làm ăn thế nào, bởi vì ngay tối hôm ấy ta đã bỏ đi. Đương nhiên, để hắc không thể tìm thấy ta, ta để lại cho hắc một bức thư, à, với hai mươi lượng bạc.

Nhắc mới nhớ, thăm rồi, ca, ta quên mất trên người đã không còn bạc, mà ta lại đang ở trong căn phòng tốt nhất của khách sạn tốt nhất tại chân núi phía nam. Ta còn chọn món ăn đắt nhất nữa chứ...

Ta, ta ra ngoài dạo một vòng, đợi lát nữa mới viết tiếp cho ca.

Ta về đây, ta biết ca nhất định rất hiếu kỳ ta đã đi đâu. Nói ca biết nè, ta đến Đới Hà sơn trang một chuyến, tìm tên trang chủ mới để trò chuyện. Hắn rất trọng nghĩa, vừa nghe thấy túi ta rỗng tuếch thì hắn đã khẳng khái đưa ta năm mươi lượng bạc.

Thấy hắn biết điều như vậy, ta quyết định thôi thì bỏ qua cho lão già trang chủ đột nhiên tuyên bố thoái vị nhà hắn.

Bất quá nói mới thấy lạ, năm nay hình như có rất nhiều cao thủ hoặc đột nhiên tuy bố rửa tay chậu vàng, hoặc bế quan tu luyện, còn có vài tên bảo sẽ buông bỏ thế sự, vân du tứ hải.

Đáng hận nhất là mấy tên đó đều là cao thủ có tên trên bảng, hại ta muốn tìm họ khiêu chiến cũng chẳng được.

Ta đã quyết định ta sẽ đi tìm Lý Tam Cái lần nữa! Lần này mà còn không đánh thắng hắn thì ta...

Thì ta về để ca nuôi ta!”

Mơ mộng hão huyền. Thủ Căn đỡ khóc đỡ cười lắc đầu, nhét thư vào trong ngực, chống gậy ra ngoài làm việc.

Mà trong bức thư đang an vị nơi ngực y có hai câu được viết bằng chữ rất nhỏ rất nhỏ ở sát mép giấy: “Ca, ta nhớ ca quá... Ca đừng giận ta nữa có được không?”

Thời gian chậm chạp trôi qua, đúng lúc Thủ Căn cứ tưởng tiểu tử nọ chắc không còn viết thư về thì rốt cuộc cũng có người đem thư của Tam Dao đến, nói rằng tất cả đều ổn, y không phải lo lắng.

Người viết thư giúp hắn dùng biểu tình phi thường hâm mộ nói với Thủ Căn: Tam Dao bây giờ rất ghê gớm, không những rất có nghị lực mà người đàn bà kia quả thật là... Chắc chắn, nếu có thể để ta lấy được một người vợ xinh đẹp như tiên thể kia, bảo ta giảm thọ mười năm ta cũng nguyện ý.

Thủ Căn nghe rồi chỉ gạt đầu, trong lòng thầm cảm thấy tiểu tử cuối cùng cũng thông suốt. Y xoay người đi làm tiếp công việc dang dở.

Chớp mắt lại thêm một năm.

Đêm nay, Thủ Căn đột nhiên bừng tỉnh lại trong giấc mộng. Y mộng thấy một khu toàn ánh lửa, mà Tam Dao lại đang đứng trong đó nhìn y. Vừa mở mắt, trong phòng vẫn yên tĩnh. Không biết hiện tại là canh mấy, ánh trăng yếu ớt soi rọi qua tấm giấy mỏng trên khung cửa sổ thành vài mảng sáng mập mờ trong phòng. Thủ Căn mở to mắt, giấc mộng lúc này sao mà chân thật quá, đến giờ y vẫn còn cảm thấy lửa đang tạt vào mặt mình.

Chung quanh y rõ ràng rất im lặng, y cũng thừa biết chỉ là một giấc mộng, nhưng sao tim vẫn đập thình thịch không ngừng. Chuyện gì vậy?

Thủ Căn dùng tay đè lại lồng ngực. Muốn nhắm mắt, nhưng lòng lại vẫn còn chút bất an. Không biết còn bao lâu trời mới sáng, xem ra cũng không thể ngủ tiếp, Thủ Căn dứt khoát rời giường mặc quần áo.

Vừa mở cửa, một làn hơi nóng liền phả vào mặt y, hình như còn mang theo chút mùi vị cổ quái.

A? Đây là tối mùa đông. Thủ Căn nhướng mày. Bầu trời rừng rực một màu đỏ hồng! Đây là?!

“Đi lấy nước! Đi lấy nước!.... Cha! Mẹ! Nhị nương! Mọi người mau ra đây!”

“Trung Nguyên! Diệu Tổ! Mau tỉnh dậy! Đều tỉnh dậy cho ta! Đi lấy nước đi lấy nước!”

Thủ Căn gấp gáp chạy đến căn phòng gần mình nhất, bất chấp vì chạy quá nhanh mà chân y lại đau đớn kịch liệt.

“Nhị nương! Dậy đi! Mau dậy đi!”

“Chuyện gì? Chuyện gì?” Thanh âm kinh hoảng của nhị nương từ trong phòng truyền ra.

“Nhị nương mau bế Thanh Vận ra ngoài! Đừng thu dọn đồ đạc nữa, không kịp đâu!”

Trong lúc hai người nói chuyện, ngọn lửa ban nãy hãy còn tàn sát nhà bên này đã lan đến nhà y. Thủ Cẩn khản trương, bất chấp tất cả dùng thân thể phá sập cửa phòng nhị nương, hoảng loạn công tiểu muội quần áo xốc xếch chạy ào ra ngoài.

“Đại ca, sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thủ Cẩn không kịp trả lời tiểu muội, ngoảnh lại hét to: “Nhị nương, mau lên!”

Nhị nương y sợ đến tà áo còn chưa buộc chặt đã xỏ hài vào rồi chạy đến cạnh đứa con lớn.

“Có chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Cha y cùng lão nhị lão tam mơ màng chạy ra khỏi phòng, bọn họ còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Lửa! Lửa cháy đến rồi! Trốn mau đi!”

Hà cha ngoảnh đầu lại, ánh lửa kia! Lúc này, cả con đường đều vang lên tiếng la hét “Đi lấy nước!”, nhà nào cũng loạn cả lên. Tiếng khóc, tiếng kêu, tiếng la, tiếng chiêng đồng càng làm bầu không khí trở nên rối rắm. Hà gia trên dưới lớn nhỏ đều bị dọa cho ngây người.

“CHA!...” Thủ Cẩn quay đầu lại la lên một tiếng.

Hà cha giật mình, “Sách của cha!”

“Cha!”

Thủ Cẩn vừa vội vừa giận, gọi lớn tên hai đệ đệ, giao tiểu muội cho lão tam, hối thúc nhị nương đưa bọn họ ra cửa. Còn không trốn là không kịp nữa! Lửa đã cháy đến cửa kia!

“Cha! Mẹ!”

Chạy ào vào phòng cha mẹ, y phát hiện mẹ mình đang lục tung đồ đạc thu thập trang sức, nhưng càng vội càng loạn, chỉ một bọc mà gói mãi vẫn không xong. Cha y lại đang hấp tấp quăng hết sách vở cùng văn phòng tứ bảo vào trong rương.

“Cha! Mẹ! Lửa cháy đến rồi! Mấy thứ đó đều là vật ngoài thân, giữ mệnh vẫn hơn, mau!”

Thủ Cẩn tay trái một người, tay phải một người, không thêm để tâm tiếng gào thét của bọn họ mà xềnh xệch lôi họ ra ngoài.

“Cẩn Tử! Cẩn Tử! Mẹ còn một đôi vòng, mẹ còn một đôi vòng chưa lấy ra!”

“Cẩn Tử, buông cha ra! Sách của cha! Bút của cha! Thằng con bất hiếu ngươi, chúng đều là do gia gia ngươi để lại! Chúng là... Oa hu hu!”

Hà phụ kêu lớn một tiếng, đứng ngây người. Căn phòng mới nãy ông còn ngủ trong đó giờ lại đột nhiên bị thiêu rụi, lửa lan dần, hai căn tiểu viện tổ truyền chốc lát đã chìm trong biển lửa. Nhanh đến thế sao? Nếu như lúc trước mình vẫn ở trong phòng... Thủ Cẩn nhân cơ hội này kéo hai trưởng bối lao nhanh ra cửa. Một thoáng sau, toàn bộ Hà gia đã bị ngọn lửa nuốt chửng! Khoảng sân bên cạnh rất yên tĩnh. Không có tiếng người, cũng không có ai cứu hỏa, càng không thấy một ai chạy ra.

“Sư phụ chưa ra!”

Hà phụ còn chưa tỉnh táo lại trong cơn kinh hoảng thì đã nghe người con lớn hét to một tiếng rồi lao thẳng vào phòng.

“Thủ Cẩn, quay lại!”

Sư phụ Thủ Cẩn là Phương Đà Tử sống cạnh nhà họ. Bên ấy lửa lan đến trước, người chạy thoát đều đã thoát, chạy không thoát...

“Cẩn Tử!” Hà Diêu Thị gọi to. Trong sát na Thủ Cẩn chuẩn bị lao vào biển lửa, một ngọn lửa sống từ bên ấy lao ra.

Đó là...?!

“Sư phụ!”

“Thư gia đáng bị chém ngàn đao!!!” Rống lên một tiếng tố cáo thảm thiết, Phương Đà Tử đổ ầm xuống.

Thủ Cẩn cởi áo ngoài, dốc sức đập tắt lửa trên mình Phương Đà Tử, những người bên cạnh thấy được cũng vội vàng chạy đến giúp.

Thật vất vả mới dập được lửa, người chỉ còn một khối thịt cháy đen. Nhị nương gắt gao ôm con gái, áp đầu nó vào lòng bà, không để nó nhìn cảnh tượng kia. Diệu Tổ, Thủ Cẩn đứng thừ ra, khóc không thành tiếng.

Thủ Cẩn quỳ xuống bên chân Phương Đà Tử, lệ rơi đầy mặt. Tai nghe tiếng khóc đứt quãng vang vọng cả con đường, mắt thấy nhà mình bị lửa thiêu thành tro bụi, Thủ Cẩn siết chặt nắm tay, trong lòng tràn đầy phần nộ. Thư gia! Chúng ta đắc tội các người chỗ nào?

Mùa xuân trôi đi, mùa hạ cũng qua, người dân Phiến Mã còn chưa cảm giác được chút khí thu thì mùa đông đã tràn về. Từ lúc bắt đầu vào đông đến năm mới, Thủ Cẩn mãi lo vật lộn với cuộc sống, y tựa hồ đã quên mất một người ở phương xa.

“Cẩn Tử ca, ca lập gia đình chưa?”

Bức thư này đếm tới đếm lui chỉ có tám chữ. Thủ Cẩn nhìn bức thư đã qua không biết bao nhiêu người mới đến được tay y mà nhẹ giọng cười.

Lần đầu tiên y nhờ người gửi cho Tam Dao một phong thư.

“Lập rồi.”

Chỉ hai chữ. Tên cũng chẳng đề.

Y không biết bức thư của mình đến bao giờ Tam Dao mới nhận được, thậm chí còn không biết hẳn có nhận được hay không.

Y chỉ cảm thấy đã đến lúc mình nên đặt một dấu chấm giữa hai người. Đối với y mà nói, hiện tại trọng yếu nhất chính là phải lấp đầy bụng của người nhà, còn có nỗi băn khoăn làm sao sống sót qua mùa đông giá rét dằng dặc... Về phần tên lưu manh nào đó... Bây giờ hẳn ra sao đã không còn quan hệ gì với y. Ngày nào cũng như ngày nào, y thức khuya dậy sớm, phàm là những việc có thể kiếm ra tiền hoặc cho cơm ăn y, chỉ cần không trái với lương tâm thì y đều nhận làm. Y bận đến nỗi không còn thời gian nghĩ đến những chuyện khác.

Đổi lại là nhà người khác, chỉ cần một người nỗ lực kiếm tiền như y thì tình cảnh trong nhà đã không quá tệ. Nhưng đáng tiếc Hà gia còn có cô con gái Thanh Vận bị bệnh nhà giàu, cộng thêm hai con nợ sách chỉ hiểu sách không hiểu sự đời.

Ngày tháng tuy khổ nhưng Thủ Cẩn vẫn không tuyệt vọng. Y tin rằng trời không tuyệt đường người, Hà gia về sau nhất định có thể vượt qua khoảng thời gian đen tối này.

Hai năm sau.

Tháng ba, không hề có gió xuân ấm áp, chỉ có gió đông lạnh lẽo từng cơn ác liệt thổi mạnh như cửa vào da thịt. Tối nay y đã vô tình nhìn thấy ai kia. Nhắc mới nói, sự biến hóa của con người thật là ngoài sức tưởng tượng.

Y tin chắc ngoài mình ra đại khái không có mấy người có thể nhận ra tên tiểu lưu manh vừa bỉ vừa nghèo năm nào.

Y nghĩ người nợ chắc không nhìn thấy y. Dù sao bất luận nào nam nhân nào khi đang ôm trong tay hoa nương nổi tiếng nhất xinh đẹp nhất, ngồi trong lầu lầu ngon nhất đất nhất, uống loại rượu hoa điều thuần nhất thơm nhất, đều sẽ không chú ý đến một tên tạp vụ đang lau chùi bãi nôn mửa của khách.

Thủ Cẩn vừa đổ tro than lên thứ nhơ nhớp mà tên tửu quỷ ỏi ra, quét vào ki, lại dùng vải bố từng chút từng chút lau sạch sẽ sàn nhà vừa nghĩ: Không biết tiểu lưu manh ở bên ngoài làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý mà chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi đã phát đạt đến như vậy. Không đúng, tính từ lúc hắn bắt đầu lang bạt hẳn phải được sáu năm rồi chứ?

...Không sai, y thừa nhận lòng y có dao động. Sau đó y lại nhìn thấy người nợ thêm hai lần nữa.

Lần thứ nhất là lúc y đến thành tây mượn tiền nặng lãi bị người ta cự tuyệt. Lúc ấy người nợ đang đứng trên đường dùng sức đánh một lão đại của đồ trường rất có danh tiếng. Chung quanh hắn còn có mười mấy tên tiểu lâu la nằm la liệt dưới đất rên la không ngừng. Y cúi đầu lách qua hắn mà đi. Mấy hôm sau, y nghe nói đồ trường thành tây đã đổi người, chỉ có điều tên lão bản mới không phải là Thư Tam Dao.

Lần thứ hai là lúc y đang quỳ xuống cầu xin chưởng quỹ tiệm thuốc, cầu lão theo đơn thuốc mà cắt cho y hai thang. Lúc ấy người nợ đang trên ghẹo quả phụ xinh đẹp tiệm điểm tâm đối diện. Á quả phụ không bao lâu cả người đã nhào đến, tiểu lưu manh dứt khoát kéo cô nàng ôn hương nhuyễn ngọc kia vào lòng. Chưởng quỹ tiệm thuốc không cho y thuốc, cho dù y đồng ý làm không công cho lão lão vẫn không chịu. Ngược lại lão chưởng quỹ còn nói: Người muốn theo ta học nghề rất nhiều, làm như chỉ có người không bằng, đi đi đi! Thật là, nếu ai cũng đến xin ta thuốc thì cửa tiệm của ta còn mở cửa nổi sao?

Vì vậy chạng vạng cùng ngày, y thơ thẩn đến con phố mua bán sầm uất nhất thành tây.

“Người đứng đây làm gì?” Một thanh âm đầy bất mãn.

Thủ Cẩn ngẩng đầu lên. Thật cao, thật đô con. Vóc dáng nam nhân tương đối đồ sộ, cao hơn người bình thường hơn một cái đầu. Chỉ bằng vào vóc người vạm vỡ của hắn cũng đủ khiến người nhất gan hai chân run rẩy. Nam nhân không những cao to mà còn đặc biệt rắn chắc. Dường như sợ người khác không biết hắn cường tráng cỡ nào, hắn cứ nhiên chỉ khoác một chiếc áo vải bố đơn bạc trong tiết trời rét cóng, để lộ bộ ngực trần. Từ vị trí của y có thể nhìn rõ từng bắp thịt rắn chắc cùng làn da bánh mật, còn có vài vết sẹo mờ mờ. Loại cảm giác này, chỉ cần là nữ nhân đều muốn nằm úp sấp lên mình hắn và cắn mấy miếng. Khuôn mặt của nam nhân rất hợp với thân hình của hắn, tràn đầy tính áp bức. Tất cả đường nét trên gương mặt đều rất cương nghị, ngũ quan như được dùng thước tính ra, vô cùng đoan chính. Nói chung hắn tuy không phải đặc biệt tuấn mỹ nhưng lại tràn ngập vị đạo đàn ông, nhất là quanh miệng hắn còn lúng phúng ít râu. Nhìn bên ngoài thì đây tuyệt đối là loại nam nhân có thể khiến thất lũng của ả kỹ nữ dâm đẳng nhất mềm oặt. Nhìn bên trong... Bên trong không cần nhìn...

Nhìn quanh quất bốn phía, y thấy một đám người hoặc chồm hổm ngồi hoặc lót chiếu ngồi hoặc đứng, tất cả đều mang vẻ mặt tang thương sầu đời. Thủ Cẩn thầm nghĩ: Người không biết sao còn hỏi?

“Ê, lão tử đang hỏi người, người không nghe à!” Nam nhân hai tay chống nạnh, thần thái không gian cũng tà.

“Cha của tôi đang mở miếu thành hoàng chờ tôi mang tiền về, vị đại gia này, ngài là ai? Tôi quen ngài sao?” Thủ Cẩn chậm rãi đáp. Không phải y cố ý nói chậm mà thật sự y đã không còn sức nói chuyện.

“Người!” Ác bá trợn mắt, “Tiểu tử, dám ăn nói kiêu đó với Đạo gia ta, người không muốn sống nữa à! Ê, ta hỏi người, có phải người đang bán thân không?”

“Không sai. Đại gia đây muốn mua sao?”

“Ừ. Ta muốn mua một tên gia nô, bắt quá nhìn người...” Hắn ngấm y từ trên xuống dưới từ trái qua phải, ngấm xong hắn khinh thường nói: “Yếu mà cứ thích ra gió.”

Thủ Cẩn không hé răng.

“Đi cùng đại gia ta, ta cho người sống cuộc sống no đủ, người mai sau phải chăm sóc hầu hạ Đạo gia biết không? Dám không nghe lời thì một ngày ba ngày ba trận đấy nhé!”

Thủ Cẩn nhàn tình sáng lên.

Ác bá lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Gia, ngài thấy tôi thế nào? Tiểu nhân làm được việc lắm! Giá cả có lời, chỉ cần năm lượng là mua được cả đời! Gia, tôi cái gì cũng biết cái gì cũng làm!”

Thủ Cẩn dùng tốc độ nhanh nhất của mình vượt qua nam nhân, đuổi theo một gã trông rất giống quản gia... Gió lạnh thổi qua, vạt áo nam nhân nợ bay bay...

“Hà! Thủ! Cẩn!” Ác bá bùng nổ triệt để.

Ba bước thành hai, hần không phân biệt nặng nhẹ túm áo Thủ Cẩn, rống lên với người đàn ông trung niên trông giống quản gia:

“Con mẹ nó người cút ngay cho lão tử! Đi nhà xí còn phải xếp hàng đấy! Tên này là lão tử nhìn thấy trước! Người nhìn, nhìn cái gì! Còn nhìn nữa lão tử bầm người thành tương!”

“Tiểu tử vô lễ! Người không biết ta là ai? Dám nói chuyện với ta kiểu đó sao?” Quản gia trung niên tức giận.

“Lão tử mà thêm quản người là ai à! Cút cút cút!” Nam nhân đẩy người quản gia trung niên lùn hơn hần nửa cái đầu ra, dắt tay Thủ Cẩn bỏ đi.

“Người đứng lại cho ta! Người ngang nhiên dám...”

Gã trung niên còn chưa dứt lời đã thấy quanh mình xuất hiện bốn năm tên nhìn hệt như lưu manh.

“Đao ca, xảy ra chuyện gì? Có phải tên có mắt không trông kia đắc tội ca không?”

“Đao ca? Người là Thư Tam Đao?” Quản gia trung niên sắc mặt đại biến.

“Đúng, là Đao ca của chúng ta. Ồ, đây chẳng phải là quản gia nhà Cao lão nhị sao? Thế nào, không nhận ra Đao ca à? Hay là Cao lão nhị nhà người không để Đao ca ta vào mắt?”

Quản gia trung niên không dám nói lời nào, gã cúi đầu lủi lủi qua đám lưu manh rồi chạy ào đi.

“Khà khà! Đao ca, ca đến mua gia nô?” Một tên lưu manh vừa nói vừa soi mói nhìn tên nam nhân gầy yếu trong tay Đao ca của hần. Hần khinh bỉ nói: “Loại này? Tên quỷ bệnh lao này làm sao có thể hầu hạ tốt cho ca? Đao ca, ca muốn tìm gia nô thì tiểu đệ tặng ca, bảo đảm sẽ tìm cho ca...”

“Câm miệng!” Nam nhân không hề cảm kích mà trợn mắt, “Lão tử chỉ vừa ý y thôi! Còn nữa, các người đừng đi theo ta, ta gặp các người là thấy phiền!”

“Dạ dạ dạ. Bọn tiểu đệ sẽ không đi theo ca, bọn tiểu đệ chỉ xuất hiện những lúc ca cần.”

Lần này đến lượt Thủ Cẩn trợn mắt, đám côn đồ nọ thật không biết cách vuốt mông ngựa (nịnh nọt), vuốt trắng trợn như vậy thì thằng nào nghe đúng là ngốc!

Hiển nhiên nam nhân được gọi là Đao ca không hề ngốc, hần ngoáy ngoáy tai, phun ra một chữ: “Cút!”

Lập tức đám lưu manh trên phố biến mất không còn tăm hơi.

“Cẩn Tử ca.” Nam nhân quay đầu lại, gượng cười.

“Thả ta ra.”

“Ừ.” Nam nhân tức khắc buông cổ áo Thủ Cẩn ra, còn phỉu bụi cho y.

Thủ Cẩn nhắc chân bỏ đi.

“Đợi chút! Hồi này...” Kéo lấy tay Thủ Cẩn để cản y, gãi đám râu xanh rì dưới cằm, nam nhân tiếp cận Thủ Cẩn, ưỡn ngực cười: “Cẩn Tử ca, là ta.”

“Người là ai?”

Híc... Vừa nghe thấy mấy chữ này Tam Đao lập tức co rút.

“Ta là, ta là... Ca thật sự không nhận ra ta hay giả vờ không nhận ra ta!” Nam nhân đột nhiên thẳng người hét lớn.

“Vị đại gia này, ngài cũng thấy rồi đấy, tôi chẳng là gì cả, còn ngài lại là đại nhân vật cỡ nào, nhìn kiểu gì cũng biết tôi chắc chắn không quen biết ngài. Nè! Người muốn làm gì? Thả ta xuống! Bảo người thả ta xuống nghe không!”

Không nghe!

Nam nhân vác Thủ Cẩn đi về phía trước.

“Thả ta xuống! Con mẹ nó! Người không ngại xấu mặt nhưng ta còn phải ra ngoài gặp người khác đây!”

Nghे xong câu này nam nhân mới chịu buông Thủ Cấn từ trên vai xuống.

“Nói trước nhé, nếu ca không chịu đi theo ta, vậy được, ta khiêng ca đi quanh thành Phiên Mã một vòng cho cả thiên hạ đều biết Thư Tam Dao ta đã mua Hà Thủ Cấn ca làm vợ!”

...Người dám làm thế thì ta tức khắc đi mua thuốc chuột độc chết người!

Thư Tam Dao đã trở về.

Theo bước chân của tháng năm, những tôi luyện bên ngoài đã rèn đúc một thiếu niên ngang ngược thuở nào trở thành...

Có người nói Tam Dao càng ngày càng một giống lãng tử, tràn ngập mùi vị đàn ông, một lãng tử mê chết không biết bao nhiêu nữ nhân. Có người nói Tam Dao càng ngày càng có khí thế, hiện tại trở về có thể do hắn muốn gây dựng sự nghiệp ở Phiên Mã. Cũng có người nói Tam Dao bây giờ lúc nào cũng mang lại cảm giác thần bí, không ai biết sáu năm nay hắn làm gì bên ngoài mà lại phát đạt trở về, rốt cuộc hắn về với mục đích gì? Còn quan điểm của Thư gia thì sao? Không ai biết. Nhưng đám rắn chuột vô lại trong thành đánh hơi được Thư gia đã có chút căng thẳng. Còn Thủ Cấn? Trong mắt Thủ Cấn Tam Dao của hôm nay là người thế nào?

4. Quyển 1 - Chương 4

Hà Thủ Cấn cúi kính tròng mắt nhìn tên nam nhân bộ dạng lưu manh chính hiệu con nai vàng đang ngồi xổm dưới đất.

“Người nói xem đây là chuyện gì?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Nam nhân không thèm ngẩng đầu lên, tay dùng một cành cây vẽ rùa trên đất, trên mai rùa còn dính thêm ba chữ “Hà Thủ Cấn” to tướng. Thủ Cấn tức giận bước qua, dùng chân chà đạp chú rùa đến không thành hình... rùa.

Nam nhân chuyển qua chỗ khác bắt đầu vẽ.

“Thư Tam Dao!”

“Gi?”

“Gi? Người còn dám hỏi ta? Ta đang hỏi người chuyện là thế nào?” Thủ Cấn giận đến run giọng.

Nam nhân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, liếc nhìn đồng gỗ đã đặt trên bãi đất trống, đột nhiên la lớn một tiếng: “Ây da! Chúng là cái gì? Biến ra lúc nào?”

Nói xong hắn còn ngược lên, vui sướng nói: “Cấn Tử ca, ca xem lão thiên gia đối xử tốt với ca bao nhiêu! Còn không phải sao, vừa về đã có người mang vật liệu xây nhà đến tặng.”

“Thư Tam Dao!” Thủ Cấn triệt để bùng nổ.

Bất đắc dĩ, nam nhân đành đứng dậy, tấm thân cao to che khuất ánh mặt trời đang chiếu vào Thủ Cấn.

“Ta nói này Cấn Tử ca, ca có thể đừng cố chấp như vậy có được không? Không phải một ít gỗ thôi sao, người ta cho ca thì ca cứ lấy mà dùng.”

“Cái gì gọi là người ta cho ta thì cứ lấy dùng? Người, người... Ta hỏi người, có phải người uy hiếp người ta không? Hay là dọa dẫm lấy về?”

“Cấn Tử ca, ca hãy để lương tâm lên tiếng. Ca nhìn thấy ta dọa dẫm người khác sao? Ca nhìn thấy ta uy hiếp người ta sao? Còn nữa, cái tên ‘người ta’ mà ca cứ nhắc tới là ai vậy?”

Thủ Chấn siết tay thành quyền. Có người bên đường đi ngang qua, thấy hai người họ bèn nhìn không được phải nhìn thêm mấy lần. Còn có người chào hỏi Thủ Chấn, “Tiểu Hà, xây nhà à? Chừng nào quay về?” Kỳ thật gã muốn hỏi tiền ở đâu ra, nhưng lại ngại không tiện mở miệng.

Thủ Chấn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của gã hàng xóm, y miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, gật đầu đáp: “Vừa mượn của bằng hữu ít tiền, mới thu lại đất thôi.”

“Nhớ ký giấy nợ.” Bên cạnh phát ra âm thanh chán nản của ai kia.

“Biết, rồi.” Thủ Chấn nguyền rủa.

“Vị đây là...?” Gã hàng xóm hiểu kỳ hỏi.

“Bằng hữu.” Thủ Chấn qua loa trả lời, ngoảnh lại liếc Tam Dao một cái.

“Thật không dễ dàng nhỉ, nhà các người cuối cùng cũng đỡ khổ.”

Có người thứ nhất đương nhiên có người thứ hai.

“Phải phải, thật không dễ dàng. À, chuộc lại đất mất nhiều tiền không?”

Tiền? Thủ Chấn thật không tiện nói, thật ra thu lại y có tồn đồng nào đâu.

“Thủ Chấn người đã chuộc lại được nhà tổ sao? Người làm sao hay thế? Cái tên Duẩn Phát Tài chẳng phải bảo rằng muốn xây từ lâu ở đây à? Năm ngoái có người chịu bỏ ra một trăm năm mươi lượng hắc còn không chịu bán, giờ sao lại chịu buông tay nhỉ?”

“Đúng đúng. Thủ Chấn người thật có bản lĩnh. Nói nhỏ nghe đi, người dùng cách gì vậy? Bà con của ta hiện tại không có cách nào chuộc lại khế đất từ tay Duẩn Phát Tài, có biện pháp gì chỉ ta với.”

Biện pháp ư? Đơn giản lắm. Tìm một thanh đao cỡ bự gác lên cổ Duẩn Phát Tài, đừng nói chỉ bảo hắc giao ra khế đất, bảo hắc giao nhà hắc cho người còn được. Thủ Chấn đưa mắt nhìn Tam Dao đang khoanh tay dựa lưng vào đồng vật liệu. Kẻ được nhìn liền vênh váo đắc ý!

Người làm như vậy thì khác gì lũ ác bá? Cư nhiên còn mặt mũi mà huênh hoang bảo cái gì lấy ác trị ác? Người có nghĩ đến những kẻ đứng sau Duẩn Phát Tài không? Người có biết Duẩn Phát Tài có quan hệ với Thư gia thế nào không? Người có nghĩ đến chuyện nếu người đắc tội với Thư gia thì tương lai làm sao còn có thể đứng tại Phiên Mã không?

Những lời này Thủ Chấn đã nói với Tam Dao không biết bao nhiêu lần, đáng tiếc chỉ là đàn gậy tai trâu. Đối phương không chỉ không thềm để vào tai mà ngược lại còn dương dương tự đắc khoe khoang “công trạng” với y. Khoe khoang cũng thôi đi, hắc còn dám thừa cơ thả dè y, bảo là thu phí – Không chém hắc chẳng phải là đem công sức dạy dỗ trước đây đổ sông đổ biển sao?

“Không phải cách hay gì đâu, chỉ là tìm bằng hữu đến đàm phán với Duẩn lão gia, nói chuyện một hồi thì ông ta đồng ý thôi.” Người vừa hỏi liếc mắt về phía con người đang vênh mặt lên trời nhưng không kém phần khí thế kia.

Chỉ chỉ vào mũi mình, Tam Dao cười nói: “Không sai, chính là đại gia ta. Muốn lão tử giúp bà con người cũng được, mười lượng bạc. Bao luôn người bán ra với giá nào thì mua lại với giá đó.”

“Mười lượng?” Người hỏi chuyện lộ ra ánh mắt hoài nghi, “Người thật sự có thể bàn chuyện với Duẩn gia đại lão gia? Nếu ta giao mười lượng cho người, người có thật sự có thể giúp bà con của ta lấy lại khế đất với giá cũ à? Ừm, có hơi ít không nhỉ?”

Tam Dao hề hà cười: “Nếu người giao trước mười lượng, khế đất nguyên giá thu hồi. Nếu người muốn nhìn thấy khế đất trước thì tăng thêm mười lượng. Người có thể suy tính kỹ lưỡng, quyết định xong thì đến thành tây tìm ta, bảo muốn tìm Dao ca, tự động có người đến đưa người đi gặp ta.”

“Dao ca? Ngài là Thư Tam Dao?!” Thành nhỏ, vài tháng ngắn ngủi cũng đủ khiến cho tám phần mười người sống ở đây biết đến đại danh của Dao ca.

“Khụ, Thiệu thúc, tôi còn chút chuyện cần Tam... Dao ca, thúc...” Thủ Cẩn thấy Tam Dao dám bàn mối làm ăn trước mắt mình, lại không muốn làm lớn chuyện, khiến Duẩn gia sinh hận, Thư gia chú ý bèn tìm cơ thoái thác.

“À à xin lỗi. Dao ca, vậy xin để tiểu lão nhi bàn bạc lại với mấy người họ hàng, sau đó chúng ta sẽ thảo luận. Thủ Cẩn này, các người có việc thì cứ giải quyết trước, nhớ là xây cất xong xuôi phải mời bà con hàng xóm đến quây quần nhấm nháp tí rượu nhé.”

“Nhất định nhất định.” Thủ Cẩn khom người đưa tiễn, đối với những người hàng xóm đã từng chiếu cố nhà mình không ít, y vẫn luôn cảm kích trong lòng. Tuy cũng có vài người thấy chết không cứu, nhưng đa số đều bố thí cho bọn họ chút cơm ăn mỗi khi họ cầm cự không nổi.

Tam Dao phát tay, ngụ ý đã biết.

Hai người vừa ly khai đã có hai tên nhìn như lưu manh vô lại đến đứng cạnh đồng vật liệu xây dựng, thảo nào Tam Dao lại yên tâm bỏ đi. Thủ Cẩn còn chưa nghĩ đến phải tìm người trông chừng.

Một người phía trước, một người phía sau. Tam Dao đi sau nhìn Thủ Cẩn đi trước, trong lòng không biết là mùi vị gì. Muốn bước lên điu y nhưng dựa theo kinh nghiệm xương máu của bản thân, hắn biết mình chắc chắn bị ăn mắng, cho nên hắn đành phải lùi thủi bám theo. Đi hoài đi mãi, đi đến lúc tâm tình của hắn dần có chuyển biến. Từ đau lòng biến thành chua xót, tự thấy bản thân đối với người kia tình sâu nghĩa nặng, nhưng hình như y hoàn toàn không hiểu, đừng nói cùng hắn thân cận, chỉ một chút ý tốt của hắn y cũng ra sức khước từ. Đưa y tiền để y trả nợ, y cứ nhiên viết giấy nợ cho hắn, chờ trả sau. Người nói thử xem tình cảm của hắn khó tiếp nhận đến thế sao?

Càng nghĩ càng bực mình, càng nghĩ càng tủi thân, chua xót thoáng chốc lên men rồi bốc cháy thành lửa giận.

“Ê!”

Thủ Cẩn tiếp tục đi.

“Hà Thủ Cẩn!”

Thủ Cẩn ngoảnh lại liếc hắn một phát rồi vẫn cắm đầu đi về phía thành tây.

“Họ Hà kia, lão tử nói chuyện với ngươi ngươi có nghe không!”

“Từ khi nào ngươi biến thành lão tử (cha) ta?” Thủ Cẩn không thèm dừng bước.

“Hà...! Cẩn Tử ca, ca muốn giận đến khi nào nữa?” Tam Dao lập tức xuống nước.

Thủ Cẩn trầm mặc một hồi, nhìn Tam Dao đi đến bên cạnh mới thấp giọng nói: “Ta không giận. Chẳng qua hiện tại ta có nói gì ngươi cũng không nghe lọt tai, bảo ngươi đừng đắc tội Duẩn Phát Tài, dùng tiền chuộc khế đất, ngươi lại xách đao đi uy hiếp hắn. Ngoài mặt thì hắn sợ hãi đem khế đất giao ra nhưng loại người như hắn làm sao có thể không ghi hận trong lòng? Nếu như sau này ngươi rời khỏi Phiến Mã thì không sao, ngươi lại bảo ngươi muốn dừng chân ở đây, nhưng lại đi đắc tội thứ tiểu nhân ấy. Ngươi không sợ Duẩn gia, vậy Thư gia thì sao?”

“Thư gia?” Khóe miệng Tam Dao nhếch lên thành một nụ cười là lạ, rất cổ quái, có chút coi rẻ.

“Ca, ca yên tâm, ta nếu đã trở lại thì chẳng sợ đắc tội thằng nào.”

“Ày da, ngươi... Ta không biết ngươi bên ngoài quậy phá ra sao, nhưng một người dù lợi hại vẫn không làm sao so được với cả gia tộc ngươi ta, huống chi họ cấm rễ ở đây đã hơn hai mươi năm.”

“Ca, vậy ca thấy khi Duẩn Phát Tài ra giá hai trăm lượng bạc, ca có trả nổi không? Mảnh đất nhà ca hồi trước hắn trả bao nhiêu? Được hai mươi lượng không? Ca có biết chỉ có đất đai tại nơi phồn hoa nhất vùng Giang Nam, thậm chí cả kinh thành, mới có giá đấy không? Hai trăm lượng bạc, ta dùng mua một căn tiểu viện hai lầu ở Giang Nam còn dư đó!”

Thủ Cẩn không hé răng tiếng nào. Tam Dao nói không sai, mảnh đất nhà tổ của y lúc trước bị Duẩn Phát Tài nửa cường bách nửa giao dịch mua lại. Hắn không trả bạc, chỉ trả gạo, tổng cộng mười chín thạch gạo,

tương đương khoảng mười bảy lượng bạc. Mười chín thạch gạo kia phần lớn dùng để đổi thuốc thang, đổi con gà mái già, đổi nhân sâm, còn lại chỉ đủ cho cả nhà miễn cưỡng no bụng, còn đâu ra tiền mà chuộc đất. Nhưng vì sao họ lại chấp nhận giá thấp như vậy, tuy lão cha cố chấp chỉ biết đọc sách của y phải gánh một phần trách nhiệm, nhưng chủ yếu do Duẩn Phát Tài giở thủ đoạn, ép họ không thể không kê giá thấp, cũng không thể không bán cho hắn.

“Nghĩ lại xem Duẩn Phát Tài khi xưa đối xử với ca thế nào, đối xử với những hàng xóm nhà cửa bị thiêu rụi thế nào, ta phế một cánh tay của hắn còn nhẹ tay cơ. Nếu không phải lúc trước hắn tập hợp một đám lưu manh bức gia đình ca đến cùng đường, lại không cho người khác mua đất của ca, nhà các người có thảm như vậy không? Hơn nữa dù là ta cũng đào đâu ra hai trăm lượng chứ.”

Thủ Căn lặng lẽ không nói lời nào. Y biết tất cả những gì Tam Dao nói đều đúng, y cũng muốn Duẩn gia bị trừng phạt. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, chính vì Tam Dao đối xử rất tốt với y, y càng không thể cho hắn nhúng tay vào việc nhà của y. Y không nỡ để hắn vì y mà đụng chạm những người không thể đụng chạm.

“Ca, ta nói này, ca đừng thần hồn nát thần tính. Đám người Thư gia kia làm sao chỉ vì một tên tép riu như ta mà xé to chuyện. Yên tâm, Duẩn gia bất quá cùng quần gia của Thư phủ có chút quan hệ thân thích, một khi Thư gia đổi chủ, quần gia tự nhiên cũng bị đổi theo.”

“Thư gia sắp đổi chủ?” Thủ Căn kinh ngạc.

“Ừ. Nghe nói lão đương gia nhà bọn họ chuẩn bị nhường vị, đám cháu chất đang quây âm ỉ, những chuyện vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi chúng căn bản không thèm quản, cũng chưa từng quản.”

“Được vậy thì tốt. Nói trở lại,” Thủ Căn cố giữ mặt giận, “ta hỏi ngươi, đồng gỗ đá kia lấy đâu ra? Có trả tiền chưa? Bao nhiêu? Còn nữa, thêm tiền thợ tổng cộng bao nhiêu? Ta...”

“Ký giấy nợ cho ta nữa hả? Được lắm, chờ nhà xây xong ta tính với ca.” Trong đầu Tam Dao nảy ra một ý, thuận miệng đáp ứng.

“Trên mình ngươi có tiền không? Tiền công của thợ nhất định phải trả, cùng là người nghèo với nhau.”

“Ta biết. Đủ tiền mà.”

“Buổi tối ngươi qua ăn cơm không?”

“Thành hoàng miếu kia ấy hả? Già trẻ lớn bé đều nhét chung một chỗ, ta muốn làm gì ca cũng không làm được, ta ra ngoài tìm ổ khác để trú. Ca, ta đi đây, mai gặp nhau ở công trường.”

Thư đại lưu manh biến đi thật nhanh, tránh khỏi chiếc giày yêu quý đang phi tới của Thủ Căn ca nhà hắn.

Thủ Căn khập khiễng bước tới nhặt giày lên, phủi phủi mấy cái, mang vào chân rồi ra khỏi thành.

Tuy Tam Dao đã quay lại nhưng bọn họ đều có cuộc sống riêng, cũng giống như trước đây.

Đối với Thủ Căn mà nói, việc Tam Dao trở về thật sự đã giúp y nhẹ gánh không biết bao nhiêu, ít ra chủ nợ của y hiện giờ chỉ còn một người, mà người này lại không ép y phải lập tức trả tiền. Về nhà làm sao báo tin với cha mẹ đây, nếu bảo họ biết khế đất đã thu lại, hơn nữa họ rất nhanh có thể dọn vào nhà mới, không biết bọn họ sẽ có biểu tình gì?

Cả nhà Hà gia vui mừng khôn xiết. Lúc dọn về, Hà phụ dẫn ba người con trai đi kính rượu tất cả những hàng xóm đã từng giúp đỡ họ, nhà nào cũng được tặng hai quả trứng gà. Điều ngộ nghĩnh nhất là Thư Tam Dao giúp họ nhiều nhất lại không lộ mặt. Mãi cho đến sau khi nhà họ dọn xong cả nửa tháng, vào một ngày đầu tháng mười hai, Tam Dao đêm hôm khuya khoắt trèo vào nhà Hà gia, gõ gõ cửa sổ phòng Thủ Căn.

“Ngươi mặc như vậy không lạnh sao?” Thủ Căn lắc đầu, đóng cửa phòng. Vừa quay lại y đã thấy Tam Dao đang chễm chệ trên giường mình.

“Nửa tháng nay ngươi đã đi đâu? Chẳng thấy bóng dáng.” Thủ Căn bước qua đẩy hắn ra rồi cởi giày chui vào chăn ngồi.

“Ta cũng lạnh.” Tam Dao kéo chăn muốn chui vào.

“Lạnh? Lạnh mà ăn mặc kiểu đấy? Biền! Lên ghế ngồi!”

Tam Dao giận dữ, “Ca đối xử với chủ nợ lớn nhất của ca như thế à?”

“Đạo đại gia, lần sao ngài đến nhớ báo trước tiểu nhân một tiếng, tiểu nhân nhất định sẽ mở rộng cửa nghênh đón ngài vào phòng lớn, khoản đãi thịnh tình. Còn nữa, ngài phải để cả nhà tiểu nhân quỳ lạy ngài, lập bài vị thờ ngài, mỗi ngày ba bận thắp hương.” Thủ Căn im miệng, biểu tình Tam Dao như sắp khóc đến nơi.

“Ca ăn hiếp ta! Trên đời này chỉ có ca dám ăn hiếp ta!”

“Eo ơi buồn nôn quá, ngươi đến làm gì? Lần nào cũng nửa đêm canh ba mới mò tới, sao, không dám gặp mặt người khác phải không?”

“Còn chẳng phải sợ muội ca quán lấy ta sao.” Nam nhân cảm thấy rất tủi thân.

“Ngươi không nói ta cũng quên mất. Nhớ phải tránh xa muội ta một chút.”

“Căn Tử ca, ca yên tâm. Trái tim ta dành cho ca có trời làm chứng, tuyệt đối không ai có thể lay động. Con bé muội muội của ca miệng còn hôi sữa, chưa lớn hẳn, ta cần nó làm gì? Nó làm ấm chăn cho ta ta còn ngại...”

“Im đi!”

“Hồi ôi...”

“Ngươi dùng hết bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều, hết thấy tổng cộng tám, chín mươi lượng.” Tam Dao rất muốn nắm tay Thủ Căn nhưng lại không dám.

“Tám, chín mươi lượng?!” Thủ Căn suýt ngất, “Sao nhiều vậy? Chẳng phải chỉ mời bốn người thợ thổi sao? Ta còn giúp một tay mà.”

“Vật liệu nữa kìa, quý ngài không xem thử xem tiểu nhân dùng vật liệu loại nào cho quý ngài. Ai bảo ca cứ gào thét đòi trả tiền, đối phương đương nhiên chiếu theo giá thị trường mà tính toán, gỗ sam trăm năm làm xà nhà, tổng cộng sáu cây. Chỉ sáu cây này thôi đã hết phân nửa tổng số tiền, còn có... Ca?”

“Sao ngươi không hỏi ta trước?” Giọng Thủ Căn run run, nhưng lần này không phải là giận mà là sợ. Tám, chín mươi lượng bạc, y làm sao trả nổi? Chừng nào mới có thể trả hết?

“Ta còn chưa tính lãi đấy nhé. Ta đã nghĩ qua, ta không có nghề nghề, nên ta muốn ở Phiến Mã tìm đại một việc làm. Cho vay nặng lãi có vẻ không tệ, ca là con nợ đầu tiên của ta, lãi suất có thể tính thấp một chút. Ca thấy mỗi tháng hai phân thế nào? Nếu như ca đồng ý thì đây, giấy nợ đây, ta mang đến sẵn cho ca, ca chỉ cần ký vào là được.”

Tam Dao vừa nói vừa lấy từ trong ngực ra một tờ giấy nợ đưa đến trước mặt Thủ Căn. Thủ Căn dần mặt nhìn tờ giấy nợ.

“Ngươi, ngươi chẳng phải ở trong thành làm tay chân cho người ta à? Sao lại còn muốn cho vay nặng lãi?”

“Tay chân?” Lần này đến lượt Tam Dao ngu người, bất quá hấn lập tức cười lớn, cười đến nỗi hai mắt híp thành sợi chỉ.

“Ca, kiếm ăn khó khăn quá. Tiểu đệ mấy năm nay lăn lộn bên ngoài cực khổ kiếm được chút tiền đều đã xài hết trên mình ca, nếu bây giờ không nhân lúc còn chút sức lực đi chém chém giết giết, tìm thêm vài kẻ sinh nhai thì ngày tháng sau này khó sống lắm nha! Hay là... Ca nuôi ta đi?”

“...Nuôi ngươi là hết nợ sao?”

“Đừng nói vậy, huynh đệ còn phải sòng phẳng, chúng ta chuyện nào ra chuyện nấy. Huống chi chủ ý giấy nợ là do ca đưa ra, hồi đầu ta bảo ta tặng ca, ca không thèm, nếu đã như vậy thì tiểu đệ đây cũng không khách khí nữa.”

“Tam Dao.”

“Hả?”

“Người giết ta đi.”

“Ca, nghe quý ngài nói kìa! Chẳng phải chỉ là tám, chín mươi lượng bạc, à, còn có tiền lúc trước ta trả nợ giúp ca, tổng cộng khoảng một trăm lượng thôi sao? Như vậy đi, vì tình cảm bao lâu nay của chúng ta, tính cho ca một số chẵn, tiền trả nợ đều là ta cho ca, xem như ca thiếu ta tất thấy một trăm lượng bạc, về phần lãi suất, chúng ta cứ theo hai phần một tháng mà tính. Ca, quý ngài xem xem, tiền nợ cũ chỉ cần ngài chịu thì ta đều bỏ hết. Còn tờ giấy nợ này thì...”

“Thư Tam Dao!”

“Có!”

“Người chuẩn bị sẵn hết rồi phải không!”

“Thế nào? Giận à? Không định trả đủ à? Không sao, tình cảm giữa ta và ca ra sao chứ, ca không muốn trả thì chỉ cần nói một câu thôi là bỏ qua hết.” Tam Dao nói xong còn đem tờ giấy nợ một trăm lượng nợ nhét lại vào ngực.

“Khoan đã!”

“Hửm?”

“Đưa đây.”

“Ca... Ca chắc chắn? Ta thật sự không để trong lòng, ca không thích trả thì ta sẽ không nói thêm gì nữa đâu, ai bảo trước đây ca cho ta ăn cơm của ca?”

Tam Dao bộ dạng tiểu nhân đắc chí nhìn Thủ Cẩn lửa giận đầy bụng.

“Câm miệng!” Thủ Cẩn giật lấy tấm giấy nợ, cắn ngón tay điểm chỉ.

“Ôi chao... Ôi chao...” Vừa không để ý một chút mà Cẩn Tử ca nhà hán đã cắn chảy máu ngón tay làm Tam Dao xót gần chết.

“Ca, ca nhanh nhẩu như vậy làm gì, cả mực ta cũng đã chuẩn bị xong xuôi...”

Thủ Cẩn tung cước.

“Ca, thật ra tiền không khó trả... Ca không có bạc thì cứ dùng thân thể... Ca, đừng đánh đừng đánh! Đau đau đau! Ca, sao ca lại nỡ dùng ghế đập ta!”

“Ta đập chết tên khốn nạn nhà ngươi!”

“Ấy! Ca, cẩn thận cái giò của ca...”

“Chạy đi đâu! Cho ngươi từ sáng đến tối suy nghĩ vớ vẩn này! Cho ngươi không học hành làng nhàng này! Cho ngươi không phân biệt tốt xấu này! Cho ngươi cho vay nặng lãi này! Cho ta vay cắt cổ thử xem, ta không đánh ngươi đến cha mẹ nhận không ra thì ta theo họ ngươi luôn!”

“Ca, tha cho tiểu đệ đi, trừ ca ra, ta thề ta không hề cho ai vay nặng lãi cả. Ca, đừng dùng giày đánh vào mặt ta...”

“Cạch!” một tiếng. Có người phá cửa bỏ trốn.

“Đại ca, vừa nãy là Tam Dao ca sao?” Có người nghe thấy tiếng ồn từ phòng bước ra.

“Về ngủ!” Thủ Cẩn vừa nhảy lò cò vừa quay lại hét lên, dọa em gái y co rúm người, thoát cái rụt đầu vào phòng.

Từng ngày cứ như vậy mà trôi đi.

Có nơi an thân, Hà gia dần dần thoát khỏi cảnh bần cùng. Dưới sự nỗ lực của Thủ Cẩn, cả nhà bắt đầu có thịt cá để ăn. Hà phụ thậm chí còn nhắc việc cho lão nhị Trung Nguyên đi thi. Mọi việc như dự đoán của Tam Dao, Duẫn gia tuy uất ức nhưng tuyệt không tìm Hà gia gây sự, bên Thư gia càng không có động

tính gì. Hai năm qua, Tam Dao vẫn lẫn lộn tại Phiến Mã, bắt quá phần lớn thời gian đều chẳng thấy tăm hơi. Ngay cả Thủ Cẩn một năm cũng không gặp được hần mấy lần, hần nói ra thành làm việc. Về phần làm việc gì, hần không nói, Thủ Cẩn cũng không hỏi.

Trong hai năm, tuy Tam Dao không thường ở lại trong thành nhưng chuyện hay ho hần làm được chẳng vì thế mà ít đi.

Tỷ như: Khi Hà mẫu sắp xếp chuyện hôn sự cho con trưởng, hần thu được tin bèn quyết tâm phi ngựa từ ngàn dặm trở về, mang theo tờ giấy nợ một trăm lượng lãi suất hai phân mỗi tháng đến thẳng nhà gái. Không cần nói, chuyện hôn nhân này đương nhiên chìm vào quên lãng, không biết vì sao mà hủy bỏ. Phía nhà gái bị Tam Dao cảnh cáo không cho nói nguyên nhân thoái hôn thật sự với Hà gia, chỉ được bảo vì họ ngại chân Thủ Cẩn tật nguyên. Tuy Hà gia chỉ đành thất vọng thở dài, nhưng trong lòng Thủ Cẩn đã mười phần chắc chín nguyên nhân có dính dáng đến tên lưu manh nọ. Bất quá dù nguyên nhân có là gì đi nữa thì bản thân thật sự là một thằng thọt, lại còn nợ nần đầy mình, y không muốn làm hại khuê nữ người ta. Lại tỷ như: Đầu năm nay, không biết vì Tam Dao kìm chế đã lâu hay kìm chế quá sinh nóng nảy, nửa đêm trèo vào phòng Thủ Cẩn, cầm giấy nợ đòi Thủ Cẩn trả lãi. Tuy bởi vì Thủ Cẩn sống chết không muốn nên hần vẫn chưa đạt thành ý nguyện, nhưng xem như không no cũng đỡ thèm, hần chiếm được không ít lợi lộc con con. Song cũng chính vì chút lợi lộc con con ấy mà hần không thể không lẩn tránh ngoài thành hai ba tháng mới dám quay lại Phiến Mã. Bởi vì... Thủ Cẩn đêm đó bị hần chọc lên cơn điên, vác dao chặt củi chém hần, còn nói mai sau gặp hần một lần thì chém một lần. Sống cùng Thủ Cẩn bao năm, biết rõ lần này Cẩn Tử ca của hần thật sự bùng nổ, hần không muốn chết lại không muốn đánh trả, chỉ đành tiếp tục trốn trong thành chờ thời.

5. Quyển 1 - Chương 5

Trời mới tờ mờ sáng, Thủ Cẩn trước nay vẫn luôn dậy sớm, hiện tại đang rảo trên đường cái. Người trên đường không nhiều lắm, tùm năm tùm ba, tất cả đều thu người vào y phục mà bước đi, thỉnh thoảng gặp người quen thì chào hỏi vài câu. Khép chặt vạt áo, Thủ Cẩn chà chà tay, thổi thổi cho chút hơi vào cho đỡ lạnh. Năm nay là một năm lạnh kinh người, mới tháng chín đã khiến mọi người rét run. Mùa đông tại Phiến Mã vốn dài, năm nay lại càng khủng khiếp, không ít người đã chết vì cớ mà lão thiên gia vẫn chưa chịu buông tha. Thế nhưng dù mùa đông năm nay có lạnh đến đâu vẫn không gian nan bằng hai mùa đông trước, cả thời gian ấy họ cũng vượt qua, chút giá rét này thì thấm vào đâu? Thoảng thấy bóng dáng cao to của người nam tử ở con phố đối diện, ánh mắt Thủ Cẩn hơi hoảng hốt. Đã nửa năm. Tên nọ vừa đi là đi mất nửa năm. Lúc đi còn bảo hần đi giúp vị tổ mẫu lợi hại của Thạch Bàn Tử (Thạch Mập), phụ bà giải quyết lão tình địch, bất quá đến thì đến, còn việc có giúp hay không còn tùy xem hần có thuận mắt hay không. Nói chẳng rõ ràng, Thủ Cẩn nghe xong cứ mơ mơ hồ hồ.

Hần hỏi y phải giúp người nào, y chỉ trả lời: Giúp kẻ yếu, kẻ có lý lẽ. Câu này của Thủ Cẩn đã dạy Tam Dao biết phải làm thế nào, hần gật đầu, tiêu sái ra đi.

Tiêu sái như vậy đã tiêu sái cả nửa năm, mãi đến khi bóng dáng Tam Dao biến mất khỏi tầm mắt, Thủ Cẩn mới nhớ đến anh chàng họ Thạch trong phong thư thứ nhất hần gửi y. rốt cuộc là chuyện gì? Có thuận lợi giải quyết được không? Họ Thạch nọ sống ở đâu? Nơi đó có lạnh như Phiến Mã không?

Tên nọ có phải lại một thân y phục đơn bạc, phanh ngực trần, không sợ lạnh mà ra ngoài lúc trời rét căm căm không?

Còn nữa, y làm sao để ràng buộc hần đây?

Thủ Cẩn dừng chân, chờ cảm giác đau nhức chỗ gãy xương ở đùi qua đi.

Nam nhân cùng nam nhân... Nếu thật sự sống cùng nhau, ngày tháng sau này phải làm sao đây?

Hai người có chịu đựng nổi cái nhìn của thế nhân không?

Còn chỉ trích của người nhà thì sao?

Tuyệt tử tuyệt tôn bốn chữ này phải chăng rất có lỗi với cha mẹ y, cha mẹ Tam Dao?

Hồi Tam Dao còn bé, y tưởng hấn náo loạn đùa giỡn. Lúc trưởng nhóc trở thành thiếu niên, y tưởng tất cả chỉ là nhận thức mông lung sai lầm, chờ đến khi Tam Dao thích nữ tử thì tự nhiên sẽ không còn quần lấy y. Nhưng đến khi thiếu niên biến thành nam nhân, hấn vẫn quyến luyến y không rời, thậm chí còn có dục vọng. Quyến luyến không rời, y có thể hiểu, cũng bằng lòng tiếp nhận. Nhưng còn dục vọng? Nói thật, nếu chẳng phải đêm ấy tên nọ đè mình xuống, y vẫn không biết tên lưu manh có tâm sắc dục với y. Khi đó y hai mươi sáu, hiện tại đã hơn hai mươi bảy. Đừng nói đàn ông, đàn bà còn ngại y lớn tuổi.

Tên kia không phải thật sự thích nam nhân chứ? Vậy hấn bên ngoài có khi nào đã tìm nam nhân... ngủ chung?

“Chào, Căn Tử, sáng sớm đã bận rộn nhỉ.”

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng đại bá chủ tiệm bánh gọi y. Thủ Căn giật nảy, mặt mũi ửng hồng, mau chóng thu lại suy nghĩ, gật đầu cười đáp: “Chào, Chương bá. Bá chẳng phải còn sớm hơn tôi à?” Nói rồi, y bước qua mua bốn cái bánh nướng.

“Mang về ăn sao? Có cần thêm đậu nành không?”

“Không cần, nhị nương tôi có nấu cháo.”

“Nhị nương người thật cần mẫn, cha người tốt số lấy được hai bà vợ, một xinh đẹp, một siêng năng. Đúng rồi,” Chương bá vừa dùng giấy gói bánh vừa nói, “tối hôm qua người có ra khỏi thành không?”

“Không, chuyện gì vậy?” Thủ Căn thuận miệng hỏi.

“Nửa đêm hôm qua có người gây sự ở thành đông, sáng sớm người trong lâm trường vào thành nói, trên tường thành đông treo một thi thể, hình như mới chết.”

“Ồ, lạ thật. Ngoài thành tường đông hình như đã lâu không treo xác người nhỉ?” Thủ Căn cười, không quan tâm nhét bánh vào lòng.

“Ừ, đã lâu lắm. Chuyện gần nhất hình như xảy ra một năm trước?”

“Phải, một năm trôi qua nhanh thật.”

Hai người đang mãi nói chuyện phiếm thì có khách đến mua, Thủ Căn bèn xoay người rời khỏi tiệm bánh.

Lúc ăn sáng, gia chủ Hà gia Hà Mộng Đào nâng chiếc bát sứ tao nhã húp nốt ngụm cháo cuối cùng, buông bát xuống, dùng đũa chỉ vào lòng bát. Nhị nương hiểu ý bẻ nửa chiếc bánh nướng thả vào bát của ông.

“Nhị ca, ông lão giữ miếu thành hoàng nhờ đệ nhắn ca qua đó viết hộ lão một bức thư.” Hà Diệu Tổ vừa nhai bánh nhồm nhoàm vừa ậm ừ nói. Lão nhị Hà gia Hà Trung Nguyên gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Tiền thư thì sao, đệ có thu không?” Thủ Căn đột nhiên mở miệng.

Diệu Tổ ngừng ăn, tay cầm bát, miệng hàm hồ đáp: “Mười xu, đệ thu trước rồi.”

“Đệ lại thu nữa!” Hà Trung Nguyên giận dữ buông đũa.

“Ồn ào cái gì. Ăn không nói chuyện, ngủ không ồn ào, có gì thì ăn xong hấn nói.” Gia chủ lên tiếng, mấy người con đều im lặng. Bữa sáng nhanh chóng ăn xong, Diệu Tổ vừa định đứng dậy thì đã nghe lão nhị Trung Nguyên chậm rãi mở miệng:

“Cha, mẹ, nhị nương, đại ca, bây giờ đã là cuối tháng chín.”

Toàn bộ Hà gia đột nhiên rơi vào trầm mặc, biểu tình khác nhau, biểu tình gia chủ Hà gia phức tạp nhất.

Im lặng cả nửa ngày, Hà cha mới ho khan một tiếng: “Cuối tháng chín, ừm, cũng nên chuẩn bị là vừa.” Nói xong, đôi mày ông nhíu càng chặt.

“Cần bao nhiêu?” Thủ Căn tựa hồ đã sớm hiểu ý đệ đệ bèn thẳng thắn hỏi.

Hà Trung Nguyên tính toán một chút rồi nói: “Đệ là học trò chưa thi tú tài, cho nên cần tham gia thi huyện vào tháng hai năm sau, tháng tư thi phủ và thi viện, thông qua tất cả mới đạt được tư cách tú tài. Nhưng trước đó phải tìm một lẫm sinh (học trò đạt hạng tốt, được triều đình chu cấp) làm người bảo đảm, chuyện này cần hai lượng bạc. Thông qua thi phủ mới được tham gia thi viện cử hành tại phủ thành (kinh thành), nói cách khác đệ không cần chạy đi hai nơi. Nếu đệ thuận lợi vượt qua tất cả, đạt được tư cách tú tài, vào học trường công trong phủ, cả học phí lẫn sinh hoạt phí tổng cộng khoảng mười lượng.”

“Mười lượng!” Diệu Tổ thất thanh.

“Mười lượng? Đủ không?” Thủ Căn hỏi.

Trung Nguyên khinh thường nhìn lão tam, sao đó quay sang cung kính trả lời đại ca: “Chắc cũng đủ, nếu có thể nhập học trường công trong phủ, đệ nhất định sẽ nỗ lực đọc sách, giành lấy tư cách lẫm sinh, như vậy mỗi năm sẽ được phát tám lượng ba chỉ phụ giúp tiền sinh hoạt. Nhờ không đạt được tư cách lẫm sinh, đệ giúp người ta viết thư chép kinh cũng có thêm cầm cự đến kỳ thi hương. Đến khi đệ lấy được tư cách thi hương thì vẫn cần làm phiên đại ca đỡ dần chút ít.”

Thủ Căn cúi đầu, thầm tính toán xem ngân lượng mình dành dụm cất dưới giường còn bao nhiêu.

Hà cha nhìn về phía con trưởng.

Hai vị phu nhân Hà gia cũng nhìn về phía con trưởng.

Người con trai lớn của Hà gia Hà Thủ Căn là trụ cột cho cả gia đình. Mỗi thành viên Hà gia đều hiểu, tuy gia chủ là Hà cha, nhưng chống đỡ cả nhà lại là trưởng tử Thủ Căn. Mấy vị đệ muội khác cũng nhìn về phía đại ca. Bất quá ánh mắt Trung Nguyên là mong đợi, Thanh Vận là tôn kính, còn Diệu Tổ lại pha chút oán giận. Hà cha ho khan một tiếng, ôn tồn nói: “Thủ Căn, con có thể gom được bao nhiêu?”

Thủ Căn ngẩng đầu, “Cha không cần lo lắng, sau khi trả hết nợ, hai năm nay con vẫn luôn dành dụm tiền cho Trung Nguyên đi thi.” Ngoại trừ nợ của tiểu tử Tam Dao thì một xu vẫn chưa trả. Hà cha gật đầu, trên mặt lộ vẻ vui vẻ: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Năm nay Trung Nguyên không kịp dự thi, cha còn sợ năm sau nó cũng không đi được. Kỳ thi đầu tiên cử hành vào mùa xuân năm sau, nếu đã gom đủ tiền thì cũng nên xuất phát là vừa.”

“Dạ, con chuẩn bị đầu tháng sau xuất phát.”

“Hảo hài tử, Hà gia có được quang tông diệu tổ hay không đều trông cậy vào con. Nếu như con thi đậu tú tài, mẹ chết cũng vui lòng.”

Bà lớn Hà Diêu Thị vỗ lưng con thứ: “Con đi gấp rút thì phải chuẩn bị kỹ lưỡng. Mẹ và nhị nương hai hôm nay sẽ may một chiếc áo choàng cho con, phủ thành không như ở nhà, người tại đó rất coi trọng áo mũ, thi phủ xong con đã trở thành học sinh của phủ, đừng để người khác coi thường. Con xem bên ngoài có đôi hài nào vừa thì mua sẵn hai đôi, mẹ bảo nhị nương làm thêm hai đôi.”

“Đúng, đúng.” Hà phụ cùng nhị nương liên thanh gật gù.

Hà Diêu Thị vừa dứt lời đã quay sang ấu nữ trong lòng bà nhỏ Thị Trang: “Thanh Vận à, nếu nhị ca con đậu tú tài, con không phải lo không được gả vào gia đình khá giả, ngày tháng mai sau cũng không cần sống khổ sở. Bất quá muốn tìm được người tốt thì con phải học làm một khuê tú, từ hôm nay trở đi, con không được ra ngoài nữa, nghe chưa?”

“Đại nương...” Thanh Vận dùng dằng.

Hà Diêu Thị trừng mắt, Thanh Vận tức khắc không dám lên tiếng, trong lòng tự biết mẹ sẽ không giúp mình, vì thế nàng đành cúi đầu, len lén đưa mắt cầu cứu đại ca. Thủ Căn cười với tiểu muội, thầm nghĩ trong thành đạo gần đây hơi lộn xộn, không cho nàng ra ngoài cũng tốt, còn đỡ phải phản bác mẫu thân. Thấy đại ca không ra mặt giùm mình, tiểu Thanh Vận dẫu mỗ, ngầm trừ nhị ca thi rớt tú tài. Diệu Tổ vốn định ra ngoài, lúc này đột nhiên hừ lớn một tiếng, đá văng ghế rồi bước nhanh ra cửa.

“Diệu Tổ! Con làm gì thế hả? Cho ai xem?” Hà cha lớn tiếng quát lên khiển trách.

Nhị nương ánh mắt phức tạp nhìn đứa con do mình sinh ra, vừa bất đắc dĩ vừa giận. Diệu Tổ tay bấu chặt cửa, ngoảnh đầu lại, vành mắt hồng lên, nhìn chăm chăm vào ngón chân mà thấp giọng nói: “Không gì, con đi tìm Tiểu Xảo.” Nói rồi xoay đi, nhưng lại nhịn không được nói càng nhỏ: “Đồ bất công.”

Hà cha giận dữ, sắp nổi cơn thịnh nộ thì bị trưởng tử kéo lại.

Diệu Tổ thừa cơ chuồn mất.

“Thằng bé này, thật là, lúc nào cũng xung động bột chộp. Lần trước nó nói muốn làm ăn gì đó, con chẳng phải đã cho năm lượng bạc sao? Kết quả? Ra ngoài một chuyến chẳng những không thu về được đồng nào mà còn phí sạch cả vốn! Nếu không phải vì nó thua lỗ hết tiền vốn, Trung Nguyên có phải đợi đến năm sau mới được đi thi không?”

“Làm ăn? Con thấy nó đi đánh bạc thì có.” Lão nhị Trung Nguyên lạnh giọng.

“Trung Nguyên!” Thủ Căn trừng mắt, lập tức quay sang an ủi phụ thân: “Cha, đừng nhắc nữa, Diệu Tổ có chí tiến thủ chung quy là việc tốt. Làm ăn mà, có lời có lỗ. Năm lượng kia xem như mua về kinh nghiệm cho tam đệ, để lần sau nó biết phân biệt đường nào không thể đi, người nào không thể tin.”

“Hừ! Tiến thủ cái gì! Nó không đánh bạc đã tốt lắm rồi. Hơn nữa nó mà có khiếu kinh doanh sao? Lần sau? Lần sau bảo nó tự bỏ vốn ra đi. Trong nhà có bao nhiêu tiền cho nó chứ? Bảo nó đến lâm trường làm việc, nó ngại khổ ngại mệt ngại ít tiền. Đứa con này!” Hà cha tức giận căi, lắc đầu than vãn.

Bà nhỏ không tiện mở miệng, lén lút kéo áo bà lớn. Bà lớn hiểu ý, mở lời giảng hòa: “Tướng công, bỏ đi. Diệu Tổ còn nhỏ, chờ nó lấy vợ sẽ an phận.”

“Nhỏ? Mười tám mà còn nhỏ? Đại ca nó mười ba tuổi đã mang lương về nuôi cả nhà, mười sáu vào lâm trường. Hai năm nay, tiền nó mang về còn không bằng tiền nhị ca nó chép kinh viết thư, nó lại không giống lão nhị có khiếu học hành, nếu không phải hai người các bà nuông chiều nó, bây giờ nó...”

“Cha, Diệu Tổ là út, khó tránh ỷ lại. Trong nhà cũng không thiếu chút tiền nó mang về, chỉ cần nó không đi vào con đường sai trái là được. Huống chi mẹ nó nói đúng, đợi nó thành gia lập thất xong xuôi tự nhiên hiểu ra tầm quan trọng của việc nuôi sống gia đình.”

Bà hai gật đầu.

Hà cha thấy bà lớn lần trưởng tử đều đã lên tiếng cũng không nói tiếp.

“Mẹ, nhị nương, các người ở nhà chuẩn bị hành lý cho Trung Nguyên, có gì cứ đến chỗ ông chủ tìm con, con đi trước.”

Xoa dịu ba vị cha mẹ xong xuôi, Thủ Căn vuốt đầu tiểu muội rồi ra ngoài.

Trung Nguyên theo lời tam đệ đến miếu thành hoàng. Chuyện trong nhà trước giờ chưa cần gã quan tâm.

“Đại ca! Đại ca!”

Thủ Căn quay lại, nhìn thấy tiểu muội đang vén váy chạy theo.

“Mẹ chẳng phải không cho muội xuất môn sao? Thế nào lại chạy ra đây?” Thủ Căn túm lấy cô em đã bị y chiều hư đến không còn thuốc chữa.

“Đại ca,” Thanh Vận kéo góc áo y, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên: “đạo này ca có gặp Tam Dao ca không?”

Thủ Căn hơi nhíu mày, “Cha không phải đã ba lần bảy lượt dặn dò chúng ta không được nhắc tới chuyện nhà mình quen biết Tam Dao hay sao?”

“Muội đâu có nhắc trước mặt người khác. Hơn nữa ca dặn muội không được đi tìm Tam Dao ca thì muội đâu có đi.”

Thanh Vận ủy khuất, cái miệng nhỏ nhỏ cong lên, “Cha cũng thật là, Tam Dao ca đi đánh thuê thì đã sao, còn nói cái gì ca ấy thân phận thấp hèn, bảo chúng ta không được qua lại với ca ấy, nhà chúng ta rõ ràng đã thiếu người ta một ân tình lớn.”

Thủ Cẩn vươn tay nhéo mũi cô bé, bắt đắc dĩ cười đáp: “Muội đó, kiểm chế chút đi. Tam Dao không phải là người muội có thể dính lấy, biết chưa? Hơn nữa trong những phu tế mẹ cùng nhị nương chọn cho muội ca thấy cũng có vài người không tệ, nếu như muội muốn xem thử, ca có thể dẫn muội lên đi xem.”

“Đại ca! Muội không cần mấy người đó đâu.” Thanh Vận dùng dằng, nũng nịu nói: “Đại ca, ca cảm thấy mấy tên kia sánh được với Tam Dao ca sao? Có bản lĩnh như Tam Dao ca sao? Hơn nữa bọn họ có... khí khái đàn ông như Tam Dao ca không?” Mặt Thanh Vận càng lúc càng hồng.

Ồi! Thủ Cẩn thầm than trong lòng. Lưu manh chết giẫm. Y phục không chịu mặc đàng hoàng, cứ thích hở hang khoe ngực đi không ngoài đường. Thân hình như vậy, diện mạo như vậy, nam nhân có được mấy người? Người nói xem, nhìn thấy một nam nhân như hấn, còn chưa kết hôn, lại đang tỏa sáng trong thành, tìm đại cô nương tiểu tức phụ có ai yên ổn nổi chứ? Bây giờ hay rồi, cả tiểu muội của y cũng đã rơi xuống hố. Không được, lần sau gặp mặt xem ra y phải nói chuyện đàng hoàng với hấn, bảo hấn tránh xa Thanh Vận một chút, tốt nhất từ nay về sau đừng xuất hiện trong vòng năm dặm quanh Hà gia.

“Đại ca, muội biết quan hệ của ca và Tam Dao ca rất tốt, ca có thể, có thể...” Thanh Vận xấu hổ vịn vẹo ngón tay.

“Không.” Thủ Cẩn dứt khoát như đinh đóng cột, không cho tiểu muội chút hy vọng nào.

“Đại ca!” Thanh Vận giậm chân, “Ca, ca... Ca đáng ghét nhất!” Nói xong liền chạy ù vào nhà, đóng cửa cái rầm.

“Nha đầu này...” Thủ Cẩn lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ nếu Thanh Vận biết Tam Dao thật ra thích nam nhân thì... Ha ha!

Thủ Cẩn quyết định lần sau nếu nha đầu còn hỏi về Tam Dao, y sẽ nói với cô bé tên Lưu Manh nọ có quan hệ mờ ám với La Quả Phụ chủ tiệm điểm tâm, hơn nữa còn thường xuyên qua đêm tại chốn trăng hoa, như vậy mới có thể chặt đứt tơ tưởng trong đầu nó, hơn nữa y cũng không nói dối.

“Ông chủ Lưu.”

Thủ Cẩn đứng bên ngoài cửa hàng đồ dùng trong nhà Bảo Sinh gọi vào.

“Ồ, Cẩn Tử, người tới rồi, ngồi ngồi.”

Tiệm Bảo Sinh rất nhỏ, con trưởng ông chủ Lưu Bảo Sinh tuổi hơn ba mươi, sớm đã trở thành người đứng đầu cửa tiệm, quen biết Thủ Cẩn từ bé đến lớn, sau khi ngừng đầu chào y thì tiếp tục công việc như thường.

“Cha người đâu?” Thủ Cẩn cũng không khách sáo tiến vào, tự tìm một chiếc ghế để ngồi.

“Ông ấy đến cửa hàng Thư gia, xem thử có thể xin đại chương quỹ của bọn họ giúp đỡ cho hàng hóa của chúng ta đi nhờ thuyền không.” Lưu Bảo Sinh vừa bào mặt gỗ vừa nói.

“Đại chương quỹ của họ chẳng phải rất khó nói chuyện sao?” Từng làm công cho Thư gia, Thủ Cẩn đã nếm không ít gai của vị đại chương quỹ kia, y cười khổ hỏi.

Bảo Sinh ngừng đầu, cười cười: “Cha ta mang theo hai lạng trà xuân.”

“Hai lạng trà xuân? Không ít tiền đó?”

“Chịu thôi. Tiệm bọn ta nhỏ, tiệm mộc ở đây lại nhiều, sản phẩm làm xong tám phần đều bán lại cho cửa hàng Thư gia, kiếm chẳng được bao tiền, không vận chuyển hàng ra ngoài thành không được. Nhưng bọn ta lại không kham nổi toàn bộ phí vận chuyển, chỉ đành đi cần xin đại chương quỹ Thư gia.”

Cúi đầu thổi đi mặt gỗ, Bảo Sinh chợt nhớ ra chuyện gì. “À phải, người đến chạm trổ lưng ghế đúng không? Ủ, đều đặt bên kia, hai cái, bản vẽ trong tủ, người tự lấy nhé. Xem thử khắc nổi không?”

Thủ Cẩn theo lời Bảo Sinh lấy xem thử, đối chiếu lưng ghế một chút, đáp: “Được. Điều khắc, đánh bóng, sơn màu, tất cả cần nửa tháng, được không?”

Bảo Sinh lắc đầu, “Mười ngày, không thể lâu hơn. Hai lưng ghế này là hoa khôi Uyển Nương của Uyển lâu cần, nói muốn trong mười ngày đầu tháng. Hình như có mấy vị khách rất quan trọng, những đồ dùng cũ mòn trong nhà đều phải đổi hết.”

“VẬY sao.” Thủ Cẩn hơi đau đầu, trước giờ y làm việc chậm rãi kỹ lưỡng, muốn nhanh thật sự hơi khó.

“Ừ, còn không được khắc ầu. Ma ma Uyển lâu đã nói phải xem hàng trước, Uyển Nương ưng ý mới trả tiền.”

“Ta sẽ cố.” Thủ Cẩn gật đầu. Từ khi y trở về từ lâm trường, cha con Bảo Sinh đã giúp y rất nhiều, có thể nói bảy phần đơn hàng đặt y đều khắc đều từ đây mà ra.

Tiệm Bảo Sinh trở nên im lặng, Bảo Sinh chuyên tâm mài nhẵn mặt gỗ, Thủ Cẩn chăm chú nghiên cứu hình vẽ trong tay. Không biết qua bao lâu, Thủ Cẩn đột nhiên nghe “Cạch!” một tiếng.

“Cha? Cha sao thế?” Âm thanh lo lắng của Bảo Sinh vang lên.

“Ông chủ Lưu.” Thủ Cẩn đứng dậy.

Lưu Vĩ Bồ xoa xoa cánh tay, sắc mặt khó coi, đáp: “Thủ Cẩn, người đến rồi.”

“Cha? Xảy ra chuyện gì?” Bảo Sinh lo lắng dìu ông ngồi xuống.

“Ôi chào, đừng nhắc nữa!”

Thủ Cẩn rót cho ông một chén trà.

Uống xong hai ly trà, Lưu Vĩ Bồ lúc này mới buồn rầu mở miệng: “Các người biết trên tường ngoài thành đông có treo một xác người không?”

Thủ Cẩn, Bảo Sinh nhìn nhau, cùng gật đầu.

“Đó là nhị chương quỹ cửa hàng Thư gia!”

“Cái gì?!” Cả hai đồng thời kêu lên sợ hãi.

“Suyt... Nhỏ thôi! Chuyện này bên ngoài còn chưa biết. Cửa tiệm Thư gia đang làm âm ỉ, tuyên bố nội trong ba ngày nhất định tìm ra hung thủ, nghiêm trị không tha. Khi ta trở về, đại chương quỹ đang cho người đi mời Đào ca.”

“Hả? Mời Đào ca? Chuyện này có liên quan đến Đào ca?” Bảo Sinh nhỏ giọng thốt.

Sắc mặt Thủ Cẩn kinh sợ. Nhị chương quỹ? Nhị chương quỹ nào? Lẽ nào... Còn nữa, Tam Đào đã về? Về hồi nào?

“Không biết có liên quan hay không, có lẽ chẳng qua chỉ muốn trao đổi tin tức. Nghe nói mấy vị có máu mặt trong thành đều bị mời đến.” Đặt tách trà xuống, Lưu Vĩ Bồ than thở: “Nói chung trong thời gian này mọi người hãy yên phận một chút. Thủ Cẩn, người bảo tam đệ người ít tới đồ trường đi, đừng đâm đầu vào lưỡi dao.”

“Đồ trường? Diệu Tổ?” Sắc mặt Thủ Cẩn thay đổi. Sao y không biết chuyện đệ mình đi bài bạc.

“Sao? Người vẫn chưa biết?” Lưu Vĩ Bồ sững sốt, trên mặt lộ ra vẻ hối hận, ông lắc đầu: “Ây da, không gì. Thằng bé Diệu Tổ không nhiều vốn liếng, có đồ cũng không đồ lớn được, cùng lắm đùa chơi thôi mà. Lần trước ta đi giao hàng cho đồ trường Hồng Lung Đăng, ra vào mấy bận, nhìn thấy Diệu Tổ hai lần, bắt quá đặt không nhiều, người đừng lo.”

“Không nhiều cũng không được. Thằng nhóc đó đang suy nghĩ gì chứ! Ông chủ Lưu, ông nhìn thấy đệ đệ tôi khi nào?” Thủ Cẩn sầm mặt. Tiểu tử chết tiệt, đại ca người đang lo sốt vó chuyện trả nợ cho tên khốn nợ, còn người, người giỏi lắm! Không giúp ta còn phá của. Có giỏi người đừng để ta tóm được!

“Hình như là cuối tháng trước, à, còn đầu tháng này nữa.”

Thủ Cẩn gằn giọng, “Ông chủ Lưu, Bảo Sinh, tôi về lấy dụng cụ, buổi chiều đến.”

Thủ Cẩn không hề về nhà mà mang theo một bụng lửa giận đi thành tây.

Thành tây, nơi hỗn loạn nhất Phiến Mã.

Ăn uống phiêu đồ, những nơi khác có gì thành tây đều không thiếu. Y không phải lần đầu đến thành tây, nhưng hai năm nay đến đây tám chín phần là vì lão tam Hà Diệu Tổ. Tiểu Tam nhà y không biết khi nào

bị nhiễm thói bài bạc, tiền công kiếm về đều nường sạch cho sòng bạc còn chưa nói, nó còn dám lấy không dưới mười xâu tiền đại ca nó dành dụm để trả nợ đi đánh bạc. Lần trước mình còn tin lời bịa đặt của nó bảo đi làm ăn, đem tiền dành cho Trung Nguyên đi thi giao nó làm vốn, thế mà nó lại đem đi bài bạc, thua sạch đến một xu cũng không còn. Lúc y đích thân chất vấn nó, có lẽ nó cho rằng giấy không gói được lửa, hoặc giả còn chút lòng ăn năn nên mới khai rõ đầu đuôi ngọn nguồn với y, nói rằng mấy người kia hợp lại gạt nó. Nhìn đứa em út đáng thương, y tha thứ cho nó. Người không tài năng không sao, chỉ cần biết quay đầu là được. Tiểu Tam khi ấy còn thề thốt không bao giờ dính vào bài bạc, nhưng từ đó đến giờ không biết nó còn đi bao nhiêu lần? Thái dương tuy đã lên cao nhưng những áng mây dư thừa vẫn cản hết tất cả hơi ấm mặt trời, cộng thêm gió lạnh như dao cắt, khiến cả Phiến Mã như đã trở thành hầm đã khổng lồ. Thủ Cẩn không biết vì lạnh hay vì giận mà toàn thân run lên. Đi rồi lại dừng, dừng rồi lại đi, Hồng Lung Đăng đã ở ngay trước mắt. Ngọn đèn lồng đỏ ngoài cửa Hồng Lung Đăng còn chưa thấp lên, dù đang ban ngày nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét hỗn loạn bên trong truyền ra.

Vừa nghĩ đến viễn cảnh tam đệ rất có thể đang ở trong phung phí tiền mồ hôi nước mắt kiếm về, Thủ Cẩn nhìn cửa vào Hồng Lung Đăng mà sinh lòng chán ghét. Tại Phiến Mã, người trải qua ngày tháng nghèo khổ không ít, những kẻ vọng tưởng một đêm phát tài đi trên đường vợ đại cũng được cả nắm. Thợ đốn gỗ bên ngoài đến cũng rất hỗn tạp, tiền làm ra không có chỗ tiêu, vì thế đồ trường, kỹ quán tự nhiên trở thành nơi bọn họ hoang phí hoặc phát tiết.

Không riêng gì trong thành, cả lâm trường cũng có không ít nơi cờ bạc gái gú. Nam nhân không cần ra khỏi lâm trường vẫn có thể tìm được lạc thú.

Mang theo tâm tình gần như oán hận, Thủ Cẩn lê bước qua cánh cổng chính. Một cánh tay tóm lấy y.

Tên côn đồ trông cửa nghiêng đầu nhìn y, cất giọng âm dương quái khí hỏi: “Tới chơi cái gì?”

Nhân tình tên nọ rất hiểm, người đến có phải để chơi không vừa liếc mắt đã nhận ra.

“Tìm người.” Thủ Cẩn thẳng thắn đáp.

“Không có người người tìm.” Tên côn đồ duỗi chân chặn ngang cửa chính. Lại nữa! Mặc chi mà ngày nào cũng có người thân hay bạn bè của đám con bạc tìm đến? Đây chẳng phải muốn phá hư chuyện làm ăn của đồ trường sao?

“Ta tìm đệ ta, trong nhà có việc. Làm phiền vị đại ca này vào trong gọi hộ một tiếng, em của ta tên Diệu Tổ.” Thủ Cẩn nén giận nói.

“Ta đã bảo ở đây không có người người cần tìm!”

“Sao? Có người nào loạn?” Bên trong thò ra một cái đầu.

“Ôi chào! Không phải Cẩn Tử đây sao? Thế nào? Người cũng chạy đến chơi?”

Thủ Cẩn vừa thấy người quen biểu tình liền thả lỏng bớt chút ít, “Đại Đầu, là người à. Người kiếm sống ở đây sao?”

“Phải, đại gia ta cùng tên họ Vương quản sự lâm trường không hợp, biểu ca ta nói ta sức khỏe như trâu nên giới thiệu ta đến canh cửa. Còn người? Đến có chuyện gì?” Đại Đầu vừa dùng ngón trỏ ngoáy mũi vừa bước ra.

“Ta đến tìm đệ đệ Diệu Tổ. Người có nhìn thấy nó không?”

“Diệu Tổ?” Đại Đầu đột nhiên lúng túng, chúi chúi ngón trỏ dùng ngoáy mũi vào vạt áo. “Không biết, ta không gặp hần. Sao người lại đến đây tìm hần?”

“Có người nói với ta nó đến đây trác táng.” Thủ Cẩn nhìn chằm chằm vào mắt Đại Đầu.

Đại Đầu dùng bàn tay mới ngoáy mũi để gãi đầu, pha trò đáp: “Gì chứ, người nghe ai nói bừa vậy. Diệu Tổ hai năm nay đều đến lâm trường, hôm nay phát lương, hần làm sao có thể chạy đến nơi này chứ.”

Thủ Cẩn không muốn nói nhiều bèn nhấc chân vào trong.

“Nè nè! Cẩn Tử!” Đại Đầu giang hai tay ngăn cản Thủ Cẩn.

“Đại Đầu, tránh ra!”

“Căn Tử! Đừng như vậy, Diệu Tổ thật sự không có ở đây.”

“Ê, tên Căn Tử kia, đừng tưởng huynh đệ dễ nói chuyện, người không được phá hoại quy củ. Ta cảnh cáo người, người mà còn quậy thì cẩn thận ta ném người ra ngoài.”

“Người ném thử xem!”

“Ôi chào! Còn dám ngang ngược! Tên ranh con nhà người, không giáo huấn người người tưởng chức thần giữ cửa của gia gia người là giả chắc?” Tên côn đồ miệng mồm tục tĩu mắng chửi, chuẩn bị bước qua đẩy người.

Đại Đầu không hề ngăn cản.

Thủ Căn đi đứng bất ổn, tên côn đồ vừa đẩy đã lùi liên tiếp ba bước rồi ngã phịch xuống đất.

“Ha ha! Thằng thọt như người lại dám đến phá! Còn chưa cút cho ông!”

“Cút con mẹ người!” Thủ Căn thẹn quá hóa giận, chống tay đứng dậy chưa vững đã nhào lên.

Đại Đầu lần thứ hai giang tay cản, “Căn Tử, bình tĩnh!”

“Tiểu tử, người nói cái gì?!”

“Ta nói cút con mẹ người ấy!” Thủ Căn xông lên thất bại bèn chửi ầm lên.

“Mẹ nó, xem ông hôm nay có bầm thằng thọt nhà người thành tướng không! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Đại Đầu, người tránh ra cho lão tử!”

“Hồ ca, đừng, đều là người nhà. Căn Tử, người đừng xung động, Diệu Tổ thật sự không có tới, ta không gạt người đâu.” Thương cảm cho Đại Đầu vừa phải xoa dịu người này lại phải kiềm chế người kia.

“Đại Đầu, chúng ta từ bé mặc chung một khổ đến lớn, tiểu tử người vừa vĩnh mông ta đã biết người muốn đánh rắm cái gì! Người nói đi, có phải Diệu Tổ đánh tiếng với người, dặn người không được nói cho ta biết không? rốt cuộc nó có đang ở đây hay không?” Thủ Căn càng không vào được càng sốt ruột.

“Căn Tử, ta...”

“Đại Đầu, tiểu tử người tránh ra! Ta thấy thằng thọt này thiếu người dạy dỗ! Dám chạy đến Hồng Lung Đăng chúng ta náo loạn!”

“Ta thấy tên khốn nạn nhà người mới cần người dạy dỗ! Ta tìm em ta người cản cái gì mà cản!”

Thằng thọt thẳng thọt, mấy tiếng “thằng thọt” gọi hay đến nỗi Thủ Căn gân xanh nổi lên đầy đầu. Tuy bề ngoài y luôn tỏ ra không để bụng chuyện chân mình có tật, nhưng bị người khác chế giễu ngay trước mặt lại là chuyện khác. Hà Thủ Căn y không chủ động gây chuyện, nhưng không hề có nghĩa là y sợ chuyện. Tại thành Phiến Mã nam nhân không biết đánh nhau không biết đáp trả chỉ có nước bị đè đầu cưỡi cổ. Huống hồ lúc này Thủ Căn đã xác định Diệu Tổ đang bài bạc bên trong, nóng nảy đến bốc khói, cho nên không nhịn nổi mấy câu khiêu khích hàm hồ đã ra tay.

“Ồ! Dám cãi lão tử! Hôm nay ông đây không đánh người què luôn chân kia thì ông không lẫn lộn trong thành này nữa!”

“Đánh nhau! Đánh nhau! Hồng Lung Đăng hôm nay có đánh nhau!”

Một tiếng hét to vừa vang lên lập tức thu hút một đám người bu quanh xem náo nhiệt. Bên này Thủ Căn cùng tên côn đồ gọi là Hồ ca đang đánh nhau tụi bụi, bên kia Đại Đầu vừa kéo vừa khuyên, thỉnh thoảng còn ăn mấy cú. Ngoài cửa lộn xộn đương nhiên làm kinh động đến người bên trong Hồng Lung Đăng, vài tên đánh thuê cũng đã chạy ra. Thấy người mình đang quần nhau với người khác, bọn chúng chẳng buồn ngăn cản, đồng loạt xông lên vây đánh Thủ Căn. Đại Đầu thấy Thủ Căn không ngừng trúng đòn, không biết từ khi nào can ngăn đã biến thành chống đỡ, cùng gia nhập hỗn chiến. Người xem dường như sợ ba đánh hai chưa đủ náo nhiệt, kẻ mắng mỏ kẻ reo hò, thậm chí còn có tiếng chỉ điểm Thủ Căn, Đại Đầu làm

sao đánh trả hỗn loạn vang lên. Trong thoáng chốc, cửa chính Hồng Lung Đẳng vào không được ra không xong, triệt để tắt nghẽn.

“Ồ, ở đây xảy ra chuyện gì? Đông vui quá nhỉ.”

6. Quyển 1 - Chương 6

Thanh âm rất êm tai, tin rằng đại đa số những người nghe thấy đều có chung cảm giác này. Vài phần hài hước, vài phần lười biếng, pha lẫn chút dương dương tự đắc, còn hơi khàn, tất cả tổng hợp thành một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Nói cũng lạ, thanh âm này rõ ràng không lớn, nhưng người có mặt đều nghe rõ từng chữ. Không ít người xem ngoảnh lại nhìn thử.

“Đao ca?”

Đao ca! Mọi người đồng loạt xoay đầu.

“Các người chen chúc ở đây làm gì, không muốn cho ai vào sao?” Giọng điệu hơi bất đắc dĩ. Mấy gã canh cửa giật thót, chẳng biết từ khi nào Đao ca vốn đang đứng ngoài vòng rào nhiệt đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh bọn họ.

“Đao ca.”

Đám đánh thuê ngừng tay, rời khỏi trận hỗn chiến, thấp giọng chào hỏi.

Một người ngừng, mọi người ngừng.

Ngoài hai người Thủ Căn Hồ ca vẫn quần lầy nhau lẫn lộn dưới đất, cả Đại Đầu cũng đứng ra vòng ngoài, dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía Thủ Căn, nhưng lại không dám tiếp tục ra tay. Khóe miệng nhếch lên thành nụ cười uể oải, Tam Đao vốn định bước vào đỡ trường nay bỗng dừng chân. Hắn liếc mắt nhìn hai bóng dáng đang đánh đấm túi bụi, cất bước đến gần, khoanh tay nhìn xuống.

“Hồ Tử! Còn không ngừng tay! Đao ca đến rồi!” Một kẻ trong đám đánh thuê lên tiếng nhắc nhở Hồ ca.

Gã còn đồ họ Hồ đã nghe họ gọi Đao ca từ lâu, hắn cũng muốn ngừng tay, ngặt nỗi hắn không thể thoát ra.

Tên khốn nạn này, con mẹ nó, đúng là ngoan cố thật! Biết rõ nếu đánh không lại bọn họ, cuối cùng chỉ no đòn, thế mà vẫn xông vào. Người khác đánh y mười quyền, y nhất định phải trả lại được một quyền. Thân thể gã bỗng dừng chấn động, rồi không hiểu sao lại nằm bẹp một bên. Gã còn đồ họ Hồ bị hất bay nên choáng váng đầu óc, dù đã rời khỏi người Thủ Căn nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hồng hộc, hồng hộc. Thủ Căn dùng tay chống đất gượng dậy, dùng tay áo lau máu mũi đang chảy thành dòng, hung hăng gầm tên họ Hồ nằm cách đó không xa, chẳng hề phát giác bộ dạng hiện tại của mình thê thảm đến nhường nào. Tóc tai rối bù, áo ngoài bị kéo tuộc ra, áo trong bị xé rách bươm. Hai chiếc hài chỉ còn một nằm lại trên chân, mặt mũi chỗ xanh chỗ tím, khóe miệng cũng rách một bên. Nhìn chung, từ đầu đến chân Thủ Căn có thể cạnh tranh với tám kẻ rách không hề thua kém.

“Đây là chuyện gì?”

Dường như bây giờ Thủ Căn mới chú ý đến người bên cạnh, theo hướng phát ra tiếng nói mà ngẩng đầu. Thật cao to, thật đồ con. Người này không khác mấy so với ấn tượng của y về hắn hai năm trước, chỉ là hình như có khí phách hơn một chút. Lưu manh của y... Thật sự đã trở về. Trong lòng y chợt nổi lên oán khí. Ôm một bụng lửa giận, Thủ Căn vờ như không thấy hắn, dùng tay áo lau máu mũi, từ dưới đất bò dậy. Vì đứng lên vội vã nên Thủ Căn cả người loạng choạng, suýt chút ngã xuống, nhưng may mắn được Đại Đầu đỡ kịp.

“Cảm ơn, huynh đệ... Xin lỗi người.” Thủ Căn nhận lại hài, áy náy tạ lỗi với Đại Đầu. Ban nãy y chỉ một lòng nghĩ đến đệ đệ rất có thể đang ở bên trong bài bạc, vừa lo lắng vừa sốt ruột, lại bị gã còn đồ mắng

một câu thẳng thọt, hai câu thẳng thọt, hoàn toàn quên mất lập trường của Đại Đầu. Chỉ sợ chuyện hôm nay sẽ đập vỡ chén cơm của Đại Đầu. Thủ Cẩn càng nghĩ càng cảm thấy hối hận.

“Không sao, biểu ca ta ở đây vẫn còn có tiếng nói.” Thấy Thủ Cẩn hổ thẹn, Đại Đầu thì thầm vào tai y.

Thủ Cẩn nghe xong mới hơi yên tâm. Y cảm kích nhìn Đại Đầu, chợt thấy vết máu trên mặt gã bên vôi vữa dùng tay áo lau giúp.

Đại Đầu cũng không khách sáo, cầm lấy tay áo Thủ Cẩn mà lau chùi sạch sẽ tàn tích cuộc chiến.

Tuy Dao ca bị ai kia lơ đi nhưng biểu tình tự tiểu phi tiểu ban đầu vẫn không đổi, chỉ có ánh mắt... Ánh mắt bắn ra lửa! Những tên tay chân không may đứng nhìn vụ ẩu đả bỗng thấy lạnh người, liệu mạng suy nghĩ xem có phải mình đã phạm vào uý kỵ gì của Dao ca hay không.

“Dao ca, ca đến chơi à?” Một tên đánh thuê có máu mặt vội vàng bước lên, ân cần thăm hỏi.

Dao ca không thèm để ý đến gã, nhíu mày nhìn Thủ Cẩn lồm cồm bò dậy, lại liếc qua ba tên đánh thuê, giễu cợt: “Ba đánh một? Còn là một bình dân bá tánh? Thật nở mặt cho Hồng ca của các người.”

“Dao ca, ca không biết chứ, tiểu tử này...” Hồ ca im miệng, sắc mặt trở nên kinh hãi hơn bao giờ hết.

Dao ca thu hồi ánh mắt đầy ẩn ý, lười không muốn nhìn đám hỗn tạp thêm chút nào nữa bèn đi thẳng vào trong Hồng Lung Đẳng.

Những kẻ còn lại ta nhìn người người nhìn ta, bọn tay chân càng hoảng sợ, không biết bản thân đã làm sai chuyện gì. Bọn đánh thuê kiểm chén cơm đều miễn cảm với sát khí ở một mức độ nhất định, ban nãy bọn họ thật sự cảm nhận được sát khí mạnh mẽ toát ra từ trên mình con người cao lớn khôi ngô kia. Nhưng tại sao chứ? Kẻ xem náo nhiệt thấy không còn náo nhiệt cũng tự động tản đi dần dần. Thủ Cẩn khép lại vạt áo, cầm đầu lê bước vào trong đồ trường. Lần này không còn ai ngăn cản y. Tam Dao Thủ Cẩn, một trước một sau. Người đi trước cao to khôi vĩ, bước chân thông dong, khi bước đi còn có loại cuồng vọng ngạo đời không để ai vào mắt, nhưng gương mặt lại hàm chứa khí sắc tàn nhẫn. Tất cả đều nói lên một điều: Hắn là một lưu manh, đại lưu manh. Người đi sau rất bình thường, tại Phiến Mã rào vài vòng cũng có thể vợ được cả năm. Chiều cao tầm tầm, mặt mày sáng sủa, so với nam nhân trước mặt thì nhu hòa hơn nhiều. Nước da y đen hơn người thường, tông màu rậm nắng. Đây là thành quả tất yếu của ánh nắng đặc biệt gay gắt tại Phiến Mã. Tại đây, con cái nhà nghèo lúc nhỏ không mặc y phục, còn đám bé trai vừa vào hè đã cởi áo chạy lung tung, hơn nữa Thủ Cẩn không chỉ chạy loạn trong thành mà còn leo lên núi ngoài thành nhặt củi, thi thoảng còn dẫn theo hai nhóc tỳ ở nhà cùng lên núi, đã chơi là chơi cả ngày, muốn không đen cũng khó. Bất quá may thay da dẻ y không tệ, ngăm thì có ngăm nhưng nhìn thoáng qua cũng không phải loại quá đen đui. Nhìn chung, bộ dạng Thủ Cẩn là điển hình của một người đứng đắn, gia thế đẳng hoàng, dù cho y vừa đánh nhau xong. Hai con người này vốn không nên có chút giao thiệp nào, tựa như khoảng cách hiện tại giữa bọn họ. Một trước một sau, cách nhau mười thước, không thể thu hẹp.

Nam nhân phía trước thả chậm cước bộ. Khoảng cách giữa hai người dần dần rút ngắn.

“Ca chạy tới đây làm gì?” Hắn đề thấp thanh âm, tận lực kiềm chế lửa giận trong giọng nói.

Thủ Cẩn không thèm để ý.

“Ta hỏi ca, ca chạy tới đây...” Lời còn chưa dứt đã thấy đám đầu não trong đồ trường dẫn người ra nghênh đón.

“Buổi tối ca đến tìm ta.”

Kẻ đứng đầu Hồng Lung Đẳng Vương Hồng Tường đi đến, còn cách Tam Dao ba bước thì dừng lại, ôm quyền hành lễ, kính cẩn chào: “Dao ca.”

Nam nhân cũng dừng bước, vênh vao “Ừm.” một tiếng.

“Nghe nói Thư gia đang tìm ta?”

Vương Hồng Tường cùng đám người bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, lời nói càng thêm thận trọng: “Dao ca, chúng đệ dự định đi báo với ca, người của Thư gia đang tìm ca khắp toàn thành. Chúng đệ muốn hỏi thử xem ca có gì cần chúng đệ cố gắng sức lực hay không.”

Đạo ca vuốt đám râu lửa thừa dưới cằm, cười nói: “Bọn chúng lại muốn sao? Ta vừa về không lâu đã tìm tới cửa?”

Vương Hồng Tường vừa chuẩn bị hồi đáp nhưng lại thấy gần đó có người bèn trừng mắt nhìn người nọ, thấy y tránh đi mới nhỏ giọng nói: “Không biết Đạo ca có nghe nói chưa, nhị chương quỹ Thư gia tối qua đã bị người ta treo trên tường ngoài thành đông.”

Thủ Cẩn vô cớ bị trừng mắt một phát liền sinh lòng tức tối. Y thầm nghĩ, các người nói chuyện được lớn tiếng bao nhiêu chứ, từ nội sảnh ra đại môn cách cả con đường, nếu thật sự không muốn bị nghe thấy thì vào phòng mà nói.

Bất quá Thủ Cẩn chỉ nghĩ thầm trong đầu, kẻ nào có thể chọc kẻ nào không thể chọc y vẫn phân rất rõ ràng. Đám lâu la canh cửa thì khác, còn bọn người trước mắt không phải bá tánh bình thường như y có thể dây vào.

Nhưng... Tam Đạo chẳng phải đi đánh thuê sao? Hà có chi cả lão bản đồ trường thấy y cũng phải cung kính đến thế?

Chắc là vì công phu Tam Đạo cao hơn đám côn đồ, bọn chúng chỉ khi có việc khó mới đến tìm hắc, hơn nữa lúc Tam Đạo giúp chúng giải quyết vấn đề đã nắm được không ít nhược điểm, cho nên thái độ của chúng đối với hắc tự nhiên cũng cung kính hơn nhiều so với đám lưu manh bình thường.

Hắc là như vậy. Thủ Cẩn tự suy diễn rồi tự cảm thấy thoải mái. Lúc này Tam Đạo bảo y buổi tối đến tìm hắc, vừa khéo y có chuyện muốn hỏi, không biết có phải cả hai đều muốn nói về cùng một chuyện hay không? Xem ra chỉ đành chờ đến đêm nay mới biết, tuy rằng y có phần không muốn đến chỗ trọ của hắc. Đợi đám người kia khuất bóng bên trong, Thủ Cẩn mới tiếp tục tiến vào. Bước lên thềm đá, vượt qua bức tượng phật Di Lạc cao to, gian đại sảnh rộng lớn hiện ra trước mắt. Một mùi vị cổ quái ập vào mặt y. Mùi củi lửa nồng nặc, mùi mồ hôi chua lè, mùi kẻ răng hôi thối, mùi phấn son gắt mũi hòa lẫn vào không biết bao nhiêu loại mùi của thức ăn, nước uống, rượu chè. Tiếng la hét vang lên từ bốn phía, đồ trường có khoảng hơn mười bàn đánh bạc, mỗi bàn đều như sinh tử đại chiến, hút hồn tất cả các con bạc. Quần áo có bản có phú, tiền cược có nhiều có ít, duy chỉ chấp niệm của họ đối với bài bạc là hết như nhau. Y rảo tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng tam đệ nhà mình. Người tại trường thi thoảng có kẻ nhìn y chằm chằm, có kẻ lướt qua lướt lại bên người y. Tìm không thấy Diệu Tổ, tâm trạng Thủ Cẩn mới được thả lỏng, cũng nhin không được thăm rửa bản thân.

Sao y lại dễ dàng xung động như vậy? Vừa nghe Diệu Tổ đi bài bạc liền chạy tới ngăn cản mà chẳng chịu suy nghĩ Diệu Tổ lấy đâu ra tiền để ngày ngày đi đánh bạc? Kết quả? Không những đánh nhau một trận với người ta, còn để tiểu tử nọ nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình. Ôi! Từ đồ trường bước ra, y chưa hề nhìn thấy Đại Đầu, tên côn đồ họ Hồ nhìn y đầy ác ý. Thủ Cẩn cũng không vừa, trừng mắt nhìn lại. Bị y trừng, họ Hồ ra vẻ khinh thường, không thèm để ý đến y nữa. Thủ Cẩn trong lòng cười lạnh, muốn đối phó với mấy gã lưu manh thì phải hung dữ hơn chúng, bằng không sẽ bị đối phương trêu đùa cười cợt. Trải qua chuyện vừa rồi, họ Hồ tuy rất gai mắt y nhưng cũng không dám tùy tiện kiếm chuyện với y. Cùng lúc, Đại Đầu đang ở cửa sau, tay lôi kéo một người, miệng liến thoắng không ngừng. Người kia dường như phi thường bất an, mắt liên tục đảo chung quanh. Về sau dường như người kia bị Đại Đầu nói đến phiền bèn đẩy gã ra rồi bỏ chạy.

Thủ Cẩn chọn đường nhỏ để về nhà, lén chuồn từ cửa sau vào phòng, dùng chút nước còn lại buổi sáng tẩy rửa sơ mặt mũi, sau đó cởi áo ra khâu lại, mang dụng cụ theo đường cũ mà trở về tiệm Bảo Sinh. Nhìn thấy mặt mày Thủ Cẩn, Bảo Sinh hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội vàng truy hỏi chuyện gì xảy ra. Thủ Cẩn ậm ừ, chỉ bảo trên đường gặp phải côn đồ, vì một chuyện nhỏ mà xảy ra ẩu đả. Bảo Sinh lắc đầu, theo hiểu biết của gã về y, gã biết y thật sự đã bị chọc cho xù lông. Tiểu huynh đệ gã quen chỗ nào cũng tốt, chỉ khi kích động hoặc sốt ruột mới chẳng thèm quản trời trăng mây gió gì nữa. Lúc làm việc thời gian luôn luôn trôi qua rất nhanh. Chưa được bao lâu, mặt trời đã khuất sau dãy núi. Lưu Vĩ Bô luyện tiếu tiền đốt đèn bèn thúc giục công nhân mau chóng về nhà, dặn bọn họ ngày mai đến sớm. Sau khi Thủ Cẩn về nhà, y nói với mọi người buổi tối cần đi tìm Tam Đạo có chút chuyện, tất cả nghe vậy cũng không hỏi nhiều. Đối với gã Thư Tam Đạo này, Hà gia vừa cảm kích vừa bài xích. Hà phụ tự cho mình xuất thân thư hương môn đệ, cho nên đối với việc phải nhận ân huệ của lưu manh cảm thấy rất mất mặt. Bởi lẽ, khi người khác hỏi họ làm sao khôi phục lại nhà cửa, bọn họ chỉ nói nhờ Đạo ca giúp đỡ. Hết lần này đến lần khác Đạo ca luôn

bảo chỉ cần giao ngân lượng cho hắn, hắn sẽ giúp mọi người thu về nhà cửa, cuối cùng không ai cảm thấy Hà gia cùng hắn có quan hệ gì đặc biệt. Hơn nữa Thủ Cẩn cũng không muốn người nhà biết về nợ nần của mình và Tam Dao, chỉ nói vì hắn muốn báo đáp ân tình y dùng đức báo oán, mặc kệ chuyện hắn đánh y mà mang hắn về nhà, cho hắn ăn no, nên đã giúp họ thu về đất đai. Dù sao y cảm thấy mình không hề nói quá sự thật, hai năm nay, một đồng y cũng chẳng trả cho Tam Dao. Nhị nương hỏi về vết thương trên mặt y, Thủ Cẩn dùng lý do y hết như y đã giải thích với Bảo Sinh để che giấu.

Khi ra cửa, Thủ Cẩn thuận miệng hỏi: Diệu Tổ đâu?

Hà cha trả lời: Về lâm trường rồi.

Thủ Cẩn trong bụng tuy thấy hơi bất an, nhưng y không nói gì mà chỉ rời nhà.

Chỗ trọ của Tam Dao tọa tại thành bắc, hướng về phía nam, hai cửa trước, hai cửa sau, nhà chính gồm hai sương, nghe nói vốn là của vị quan viên nào đó, sau bị triệu về kinh, căn nhà từ đó không có người ở. Hai bên trái phải là nơi của quan viên lớn nhất Phiến Mã và quan tri huyện. Thủ Cẩn không biết nghề nghiệp của Tam Dao hiện tại có thể kiếm bao nhiêu, nhưng hắn có thể mua được loại nhà như vậy, còn ngày ngày chạy loanh quanh đến mấy nơi ăn chơi đàng điếm, hiển nhiên tiền kiếm về so với tên thợ mộc như y nhiều hơn gấp bao nhiêu lần.

Thủ Cẩn giơ tay lên gõ cửa, cộp cộp cộp.

Cửa mở ra, đứng sau cánh cửa là một lão đầu cao gầy, khô đét. Lão đầu nhìn y, không nói lời nào, nghiêng người tránh đường cho y vào. Gật đầu với lão, Thủ Cẩn định chào hỏi một tiếng, nhưng đối mặt với Lão Triệu hầu hạ tên họ kiêu luôn việc trông coi căn viện, y thấy không quá thoải mái. Kỳ thật lai lịch của ông lão không hề nhỏ, nghe nói thời trẻ đã từng đảm nhiệm chức tướng lĩnh của binh lính thành Phiến Mã, sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì đột nhiên bị phế, biến mất một khoảng thời gian, lúc xuất hiện lại trong thành đã là chủ nhân của vài căn nhà, còn mở một tiệm tạp hóa ở thành tây. Hai năm trước, từ khi Tam Dao quay về Phiến Mã, lão đầu trở thành người hầu của hắn, tất cả nhà cửa lão đứng tên đều biến thành hang ổ của Tam Dao. Rất ít người biết về chuyện này.

“Gia vẫn chưa về, trong bếp có cơm, ăn xong người vào phòng nghỉ trước đi.” Theo sau y, Lão Triệu chậm rãi nói. Thủ Cẩn gật đầu, ra chiều đã biết. Y từng đến đây vài lần, Lão Triệu đều không nói nhiều với y, nhìn thấy y là dẫn vào nhà. Nếu như Tam Dao chưa về, lão sẽ chuẩn bị cơm cho y dùng trước. Dùng cơm xong xuôi, y chợt nghe tiếng lão đầu gõ cửa, sau đó tiến vào, mang cho y một lọ nhỏ, nói dùng để trị thương. Thủ Cẩn cảm kích cười với lão. Lão Triệu nhìn y, trong mắt hiện lên thần sắc kỳ quái, tiếp tục xoay người ra khỏi phòng. Thủ Cẩn đợi một hồi, thầm nghĩ không biết tên họ lại chạy đi đâu, nếu đã về sao vẫn chưa thấy mặt mũi? Đợi hoài đợi mãi, tai nghe thấy tiếng mõ canh hai vang lên, Thủ Cẩn mệt nhọc cả ngày cuối cùng cũng không thể ngồi vững trên giường, đầu y dần dần ngã xuống, yên vị trên gối mà ngủ. Đêm đã về khuya, ngoài phòng gió lạnh thổi tới từng cơn. Tiếng gió gào rít nghe thật thê lương. Có vài vật bị gió thổi tung, bay qua bay lại trong vườn, thỉnh thoảng phát ra âm thanh va đập vào nhau.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt của người trên giường. Vết bầm nơi khóe mắt, vết máu do móng tay cào, vết tét ngay khóe miệng. Nửa bên mặt trái sưng phù cả lên. Mặt mũi thế này, ai dám bảo là dễ xem cho được? Thế nhưng hắn lại không thấy khó coi chút nào, hơn nữa không chỉ không thấy khó coi, hắn còn cảm nhận được ở Thủ Cẩn lúc này một loại yếu đuối cùng hấp dẫn hiếm gặp thường ngày. Nhưng nếu nói y quá mềm yếu cũng không đúng. Vậy tại duyên cớ gì lại bảo y hấp dẫn? Bởi Thủ Cẩn bình thường lao động cực nhọc, tuy vóc người không cao to nhưng những nơi cần thiết đều được trang bị đầy đủ cơ bắp rắn chắc. Hiện giờ, vì trời lạnh mà thân thể đen gầy trước mắt đang nằm cuộn lại trên giường, chân rúc vào ngực, tay đặt bên khuôn mặt đầy vết thương. Dáng ngủ của y như có chút gì bất an, lại hơi co ro. Dáng ngủ ấy làm y trẻ lại vài tuổi, cũng lộ ra vẻ dễ bắt nạt. Khóe miệng nam nhân cong lên thành nét cười mang ý lảng nhục. Thủ Cẩn của hắn trông thật... Thật dễ khiến hắn muốn chọc y tỉnh rồi ăn hiếp y. Đúng, chọc y tỉnh, hung hăng thả dê y! Nam nhân trong nháy mắt đã cương cứng!

Thủ Cẩn lạnh run, trong cơn mơ màng vươn tay tìm chăn, mò tới mò lui vẫn không mò thấy, nhưng lại mò được một thân thể nóng như lửa ngay bên cạnh.

Ai kia không động dậy. Lạnh hết chịu nổi, Thủ Cẩn kiên quyết kéo thân thể qua ôm. Ừm... Ấm áp quá. Thủ Cẩn cảm thấy mỹ mãn, dùng mặt cọ cọ, hai chân khép thành một vòng, ôm chặt noãn lô của mình mà

tiến vào mộng đẹp. Tam Dao sắp khóc đến nơi!

Không đứng, hắn muốn phát điên, hắn muốn cắn người, hắn muốn... Chuyện hắn muốn thì nhiều lắm, có điều không dám thực hiện trên người đang đè lên thân thể mình mà thôi. Nhịn cả nửa ngày, rốt cuộc đối diện với nguy cơ bị uất ức đến chết, hắn quyết định hành động! Một giây sau khi Tam Dao nhào qua, cả người Thủ Cẩn nằm gọn trong lòng hắn. Hay lắm, ta không có gan cưỡng gian ca, ta chỉ ôm ca ngủ được chưa? Trời lạnh, mình sưởi ấm cho nhau nha... Cuối cùng, giật phăng tấm chăn bao phủ hai người, Tam Dao không biết vì đau khổ hay do hưởng thụ mà nhắm mắt lại, “Ca, đã quá... Ưm ưm... Ca...”

Thủ Cẩn nhìn chằm chằm gương mặt trước mắt, nếu chẳng phải vì tay y đang bị kẹp chặt trong ngực hắn, y thề y nhất định sẽ hung hăng đâm hắn một quyền, đâm tan vẻ dâm đăng kia! Tên lưu manh mặt dày! Hắn ngang nhiên... Ngang nhiên...

“THƯ, TAM, ĐAO.”

Tam Dao mắt vẫn nhắm chặt, hạ thân rung động, bảo bối cương ngành liều mạng đâm vào nơi mềm mại giữa đũng quần Thủ Cẩn, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn.

“Thư Tam Dao!”

“Ôi... Ca... Ôi... Ca đã quá... Ưm!”

Tam Dao đột nhiên rống lên, đầu ngửa mạnh về sau rồi bắn ra.

Thủ Cẩn sắc mặt trắng bệch. Tên chết giấm không chỉ ôm y nằm dâm mộng, đùa giỡn lưu manh, giữa chừng còn đào đâu ra lá gan làm tới, sau cùng đã dám bắn dơ y phục của y! Y phải giết hắn! Nhân giây phút hắn đang trong trạng thái cao trào và thả lỏng vòng ôm, Thủ Cẩn rút phắt tay ra, nhắm chuẩn mặt hắn giáng cho một quyền! Tam Dao bưng mắt ngồi thụp xuống giường mà khóc hu hu.

“Khóc gì mà khóc! Tự làm tự chịu. Đứng dậy, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Tam Dao không thêm để ý đến y, lưng dựa vào giường, tiếp tục thút tha thút thít.

“Thư Tam Dao!” Thủ Cẩn ngồi trên giường giận dữ dùng chân đá hắn.

“Ta hỏi ngươi, cái chết của nhị chương quỹ có liên quan đến ngươi hay không?”

“...Không biết...”

“Cái gì?” Thanh âm rất nhỏ lại pha lẫn giọng mũi, Thủ Cẩn nghe không rõ.

“Hà Thủ Cẩn!” Tam Dao đột nhiên đứng bật dậy, hung hăng xoay người nhìn kẻ đang ngồi trên giường.

“Gì?” Đáng tiếc trong mắt hắn vẫn ngân ngấn nước, vành mắt lại thâm đen thành một vòng tròn, cho nên sự uy hiếp đã giảm mất chín phần.

“Ta, rốt cuộc ta có điểm nào không tốt, tại sao ca lại không vừa mắt ta?”

“Hả?”

“Lão tử mặc kệ! Tối nay, tối nay ca phải trả tiền cho ta!”

Vừa nghe hai chữ “trả tiền”, âm lượng của Thủ Cẩn liền nhỏ đi vài phần, “Chuyện đó... Ngươi cũng biết hai năm nay nhà chúng ta...”

“Không có tiền trả đúng không? Vậy được, đem người đến trả đi!” Tam Dao dứt khoát trưng ra bản mặt ác bá.

Thủ Cẩn lập tức xuống giường mang giày.

“Ca định trốn đi đâu!”

Thủ Cẩn sắc mặt đỏ bừng, khí bốc lên đỉnh đầu, cầm hài ngẩng nhìn tên nam nhân hung thần ác sát quần áo xộc xệch trước mặt.

Y vẫy vẫy tay, vỗ vỗ vào bên giường, “Qua đây.”

Nam nhân do dự trong một giây, đến giây thứ hai lập tức bước qua.

Thủ Cẩn thở dài, “Người còn nhỏ nhắn gì nữa đâu, mau chóng tìm một người vợ để kiểm chế tính phóng đãng đi.” Thủ Cẩn vỗ đùi hần, cúi đầu nói.

Tam Dao nắm lấy tay y, không cho y rút về, “Ta muốn có ca.”

“Người muốn để toàn bộ người trong thành chê cười người sao?”

“Ai dám chê cười ta? Thằng nào, đứng ra đây ta xem!”

Thủ Cẩn ghen lời, tư duy của lưu manh quả nhiên không thể so sánh với người bình thường.

“Người không sợ người ta cười, ta sợ. Hôn sự lần trước nhị nương sắp đặt cho ta có phải người thâm giở trò phá hỏng không?”

“Nhị nương ca cầu thân cho ca?! Hồi nào? Sao ta không biết?” Tam Dao giận tím mặt.

“Đừng đóng kịch.” Thủ Cẩn khịt mũi, “Nói chuyện đằng hoàng nào, việc nhị chương quỹ cửa tiệm Thư gia bị treo xác ngoài thành đông thật sự không liên quan đến người?”

“Ca hỏi làm gì? Ca quen hần sao?” Tam Dao sợ Thủ Cẩn bị lạnh bèn kéo tấm chăn phía sau ra phủ lên người y. Thủ Cẩn run rẩy cầm chăn phủ kín luôn tên to xác bên cạnh. Sắc mặt Tam Dao đang phủ hơi lạnh mùa đông tháng mười tức khắc chuyển thành hơi ấm mùa xuân tháng ba, vui vẻ duỗi tay ôm lấy thắt lưng Cẩn Tử ca nhà hần, bị Thủ Cẩn một khuỷu tay vô tình thui ra. Hần không ngừng cố gắng, lần này bất kể Thủ Cẩn dùng khuỷu tay động hần không biết bao nhiêu lần, hần vẫn quyết không tha. Thủ Cẩn kiên trì chống đối. Tam Dao nghĩ thấy vị đạo trên người y đang hòa lẫn vào mùi tinh dịch của mình, không biết bị thứ gì kích thích, bộ phận giữa đùi lại không yên phận, rục rịch quấy phá khiến tay hần tự dưng không chịu nghe lời.

“Thật không liên quan tới người thì tốt. Ta sợ Thư gia sẽ không để yên chuyện này. Đến lúc bọn họ tra ra...” Thủ Cẩn nén giận đẩy cánh tay gấu kia ra.

Tay gấu tiếp tục khều móc.

“Ca, ta biết ca đối xử với ta tốt nhất.” Tam Dao thở dốc, bộ dạng như sắp đạt được điều gì, ôm chặt lấy Thủ Cẩn đè xuống giường.

“Người đang làm gì?”

“Ca, tối nay lạnh như vậy, ca ngủ lại đây đi.”

“Người cởi y phục ta làm chi?”

“Cẩn Tử, ta muốn có được ca đã bao nhiêu năm trời, tối nay ca theo ta luôn nhé...” Hô hấp của nam nhân trở nên nặng nề, động tác cũng bắt đầu nôn nóng, không nặng không nhẹ. Thủ Cẩn thở gấp. Thằng nhóc hôm nay bị gì thế? Sao lại cứ quẩn lấy y, thà chết không buông?

“Cút! Thả ta ra! Người nghe chưa?”

“Ca, cho ta, cho ta nhé...”

Soạt soạt! Y phục ngoài của Thủ Cẩn bị tước thành xơ mướp.

“Tam Dao, đừng như vậy. Người cần thì đi tìm nữ nhân, đừng dùng ta thay thế.”

“Dùng ca thay thế?” Biểu tình Tam Dao đột nhiên dữ tợn vô cùng, vận hết công suất phổi mà rống lên: “Hà Thủ Cẩn, con mẹ nó, ca không có lương tâm, cư nhiên dám nói lời này! Được! Lão tử đêm nay dùng ca thay thế vậy!”

Nói xong liền phóng lên mình y, vươn vuốt tiếp tục xé quần áo Thủ Cẩn.

“Tam Dao! Cẩn rồi!” Thủ Cẩn sợ đến vã mồ hôi lạnh. Lưu manh muốn làm thật!

“Buông cái đầu ca đây! Lão tử đêm nay không hề được ca, lão tử sẽ đổi sang họ ca!” Ngón tay hần mò mẫm vào hai điểm mềm mại trước ngực ai kia, vô thức dùng đầu ngón tay miết miết không thôi.

“Thư Tam Dao!”

“Hắc hắc, ca, ta giúp ca hút ra.” Cái đầu to bự cúi xuống, đầu lưỡi vươn ra, bắt đầu liếm láp.

Thân thể Thủ Căn chấn động, “Tam Dao người đừng đùa kiểu đó! Chúng ta có gì từ từ nói.”

“Ca thấy ta giống đang đùa giỡn hay sao?” Nếu như không mộng xuân còn đỡ, đằng này hắc ngày ngày nằm mơ, mà hiện tại người trong mơ lại đang nằm gọn trong lòng mình. Tình trạng cách một lớp vải cọ qua cọ lại bao lâu nay bức hấn gần như phát điên!

Dùng lưỡi còn chưa đủ, hấn mở miệng ngậm luôn toàn bộ vào mồm!

Hấn ra sức mót.

Thủ Căn phát ra tiếng rên quái dị. Tam Dao hưng phấn đến toàn thân run rẩy. Vòng tay siết lấy Thủ Căn càng lúc càng chặt. Đầu lưỡi quấn lấy viên thịt đang dần dần cương lên, càn quấy hết bên này rồi tới bên kia.

“Thư Tam Dao! Ta cảnh cáo người! Nếu như người dám làm càn thì cẩn thận cả bằng hữu chúng ta cũng khó mà duy trì!”

Nam nhân ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng, “Không duy trì thì không duy trì! Ca cho rằng lão tử muốn làm bằng hữu với sao lắm sao? Lão tử chỉ muốn dùng XXX cưỡng ca!” Miệng được nghỉ ngơi, tay bắt đầu hoạt động.

“THƯ TAM ĐAO...!”

Gió rét ngoài phòng vẫn lạnh thấu xương, bầu trời tối đen một cách kỳ dị.

Mùa đông của Phiến Mã đã đến thật rồi.

7. Quyển 1 - Chương 7

Sáng sớm, Thủ Căn hắt xì hai cái thật kêu, tay siết chặt áo bông, chân rảo bước về nhà.

Trên đường có người quen gặp y muốn giơ tay chào hỏi, nhưng tay đi được nửa đường đã rút về. Bởi vì khí thể của Thủ Căn thật đáng sợ, lửa giận hừng hực trên mặt có thể nấu như một nồi cháo. Nhưng cũng nhờ khí thể đáng sợ nọ mà không ai chú ý đến chiếc quần Thủ Căn đang vận hơi kỳ quái. Cho dù có ai chú ý cũng không quá để tâm. Đều là người nghèo, anh em trong nhà mặc chung quần cũng không phải chuyện lạ. Thủ Căn đang bốc hỏa. Nếu người muốn hỏi y đang giận chuyện gì, y cũng không trả lời được. Nói chung y tức gần chết, tức đến mức lúc Tam Dao buông y ra, y đã rống lên: Sau này chúng ta đường ai nấy đi! Hai tháng! Trong vòng hai tháng, tiền ta nợ người dù đổi mạng ta cũng phải trả đủ!

Khi hăng máu quăng câu kia vào mặt hấn, y hoàn toàn chưa nghĩ đến chuyện làm sao trong vòng hai tháng kiếm được một trăm...Không đúng, là năm trăm lượng bạc. Mỗi tháng hai phân, thật ác quá, may mà chưa phải loại lãi mẹ đẻ lãi con, bằng không y chỉ có nước khóc ròng.

Lưu manh chết giẫm! Có ngon thì cả đời đừng đến tìm ta! Nếu không ta thấy người một lần đánh một lần!

Cửa vừa mở ra.

“Thủ Căn! Cuối cùng con về rồi!” Nhị nương thoáng thấy y mắt đã đỏ hoe, ngăn nước, vội vã chạy ra đón.

Vừa nghe thanh âm đáng thương của nhị nương, trong lòng Thủ Căn đánh thót một cái, hấp tấp hỏi chuyện: “Nhị nương, sao vậy?”

“Thủ Căn! Căn Tử! Rốt cuộc con đã về, rốt cuộc con...” Nhị nương sắp khóc đến nơi.

“Sao? Xảy ra chuyện gì?” Thủ Căn cảm thấy bất an bèn giấu đi nỗi lòng, lập tức hỏi dồn.

“Cha đâu? Tiểu muội đâu? Còn mẹ con đâu?”

“Phu nhân dẫn Thanh Vận vào phòng, lão gia ông ấy...” Nhị nương nghẹn ngào, suýt chút nấc lên.

“Nhị nương, nhị nương đừng gấp, từ từ nói. Cha làm sao?” Thủ Căn vừa hỏi vừa dìu nhị nương vào nhà.

Nhị nương lau nước mắt, chân bước lảo đảo, miệng mấp máy kể lại chuyện xảy ra. Thì ra tối qua lão tam Hà gia tại một quán rượu bên thành tây không biết vì việc gì mà phát sinh tranh chấp với người ta, rất nhiều người nhìn thấy cảnh Diệu Tổ bị gã nọ đuổi ra khỏi quán. Kết quả không bao lâu có người phát hiện gã đã chết trong hẻm nhỏ, trên đầu còn bị chém hai nhát.

“Người chết là ai?” Thủ Căn hỏi.

Nhị nương y trả lời: “Nghe nói là nhị đương gia của đồ trường Hồng Lung Đăng, chính là tên chuyên cho vai nặng lải ở thành tây, Cao Bác Bì (Cao Lột Da).” Lời chưa dứt bà đã khóc ròng, “Chúng ta đã tạo nghiệp gì chứ! Con của mẹ ơi, con sao lại đi tìm tên Cao Bác Bì kia hả con! Hu hu, lão thiên gia à...”

“Nhị nương, nhị nương đừng khóc nữa, sau đó thì sao? Diệu Tổ đã đi đâu?” Thủ Căn nóng lòng hỏi.

“Diệu Tổ nó... Ôi!”

Theo lời nhị nương kể lại, người nhà họ Cao tối qua đột nhiên dẫn theo quan sai tới nhà, bảo phải tróc nã Diệu Tổ về hỏi chuyện.

Hà cha hỏi rõ đầu đuôi sự việc, giận đến run người, kêu Trung Nguyên đi tìm Diệu Tổ, nhưng những nơi Diệu Tổ có thể đi đều tìm không thấy.

Người nhà Cao Bác Bì hung hăng không nói lý lẽ, không bắt được Diệu Tổ liền muốn mang Hà cha về nha môn, còn nói Diệu Tổ thiếu bọn họ một món nợ lớn. Hà cha giận dữ, cầm chổi đuổi chúng đi, kết quả bị buộc tội cản trở quan sai làm việc và hành hung người khác, bắt giải về nha môn.

“Hu hu, Trung Nguyên theo đến nha môn lo lót... Thủ Căn con nói phải làm sao đây? Diệu Tổ thì chẳng biết chạy tới nơi nào. Hu hu, sao lại xảy ra chuyện như vậy? Hu hu...” Bà nhỏ đã khóc lóc từ đêm qua đến bây giờ, hai mắt sưng phù như quả hạch đào.

“Nhị nương đừng sốt ruột, hiện tại phải giúp cha thoát ra mới là việc quan trọng. Bất kể Diệu Tổ có phải thủ phạm thật sự hay không, bọn họ bắt cha đi là rất vô lý. Con đi mang cha về. Về phần Diệu Tổ,” Thủ Căn nghiêng rằng, “tạm thời để mặc nó đi đâu thì đi, nếu như nó trở về, nhị nương hãy hỏi rõ nguyên do rồi dẫn nó lên núi trốn.”

Nhị nương gạt đầu lia lịa, nín áo con trưởng vừa khóc vừa cười. Khóc rằng cả nhà mấy năm gần đây không ngừng gặp bao tai ương, ngày tháng tốt đẹp trước mắt chẳng được bao nhiêu đã gặp nạn mới; cười vì trưởng tử dù không phải con ruột của bà nhưng chẳng những đối xử thật lòng với đám đệ muội, hơn nữa lại hiếu thuận với bà.

“Thủ Căn!” Cửa phòng bật mở, bà lớn Hà Diêu Thị vốn lòng như lửa đốt, vừa loáng thoáng nghe thấy tiếng con trai đã rưng rưng chạy ra, Thanh Vận leo đèo theo sau.

“Đại ca... Hu hu, cha bị bắt rồi, hu hu...”

Ba người đàn bà hai lớn một nhỏ khóc đến long trời lở đất khiến đầu óc Thủ Căn sắp nứt làm đôi.

“Mẹ, nhị nương, tiểu muội, đừng khóc nữa, con đến nha môn xem thử. Nếu cha và Trung Nguyên có về thì dặn bọn họ ở nhà chờ con được không?”

Mẹ y dùng tay áo thấm nước mắt, gạt đầu đáp: “Thủ Căn, sức khỏe cha con không tốt, lại vướng bình, bị giam vào ngục thì phải làm sao! Con mau rước cha về, dù phải bán cả nhà cửa cũng phải cứu ông ấy!”

“Mẹ, con biết, mẹ cùng nhị nương và tiểu muội ở nhà đợi con, ai đến cũng không được mở cửa. Còn nữa, hai mẹ gom góp vài thứ đáng giá trong nhà, biết đâu cần dùng tới.” Hai vị mẫu thân đồng loạt gạt đầu. Thủ Căn vừa định dời gót thì mẹ y đã nín áo y lại. Thủ Căn ngoảnh lại.

“Căn Tử, đệ của con... Con thấy nó thì đừng mắng nó, dẫn nó chạy trốn càng xa càng tốt. Đứa trẻ này, đứa trẻ này... Ôi!”

“Mẹ, con biết.” Thủ Cẩn vỗ lưng an ủi mẹ mình.

Nhị nương đỡ bà lớn Hà Diêu Thị, vốn là tiểu thư của bà, ánh mắt tràn đầy cảm kích. Hà Diêu Thị kéo tay bà, hai người đàn bà ôm nhau mà khóc. Thủ Cẩn không còn cách nào, chỉ đành cùng tiểu muội đưa hai vị mẫu thân vào phòng, sắp xếp nghỉ ngơi xong xuôi mới vội vã chạy đến nha môn. Trên đường đi, Thủ Cẩn gặp nhị đệ Trung Nguyên mặt mày tang tóc đang lủi thủi về nhà, được biết nếu muốn cứu cha thì cần một ít tiền. Thủ Cẩn cười khổ một tiếng, như vậy đành phải quay về lấy tiền.

“Đại ca, đệ...” Trung Nguyên theo sau, có lời muốn nói lại thôi.

Thủ Cẩn dừng bước, “Trung Nguyên, ca biết đệ muốn nói cái gì. Ca sẽ không trễ nãi chuyện của đệ!”

“Đại ca...” Sắc mặt Trung Nguyên đỏ bừng, im lặng cúi đầu.

Thủ Cẩn thở dài, kéo tay áo đệ đệ tăng dần cước bộ, “Đệ không cần nó, ca hiểu hết, đệ không cần gánh vác gì cả, thi cử là quan trọng nhất. Cha mẹ nói không sai, chỉ cần đệ thi đậu công danh, sau này chúng ta sẽ tránh được những chuyện như vậy.”

“Đúng thế! Nếu như đệ thi đậu tú tài, thậm chí vượt long môn (cá chép vượt long môn hóa rồng, tượng trưng cho thay đổi số phận của người nghèo), xem ai còn dám vô lễ với Hà gia chúng ta!” Trung Nguyên buột miệng.

Lắc đầu, Thủ Cẩn không nhin được mà khích đệ đệ một câu: “Vậy phải xem đệ có vận khí cùng tài khí hay không.”

“Đại ca, ca không tin đệ?”

“Đại ca không phải không tin đệ, chỉ là thói đời ngày nay không phải đệ chỉ cần có tài là nhất định sẽ thi đậu công danh. Đệ còn nhỏ, được mất không cần quá coi trọng. Năm sau thi đậu thì tốt, thi trượt cũng không sao, thi lại là được.”

Trung Nguyên có chút không phục, nhưng lúc này không phải là lúc thích hợp cùng tranh luận với đại ca chuyện gã có thể thi đậu hay không. Hiện tại quan trọng nhất chính là phải cứu Hà cha ra trước tiên.

Nhưng mọi chuyện không hề đơn giản. Tiền tuy đã giao nhưng lão cha vẫn chưa thấy đâu. Thủ Cẩn lòng như lửa đốt chạy khắp nơi dò hỏi nguyên nhân, cuối cùng một nha sai nói cho y hay, Hà cha vì có liên quan đến chuyện con trai bỏ trốn mà không thể thả ra. Thủ Cẩn tức giận túm áo nha sai, la to: “Các người chẳng phải muốn bọn ta dùng tiền chuộc người sao? Bây giờ bọn ta mang tiền đến thì các người sao lại không tuân theo ước định? rốt cuộc các người là nha môn hay cường đạo? Nói cha ta thả đi Diệu Tổ, hừ, các người nhìn thấy ông ấy thả người hả? Nói Diệu Tổ giết người bỏ trốn, các người có chứng cứ gì?”

“Tiểu tử ngươi phản rồi! Ngang nhiên dám náo loạn ở nha môn! Người đâu, đánh hắn!”

Nha sai nọ mũi lệch mày gian, căn bản không hề đặt Thủ Cẩn đang phẫn nộ vào mắt, một cước đá y ngã nhào xuống đất. Gã phụt một tiếng, nhổ ra một bãi đờm, không thèm để ý đến y mà bỏ đi.

“Khoan đã! Các người không thể như thế! Thả cha ta ra! Quan lão gia, quan lão gia! Các người không thể vu oan người tốt!”

Thủ Cẩn tức đến suýt nữa thổ huyết. Từ trước đến giờ dân đều không đấu với quan, rõ ràng biết người nhà Cao Bác Bì liên thủ với quan gia đến quấy rối nhà y, nhưng biết thì đã sao? Hà gia bọn họ không thân không thích với quan phủ, tại Phiên Mã không tiền không quyền không thế, hết lần này đến lần khác chọc phải quan phủ, đường sống của bọn họ quả thật gian nan. Hoặc phải dùng Diệu Tổ đánh đổi, hoặc chỉ còn một chữ: Chờ! Chờ quan lão gia mở lòng từ bi. Tri huyện hiện tại của Phiên Mã là Lưu Hiểu, đang tiếng tăm lừng lẫy, rất thân cận cùng với bọn giàu có trong thành, không hết lòng đối đãi bá tánh, nhưng cũng không đến nỗi thiên nộ nhân oán. Thủ Cẩn bắt đắc dĩ, đành bảo Trung Nguyên về nhà viết đơn tố tụng, còn mình ôm chút lòng may rủi đứng trước cửa nhà quan đợi cả ngày, không ngừng van xin, đến nỗi cổ họng đau rát vẫn không có người để ý.

“Gia.”

“Sao?” Nam nhân muốn ra cửa bỗng dừng bước.

“Hà gia xảy ra chuyện.”

“Ồ?”

“Hà phụ bị giam vào đại lao, đứa con thứ ba của Hà gia bỏ trốn.”

“Chuyện là thế nào?”

“Nghe đồn Hà Diệu Tổ giết chết Cao lão nhị, còn thiếu nợ Cao gia.”

“Hà Diệu Tổ giết nổi Cao lão nhị? Nực cười!” Nam nhân bật cười.

“Cao gia đang nhăm vào Hà gia, xem tình trạng này thì dù Cao lão nhị có phải do Hà Diệu Tổ giết hay không, Cao gia vẫn không buông tha Hà gia. Ngài thấy...”

“Thấy gì?” Nam nhân lười nhát hỏi lại.

“Ngài... Không định đi giúp Hà gia sao?”

“Tính sau đi.”

“Gia?”

“Đợi Hà Thủ Cẩn đến nhờ ta mới tính.” Nam nhân gương mặt hậm hực, oán giận bỏ đi.

Ông lão im lặng nhìn bóng lưng của hán khuất dần.

Vừa đói khát vừa mệt mỏi, lại vạn phần sốt ruột, cộng thêm phần nộ cùng lo lắng cực độ, Thủ Cẩn lúc này hoàn toàn bất lực. Đột nhiên, một cơn đau bén nhọn từ đùi phải truyền thẳng lên não, Thủ Cẩn đau đến trước mắt tối sầm. Lại nữa!

Thủ Cẩn vịn vào con sư tử đá trước cửa nhà môn, cố nhịn chờ cơn đau qua đi. Ngày mai chắc trời sẽ đổ mưa, hơn nữa còn mưa không nhỏ. Thủ Cẩn cười khổ, xoa bóp đùi.

Bốn năm nay, cơn đau ngày càng trở nên tệ hại, không phải lần nào sắp mưa cũng phát tác, thế nhưng mỗi lần lên cơn thì nhất định trời sắp mưa lớn. Y cũng vì thế mà đi tìm lang trung, nhưng tất cả đều trả lời như nhau: Thế này không phải là gì to tát, chỗ xương cốt từng gãy hể gặp trời mưa ngày lạnh mà nhức buốt cũng là chuyện bình thường. Hằng ngày phải chú ý giữ ấm là ổn.

Về trước vậy, chờ nữa cũng chẳng có nghĩa lý gì, không bằng về nhà thương lượng cùng Trung Nguyên. Đợi cơn đau dịu bớt, Thủ Cẩn sần sùi lê bước về nhà.

“Bốp! Xoảng!”

Lòng tràn ngập tâm sự, chỉ lo cắm đầu mà đi, Thủ Cẩn vô ý đá phải một chiếc đòn gánh bên đường. Đòn gánh chệch giẫm lại va vào đồng hồ sứ bên cạnh. Đồng hồ sứ rơi vỡ xuống đất phát ra chuỗi thanh âm loảng xoảng phiền tai. Tiếng ồn đánh thức gã khuân vác đang ngồi ngủ gật ven đường. Thủ Cẩn tròn mắt nhìn đòn gánh đập vào đồng hồ sứ, rồi tròn mắt nhìn chiếc bình hoa sứ men xanh mẻ một mảng lớn. Bởi vì sự tình phát sinh quá nhanh, y không thể gờ tay đỡ kịp. Gã khuân vác vừa mở mắt đã nhìn thấy chiếc bình bị mẻ bèn lập tức bật dậy, nhanh như cắt ôm lấy Thủ Cẩn:

“Người đừng chạy! Đi đường không dùng mắt à! Người biết bình hoa này đáng bao tiền không? Người bồi thường cho ta!”

Thủ Cẩn có khổ không thể nói đành luôn miệng xin lỗi.

“Xin lỗi, huynh đệ, tôi thật sự không cố ý. Huynh xem có thể...”

“Ta quan tâm người có cố ý hay không làm con mẹ gì? Bình hoa của ta hư rồi, người đền không? Đi, nếu người không bồi thường thì chúng ta đến nha môn nói lý lẽ!”

“Huynh đệ, vị huynh đệ này, huynh chớ tức giận. Chúng ta có gì từ từ nói.”

Vừa thấy hơi ồn ào, thiên tính thích xem náo nhiệt của lão bá tánh liền trỗi dậy, lập tức tụ họp thành một đám người. Vòng ngoài quá xa nhìn không thấy cảnh tượng phía trong, không biết chuyện gì thì càng sinh

lòng hiếu kỳ, thu hút mỗi lúc một đông. Kết quả không cần bao lâu đường đã bị tắt. Thấy bị bu quanh, gã khuân vác cảm thấy phần đúng thuộc về mình bèn tăng dần âm lượng.

“Không được, bình hoa của ta là để đưa đến Thư phủ, người đã phá hỏng thì làm sao ta ăn nói với người ta?”

“Đưa đến Thư phủ?” Thủ Cẩn ngậy người, đưa đến Thư phủ làm sao có thứ rẻ? Y phải đền bao nhiêu đây?

Thủ Cẩn nhíu mày, bất đắc dĩ hỏi: “Vị huynh đệ này, huynh biết bình hoa kia đáng bao tiền không?”

“Đáng bao tiền? Ta không biết. Bất quá ít nhất cũng phải bấy nhiêu?” Gã khuân vác xòe tay ra ám chỉ.

“Một... ngàn xu?” Thủ Cẩn không dám khẳng định hỏi.

“Một ngàn xu? Ta khinh! Bình hoa trị giá ít nhất mười lượng bạc ròng!”

“Hả?!” Thủ Cẩn sợ hãi.

Trời ơi! Sao lại như vậy? Bình hoa chết tiệt đáng giá đến thế sao lại để một tên khuân vác tùy tiện gánh ra đường? Vừa nghe chiếc bình sứ men xanh đáng giá mười lượng bạc, mọi người đều rướn đến trước muốn xem. “Huynh đệ, nhà tôi có chuyện gấp cần tôi về giải quyết. Huynh xem thế này được không, huynh cứ giải thích với ông chủ của huynh trước, nếu như Thư phủ muốn tôi bồi thường thì đến phố na, trước cửa có cây táo là nhà tôi. Tôi họ Hà, ở đây có không ít hương thân quen biết tôi, huynh chỉ cần tới phố nam nói muốn tìm họ Hà, bảo đảm tìm thấy ngay. Được chứ?”

Hồn vía gã khuân vác không biết đã bay về đâu, ánh mắt nhìn đông ngó tây, dường như chẳng để lời của Thủ Cẩn vào tai.

Thủ Cẩn nóng ruột muốn về nhà nghĩ cách cứu cha. Trong cơn hỗn loạn, nha dịch đi tuần cũng chạy tới.

Thủ Cẩn trong lòng giật thót, xoay người dợm chân, thừa cơ lũ nha dịch bận chen chúc, gã khuân vác mất hồn, lặng lẽ chuồn khỏi dòng người.

Những người quen biết Thủ Cẩn đều là người sống cùng thành, đương nhiên giúp bạn bè không giúp người dưng, đồng lòng che chắn giúp y thoát ra thuận lợi.

Chui ra khỏi đám đông, đi được một hai bước, Thủ Cẩn chợt ngừng đầu nhìn về phía đối diện.

Tại tửu lâu cách đó không xa, một nam nhân đang nhìn về phía y. Người nọ... Người nọ ngồi khuất sau song cửa, khe khẽ phát ra tiếng thở dài khàn khàn. Bởi vì gã khuân vác kia mà hắn ban đầu vốn định mặc kệ đám hồ bằng cầu hữu để đi tìm ai kia tâm tình, giờ chỉ đành tâm không cam tình không nguyện dẫn theo hai tên tửu quỷ đến tửu điểm uống mấy chén. Lúc hắn thấy gã khuân vác tại ngoài thành, bắt gặp tiêu kí của Thư gia trên bình hoa bèn tìm người theo dõi gã một đoạn. Nào ngờ đối phương không hề vào khách điểm, cũng chẳng lập tức tới Thư gia, mà lại tùy tiện nghỉ chân trên đường.

Tên này hắn đã phát hiện có người theo dõi mình. Điều khiến hắn hứng thú chính là theo dõi gã không chỉ có một nhóm, ngoài người hắn an bài còn có nhiều đám khác tham gia. Vì vậy, hắn quyết định chọn tửu điểm ở đây vốn định xem chuyện phát sinh tiếp theo, không ngờ lại xem được kịch hay. Lấy ví dụ, tuy hắn đã đoán Cẩn Tử ca nhà hắn hiện tại rất có khả năng đang vì chuyện nhà bên ba bên ngoài, nhưng hắn vạn phần không nghĩ tới Thủ Cẩn vào thời điểm này chọn con đường nọ mà đi, ngơ ngác đá trúng đòn gánh của người ta, còn đòn gánh thì hớn hỏ đập vào bình hoa. Khéo nhất là y đã vô tình giúp hắn kéo hết lũ người theo dõi kia lộ mặt.

Người nói xem có phải rất kỳ diệu hay không? Bởi mới nói, chuyện đời khó lường. Sở rằng dù là người thông minh đến đâu, khéo tính toán thế nào cũng không liệu được giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Rốt cuộc bình hoa nọ ẩn giấu bí mật ra sao?

Đám người theo dõi gã thật ra muốn đạt được thứ gì?

Vật mình cần có nằm trên người gã không?

Chuyện trước mắt sẽ tiến triển đến đâu?

Sờ sờ cằm, nam nhân mỉm cười: Thú vị lắm.

Bất quá vừa nghĩ tới ai kia, lông mi nam nhân lại rũ xuống.

Ồi! Nhắc mới nói, người nọ rõ ràng chẳng phải là người mi thanh mục tú, về phần giáo hoạt, cơ trí, biết lấy lòng người ư? Hừ, sao hửn không nỗ bỏ y vậy chứ? Cự nhiên còn dám bảo muốn đường ai nấy đi, hừ hừ, thằng nào không sôi máu cho được! Muốn một đao cắt đứt mọi dây dưa với ta? Nghĩ hay nhỉ! Lão tử đã quyết cả đời sẽ bám lấy ca! Uống rượu cả ngày, hai con ma men đang gục trên bàn chột nghe tiếng thở dài vang lên bên cạnh. Công tử áo gấm ngà ngà say, cố ngẩng đầu nhìn Tam Dao một hồi, sau khi xác định người trước mặt đúng là người đã cùng mình uống rượu mới cau nhàu hỏi:

“Tam Dao, ngươi đang nhìn cái gì?”

Nhìn Căn Tử nhà ta.

“Tam Dao?”

“Nhìn vợ ta.” Nam nhân bực bội trả lời.

“Cái gì?!” Công tử áo gấm tỉnh rượu hửn ra.

“Ngươi bảo ngươi đang nhìn cái gì?”

“Vợ ta.”

Lúc này cả tên còn lại cũng nhin không được phải ngược lên, “Huynh nói huynh nhìn ai?”

Nam nhân giữ im lặng, lười lập lại. Hai con ma men bỗng đồng loạt nhồm dậy, vọt đến bên cửa sổ, đẩy hửn ra, bám vào song cửa, rướn cả người lẫn cổ ra ngoài nhìn.

“Ở đâu? Ở đâu? Mỹ nhân ở đâu? Tại hạ sao chỉ nhìn thấy... Kia là...?”

“Phải, sao ta không thấy xe ngựa nào cả? Kia chẳng phải là phó tổng tiêu đầu của Lập Uy tiêu cục, Vô ảnh côn Trương Thiệu à? Sao gã lại dây dưa với nha dịch? Tam Dao, phu nhân ngươi có phải vì người cả đêm không về nên mới ra ngoài tìm người hay không?”

Hai con sâu rượu người một câu ta một câu. Cả hai như đã bắt gặp cảnh gì thú vị, nửa buổi vẫn chưa chịu thu hồi tầm nhìn. Tam Dao nâng chén, nhẹ nhàng đong đưa rượu vàng sóng sánh, than thở:

“Nếu y thật sự ra ngoài tìm ta thì tốt rồi.”

“Sao vậy?” Công tử anh tuấn áo gấm đai ngọc ngoảnh lại hỏi, nhãn thần muốn sáng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Tam Dao xoa xoa đám râu xanh rì dưới cằm, biểu tình có vẻ bất đắc dĩ, “Đã lâu không gặp y, tối qua ta muốn thân mật với y một chút, kết quả... Ồi!”

“Ồ? Chả trách lúc trước ngươi gấp gáp phải về nhà, hóa ra... Ừm ừm, cũng đúng, phong lưu đã đòi một thời gian dài mới mò về nhà, nếu ta là nương tử của ngươi ta cũng không thềm để ý đến ngươi.” Công tử áo gấm gật đầu lia lịa, ánh mắt nhìn Tam Dao tràn đầy vẻ mỉa mai trước tai họa của người khác. Thanh niên còn lại cũng bỏ ý định nghiên cứu bí mật của bình hoa, quay đầu lại... Trời ạ! Khuôn mặt nọ quả là tai họa! Nam tử tuấn tú dị thường chen đến trước mặt Tam Dao:

“Ồi, Tam Dao ơi, bọn tại hạ lần này đến chỉ muốn xem thử phu nhân huynh cuối cùng là thần thánh phương nào, mặt mũi ra sao mà có thể khiến huynh chê bai gương mặt thiên hạ vô song của muội muội tại hạ, còn nói nhớ vợ yêu nên phải về nhà. Nhưng huynh lại giấu kỹ quá, không chịu dẫn bảo bối ra gặp một lần. Thiệt tình!” Rõ ràng như hoa như ngọc nhưng lại vận y phục thùng thình khác người, chàng thanh niên kích động, đập bàn bôm bốp.

“Thừa Phong, đều là đàn ông, sao ngươi lại không hiểu tâm tình của Tam Dao hử? Giả sử ngươi có một vị thê tử bé nguyệt tu hoa, mỹ lệ như tiên, ngươi có dẫn nàng đi rêu rao cho đàn ông khác nhìn không? Dù có là Tam Dao của chúng ta cũng phải để tâm ý xấu của kẻ khác chứ! Đáng tiếc thay, đáng tiếc thay, chúng ta từ ngàn dặm xa xôi trở về lại không được hưởng nhân phúc này!”

Tam Dao liếc nhìn tên trang chủ hiện tại của Đới Hà sơn trang đang mượn rượu giả điên, tên này chẳng biết có phải do hồi trước bị hấn đánh bầm dập nhiều phen hay không, có cơ hội liền vặn xoay, nhưng vì lá gan quá nhỏ nên chỉ đành dùng rượu lấy can đảm.

Tam Dao cười to ha ha hai tiếng, duỗi chân gác lên song cửa sổ. Động tác này vốn rất thô lỗ, gã đàn ông nào cũng làm, nhưng lại đem vị đạo nam nhân của hấn phát huy đến cực điểm. Chỉ có điều vết bầm tím đen quanh mắt trái hấn nhìn hơi... Công tử áo gấm, cũng là trang chủ đang nắm quyền Đới Hà sơn trang, dùng ánh mắt đồ kỵ nhìn cặp chân dài ngoằng của ai đó, biểu tình như chỉ hận không thể dùng đao lóc hết thịt trên đùi hấn mới hả dạ. Đương nhiên, xương đùi cũng có thể tiện tay chặt nhỏ thành mấy khúc là tốt nhất. Trời rét căm căm, nam nhân tùy tiện mở rộng vạt áo, gác chân lên cửa, dường như cảm thấy dùng chén không đã, hấn trực tiếp chụp một vò rượu ôm vào lòng, giật phăng giấy dán rồi tu ừng ực.

“Hà!” Uống một ngụm hết cả nửa vò, vị rượu thiêu đốt cổ họng, nam nhân thỏa mãn lim dim hai mắt.

“Các người sẽ được gặp y thôi. Trước đây ta không thường ở nhà, khó trách y luôn giận đối ta, người nói đúng, tình cảm tích lũy từng ngày rất quan trọng! Lâu ngày sinh tình mà. Cũng khó trách y muốn đường ai nấy đi với ta. Bây giờ...”

“Bây giờ thì thế nào? Nói người hay, oán hận của nữ nhân không dễ dàng biến mất đâu! Điểm này người hỏi ta là chuẩn nhất.” Dư Phi có chút gan tỵ cầu nhàu.

“Tại hạ càng lúc càng muốn gặp vị kỳ nữ kia! Tại hạ muốn xem xem là loại phụ nữ nào dám bảo muốn đường ai nấy đi với lãng tử Tam Dao, hơn nữa Tam Dao của chúng ta lại không nở buông tay! Nếu để muội tử tại hạ biết được, chẹp chẹp!” Thiếu bảo chủ xinh đẹp của Thạch gia Thạch Thừa Phong ác ý liếc Tam Dao. Ha ha, lãng tử Tam Dao, nếu không muốn trái ối nhỏ nhà tại hạ chạy tới gây phiền phức cho lão bà nhà huynh thì phải xem huynh định dùng thứ gì bịt miệng tại hạ. Lãng tử Tam Dao hiển nhiên chẳng để tâm lời hăm dọa của hai con ma men, hấn sờ cằm, sắc mặt có chút phiền não.

“Các người nói xem, có phải bởi vì ta không cưới hỏi y đành hoàng nên y không chịu theo ta chăng?”

“Hả?!” Hai tên bằng hữu cùng kêu to.

“Mỹ nhân như thế mà người nữ không cưới hỏi đành hoàng?!”

Căn Tử là mỹ nhân?! Nam nhân nghiêng đầu suy ngẫm, xét theo lương tâm, bộ dạng Căn Tử cũng xem như đoan chính, nhưng so với các từ “xinh đẹp”, “mỹ lệ” các loại quả thật thua rất rất xa, đàn ông mà, đương nhiên mặt mũi phải hơi cục mịch. Nếu bảo Thạch Bàn Tử đẹp thì không sai chút nào. Trên lý thuyết, hấn cùng Thạch Bàn Tử giao tình không tệ, thời gian quen biết chẳng ngắn, sao hấn không chấm trúng gã cơ chứ? Không hề muốn đề gã làm chuyện gì đó? Cả bản thân cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, mới mười ba đã muốn mần thịt một Hà Thủ Căn không xinh đẹp là bao, về sau còn khiêu chiến ước nguyện này vô số lần, nhưng mỗi lần chiến mỗi lần bại. Ồi chao!

“Lãng tử Tam Dao, người thật quá đáng!”

“Đúng vậy! Huynh nói đi, huynh muốn dùng thứ gì hối lộ tại hạ? Bằng không tại hạ sẽ báo cho muội tử, nói huynh vẫn chưa lập gia đình, khả năng muội ấy làm bà lớn vẫn rất cao.”

“Bốp!”

Hai nắm tay đồng loạt giáng lên thân hình độn mập mập của Thạch thiếu bảo chủ.

Tam Dao nắm gã bởi vì gã dám uy hiếp trắng trợn.

Dư Phi nắm gã bởi vì tên làm ca ca kia hôm qua mới thề thốt bảo muốn giúp mình theo đuổi muội muội, hôm nay lại dám đòi giao em gái cho kẻ khác. Quả thật muốn nhịn cũng không nhịn nổi, không đập gã thì đập ai?

“Cho muội người vào nhà ta? Không được, quá nguy hiểm.”

Vừa nghĩ đến con gà giò nhà mình đã hai mươi bảy nhưng vẫn còn tơ, hơn nữa một mực đòi lấy vợ, nếu ở cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân... Hấn ngốc à? Tự rước tình địch về nhà!

“Nguy hiểm cái gì? Sợ loạn nhà thì nuôi bên ngoài.” Dư Phi cướp lời Thạch Bàn Tử.

“Được chứ, chỉ cần em tại hạ có thể làm bà lớn, huynh nuôi bao nhiêu bà nhỏ bên ngoài nó đều không quan tâm.”

“VẬY để muội người làm tình nhân của ta là xong.” Tam Dao mê mẩn cười.

“Ăn hết trong chén còn thềm thường trong nồi, hèn chi lão bà không thềm người!” Dư Phi khinh bỉ.

“Hô hô, ai bảo trái ớt nhỏ trong nhà hấn thích ta? Rước mỹ nữ về trưng trong nhà cũng mát mắt lắm chứ.” Bực bội Dư Phi dám nói Cẩn Tử ca của hấn không cần hấn, Tam Dao bèn nhắc đến chuyện đau tim của Dư Phi – Nữ nhân gã thích không thích gã. Thạch Bàn Tử luôn duy trì chủ nghĩa đàn ông, người ta muốn làm tình nhân của muội muội gã gã cũng chẳng giận, cư nhiên còn nói:

“Háo sắc thôi, đàn ông mà, tam thê tứ thiếp có gì kỳ lạ đâu. Chỉ cần Tam Dao nuôi nổi, đừng nói ba năm bà, ba, năm chục bà cũng ai dám quản hấn? Bất quá Tam Dao, tại hạ đã nói rõ với huynh, muội tử của tại hạ chắc chắn phải làm bà lớn, huynh đừng chọn ai khác để tránh chọc nó lên cơn.”

Dư Phi nghiêng đầu, thầm nghĩ, ta đánh không lại tên họ Thư nhưng chẳng lẽ cũng không trị nổi tên giả mập người sao? Người đợi biết mùi bản trang chủ!

“Nói đi phải nói lại, nếu như lão bà ta không thềm ta, ta đành đi tìm trái ớt nhỏ giúp ta nối dõi tông đường, ha ha.”

Dư Phi tức điên, cười lạnh nói: “Thư đại hiệp, tôi còn chưa hỏi ngài, trên đời lúc nào thì xuất hiện một vị cao thủ có thể đánh bầm một mắt võ lâm đệ nhất ngài?”

Xoa xoa vành mắt trái, Tam Dao phi thường bình tĩnh đáp: “Vợ ta.”

Dư Phi, Thạch Thừa Phong ngây người, cùng lúc la to: “Bọn ta nhất định phải gặp lão bà của người!”

“Nói sau đi, thời tiết hôm nay không tệ, ta đi tản bộ.” Tam Dao chợt thốt. Hấn thuận tay đặt vò rượu xuống đất, thu chân, tung cước đá văng ghế, quay người xuống lầu.

“Tản bộ?”

“Thời tiết không tệ?”

Vẫn chưa khôi phục lại trong đả kích, Dư Phi, Thạch Thừa Phong cùng thò đầu ra ngoài, đồng loạt ngược nhìn bầu trời đen thẫm...

“Muốn đi cùng không?” Dư Phi đề nghị.

Thạch thiếu bảo chủ chống cằm, hai mắt mơ màng.

“Bỏ đi, người cứ tiếp tục ở đây trữ mỡ, ta đi một chút rồi về.”

8. Quyển 1 - Chương 8

Lại nói về Thủ Cẩn, y cầm đầu vội vàng một mạch đi về nhà, bắt chập cơn đau nơi đùi. Về đến nhà, Thủ Cẩn không đi gặp hai vị mẫu thân mà bước thẳng vào phòng. Vừa mở cửa, Thủ Cẩn đã nhanh chân đến bên chiếc giường gỗ cũ kỹ. Y khẽ lật tấm đệm mỏng sờn rách, kéo ván giường qua một bên, thò tay vào trong hộc lục lọi. Đều ở đây. Trên mặt Thủ Cẩn lộ ra nụ cười, từ dưới tấm ván kéo ra một chiếc rương nhỏ. Tuy nhỏ nhưng trong rương là toàn bộ tài sản tích góp của y. Vốn định giao cho lão nhị đi thi, hiện tại lại trở thành toàn bộ hy vọng cứu được phụ thân! Hả? Thủ Cẩn đánh thót một cái. Trọng lượng của rương không bình thường. Y cuống quýt mở khóa ra, bật nắp xem thử. Thủ Cẩn ngồi phịch xuống giường. Ai? Ai đã lấy mất tiền dành dụm của y?! Mọi người tập trung tại phòng lớn, hiển nhiên đều đang đợi y.

“Mẹ, nhị nương...”

“Cha con đâu? Sao không cùng con trở về? Là thiếu tiền hay thế nào?” Hà Diêu Thị nôn nóng hỏi.

“Mẹ, mẹ đừng nóng, tiền con đã giao nhưng nha môn lại không chịu thả người. Bất quá mẹ yên tâm, con nhất định sẽ tìm biện pháp cứu cha. Mẹ và nhị nương cứ đi nghỉ, đừng để cha chưa về mà hai mẹ đã gục trước.”

“Hiện tại còn lo đến việc nghỉ ngơi gì nữa, dù nằm trên giường vẫn ngủ không nổi! Căn Tử, chẳng phải con còn một ít tiền dành dụm sao? Còn bao nhiêu? Giao hết cho họ có cứu cha về được không?”

“Mẹ!” Trung Nguyên gọi to một tiếng ngăn cản.

Thủ Căn đưa mắt nhìn nhị đệ. Giấu hay nói? Nếu như giấu, đến lúc không thể mang tiền ra được, khi Trung Nguyên cần tiền đi thi lại bảo đại ca gạt nó, theo lòng dạ hẹp hòi của nó, chắc chắn sẽ náo loạn trong nhà một phen. Nếu như nói, mười phần sẽ khiến mọi người thất vọng, nhưng chung quy so với việc gieo hy vọng rồi đập tan vẫn tốt hơn nhiều. Đau dài chi bằng đau ngắn! Đã hạ quyết tâm, Thủ Căn chỉnh lại sắc mặt, ngẩng đầu nói: “Mẹ, nhị nương, con vừa mới về phòng lấy tiền, nhưng... Ngân lượng đã không còn.”

“Con nói cái gì?!”

“Con nghĩ... Đại khái chắc có người biết chỗ con giấu tiền, thừa lúc con không chú ý mà trộm mất.”

“Ai? Là ai chứ!” Trung Nguyên là người kích động nhất, “Đệ biết rồi, khẳng định là Diệu Tổ! Ngoài nó ra không còn ai khác.”

Thấy sắc mặt Trung Nguyên như sắp nổ điên, Thủ Căn không nặng không nhẹ tiếp lời: “Còn chưa biết ai. Không có chứng cứ thì đừng nói oan cho người khác.”

Bà nhỏ, mẹ ruột của Diệu Tổ, sắc mặt tái nhợt, thân hình loạng choạng. Thủ Căn vội vã bước lên đỡ bà. Bà nhỏ vùng ra khỏi cánh tay của con trưởng, lão đảo bước tới nắm lấy tay áo Trung Nguyên, trong mắt tràn đầy xấu hổ cùng van lơn. Trung Nguyên buồn bực, hừ lạnh một tiếng, giật lại tay áo

“Trung Nguyên!” Thủ Căn nổi giận, lớn tiếng quát. Trung Nguyên run lên, miễn cưỡng cúi đầu nhận lỗi, “Nhị nương, Trung Nguyên thất lễ.”

“Không sao không sao, Trung Nguyên không thất lễ. Đều tại nhị nương không biết dạy dỗ Diệu Tổ, để nó...” Bà nhỏ kiềm nén nước mắt một cách khó khăn. “Nhị nương, chuyện này không phải do nhị nương, Trung Nguyên hồ đồ, nhị nương đừng chấp nó.” Nói xong, Thủ Căn đánh vào sau đầu Trung Nguyên cái bốp. Y dùng lực mạnh đến nỗi Trung Nguyên loạng choạng chúi nhủi về phía trước.

“Đúng vậy, nhị ca hư nhất, ca không nhìn thấy tam ca lấy tiền của đại ca, dựa vào cái gì mà mắng ca ấy.” Thanh Vận ngồi trên ghế đung đưa cặp chân nhỏ nhắn không chạm đất, cảm thấy bất bình thay tam ca mà cô bé yêu thương bèn nhỏ giọng cầu nhau.

Không ngờ một câu của cô bé đã châm ngòi lửa giận của mẹ.

“Con nha đầu chết tiệt! Ai cho ngươi ăn nói linh tinh!” Nhị nương trút giận lên cô con út, túm lấy cô đánh lấy đánh để. “Ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết đồ sao chổi nhà ngươi! Ai cho ngươi nói xằng nói bậy! Ngươi chỉ mang tai họa cho Hà gia!”

“Nhị nương! Nhị nương làm gì vậy! Nhị nương điên rồi sao!”

Thủ Căn qua cơn khiếp đảm mới kịp phản ứng, y xông lên phía trước giành lấy tiểu muội đáng thương từ tay nhị nương.

“HU OA...!” Biết mình đã được an toàn, Thanh Vận lúc này mới dám khóc ra, cô bé gào lên: “Đại ca! Đại ca...”

“Căn Tử! Con tránh ra! Hôm nay để nhị nương đánh chết nó cho xong! Con sao chổi, hồi xưa không nên sinh nó ra, nó vừa ra đời trong nhà chẳng gặp được chuyện gì tốt! Để ta đánh chết nó, để ta... Hu hu!”

“Thị Trang, muội nói bậy gì thế? Muội xem muội dọa Thanh Vận sợ kìa!” Vợ lớn Hà Diêu Thị cũng xem như phản ứng nhanh, vội vã ngăn cản bà nhỏ, thật tâm khuyên giải an ủi.

“Đều là lỗi của muội! Đều là muội của muội! Muội sinh một trai một gái, trai thì phá của, gái thì ăn hại, hu hu, tất cả là lỗi của muội!” Nhị nương Thị Trang ôm cổ bà lớn khóc lóc khổ sở.

“Thị Trang, sao lại là lỗi của muội? Con không dạy là lỗi của cha, hơn nữa, nếu như người làm mẫu thân thật sự có lỗi, người đại nung của Diêu Tổ là tỷ đây cũng khó thoát trách nhiệm. Muội bảo Thanh Vận là sao chổi, có chi mà ra? Thị Trang, đây là số mệnh của Hà gia, số mệnh của Hà gia mà thôi!” Hà Diêu Thị nói đến sắp khóc.

“Nhị nương, xin lỗi. Là con không tốt, Thanh Vận không phải là sao chổi, nhị nương đừng nói nó như vậy...” Trung Nguyên cúi đầu thì thầm.

“Nhị nương, đúng thế. Thanh Vận làm sao là sao chổi chứ? Nếu nó là sao chổi thì cơn hỏa hoạn năm nọ nhà chúng ta còn giữ mạng được sao? Nhị nương có từng nghĩ qua, biết đâu Thanh Vận là tiểu phúc tinh, cho nên năm xưa lâm trường sạt núi, bao nhiêu người phải phơi thây nhưng còn con chỉ gãy mất một chân. Phổ nam nổi lửa, chỉ có mình là cả gia đình đều thoát hiểm. Hai năm khốn khổ nhất chẳng phải chúng ta đã trải qua rồi sao? Nhị nương, Diêu Tổ không chịu học điều hay lẽ phải không phải lỗi của người.”

Thị Trang nước mắt lưng tròng gật đầu, nhìn hết người này sang người kia một chốc mới loạng choạng bước đến trước mặt con gái, khóc lớn: “Thanh Vận, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi con! Ca ca Diêu Tổ của con đúng là tạo nghiệt, tạo nghiệt!”

Nhìn nhị nương thường ngày luôn kiên cường lại thương tâm như vậy, Thủ Căn chỉ tức không thể túm đầu Diêu Tổ về dùng chổi chà đập nó một trận.

Đợi nhị nương ổn định tâm trạng, Thủ Căn dùng mắt ra hiệu bảo Trung Nguyên đưa mẹ, nhị nương cùng tiểu muội khóc đã mệt vài phòng. Thoáng chốc, gian nhà chính trống trải chỉ còn lại mình y. Chậm rãi ngồi xuống, Thủ Căn thần thờ nhìn chiếc bàn đá xanh giữa phòng... Làm sao đây?

Bên ngoài, gió thổi lồng lộng, trời mưa tầm tã.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Thủ Căn đã mang theo đơn kiện của Trung Nguyên dầm mưa thẳng đến nha môn. Đơn kiện nộp thì nộp nhưng chỉ như bánh bao thịt vào tay chó đói, có đi không về. Thủ Căn cầu xin được gặp mặt cha một lần, cầu từ sáng cầu đến trưa, nói sắp rách môi nhưng nha dịch chỉ một mực lắc đầu, nói rằng Hà cha là kẻ hiểm nghi thả đi hung thủ, không thể thả không được gặp, trừ phi Hà Diêu Tổ xuất hiện. Có người quen nhận ra y bèn nhỏ giọng kể lại, Cao gia vì chuyện này đã đứt lót không ít tiền, quyết tâm bắt được Diêu Tổ. Hiện tại muốn giúp Hà phụ ra tù, chỉ một chữ: Khó! Gã nói xong liền vội vã bước vào trong, còn không quên đóng cửa.

“Mở cửa! Thả cha ta ra! Thả cha ta ra! Sao các người thu tiền mà không thả người! Oan quá mà! Thanh thiên đại lão gia, Hà gia chúng tôi bị oan...!”

Thẩm thoát đã quá giữa trưa. Người đi thường nhìn y thì nhiều nhưng chẳng ai dám lại hỏi han. Nửa ngày trôi qua, chuyện con trai thứ ba của Hà gia giết người, thiếu nợ, bỏ trốn đã truyền khắp biên thành. Có người chỉ đơn giản sợ dính líu hại thân, phải biết rằng cả nhà Cao Bác Bì đều không dễ chọc vào. Có người chuyện mình còn lo chưa xong, đừng nói đi quản chuyện người khác. Dù là người động lòng muốn giúp nhưng trên có quan, dưới có cướp, muốn đỡ dần cũng không dám. Thủ Căn gọi đến giọng khản họng rát, nhưng lúc này lữ trong nha môn, đừng nói là bóng người, bóng chó còn không có lấy một con. Lo lắng, sốt ruột, phẫn nộ, Thủ Căn toàn thân ướt sũng, bất chấp cái lạnh thấu xương mà cầm lấy dùi gõ liên hồi vào trống da trước cửa nha môn.

“Tùng tùng tùng! Tùng tùng tùng!”

“Két...” Cánh cửa nha môn lộ ra một khe hở.

“Thủ Căn, ngươi muốn chết hử! Cư nhiên dám giống trống kêu oan? Ngươi điên à?” Nha dịch kể chuyện cho Thủ Căn ban trưa xuất hiện sau cửa, đoạt lấy dùi trong tay y, mắng to: “Ngươi muốn chết cũng đừng liên lụy đến ta, hôm nay là phiên trực của ta, chốc nữa huyện thái gia hỏi ta bên ngoài là ai kêu oan, ngươi bảo ta nên nói sao đây?”

“Vương huynh đệ, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chẳng phải đã nói giao tiền là có thể thả người sao? Sao tiền giao rồi mà người chỉ gặp cũng không được gặp?” Thủ Căn như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, lôi kéo nha dịch họ Vương truy hỏi cặn kẽ.

Nha dịch họ Vương thấy Thủ Cẩn thật đáng thương, gã nhìn quanh quất một hồi mới bước tới cạnh y, thấp giọng nói: “Ta nói cho người hay, việc này phiền phức lắm.”

“Sao lại phiền phức lắm?” Thủ Cẩn tự nhủ không được gấp gáp, nhất định phải giữ bình tĩnh.

“Ta nghe nói có người ra lệnh cho huyện thái gia...”

“Ra lệnh gì? Huynh nói mau đi!”

“Thì lệnh cho ông ta không được thả Hà Mộng Đào, trừ phi bắt được Hà Diệu Tổ đến đổi. Người hiểu chưa hả? Chính là một mạng đổi một mạng! Hiểu rõ thì mau về đi, đừng quây nữa, nếu người cũng vào lao ngồi thì cả nhà người phải tính thế nào?”

Thủ Cẩn đứng người trong mưa, ngơ ngẩn nhìn cánh cửa khép chặt của nha môn, nắm tay siết chặt. Bóng đen đứng trong một con hẻm nhỏ gần đó, chăm chú nhìn con người đen gầy đang quên cả cái lạnh mà dầm mình trong mưa. “Ca muốn đợi đến khi nào mới chịu tìm ta...” Nam nhân nhũ mày ra chiều mất hứng.

Đứng chờ ra một hồi lâu, không biết vì đã thông suốt hay vì lý do nào khác, Thủ Cẩn dùng tay lau đi nước mưa trên mặt, quay đầu về nhà.

Suốt hai ngày liền, Thủ Cẩn bôn ba khắp nơi, cầu ông này xin bà nọ, trong nhà những thứ có thể bán đều bán sạch, nhưng vẫn không được gặp cha lấy một lần. Diệu Tổ càng như đã biến mất khỏi thế gian, không bóng không hình, trên cơ bản chẳng hề nghe thấy bất cứ tin tức nào của gã.

“Đại ca, đến cầu xin Tam Dao ca đi, Tam Dao ca nhất định sẽ có biện pháp, đại ca, hu hu!” Tiểu muội Thanh Vận nín áo không ngừng khóc lóc.

Tam Dao? Đại ca lẽ nào vẫn chưa đi tìm hân? Lão nhị Trung Nguyên ngẩng đầu.

“Cẩn Tử, có cách gì chưa? Thật sự không còn cách nào khác sao?” Hà Diệu Thị sắc mặt bi thương, tràn đầy tuyệt vọng.

Nhị nương Thị Trang mới mấy ngày ngắn ngủi sống trong tự trách đã gầy trơ xương, ngay cả chút dũng khí nhìn con trưởng cũng không có.

Một mặt sốt ruột không biết cha già trong ngục ngày tháng ra sao, một mặt lo lắng cho các vị mẫu thân dùng nước mắt rửa mặt, lại nhìn bộ dạng mất hồn chán nản của nhị đệ cùng gương mặt mất đi nụ cười ngây thơ của tiểu muội, Thủ Cẩn bực dọc tự tát mình một bạt tai.

Rốt cuộc người kiên trì cái gì? Người không cảm thấy bản thân rất buồn cười sao? Người biết rõ ai có thể giúp được người, biết rõ chỉ cần người nọ chịu ra mặt thì chuyện gì cũng được giải quyết dễ dàng. Vậy có chỉ người còn do dự? Chỉ vì chút tự tôn thẩm hại của người? Hà Thủ Cẩn, người nghĩ người là cái thá gì chứ!

“Mẹ, nhị nương, con đi tìm người cùng nghĩ cách, các mẹ đừng nóng vội.” Thủ Cẩn cắn răng nói ra câu này.

Đứng trong khu vườn cách nha môn không xa, Thủ Cẩn không cho phép bản thân có chút nào do dự, y khẽ giậm chân rồi giờ tay chuẩn bị gõ cửa. “Kèo kẹt...” Cánh cửa mở rộng, đầu Lão Triệu thò ra, sừng sốt một phen.

“Triệu bá, Tam Dao có ở nhà không?”

Lão Triệu lắc đầu, lấy làm kinh ngạc: “Sao lại đến đây? Gia bảo người đến à?”

Sắc mặt Thủ Cẩn đỏ bừng, lắc đầu đáp: “Không phải, tôi, tôi tìm Tam Dao có chút việc. Tôi có thể vào trong chờ hân không?”

“Vào trong cũng vô dụng, gia không nói sẽ về nhà.”

“Vậy tôi có thể đi đâu tìm hân?”

Lão Triệu gãi đầu, “Ừm, thành tây, gia đang cùng vài người bạn dùng chân ở đó, người có thể đi loanh quanh trong thành, biết đâu có thể gặp được gia.”

“Đa tạ, Triệu bá.”

Lão Triệu phất tay, tỏ ý không cần khách sáo rồi quay đầu vào trong. Thủ Cẩn vừa đi được vài bước...

“Hà Thủ Cẩn.”

Thủ Cẩn ngoảnh lại, chỉ thấy Lão Triệu mới khép cửa lại mở ra, đứng khuất trong chỗ tối mà rằng:

“Đừng qua lại với gia nữa. Còn nữa... Cẩn thận Thư gia.”

Dứt lời, lão không đợi Thủ Cẩn hỏi nhiều thì đã cài chặt then cửa.

Là ý gì? Thủ Cẩn như rơi vào sương mù.

Lẽ nào Lão Triệu đã biết chuyện giữa y và Tam Dao? Đúng rồi, tối hôm ấy hai người náo loạn cả lên, Lão Triệu làm sao không nghe cho được? Vừa nghĩ đến đó, gò má Thủ Cẩn đã nóng hầm hập. Còn Thư gia? Thủ Cẩn xoa má cho bớt nóng, thầm nghĩ, mình cùng Thư gia trước giờ không hề dây dưa. Sao Lão Triệu lại bảo mình cẩn thận Thư gia? Lẽ nào... Có liên quan đến chuyện của Diệu Tổ? Thành tây nếu không cần thiết thì Thủ Cẩn không hề muốn đi.

Lần đầu vào kỹ viện nổi danh nhất thành tây, Thủ Cẩn cảm thấy như lạc vào thế giới khác. Đứng trước cửa Uyển lâu, Thủ Cẩn xoắn lấy vạt áo. Ngẩng đầu hắng giọng một tiếng, y nhắc chân cất bước lên bậc thềm.

“Ôi chào, Vương Đầu, ngài đến rồi, để nô gia đi gọi Lệ Lệ nhà chúng tôi đến tiếp ngài.”

Lưu ma ma đứng sẵn ngoài cửa, vừa thấy khách quen đã lập tức ưỡn ẹo ra chào mời.

“Lưu ma ma, mấy ngày không tới, Lệ Lệ khỏe không?” Gã trung niên tên Vương Đầu cười khanh khách, vượt qua Thủ Cẩn bước vào trong.

“Khỏe? Sao mà khỏe cho được? Ngài không đến tìm nó, Lệ Lệ nhà chúng tôi đã mắc bệnh tương tư đấy! Lệ Lệ, còn không mau đi gọi Lệ Lệ ra đây!”

“Vị tiểu ca này đến chơi à?” Lưu ma ma quay lại thì thấy trên thềm còn có một người.

Thủ Cẩn cả người đơ như khúc gỗ nhưng cổ thì lại cực nhạy, lắc lia lắc lịa. Đường như thấy chưa đủ sức thuyết phục, chân Thủ Cẩn còn lùi lại vài bước, trở lại đứng vào góc tường của Uyển lâu.

Lưu ma ma liếc mắt nhìn y, quỷ nghèo gan thô! Mụ quyết định không thềm để ý đến y.

“Ma ma, Uyển Nương tối nay có ra đánh đàn không?”

“Lưu công tử! Ấy chết, khách hiếm à nha! Mời vào mời vào. Tối nay có một cô bé do đích thân Uyển Nương dạy bảo muốn ra hiến nghệ, xin Lưu công tử nể mặt xem thử.”

“Được! Được!” Dưới sự chào đón nồng nhiệt của các cô nương, Lưu công tử hă hê tiến vào Uyển lâu.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Thủ Cẩn chuyển từ dựa thành ngồi.

Y không dám chắc tên nọ có ở bên trong không, nhưng những nơi đằng hoàng một chút y có thể nghĩ đến đều đã tìm thử mà vẫn chẳng thấy bóng dáng hần đâu, cuối cùng là bà chủ Phượng Hoàng tửu lâu nói cho y biết mấy hôm nay Dao ca đều dừng chân tại Uyển lâu. Trăng đã lên cao, trước cửa Uyển lâu từ huyền náo biến thành yên tĩnh, hai gã canh cửa buồn chán dựa vào thành cửa nói chuyện, thi thoảng lại liếc nhìn y. Thủ Cẩn siết chặt tay áo, giậm giậm chân, cảm thấy hành vi bản thân có hơi ngốc nghếch. Vốn đã lên kế hoạch kỹ càng, mình sẽ đánh bạo vào trong tìm hần, sau đó xin hần giúp đỡ, bất kể lưu manh đưa ra yêu cầu gì cũng được.

Kết quả hiện tại lại chôn chân ở cửa, ngay cả gan bước qua cửa của Uyển lâu cũng không có. Muốn về nhà lại sợ hần bắt chợt đi ra. Cuối cùng, y đành một mình đứng uống gió đêm. Do dự lại lưỡng lự, y không biết nên để sáng sớm đến hỏi thăm hay dứt khoát đứng đây chờ hần? Bất chợt, y từ khóe mắt nhìn thấy một bóng người xuất hiện tại con phố đối diện, nép vào ven đường mà đi về phía đông. Bước chân gã vội vã, hình bóng dần hòa vào màn đêm âm u.

Thủ Cẩn giật mình, sững sốt trong giây lát mới lấy lại tinh thần đuổi theo.

Diệu Tổ!

Thủ Cẩn cực kỳ tin vào mắt mình. Tuy chỉ lóe qua vài giây nhưng huynh đệ lớn lên cùng nhau lẽ nào lại nhận sai? Tại sao Diệu Tổ xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ nó không sợ... Muốn gọi tên tam đệ nhưng lại sợ gây phiền phức cho gã, dù gì đây cũng là thành tây, địa bàn của Cao Bác Bì.

Lúc bấy giờ Thủ Cẩn đã không thể đợi Tam Đao được nữa, vất vả lắm mới tìm thấy người tam đệ gây chuyện tày trời này, y chỉ hận không thể lao tới giáng vào mặt gã vài bạt tai, sau đó hỏi gã có phải đã giết Cao Bác Bì hay không. Nếu như phải...

Y sẽ bảo tiểu tử khốn kia lập tức rời khỏi Phiến Mã, đừng loay hoay mãi tại địa bàn thành tây của Cao Bác Bì nữa!

Thủ Cẩn cả đường truy gấp, nhưng không biết vì gã cảm giác được phía người hay sao mà bước chân càng lúc càng nhanh, hơn nữa còn lủi vào không ít hẻm nhỏ.

Thủ Cẩn mắt thấy mình sắp không đuổi kịp, y hết cách đành gọi giật: “Tiểu Tam, là ca! Là đại ca! Chờ ca với!”

Nào ngờ người phía trước nghe thấy sau lưng có tiếng người càng chạy nhanh hơn.

Thủ Cẩn đi đứng bất tiện, sao có thể đuổi theo bóng người thoăn thoắt kia nổi, không đến bao lâu đã mất dấu gã.

“Thằng khốn này! Chạy gì mà chạy!” Hai tay Thủ Cẩn chống gối, thở hồng hộc mắng.

Đợi cơn đau nơi đùi dịu bớt, Thủ Cẩn xoay người trở về.

Nhóc con, nghe y gọi vẫn dám chạy, tám phần đã làm chuyện thẹn với lương tâm!

Làm sao bây giờ? Lẽ nào gã đã giết Cao Bác Bì?

Nhưng tại sao?

Vì tiền? Hay vì nguyên nhân nào khác?

Diệu Tổ thật sự thua bạc nợ tiền?

Đến giờ Thủ Cẩn vẫn không dám tin. Tam đệ nhà y tuy hơi tham vọng nhưng nói như rồng leo, làm như mèo mửa, chẳng bao giờ kiên trì đến cùng, lại máu bài bạc. Nhưng còn giết người? Nói gì y cũng không tin.

Đệ đệ của y y biết rõ, gã tuyệt đối không có gan đó.

Bịch, hự.

Ngõ nhỏ bên phải đột nhiên truyền đến tiếng vang nặng nề, tựa hồ còn đi đôi với tiếng rên rỉ cổ nén.

Thủ Cẩn dừng bước. Ai? Diệu Tổ sao?

Nếu không phải đêm khuya yên tĩnh, y lại đang đuổi theo đệ đệ, Thủ Cẩn nhất định không vì chút tiếng động mà dừng chân trong hẻm nhỏ tại thành tây.

“Tiểu Tam?” Thủ Cẩn nhỏ giọng thăm dò tình hình.

“...” Tiếng rên phẳng phất nhỏ dần, tựa như không còn sức tiếp tục.

Thủ Cẩn tiến lên một bước. Nơi này là...?

Vừa ngẩng đầu, nương theo ánh sáng của trăng, Thủ Cẩn nhận ra cột mốc của hẻm là một cây du già không biết đã sống bao nhiêu lâu ở đầu ngõ.

Hẻm Du Giáp (Quả Du).

Là nơi Cao Bác Bì chết thảm.

Vào, hay không vào?

“...”

Tiếng rên lần thứ hai truyền đến tai y, so với lần trước còn rõ hơn vài phần.

Là người.

Thủ Cẩn cẩn rằng, chậm rãi cất bước vào hẻm.

Cây du già sừng sững tĩnh lặng nhìn y bước qua mặt nó.

Thủ Cẩn không dám ngẩng đầu nhìn cây du già, dưới ánh trăng, hình thù kỳ quái của nó trông rất đáng sợ. Trên mặt đất, bóng cây đổ dài, vằn vèo tua tủa như những chiếc súc tu hung ác của quỷ dữ.

Cách cây du không xa, ước chừng đoạn giữa con hẻm, Thủ Cẩn nhìn thấy một bóng đen đổ rạp dưới đất, bên cạnh còn có một chiếc thùng gỗ cùng một cây xẻng sắt.

Phải chăng tiếng động ban nãy là do bóng đen va vào những thứ kia mà phát ra?

Không có một ai, ngoại trừ y.

Tại mảnh đất thành tây, lão bá tánh bình thường luôn giữ một quy tắc chung: Vào buổi tối, bất kể nghe thấy tiếng động gì đều chỉ nên quấn tuyết rơi trước cửa, không được để tâm sương động mái khác. Nếu việc không xảy ra trước mắt, cả đám binh lính tuần đêm cũng sẽ không thay đổi lộ tuyến định sẵn để đến can thiệp.

Nói cách khác, chỉ cần không phải chuyện phát sinh trên tuyến đường đi tuần của chúng, mặc cho nghiêm trọng đến đâu cũng tuyệt đối chẳng ai tới lo.

Nuốt một ngụm nước bọt, Thủ Cẩn dừng chân bên cạnh bóng đen.

Phù, may quá, không phải Diệu Tổ.

Tuy thấy có lỗi với người nằm dưới đất nhưng Thủ Cẩn không nén được thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, y đánh bạo cúi xuống xem người kia là sống hay chết.

“Này?” Thủ Cẩn khom sát hỏi nhỏ vào tai gã.

Vừa rồi đứng xa không để ý, hiện tại mới lại gần thì mùi máu tươi nồng nặc đã xộc lên mũi y.

Không có phản ứng.

Nhìn quần áo bên ngoài, người này hẳn chỉ là một người bình thường, trên lưng có mấy vết đao rất sâu, máu thấm đen cả một mảng áo.

Gã còn sống không?

Thủ Cẩn nhẹ nhàng đẩy đẩy gã.

Người dưới đất vẫn không động đậy. Ngay cả tiếng rên cũng không còn.

Mặc kệ là sống hay chết, mình đã lỡ gặp thì không thể để gã nằm đây như vậy, ít nhất cũng phải đem thi thể giao cho nha môn để họ tìm ra người thân của gã.

Hít sâu một hơi, thầm niệm A Di Đà Phật, cố dằn nỗi sợ hãi, Thủ Cẩn quỳ một gối xuống, hai tay nâng đầu người nọ, cẩn thận xoay gã lại.

A! Là gã khuân vác kia?

Ánh trăng mập mờ, Thủ Cẩn không dám hoàn toàn xác định bèn nâng gã lên cao, căng mắt cố nhìn kỹ hơn.

Không sai, là gã khuân vác.

Tại sao là gã?

Có gì gã lại đột nhiên chết đi?

Thế nào mà đúng lúc y đang truy đuổi Diệu Tổ thì gã tự dưng bị giết trong hẻm?

Nghĩ đến bản thân còn thiếu gã mười lượng bạc, Thủ Cẩn trong lòng lạnh ngắt.

Làm sao bây giờ?

Lúc bấy giờ, không ít xóm giềng nhìn thấy y làm vỡ bình hoa, bị gã bắt bồi thường. Hiện tại gã chết trong hẻm Du Giáp, mà người phát hiện lại là y.

Đây, đây chính là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nỗi oan!

Để mặc gã, lập tức bỏ đi?

Thủ Cẩn ôm lấy thi thể, tâm tư rối bời.

Thôi thì buông ra rồi tức khắc rời khỏi.

Buông ra...

Tay áo chợt căng lên, Thủ Cẩn cúi đầu nhìn, suýt chút nữa bị dọa đến hồn phi phách tán.

Một bàn tay lòi cả gân, máu me đầm đìa đang níu chặt áo y.

“Tôi, tôi, tôi...” Chỉ là dự định ban đầu thôi mà, thật ra tôi không cố ý bỏ huynh lại đâu. Thủ Cẩn trong đầu gào thét.

“Huynh, huynh yên tâm... Tôi, tôi, tôi nhất định sẽ giúp huynh tìm ra kẻ đã hại huynh, còn nữa, tìm cả người nhà của huynh. Huynh, huynh...”

Tội nghiệp Thủ Cẩn chưa bao giờ làm gì thẹn với lương tâm, hiện tại vì lỗ suy nghĩ hồ đồ mà chột dạ, cư nhiên tưởng gã ghi thù y dám nghĩ gã đã chết, muốn tính sổ với y, cho nên bị dọa đến lông tơ dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy đầy lưng.

“Hự... Ừm... Tìm... Tìm Thư Xuân... Sơn, nói... Nói...” Gã khuôn vác túm chặt tay áo của Thủ Cẩn, cổ ngược lên, tựa như muốn nói gì đó với y.

Thư Xuân Sơn? Hắn là ai? Người của Thư gia sao?

“...Thư... Tam... Hự...”

Đầu gã ngoẹo qua một bên, tay buông thông, máu đen từ miệng trào ra, gục ngay trong lòng Thủ Cẩn, chết không nhắm mắt.

Thư Tam? Thư Tam nào?

Chẳng lẽ?!

Thủ Cẩn sững người cả nửa ngày, đợi tim mình lấy lại nhịp đập bình thường mới chậm rãi vuốt mắt gã xuống.

“Huynh yên tâm, chuyện huynh giao phó tôi sẽ chuyển lời lại với Thư Xuân Sơn... Xin huynh yên ổn lên đường.”

Người chết y thấy đã nhiều, nhưng vết thương đầy người nằm trong lòng y, còn trút hơi thở cuối cùng dưới mắt y...

Thủ Cẩn khép hờ mí mắt, chống tay xuống đất muốn nhấc gã dậy.

Lần thứ nhất không được, y thử lại lần nữa.

Chân căng y bất tiện, nhưng y có sức khỏe. Chỉ cần đứng dậy được thì y có thể đưa gã đến nha môn.

Bất thành linh, sau lưng y có người gọi giật: “Cẩn Tử.”

Thủ Cẩn giật bắn, thân thể thiếu chút rơi xuống.

Ai?

Ai lại nửa đêm nửa hôm xuất hiện tại thành tây?

Hắn có hiểu lắm mình giết người không?

Giữ chặt thi thể gã khuôn vác, Thủ Cẩn chậm chạp quay lại.

Trong ngõ hẹp, dưới ánh trăng, một người cao lớn khôi vĩ hờ hững đứng bên cạnh y, vạt áo mở rộng. Hắn cau mày nhìn Thủ Cẩn, râu dưới cằm lưa thưa như vài ngày chưa cạo.

Sao lại là hắn?

“Rét lắm mà người cứ thích ăn mặc kiểu đó. Không lạnh sao?”

Lời nói thuận miệng thốt ra. Thủ Cẩn nhú mày, nhịp tim đang nhảy nhót đã trở lại bình thường, có lẽ nhờ vào khoảnh khắc nhận rõ người đến là ai. Tuy di ngôn của gã khuôn vác khiến y có phần bất an, nhưng y tin người trước mặt sẽ không làm tổn thương mình.

Tam Dao không biết lúc tội thần nhận thánh chỉ ân xá có cảm giác thế nào, nhưng giây phút nghe câu nói kia của Thủ Cẩn, mũi hắn chợt cay cay, thiếu chút đã phi tới ôm y gào khóc.

“Sao ca ở đây?” Tam Dao cố gắng che giấu xúc cảm, giả vờ thuận miệng hỏi, rồi làm bộ tiện thể xắn tay áo lên, ngồi xổm xuống trước mặt thi thể.

“Ta... Ta đến tìm người.” Thủ Cẩn lời sắp thốt ra lại thay đổi, chẳng phải y không tin đối phương, nhưng y không muốn có thêm bất kỳ kẻ nào nghi ngờ đệ đệ y lại giết người.

“Tìm ta? Có chuyện gì?” Tam Dao nhận lấy thi thể từ tay y, tử tế đặt xuống đất, tỉ mỉ xem thi thể gã khuôn vác, dường như đang tìm nguyên nhân chết của gã.

Thủ Cẩn ngồi xổm bên cạnh hắn, cố nhịn chuyện cũ, khó khăn nói: “Ta muốn nhờ người cứu cha ta.”

“Cha ca làm sao?” Thanh âm của nam nhân có phần nhẹ nhàng.

Thủ Cẩn trừng mắt nhìn hắn, hừ, ta không tin nhà ta có chuyện gì người lại không hay biết.

Tam Dao đợi cả nửa ngày cũng không nghe Thủ Cẩn trả lời, thấy hơi kỳ quái bèn chỉnh lại biểu cảm, ngẩng đầu nhìn y.

“Hắn chết thế nào?” Thủ Cẩn ngồi xổm đã mệt, tùy tiện duỗi chân ngồi bệt xuống đất.

“Ca không sợ?” Tam Dao đánh bạo chà chà mặt Cẩn Tử ca nhà hắn.

Thủ Cẩn gạt phắt bàn tay gấu của hắn, phun ra một chữ: “Sợ.”

Tam Dao cười. Hắn đã không thể kìm chế sự hưng phấn lâu hơn.

“Nói nghe xem, ca thế nào lại chạy đến đây, còn dính lấy thi thể kia nữa?”

Tên nọ là người theo chủ nghĩa trời không sợ trời không sợ đất, lão tử ta lớn nhất, cho nên Thủ Cẩn nhìn thấy hắn đã không còn sợ hãi bất kỳ thứ gì. Hai người bắt đầu trò chuyện về thi thể.

Thủ Cẩn suy đi nghĩ lại, quyết định nói tám phần thật hai phần giả, ngoài việc Diệu Tổ, nhất nhất đều kể rõ đầu đuôi ngọn ngành.

“Ta đợi người ở Uyển lâu, thấy người mãi không ra, tưởng người định qua đêm trong đó nên mới về trước. Kết quả trên đường trở về nghe thấy tiếng người, vì hiếu kỳ nên...”

“Chẳng phải ta đã dặn ca dạo gần đây trong thành rất loạn, đừng chạy lung tung sao? Ca muốn tìm ta thì cứ tìm Lão Triệu thông báo một tiếng là xong.”

Thủ Cẩn thở dài một hơi, sau đó rơi vào trầm mặc.

Y đã tưởng tượng rất nhiều viễn cảnh Tam Dao sẽ làm khó mình thế nào, hơn nữa cũng chuẩn bị sẵn cách đối phó. Nào ngờ... Tình cảnh bây giờ có thể nói nằm trong suy tính, cũng có thể bảo nằm ngoài dự đoán, Tam Dao dường như không hề để tâm những câu nói tuyệt tình đêm nọ của y. Ít ra từ biểu hiện là như vậy.

Về phần trong lòng hắn nghĩ thế nào, muốn tính nợ ra sao, y không có cách nào lường được. Bất quá y dám khẳng định nhóc con sẽ không bỏ qua dễ dàng, theo tính tình của hắn mà suy, y đòi cắt đứt quan hệ với hắn, hắn còn chủ động giúp y mới lạ!

“Ta đến Uyển lâu có chút việc, không qua đêm, ca đừng nghĩ nhiều. Nơi kia rất loạn, không việc gì thì đừng đến đó tìm ta.” Tam Dao hiểu lầm sự im lặng của Thủ Cẩn mới vội vàng giải thích rồi bật dậy, kéo Thủ Cẩn đứng lên.

Thủ Cẩn trầm nghĩ, ta nghĩ nhiều hồi nào? Người chơi gái thì cứ chơi, che đây làm gì cho mệt.

“Người nhìn ra hắn vì sao chết không?”

“Có. Đi thôi, chỗ này không thể ở lâu, đợi lát nữa sẽ có người đến dọn xác.” Tam Dao kéo y vào sâu trong hẻm.

“Cứ để mặc gã như vậy sao? Lỡ bị chó hoang ăn...”

“Không sao, đám người nọ sắp đến rồi. Hay ca muốn bị người ta bắt? Tiện thể đem hiem nghi giết người đổ lên đầu ca?” Tam Dao chế nhạo.

Thủ Cẩn do dự trong chốc lát, phân vân không biết nên nói với hắn về di ngôn của gã khuân vác hay chẳng.

“Ta đồng ý giúp hắn tìm ra hung thủ.” Lời đã đến cửa miệng lại thay đổi.

“Ca đồng ý với hắn? Hắn nói chuyện với ca? Nói những gì?” Tam Dao thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên nghiêm trọng.

Thủ Cẩn né tránh đường nhìn của Tam Dao, đầu cúi thấp, lắc khê: “Hắn chỉ bảo muốn ta giúp hắn tìm ra hung thủ, vẫn chưa nói là ai đã dứt hơi chết trong lòng ta.”

“Ồ?” Tam Dao xoa cằm theo thói quen, đột nhiên buông một câu: “Hắn không giao thứ gì cho ca à?”

“Không.” Thủ Cẩn ngẩng đầu, kỳ quái nhìn hắn.

Tam Dao cười, “Mấy chuyện này bình thường chẳng phải người chết sẽ giao phó vài thứ sao? Tỷ như thư nhà, hoặc bản đồ kho báu linh tinh.”

Thủ Cẩn lại suy xét về di ngôn của gã khuân vác, định tiện thể hỏi xem Thư Xuân Sơn là ai.

Tam Dao cho rằng Thủ Cẩn phớt lờ lời trêu ghẹo của hắn, đành cười ha hả mà kéo y đi.

Thủ Cẩn giãy ra, cuối cùng quyết định giấu nhem để tránh sinh thêm phiền phức. Đã hạ quyết tâm, y bèn đi đến trước mặt thi thể, chấp tay thành khăn xin gã tha thứ.

Tam Dao nhìn y, khoe miệng nhếch lên thành một đường cong.

Hắn luôn cảm thấy Cẩn Tử ca nhà hắn là người tốt, lần này cũng không ngoài dự đoán, từng hành động của y đều rất có tâm.

“Đi thôi.”

“Hắn chết như thế nào?” Thủ Cẩn theo được vài bước mới hỏi.

Tam Dao liếc y, tựa hồ không muốn trả lời.

Thủ Cẩn tiếp tục truy vấn.

Tam Dao đành trả lời: “Bị tra tấn dã man mà chết. Có lẽ lúc đang trốn mất máu quá nhiều, đến đây thì không gượng nổi nữa.”

“Tra tấn? Phải ha! Người của nha môn hôm nọ đã bắt hắn đi.” Trong lòng Thủ Cẩn nhẹ nhõm hắn, chỉ cần không phải là Tam Dao...

“Không phải người của nha môn.” Tiếng cười của Tam Dao rất trầm, nghe thật dễ chịu.

“Thế...”

“Ca đừng quản nhiều. Một số chuyện có thể không dính líu thì đừng dính líu.”

Thủ Cầm nén cơn tức, y cũng biết Tam Dao nói không sai, có một vài việc không phải y muốn lo là lo nổi. Nhưng câu nói kia của hắn lại khiến y cảm giác rõ ràng khoảng cách giữa mình và hắn, bởi vậy vô cùng khó chịu.

“Chuyện của cha ta...”

“Chuyện gì của cha ca?”

Thủ Cầm lập tức dừng bước, Tam Dao kéo cổ nào cũng không đi, hắn đành ngoảnh đầu lại.

“Chỉ cần người có thể cứu được cha ta, người muốn ta làm gì cũng được.”

Tam Dao đột nhiên phì cười, hơn nữa càng cười càng lớn.

Không cười không được mà, hắn chờ câu đó đã chờ đến sắp phát điên, suýt chút đã cầm đao chém người.

Thủ Cầm nghiêm mặt nhìn hắn cười. Hừ, đêm hôm khuya khất mà cười như khỉ, không sợ người khác chửi vào mặt sao.

“Cầm Tử ca, ca nói thật sao? Ta thích ca làm gì ca cũng chịu? Không gạt ta chứ? Không sợ ta muốn ca...”
Ừng ực một tiếng, nam nhân ngang nhiên vô sỉ mà nuốt nước bọt.

Sắc trời tối đen nên không thấy rõ vẻ mặt của Thủ Cầm, nhưng chắc chắn không hề dễ xem.

“Vậy thì... Bây giờ ta muốn ca xoay mặt lại, cởi quần, tay chống lên tường, khom lưng, giang hai chân ra. Ca làm không?”

Thư lưu manh thu lại tiếng cười, ánh mắt tràn đầy ác ý.

Mặt mũi Thủ Cầm thoát cái đỏ bừng. Thằng nhóc chết giẫm đáng ghét!

“Ta, ta...”

“Ta, ta cái gì? Không chịu?” Đại lưu manh cười xấu xa sau lưng Thủ Cầm, một tay siết chặt thắt lưng y, một tay sờ soạng khắp hông y.

“Người!”

“Suýt... Có người đến, dừng lên tiếng.” Đại lưu manh dần dần đẩy y vào vách tường, vừa cởi đai lưng của y vừa nhỏ giọng thì thầm.

“Lưu manh nhà người...” Gà tơ đã biến thành gà chọi. Y liều mạng giữ chặt lấy quần, đang định ngoác mở kêu to thì chợt nghe có tiếng người cách đó không xa, lời chưa nói đã phải nuốt vào bụng.

Thư đại lưu manh ghé vào tai y mà cười, vừa cười vừa ngậm lấy tai y.

Thủ Cầm nhũn cả chân, vội vàng chống tay vào tường.

“Dừng...”

“Suýt... Nghe lời, dừng ờn.”

Tiếng cười giòn giã vang vọng bên tai... Tê dại... Cảm giác thật kỳ quái.

Thủ Cầm thấy sức nóng toàn thân đều dồn trên tai, nóng bỏng hơn cả nhiệt độ trong khoang miệng của ai kia.

Nóng nóng, ẩm ướt, thứ gì đó dịu dàng lướt khắp vành tai của y. Thủ Cầm sững sốt, máu trong chớp mắt chảy ngược lên não, đầu mất tự chủ mà cụng vào tường.

Bộp!

Tường thì không trúng nhưng lại đụng vào một bàn tay vô cùng thô ráp, song âm áp lẹ đến lẹ thường.

“Ha ha!”

Tam Dao bật cười, người trong lòng run rẩy khiến hắn cũng run theo.

“Suyt, các người có nghe thấy tiếng gì không?”

Toàn thân Thủ Cẩn cứng đờ, ào một tiếng, máu từ trên đầu lại dồn xuống chân.

Tam Dao như sợ y bỏ trốn, từ sau ôm chặt lấy y.

“Ca...”

Tiếng nỉ non thật thấp, thật thấp truyền vào tai ai.

Một cảm giác dị dạng chưa từng có đâm chồi trong lòng Thủ Cẩn khiến y phải dùng tất cả sức lực đè bẹp. Thủ Cẩn dùng sức nắm lấy tay tên nọ, càng nắm càng chặt.

9. Quyển 1 - Chương 9

Bên cạnh thi thể gã khuôn vác có ba người đang đứng, một trong số bọn họ vẫn nhìn chăm chăm vào nơi khuất trong hẻm.

“Âm thanh gì đấy?” Một phu tử trung niên vừa xác nhận tình trạng của gã vừa thấp giọng hỏi.

Người phụ trách quan sát tiếp tục thăm dò, một lát sau mới lắc đầu đáp: “Không rõ lắm, ban nãy hình như nghe thấy tiếng người rên rĩ.”

“Rên rĩ? Cuối hẻm nhiều nhà như vậy, có quỷ mới biết nhà nào đang kêu xuân. Được rồi, đừng nghi thần nghi quỷ nữa, ta đã báo với người rồi, chỉ cần người không phóng hỏa đốt nhà thì sẽ không có ai xen vào chuyện của người. Lão Chu, đồ vật tìm thấy chưa, tìm thấy chúng ta mau đi thôi! Cái xác này vừa nhìn là thấy phiền!” Một thanh niên tuổi còn trẻ khoanh tay đứng nhìn, dùng chân đạp đạp thi thể dưới đất, bực mình nói.

Mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng Thủ Cẩn, lưu manh chết tiệt chẳng những không chịu thả y ra mà còn kéo quần y xuống, dùng thứ cương ngạnh của hắn để đùa giỡn y, nhẹ nhàng khều khều móng y từ trên xuống dưới.

Nơi bọn họ đứng chỉ cách đám người kia khoảng ba mươi thước, chỉ cần chúng đi thẳng thêm vài bước là có thể nhìn thấy cả hai đang dựa vào tường làm chuyện gì.

Dần dần, y cảm thấy nhóc con đường như càng lúc càng hưng phấn làm bừa, thậm chí bắt đầu cắn mút cổ y.

Thủ Cẩn nhịn hết nổi định mở miệng mắng to. Một bàn tay gấu nhanh nhẹn chụp lấy miệng y.

“Suyt, các người nghe đi! Thật sự có tiếng động!” Nam nhân phụ trách canh chừng ngoảnh đầu lại, nhỏ giọng bảo đồng bọn.

Người trẻ tuổi dù mắt kiên nhẫn vẫn đồng tai lắng nghe, được một hồi gã hắc hắc cười.

“Người cười cái gì?”

“Ta cười cái gì? Ta cười... Đại khái con gái nhà nào cuối hẻm đang vụng trộm với trai, nửa đêm nửa hôm làm bậy trong vườn. Chậc chậc, nghe xem, tiếng nức nở nghẹn ngào, muốn đâm đả bao nhiêu là có bấy nhiêu! Lão Chu, ông nhanh lên, lão tử sắp bị thứ đó châm ngồi rồi, phải thừa cơ trời chưa sáng đến kỹ viện hạ hỏa mới được! Khà khà!”

“Hầu Tử, đừng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện đè đàn bà. Nếu không tìm được thứ đó, cả ba chúng ta không thể nào tránh khỏi trách nhiệm.” Nam nhân cao gầy phụ trách canh chừng đưa mắt nhìn vào con hẻm, trên mặt lộ vẻ hoài nghi.

“Ta vào trong xem thử, nếu thật sự có thứ cản trở...” Gã cao gầy mặt mày hung tàn, dè dặt bước sâu vào hẻm.

“Đợi chút, ta cũng đi.” Nam nhân trẻ tuổi cảm thấy ở lại quá nhàm chán bèn cất bước đi cùng gã cao gầy.

Phu tử trung niên đang cúi sát thi thể tập trung tìm kiếm, không ngẩng lên nhìn hai người.

Thủ Cẩn cho rằng dây thần kinh của mình căng đến sắp đứt.

Lưu manh đáng chết đã bất cần đời, không thèm quan tâm có người đang đi về phía họ, một tay giữ lấy thắt lưng y, một tay bịt chặt miệng y, chỉ lo hồng hộc sảng khoái, miệng còn tàn phá cổ y không tha phân nào.

Lưu manh khốn nạn!

Thủ Cẩn vừa xấu hổ vừa giận dữ, quả thật chỉ hận không thể dùng đầu một phát húc chết con rùa kia!

“Ca, nhện tí xiu, sắp xong rồi, sắp rồi... Hú!” Tiếng thở của hắn trở nên dồn dập cùng tiếng bước chân, không lo Thủ Cẩn có tức giận hay không mà liều mạng đấu tranh với thời gian.

“Ưm ưm...!” Buông ta ta! Ta không bấm người thành tương thể không làm người!

“Này! Viễn ca, người nghe đi! Con ả đó sững sắp lên tiên kia! Người nghe tiếng rên ấy... Chậc chậc!” Nam nhân trẻ tuổi bị gọi là Hầu Tử mò mẫm lần theo âm thanh, nhấm nháp dần dần dị thường.

“Hầu Tử, người muốn làm gì?” Tên cao gầy cảnh giác hỏi.

“Làm gì đâu.”

“Người giữ tỉnh táo giùm ta! Đợi chốc nữa chúng ta qua xem thử, nếu không phải đến thăm dò thì đừng kinh động họ. Ta chỉ muốn qua xác định một phen.”

“Biết biết! Nghe kìa, âm thanh hình như truyền lại từ bên đó.” Gã trẻ tuổi chỉ vào đoạn rẽ nhỏ trước mặt, hăng hái thì thầm.

Sắc mặt tên cao gầy càng cẩn thận, tập trung nhìn về phía ngã nhỏ quanh co khuất trong bóng đêm.

Gáy bị hung hăng giữ chặt, thứ khốn kiếp thoáng cái đã phun ướt quần y, từng đợt từng đợt một, bắn khéo đến mức chọc Thủ Cẩn nổi cơn điên bèn tàn nhẫn nhấc giò giẫm lên chân hắn!

“Ui da!” Tam Dao không hề đề phòng chiêu này nên oanh liệt dính đòn. Hắn siết chặt Cẩn Tử ca, run rẩy bắn đợt cuối cùng.

Cùng lúc ấy.

“Hai người các người về ngay cho ta!”

Tiếng rên xuân của Tam Dao may mắn được che đậy.

Thần sắc phu tử trung niên rất nghiêm túc, gã đứng dậy, khẽ quát hai tên đang đứng cuối hẻm, “Lúc này là lúc nào? Nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Có thời gian chống mộng ngồi rình mò ở xó xỉnh sao không tìm chung quanh xem đồ vật có rơi đâu đây không.”

“Hả? Đồ vật không nằm trên mình Vô Ảnh Côn sao?” Gã cao gầy quay lại, sắc mặt trở nên khó coi.

Ngay cả tên trẻ tuổi cũng thu hồi biểu tình cợt nhả, ánh mắt xuất hiện chút khẩn trương.

Phu tử trung niên lắc đầu, ngoắc tay với cả hai ra ý bảo mau đến.

Nam tử cao gầy lập tức xoay người bước về phía phu tử trung niên.

Hầu Tử quay đầu nhìn góc khuất trong hẻm, tuy trên mặt lộ vẻ không muốn nhưng vẫn không phản đối mà bước đến cạnh gã trung niên.

“Vô Ảnh Côn nọ cũng là tay lão làng trong giang hồ, ban đầu không hề chịu nói thật, sau đó chúng ta nhận được tin tức đồ vật nằm trên người hắn, thế nhưng lại sơ sẩy để hắn trốn mất. Tuy chúng ta truy sát không tha nhưng trên đường những nơi có thể giấu đồ quá nhiều, nếu hắn thuận tay vút vào nơi nào đó...” Phu tử trung niên nhíu mày nhìn thi thể gã khuôn vác.

“Ta nghĩ Vô Ảnh Côn sẽ không tùy tiện quăng thứ ấy đi đâu nhỉ? Giang hồ lão luyện như hần khẳng định biết rõ tầm quan trọng của nó, cho nên tuyệt đối sẽ không vứt lung tung, biết đâu lúc hần bỏ trốn đã tiếp xúc với ai đó...”

” Rốt cuộc là thứ gì? Tại sao Thư gia lại muốn có được nó như vậy? Nghe nói vì nó mà thiếu gia đã trực tiếp đối đầu với Thư gia.” Gã trẻ tuổi Hầu Tử hiểu kỳ hỏi.

“Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, nhiệm vụ của chúng ta là tìm nó về phục mệnh với lão gia và thiếu gia, rõ chưa?” Phụ tử trung niên hạ giọng mắng.

“Nghe đây, trước tiên các người tìm khắp những vùng lân cận, nếu như thật sự không thấy thì mang thi thể về báo cáo.”

“Được.”

Tên cao gầy cùng Hầu Tử tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức lục soát chung quanh.

Đội Hầu Tử cố tình đến tìm kiếm nơi vừa phát ra âm thanh mê người ban nãy thì đừng nói bóng người, bóng ma cũng không còn.

“Mẹ nó, chắc chúng vào phòng mất rồi.” Hầu Tử kiễng chân đến gần bức tường có cửa nhà đóng chặt, thềm thường nguyên rủa.

Lão Triệu nghe thấy tiếng động bèn khoác áo ra xem, Đạo gia của lão đang ôm một người dùng chân mở cửa.

“Gia, ngài về rồi. Lão đi nấu nước cho ngài nhé?” Lão Triệu vừa nói vừa đi giúp mở cửa phòng ngủ.

“Lão Triệu, chuẩn bị chút đồ ăn.”

“Dạ. Gia, là Thủ Căn sao?”

“Ừm. Y quanh quần tìm ta ở thành tây cả buổi tối, tám phần là chưa ăn uống gì.”

Tam Đạo bảo Lão Triệu đi trước, sau đó ôm người trong lòng vào phòng.

“Xế chiều hần đến tìm ngài, lão không biết vì chuyện gì nhưng thấy hần có vẻ rất sốt ruột đành bảo hần đến thành tây tìm ngài.” Lão Triệu tay đốt đèn, miệng giải thích.

“Ồ? Sau này y đến tìm ta ông cứ để y đợi ta ở đây, đừng cho y đến thành tây tìm, nơi đó rất loạn.” Tam Đạo đặt người trong lòng lên giường, cởi chiếc áo bông dính máu của y ra đặt một bên rồi giữ chân đắp lên mình y.

“Đã biết, gia. A... Ngài?” Lão Triệu há hốc mồm nhìn mặt Tam Đạo.

Tam Đạo lập tức hiểu ra Lão Triệu đang nhìn cái gì, lúng túng dùng tay che mắt, “Ấy! Nhìn cái gì... Làm Căn Tử tỉnh bây giờ.”

“Ừ.” Lão Triệu thức thời thu hồi ánh nhìn soi mói của mình. Nhắc mới nói, Đạo gia của lão là loại người gì chứ, làm sao có thể tùy tiện giao nơi quan trọng như mất cho người ta đảm, hơn nữa không chỉ đảm một lần. Tuy chàng trai trẻ Thủ Căn bị trêu ghẹo nhưng cũng đã trút được cơn giận.

Tóm lại một câu: Đáng đời! Ai bảo cứ thích chờ người ta đến xin ngài, kết quả chính mình lại chờ không nổi mà tự hiến thân.

“Đợi chút lão luộc cho ngài hai quả trứng.”

“Tùy ông, đi đi, đi đi, đi mau về mau.” Tam Đạo phát tay, cảm thấy hết cách với ông lão cứ nhất định muốn làm người hầu của mình. Đánh lão không được mà đuổi cũng không xong khiến hần rất nhức đầu.

“Gia...” Lão Triệu vừa đến cửa lại dừng bước.

“Còn chuyện gì nữa?” Tam Đạo bắt đầu mất kiên nhẫn.

“E hèm... Việc của gia lão nô không dám nhiều lời. Bất quá Thủ Căn hần... Sắp ba mươi chẳng? Tuy lão nô biết gia có phần kính trọng hần, chỉ là...”

“Lão Triệu, rốt cuộc ông đang nói gì thế? Đừng lão nô lão nô, nghe chướng tai quá!”

“Khụ, lão nô muốn nói... Lão thấy hình như Thủ Cẩn không bằng lòng làm đàn bà của gia cho lắm thì phải?”

“Ông có ý gì?” Tam Dao cảm thấy hiện tại mình rất muốn đập bàn chửi người, vì vậy hắn ngồi xuống trước bàn, ngửa ly trà lạnh lên uống sạch một hơi.

“Bộp!” Chung trà dằn mạnh xuống bàn.

“Ta muốn ca ấy làm đàn bà của ta hồi nào? Ta muốn y làm vợ của ta được chưa?” Tam Dao liếc Lão Triệu đến sắp ló mắt.

“Khụ, gia, ngài cứ xem như lão chưa nói gì.” Lão Triệu cúi đầu, “Lão nô đi nấu nước, làm chút thức ăn, trời cũng sắp sáng rồi.”

“Cút mau! Lão già nhà ông sao thích trốn trong góc nghe trộm thế nhỉ. Lần sau lúc ta cùng Cẩn Tử ca của ta lên giường, ông biến đi xa một chút giùm ta!”

“Dạ. Lão nô nhất định cút thật xa.” Lão Triệu vẽ mặt kính cẩn lui ra.

“Con bà nó.”

Tam Dao mắng một câu thô tục. Quay đầu nhìn Hà Thủ Cẩn đã bị mình điểm huyết ngủ trên giường, hắn sờ sờ con mắt phải hơi sưng tấy, đột nhiên cười gian, sau đó xốc chăn lên, cởi sạch quần áo người ta.

“Dám đánh ta, cho lão tiểu tử ca trần truồng phơi mông ăn sáng cùng ta!”

Thủ Cẩn mặc lại bộ quần áo mùa đông chấp vá của mình, nghiêm mặt ngồi cạnh bàn ăn, không thèm để ý y phục có dính máu hay không.

“Ăn đi, bánh quẩy nguội lạnh ăn không ngon.” Đại nam nhân cổ áo hở phanh, xì xụp húp nốt ngụm cháo rồi buông chén, gấp vào đĩa Thủ Cẩn một chiếc quẩy.

Thủ Cẩn không thèm để ý đến hắn.

Tam Dao nhìn y, mò mẫm chiếc cầm mới cạo nhẵn nhụi, lỗ mũi phì ra một hơi mới vênh mặt nói: “Hà Thủ Cẩn, ca nghe rõ cho Dao gia ta! Lão tử không muốn cắt đứt với ca, chỉ cần ca ngoan ngoãn chịu ở lại sống cùng ta, việc của cha và nhị đệ ca ta sẽ nghĩ cách.”

Thủ Cẩn thoáng trầm mặc. Y đang phân vân không biết nên chạy đi tìm dao chém hắn hay trực tiếp dùng ghế đầu dưới mông đập chết hắn.

“Sao thế? Giận thật à?” Tuy đầu vẫn ngẩng cao nhưng tiếng Tam Dao đã nhỏ dần, ánh mắt lén lút liếc qua bên cạnh.

“Thư Tam Dao.”

“Hử?”

“Tối qua chơi sướng không?” Thủ Cẩn tự nhủ phải bình tĩnh.

“Sư...” May mà ngậm mồm kịp thời, nếu không ghế đã đập trúng.

Nhìn Thủ Cẩn sầm mặt đứng tại chỗ, Tam Dao ngoan ngoãn đứng lên, nhặt chiếc ghế nằm chổng chơ trên đất đặt lại dưới mông Thủ Cẩn, sau đó dè dặt trở về chỗ ngồi.

Thủ Cẩn nhìn chằm chằm Tam Dao.

Không biết Tam Dao ló từ đâu ra một con dao nhỏ ngồi gọt móng tay.

rốt cuộc nhóc con muốn làm gì?

Thật sự muốn lên giường cùng y đến vậy sao? Hay là căn bản không thèm đặt cơn giận của y vào mắt?

Hơn nữa đang ăn ngon lành lại gọt móng tay làm chi?

Cơ giận của y bỗng dưng dần biến mất... Thằng nhóc này vừa có tật giật mình, vừa thích phô trương thanh thế.

Thủ Cẩn thở dài, thấp người ngồi xuống, đưa mắt nhìn Tam Dao một lát mới nghiêm túc nói: “Người không sợ kẻ khác biết sao? Nếu lỡ có ai biết người thích nam nhân...”

“Biết thì thế nào? Ai dám nhiều lời ta bẻ xương hần!” Đại lưu manh tiếp tục gọt móng, bĩu môi đáp: “Thích đàn ông đã sao? Đàn bà lão tử cũng thích mà.”

Đây là ưu điểm hay khuyết điểm của hần đây? Trước mặt y, hần không thêm giấu giếm sự thật rằng mình đã từng lên giường với kẻ khác.

Hần bảo hần xem trọng y nhưng lại không khống chế được dục vọng của mình.

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm. Thủ Cẩn vội vã thôi miên bản thân.

“Ta nói nè Cẩn Tử ca, ca đang nghĩ gì vậy? Đừng để tâm mấy chuyện cỏn con. Tuy ta cũng thích đàn bà nhưng không ai có thể so sánh với ca. Ăn cơm thôi, trời chưa sáng đã nghe bụng ca đánh trống âm ỉ.” Cuối cùng Tam Dao cũng chịu cắt dao nhỏ đi, tiếp tục hì hục dùng bữa.

“Đều nhờ ân đức Dao gia ngài ban cho.” Thủ Cẩn sôi máu, nhưng không sùng cồ mà lại cười, khoa trương nói:

“Dao gia, ngài biết không, tiểu nhân không giống như ngài. Cẩn Tử tiểu nhân chỉ là một bá tánh bình thường, tiểu nhân bây giờ sắp phải lập gia đình với nữ nhân. Theo lời ngài nói đấy, tuy chân tiểu nhân bị thọt nhưng lấy vợ chắc không thành vấn đề. Song tiểu nhân nghĩ mình không nên kết hôn làm gì, hại người hại mình. Ngài nghe tiểu nhân nói xong đã...”

Thủ Cẩn thủ thế, không thêm để ý đến lưu manh đang vò đầu bứt tai, nóng lòng muốn chen mồm vào, chẳng hề nhún nhường mà tiếp:

“Nhưng ta còn có một gia đình, không thể chỉ biết sống cho mình.

Nhị đệ ta phải đi thi, tam đệ cần lấy vợ, cha mẹ đều là người thích giữ thể diện. Người làm con trưởng như ta đến hiện tại vẫn chưa chịu lấy vợ đã khiến cả nhà không dám ngẩng đầu nhìn người, nếu lại để bọn họ biết chuyện giữa ta và người... Đừng nói cái khác, chỉ nói mỗi việc người đã hai lần làm với ta, nhờ cha ta biết được, ta dám cược với người, ông ấy không dìm ta xuống sông cũng đốt phòng của ta.”

“Cẩn Tử, ca nghe ta nói...” Tam Dao muốn mở miệng nhưng lại bị Thủ Cẩn ngăn cản.

Thủ Cẩn không nhìn hần, tiếp tục nói, “Tam Dao, nếu người thật lòng với ta thì xin người hãy buông tha cho ta. Ta đã nói ta không như người, ta còn phải sống tại Phiến Mã, ta không muốn ngày ngày bị người ta chỉ vào lưng mà mắng, không muốn bị bạn bè xa lánh, không muốn cuối cùng phải trốn chui trốn nhủi tạm bợ qua ngày.

Tam Dao, ta vừa sợ chết vừa sợ mất mặt, càng không có dũng khí như người, dám vỗ ngực tuyên cáo thiên hạ mình vừa đùa giỡn nam nhân, vừa đùa giỡn nữ nhân. Nếu lần này người cứu được cha ta, ta cảm kích người cả đời. Nếu người không bằng lòng ta cũng đành chịu, vì nói sao vẫn là ta nợ người, người giúp ta là vì tình cảm, không giúp là đương nhiên, ta không trách người.”

“Hà Thủ Cẩn! Bây giờ ca nói những lời đó là có ý gì?” Nam nhân sững sờ cả nửa ngày mới lấy lại phản ứng, đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, đập bàn mắng to:

“Ca cố ý dùng lời lẽ như vậy để ngăn cản ta sao? Ca hy vọng ta tránh xa ca một chút? Ca hy vọng sau này ta sẽ không đến tìm ca? Ca hy vọng ta lấy vợ rồi đổi tông đường? Hà Thủ Cẩn, hôm nay lão tử nói cho ca rõ – Cả đời cũng đừng hòng!”

Thủ Cẩn không nói lời nào, để mặc hần la hét.

“Ca, từ sáng tới tối ca chỉ muốn rời khỏi ta! Sao, ở cùng lão tử uất ức ca lắm à?” Nam nhân giận đến đứng bật dậy lao tới gần Thủ Cẩn.

“Hà Thủ Cẩn, ca nghe rõ cho lão tử!” Thử đại lưu manh một chân giẫm lên ghế, một tay chỉ thẳng vào mũi Thủ Cẩn, sắc mặt dữ tợn nói:

“Lão tử hôm nay nói rõ với ca, sau này đừng bao giờ nói ca không cần lão tử trước mặt lão tử, cũng đừng để ta biết ca có quan hệ với bất kỳ nam nhân hay nữ nhân nào khác. Đương nhiên, nếu ca muốn thích mùi vị trần như nhộng khoe mình trên tường thành đông thì có thể ném thử. Bất quá đừng trách lão tử không nói trước, đến lúc đó đừng nói tên gian phu dâm phụ của ca, cả nhà lớn bé của ca lão tử cũng không tha! Hiểu chưa?”

Lời lẽ hung tàn của đại lưu manh vừa dứt, Thủ Cẩn liền thuận tay chụp chén cháo trên bàn hất vào mặt hắn.

Khi Lão Triệu nghe tiếng ồn ào bèn bước vào xem thử, lão nhìn thấy Đào gia nhà lão đang dùng tay lau bớt cháo trên mặt, tóc tai còn tí tách nhỏ xuống thứ gì bầy nhầy.

“Cháo còn trong nồi, để lão đi lấy cho ngài chén khác... Ngài xem có cần một thau nước luôn không?”

“Cút!”

“Dạ.”

Tam Đào quệt mặt, bất đắc dĩ hỏi: “Vừa lòng chưa? Đã vừa lòng thì đi uống nốt phần cháo còn lại cho lão tử!”

“Đừng lão tử này lão tử nọ, lão tử của ta vẫn đang bị nhốt trong lao.” Thủ Cẩn cúi véo bánh quẩy đã tay mới hung hăng hớp một ngụm cháo. Húp xong chén cháo, y mới phát hiện cả sức lực nổi giận cũng chẳng còn.

“Người còn muốn nói gì không?”

Đại lưu manh vừa cởi áo khoác vừa hừ một tiếng âm dương quái khí.

Đôi khi chính Tam Đào cũng tự hỏi, có chi hẳn lại thích nổi tính tình kiêu Hà Thủ Cẩn chứ?

Nói ra sợ không ai tin, lãng tử Tam Đào mang danh đệ nhất trong võ lâm bảng, đầu lĩnh lưu manh trong thành Phiến Mã người thấy người sợ, thế mà cam tâm tình nguyện để người ta đánh bầm mắt, còn bị hất cháo đầy mặt.

Bất quá nói thật, nhiều khả năng hẳn đúng là có bệnh, cứ khư khư ưa thích tính khí của Hà Thủ Cẩn, lúc nhỏ bị y đánh không ít lần, oái ăm sao vẫn lẻo đẻo theo y. Y đập hắn đuổi hắn, hắn bám y càng chặt.

Lẽ nào... Con mẹ nó ta thật sự có vấn đề ở đâu chẳng?

“Người biết chuyện em ta đúng không? Ta mới nhớ ra, ban nãy người không chỉ nhắc đến cha ta còn nhắc đến đệ ta.” Thủ Cẩn hết hy vọng, muốn nói đạo lý với người nọ thì chỉ càng giảng càng bế tắc. Thôi được, ăn no trước mới tính. Không thèm nghĩ nhiều, Thủ Cẩn nghiêng nổi mồm thêm cho mình một chén cháo.

“Hừ.” Hắn bực dọc ném áo choàng qua một bên.

Đúng lúc y muốn tìm áo khoác nhưng mãi vẫn không thấy, vừa nhìn thấy chiếc áo bay qua, cơn giận của Thủ Cẩn bỗng dưng xèo xèo bốc hơi không còn bóng dáng.

“Trong rương không có đâu, trong tủ đây. Trời đã lạnh, lần trước ta mới xếp lại tất cả, quần áo mùa đông sắp trong tủ, ba mùa khác trong rương. Nè, đừng lục tung cả lên, áo ngoài nằm bên phải, màu đen bên trên, màu xanh ở giữa, màu xám phía dưới, tơ lụa và da lông cất trong rương gỗ đàn hương.”

Tam Đào gãi mũi, hắc hắc cười hai tiếng.

Thủ Cẩn tưởng hắn lên cơn, mới phút trước còn giận dữ bùng bùng, chưa được bao lâu đã cười như khỉ.

“Áo choàng kia cho ca khoác ngoài áo bông. Thật là, cái áo bông rách nát ấy có gì hay ho mà không chịu ném đi quách cho rồi. Ủa? Chẳng phải là túi bách bảo của ta à? Sao lại ở đây? Ta còn tưởng...”

“Trường đã mất phải không? Rốt cuộc tối qua người có nhìn thấy em ta hay không? Sao lại tìm được ta đúng lúc đến thế?” Thủ Cẩn không thèm khách sáo, vươn tay chụp lấy áo choàng trùm lên người. Y định về giặt sạch áo bông mới đem áo choàng trả lại.

“Tối qua?” Tam Dao sau một hồi lục lọi đã tìm được chiếc áo khoác thích hợp, hắn vừa mặc vừa giấu túi bách bảo trường đã thất lạc vào lòng.

“Tối qua ca đã gặp đệ ca? Tại sao không nói với ta? Ca thấy hắn ở đâu?”

Thủ Cẩn biết nếu đối phương đã không muốn nói thì hỏi cũng bằng thừa, chi bằng tự mình kể với hắn xem hắn có giúp được gì không.

Tam Dao im lặng nghe Thủ Cẩn kể lại đầu đuôi chuyện xảy ra đêm hôm qua. Lúc này hắn đã thay xong quần áo, kéo một chiếc ghế về phía mình, cúi đầu ho khẽ.

Thủ Cẩn liếc hắn, thích sao nữa?

“Ca.”

Thủ Cẩn cảnh giác, loại giọng điệu kia mới nghe đã thấy bất an.

Tam Dao muốn kéo tay y nhưng bị phủ phàng gạt ra.

“Thôi, ta đã sai, được chưa, ca người lớn đừng chấp con nít, đừng giận nữa nhé? Tối qua đã nhịn không nổi mà ca còn luôn mồm bảo ta thích gì cũng cho... Tốt! Ca muốn ta nhịn ta sẽ nhịn. Đừng nói gì mà ai đi đường đẩy được không. Ca xem, ca đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, lời muốn nói cũng nói ra hết, hết giận đi mà. Hả?”

Nghe kìa, lời lẽ động lòng biết bao.

Cho nên y phải cảm động rơi nước mắt?

Y thừa nhận, y đã từng bị chân tình của nhóc con làm cảm động.

Nhưng chân tình giờ đây lại trở thành nguyên nhân dầy vò y.

Y cảm thấy mình bị dẫn dắt, nhưng còn tình cảm của y dành cho tên họ Thư tên Tam Dao kia thì sao? ...Ngừng! Ngừng!

Nói một hồi mới phát hiện tình cảm chung quy vẫn không thể thay cơm cho no bụng!

Cho dù giữa y và Tam Dao là tình cảm sâu sắc chân thành đến đâu nhưng bọn họ có thể quang minh chính đại sống cùng nhau sao?

Nếu tình cảm của cả hai chẳng may bị phát hiện, người đời sẽ dùng con mắt thế nào nhìn y đây? Họ có cho rằng những thứ hiện tại của y đều do hắn ban cho không? Tệ hơn nữa, biết đâu họ sẽ nghĩ mình là... “đàn bà” được Tam Dao bao dưỡng?!

Tuy rằng sự thật cũng chẳng kém là bao.

Thủ Cẩn cười khổ.

Nếu như mình thật sự trở thành “đàn bà” của hắn, đừng nói người ngoài, người nhà nhìn mình ra sao vẫn còn chưa biết.

Thôi được, dẫu cho y dám vắt cả mặt mũi mà kiên quyết sống cùng Tam Dao, ai có thể bảo chứng tình cảm Tam Dao dành cho y là vĩnh viễn?

Y thừa nhận y ích kỷ, y lòng dạ hẹp hòi, nhưng y cũng rất biết người biết mình.

Thứ nhất, y không phải mỹ nhân quốc sắc thiên hương gì sắc. Thứ nhì, y không còn là thiếu niên trong thời xuân xanh. Thứ ba, y không có gan cùng hắn lang bạt giang hồ thể nghiệm võ học. Thứ tư, y không thể nào giúp hắn nối dõi tông đường.

Y, Hà Thủ Cẩn, chung quy chỉ là một gã đàn ông bình thường tuổi gần ba mươi, một đứa con trong gia đình nghèo khó, một thằng thọt tướng mạo tầm thường.

Nếu như y có được phân nửa dũng khí của Tam Dao, nếu như lưng y không phải gánh vác một đại gia đình, biết đâu y sẽ đủ can đảm tiếp nhận hấn, lúc hấn bỏ rơi, y vẫn có thể mỉm cười chúc hấn tìm được hạnh phúc nửa đời sau.

Nhưng còn thực tế?

Trên thực tế... Y chỉ là một lão bá tánh bình thường trong thành, sẵn sàng vì miếng cơm manh áo mà quỳ xuống cầu xin lũ người sâu kiến chẳng bằng.

Hạng người như y làm sao có thể, làm sao dám đối diện với sự nhీc móc của thế gian?

Vả lại y rất sợ. Sợ sẽ có một ngày mình mở rộng con tim và tiếp nhận hấn, để rồi không đủ khả năng chịu đựng địa ngục vô biên luôn chờ sẵn trước mắt.

Thủ Cẩn không hiểu trong lòng Tam Dao đang nghĩ gì, nhưng y hiểu rất rõ bản thân mình đang nghĩ gì.

Giờ phút này đây, y hệt như người cưỡi ngựa phi nước đại sẩy chân trượt xuống mép vực sâu thăm thẳm, hai chân trước của ngựa đã lơ lửng mất đi điểm tựa, bản thân chưa rơi tan xác chỉ vì trong tay vẫn đang ghì chặt dây cương.

Tam Dao, nếu trong tim ngươi thật sự có ta, xin ngươi hãy chừa cho ta một đường lui. Xin ngươi đừng ép ta nữa.

Thủ Cẩn lại cười khổ, y không muốn tiếp tục suy nghĩ. Y trút giận lên hấn chẳng phải vì muốn xác định tình cảm mình dành cho hấn sao?

Bỏ đi, trút giận lên hấn ích lợi gì đâu?

Không chiếm được là tốt nhất, e rằng chỉ cần nắm giữ được một lần, y sẽ mãi mãi níu chặt không buông.

Chỉ cần một lần, trời không biết đất không hay, y lừa người dối mình.

Tuy đều là đàn ông nhưng nhiều lần nhìn tiểu tử nọ kìm cương trước vực, y vẫn cảm thấy xót xa lạ thường. Hay cứ thành đôi với hấn đi...

Nhưng có chi mình phải thành đôi với hấn? Tại sao nhất định phải ôm nhau cùng chết?

Ngủ chung một lần cũng tính là đối xử tốt với hấn mà?

Hà Thủ Cẩn, Thư Tam Dao là một tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển, lẽ nào ngươi cũng vậy?

Ngươi từng nghĩ qua, ngươi dung túng hấn đến mức này chính là đang hại hấn hay chưa?

Là ai đã bảo sẽ dẫn hấn quay về con đường bình thường?

Tim mâu thuẫn, bụng lại đói meo, Thủ Cẩn ăn liền tù tì ba chén cháo lớn, kết liễu hai cái bánh nướng, bốn chiếc bánh quẩy, uống chung trà súc miệng, cuối cùng cả nửa ngày mới chịu đưa mắt nhìn Tam Dao, buông ra một câu: “Mặt mũi nhìn cũng xinh lắm mà, mỗi mắt một vòng, cân xứng quá chứ.”

Tam Dao ngậy người, đến khi Thủ Cẩn bước qua ngạch cửa, hấn mới lấy lại phản ứng, tức giận đập nát bình trà.

“Hà Thủ Cẩn! Thiên hạ chỉ có mình ca dám đối xử với lão tử như thế...!”

Hà phụ được thả ra.

Bên ngoài đồn đãi là nhờ Lão Triệu từng có giao tình với tri huyện chịu ra mặt xin giùm. Lưu tri huyện sau khi nghe xong lời lão trần tình, cảm thấy án kiện có điểm đáng nghi, giam cầm một ông lão cũng làm tổn hại danh tiếng quan gia, cho nên mới theo lời Lão Triệu mà thả người.

Chỉ có Lưu tri huyện hiểu rõ cảm giác bị tên lưu manh đầu sỏ của Phiến Mã bắt gặp tại kỹ viện là như thế nào...

Lưu tri huyện cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng đã thay y phục, hóa trang cẩn thận, nhưng tại sao Dao ca vừa liếc mắt liền nhận ra mình?

Ồi, sai là sai ở chỗ cô nương mình chấm trúng thì Đào ca cũng vừa ý. Nếu gã không chọn đóa hoa lan kia cũng sẽ không bị lưu manh sinh lòng ghen ghét mà đá cửa phòng, không phá cửa đương nhiên không ai phát hiện tri huyện đang ở kỹ viện.

Thử nghĩ xem, một người đàn ông, hơn nữa còn là mệnh quan triều đình, bị người ta bắt gặp với hình tượng trần truồng nằm úp sấp lên người kỹ nữ, thú vị hơn, người phát hiện lại là một gã lưu manh danh nổi như cồn. Kỳ lạ chính là ban đầu nam nhân vẫn mang bộ dạng cẩu gắt dữ dằn, sau khi nhận ra gã là ai thì ra vẻ thật thà đứng ở đầu giường nói chuyện với gã: Có một người đáng thương bị tống oan vào ngục, xin thanh thiên đại lão gia khai ân, xử trí công bằng.

Còn chưa kịp mở miệng bảo để mình mặc quần áo trước, gã đã nghe lưu manh lại dùng giọng điệu cực kỳ thành khẩn tiếp lời: Nếu thanh thiên đại lão gia ngài không đồng ý, vậy tại hạ chỉ đành mời tất cả bá tánh trong thành cùng xin ngài. Nói xong, hần lập tức ngoảnh ra, vờ như chuẩn bị gọi người.

Người bảo nếu người là thanh thiên đại lão gia kia, người có thể không theo phép công mà xử lý không?

Giả sử là người khác trong Phiến Mã, Lưu Hiếu cũng chẳng cần bấm bụng chịu đựng, nhưng ngay cả hoàng đế một vùng là Thụ gia còn không dám tùy tiện trêu chọc đại lưu manh Đào ca nọ, hần đành thay đổi suy nghĩ, chỉ bằng bây giờ ban cho hần một ân huệ, tránh đắc tội người này để rồi chết không rõ ràng.

Nói sao đi nữa, Hà phụ thật sự đã được thả ra.

Kết quả như vậy người của Hà gia là vui mừng nhất, nếu không phải sợ người nhà Cao Bác Bì làm phiền, Hà gia thậm chí muốn đốt pháo ăn mừng, đuổi vận xui xẻo.

Chỉ có Thử Căn không những không hề thả lỏng chút nào, ngược lại còn như tim bị ai đó siết chặt.

Phụ thân tự do, cả nhà vui vẻ, nhưng Cao gia thì sao?

Bọn chúng tốn một đồng tiền song chẳng bắt được Diệu Tổ, chúng sẽ cam tâm?

Thử Căn phân vân không biết có nên nhắc việc này với Tam Đào hay không? Nghĩ lại cũng thật hổ thẹn với cha mẹ, đường đường là đại nam nhân, suốt ngày chỉ biết nhờ Tam Đào giúp đỡ.

Sau vài phen khóc lóc long trời, cuối cùng Hà phụ được hai vị thê tử dìu vào phòng.

Chờ Hà phụ trở về Thử Căn mới biết lúc phụ thân trong lao không hề chịu uất ức hay ngược đãi, nghe nói có người đã đánh tiếng với lũ lao dịch, vì vậy chúng đối xử rất khách khí với ông, ăn uống cũng không bặt đãi.

Thử Căn biết rõ chắc chắn không phải nhờ vào hai xâu tiền mình dứt lót lao dịch.

Lưu manh khôn nạn! Thử Căn hận đến nghiến răng nghiến lợi. E rằng nhà y vừa xảy ra chuyện thì tên nọ đã nghe được tin tức, thế mà vẫn chẳng hề có động tĩnh, một mực chờ y đến cầu xin.

Người chờ đó!

“Đại ca, có phải ca đã đi tìm Tam Đào ca không? Có phải Tam Đào ca giúp nhà chúng ta cứu cha không?” Thanh Vận bám theo Thử Căn không rời, luôn mồm gặng hỏi.

“Bé con đừng hỏi chuyện người lớn, còn không chịu đi ngủ đi.” Thử Căn đánh mặt.

“Đại ca, ca nói muội biết với, rốt cuộc có phải Tam Đào ca...”

“Đại ca.” Lão nhị Trung Nguyên bước đến.

Thanh Vận vừa thấy nhị ca bảo thủ của mình đã đứng bên cạnh lập tức không dám hé răng.

“Ngủ sớm chút nào, ngoan.” Thử Căn vuốt đầu muội muội, giục cô bé đi ngủ.

“Ừ...”

Trung Nguyên dõi theo Thanh Vận về phòng mới lắc đầu nói: “Nha đầu kia không giống khuê nữ chút nào, như vậy làm sao gã nổi vào nhà có thân phận.”

Thủ Cẩn không đồng ý, “Tại sao nhất định phải gả vào hào môn? Quan trọng xem bên ấy có phải là người thấu tình đạt lý hay không, nếu không ca tình nguyện giữ Thanh Vận bên cạnh nuôi nó cả đời.”

“Đại ca, là ca chiều hư nó đấy.” Trung Nguyên không dám gật đầu cũng không dám lắc đầu.

Biết rõ lão nhị giống hệt cha, đều là một sách cổ chấp, Thủ Cẩn cũng không nói nhiều, chỉ hỏi chuyện: “Đệ tìm ca có chuyện gì không?”

“Ca, nếu cha đã bình yên vô sự, vậy đệ...” Trung Nguyên muốn nói lại thôi.

“Trung Nguyên, đệ có thể đợi năm sau mới...”

“Ca! Đệ...”

Hai huynh đệ nhìn nhau, ai cũng không muốn nói thẳng.

“Ca, đệ không muốn kéo dài thêm nữa.” Trung Nguyên cúi đầu, sau đó ngại ngùng đưa mắt nhìn đại ca, trong mắt tràn ngập khát vọng cùng bất bình: “Lỗi lầm của Diệu Tổ sao đệ phải lãnh hậu quả?”

“Trung Nguyên,” Thủ Cẩn cười khở, “đệ biết rất rõ bây giờ trong nhà chẳng còn tiền, nếu có làm sao ca lại ngăn cản kế hoạch của đệ?”

“Ca, ca không thể bắt công như vậy. Lúc trước Diệu Tổ nói muốn làm ăn, ca lập tức xùy ra năm lượng bạc cho nó, giờ đây đệ muốn đi thi, ca lại bảo đệ đợi hết năm này sang năm nọ, hiện tại vì Diệu Tổ gây họa mà ca mang tiền dự thi của đệ thu dọn tàn cục. Ca, ca không giúp đệ thì ai giúp đệ.” Trung Nguyên càng nói tròng mắt càng đỏ.

“Ca biết, để ca nghĩ cách.” Thủ Cẩn đau đầu đáp.

“Ca, ca cũng biết người đệ quen biết không nhiều, đa số đều là thư sinh như đệ, còn dám công tử có tiền chẳng đời nào chịu đưa tiền cho đệ. Ca xem có thể tìm Đào ca xoay sở năm sáu lượng không? Đợi đệ đỗ cao, đệ nhất định...”

“Năm, sáu lượng?” Thủ Cẩn trầm thờ dài. So với việc không thích đến thành tây, y càng không thích mở miệng mượn tiền tên nọ, bởi vì mỗi lần cầm tiền y đều cảm thấy mình lại trở nên nhỏ bé, nhưng lại không còn cách nào khác. Ôi, y còn có thể tìm ai mượn năm, sáu lượng?

Đột nhiên y rất muốn nói với đệ đệ: Năm sáu lượng? Không khó. Chỉ cần ca đệ lập tức ngủ với tên Đào ca đệ luôn mồm nhắc tới một đêm là xong.

Không biết khi mình nói như vậy nhị đệ sẽ phản ứng ra sao?

Nghĩ xong, Thủ Cẩn càng muốn đập đầu vào tường. Chẳng biết có phải ở cùng lưu manh quá lâu nên suy nghĩ cũng trở nên lưu manh không nhỉ?

“Trời không còn sớm, về phòng ngủ đi. Chuyện tiền bạc ca sẽ tìm cách.”

Thủ Cẩn trộm nhìn sắc mặt Trung Nguyên, không dám nói nhiều, phòng ai nẩy về.

Bước chân vào phòng, Thủ Cẩn cởi áo bông, dự định dùng nước rửa mặt còn thừa ban sáng để giặt sạch vết máu trên áo, nếu giặt không ra thì dùng đại một mảnh vải vá lên, nói chung chiếc áo giữ ấm duy nhất này đánh chết y cũng không bỏ.

Về phần áo choàng kia, ừm, ngày mai y sẽ đi trả lại tên nọ, tiện thể mở lời... Ôi, thật không muốn mở miệng.

Thấp lên ngọn đèn dầu yếu ớt, Thủ Cẩn nhúng vị trí áo dính máu vào nước, dùng sức chà xát.

Ủa? Vạt áo bị rách lần đánh nhau ở Hồng Lung Đẳng chẳng phải đã vá lại ư, sao rách nữa rồi? Hơn nữa chung quanh miếng vá có vết cắt, rõ ràng do người khác cố ý, nhưng y nghĩ mãi không ra ai rảnh rỗi đi cắt áo của y chứ?

Kỳ lạ thật.

Thủ Cẩn lắc đầu, không thèm nghĩ nữa. Vừa bắt đầu chà, các đầu ngón tay đột nhiên cắn phải thứ gì cứng cứng, cứng đến mức khiến y sinh đau.

Vật gì vậy? Thủ Căn dùng tay sờ thử, cứng quá, là đồng tiền à? Không giống, dẹp dẹp? Dày hơn đồng tiền, lại lớn hơn một chút, giấu trong bông dày nên nhìn không ra là gì.

Không còn cách nào khác, chỉ đành miết theo một đường thẳng trên vạt áo, nhẹ nhẹ đẩy đẩy đồ vật.

Dần dần, món đồ bắt đầu trôi lên.

10. Quyển 1 - Chương 10

Thứ lòi ra là một hòn đá hình quả trứng. Bề mặt đá sần sùi, có rất nhiều lỗ nhỏ, màu đen.

Hòn đá có thể xem như xấu xí, nhìn không chút hấp dẫn, không lớn, nhưng khá nặng.

Thủ Căn dùng tay ước chừng, đoán rằng bên trong có giấu sắt. Ước chừng mãi lại ước chừng ra một vấn đề.

Đó là thứ cảm giác rất mơ hồ truyền đến từ lòng bàn tay. Dường như, dường như vật bên trong hòn đá đang động đậy nhẹ nhẹ.

Để xác định rõ cảm giác của mình, Thủ Căn cầm hòn đá lắc lắc bên tai. Quả nhiên bên trong truyền ra tiếng rung động thật nhỏ.

Là gì nhỉ? Lòng tò mò của Thủ Căn trỗi dậy. Không ngừng lật qua lật lại hòn đá, y cố gắng tìm cách nhìn vào bên trong.

Đáng tiếc ánh sáng không đủ, trên cơ bản không thể nhìn thấy ruột đá.

Vì vậy Thủ Căn mang hòn đá đến gần ngọn đèn trên bàn, quan sát kỹ lưỡng. Một tia khói mỏng manh thoát ra.

Thủ Căn lại càng hoảng sợ, vội vã rút tay. Khói trắng lập tức biến mất.

Chuyện gì chứ? Thủ Căn gãi đầu, thử chậm rãi đưa hòn đá đến gần ngọn đèn thêm lần nữa.

Không hề xảy ra biến hóa. Không có khói trắng, cũng chẳng có gì khác thường.

Mãi đến khi Thủ Căn những tưởng làn khói ban nãy chỉ là trùng hợp, trên hòn đá lại xuất hiện một làn khói trắng.

Thử thêm vài lần, Thủ Căn cuối cùng cũng phát hiện quy luật của nó. Hình như chỉ cần mang hòn đá tới gần đèn dầu hoặc ánh lửa chừng năm phút sẽ phát ra khói trắng từng sợi một, mang ra xa sẽ tức khắc biến mất.

“Ha.”

Thủ Căn bật cười. Chơi vui quá. Thủ Căn nhin không được lại mang đá đặt gần đèn.

Lần này thời gian dài hơn chút xíu, y muốn nhìn rõ xem khói từ đâu bốc ra.

Có lẽ do khoảng cách quá gần đèn hoặc thời gian quá lâu, hòn đá đột nhiên trở nên nóng hổi.

Thủ Căn bị bỏng, giật mình khê la hoảng, ngón tay buông lỏng, “Cộp!” một tiếng, hòn đá rơi ngay xuống bàn.

“Ồi! Chết!”

Không ngờ hòn đá rắn chắc kia vừa chạm vào mặt bàn đã nứt ra.

“Ủa?” Ánh mắt Thủ Căn dán vào hòn đá.

Bên trong ẩn chứa một thứ xinh đẹp sáng chói, như ngọc mà không phải ngọc.

Cổ cạy khe nứt ra to hơn, Thủ Căn bấy giờ mới phát hiện hòn đá chính là chiếc hộp cực kỳ tinh xảo, hoàn toàn có thể mở ra.

Chiếc “hộp” đá cất giữ một đồ vật như ngọc thạch, đường viền trong suốt, bề ngoài trơn bóng, trên mặt còn có đường vân xanh sậm uyển chuyển vòng quanh. Dưới ánh đèn, hoa văn phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt như sóng gợn dập dềnh.

Thủ Căn thận trọng chạm vào đồ vật. Không nóng, không lạnh. Độ ẩm bình thường.

Thủ Căn trước giờ chưa từng nhìn thấy miếng ngọc đẹp đến thế, nhất thời bị bề ngoài của nó thu hút.

Nhẹ nhàng gỡ miếng ngọc ra khỏi hòn đá, y cẩn thận như chạm vào nước.

Không có bất kỳ tiếng động, cũng chẳng hề nhúc nhích. Đồ vật đặt trong lòng bàn tay rất thoải mái, khá nặng.

Trong lòng khê động, Thủ Căn quyết định hơ miếng ngọc trên lửa, thế nhưng lần này lại chẳng thấy khói trắng bốc lên.

Y cầm hòn đá đến gần đèn dầu song đợi thật lâu vẫn không thấy khói trắng lúc trước.

Biết đâu chỉ khi nhét ngọc vào đá mới xuất hiện hiện tượng nọ?

Thủ Căn rất muốn thử nhưng lại sợ một khi nhét vào sẽ không lấy ra được nữa.

Nhìn miếng ngọc thạch đẹp đẽ trong tay, rốt cuộc y nghĩ tới một vấn đề.

Vật này từ đâu đến? Nắm chặt miếng ngọc ấm áp trong tay, Thủ Căn từ từ hồi tưởng.

Hòn đá bị giấu dưới miếng vá trên vạt áo.

Vạt áo, ai đã đựng vào vạt áo của mình?

Lưu manh Tam Dao?

Hắn từng cỡi quần của mình nhưng hình như vẫn chưa đựng vào phần trên.

Vậy... A!

Là hắn!

Thủ Căn nhớ lại, gần đây đựng chạm áo mình chỉ có gã khuân vác chết không rõ ràng kia.

Không sai! Chính là hắn! Ngoài hắn ra không còn ai khác!

Là hắn đã cố tình giấu đồ vào miếng vá trên vạt áo mình sao?

Tại sao không đưa thẳng cho mình? Lẽ nào hắn sợ bị người khác cướp mất?

Vậy có chi lại không nói với mình?

Phải chăng... Hắn không kịp nói?

Mình có cần đem đồ vật giao cho Thư Xuân Sơn hắn nhắc đến hay không?

Ngắm nghía hòn đá trong tay, trong đầu Thủ Căn chợt nảy ra một ý nghĩ.

Bán nó đi.

Thứ này chắc trị giá không ít tiền.

Hơn nữa gã khuân vác cũng không nói phải giao cho ai.

Dù gặp ai hỏi y vẫn có thể trả lời rằng mình nhặt được.

Đương nhiên, Thủ Căn chỉ nghĩ thế mà thôi.

Nhắc mới thấy lạ, sau khi Thủ Cẩn đem miếng ngọc đặt lại vào chiếc “hộp”, hòn đá lập tức trở về hình dạng ban đầu, y tìm mãi vẫn không tìm thấy bất cứ cơ quan nào. Thủ Cẩn nhét hòn đá vào chỗ rách trên áo, dùng kim vá thật cẩn thận vài vòng quanh đá rồi đắp thêm vài miếng vá lên.

Chớp mắt đã ba, bốn ngày trôi qua, Thủ Cẩn phải đến nhà khách hàng làm việc. Y vừa ra khỏi nhà thì đụng phải ai đó.

Là một lang trung giang hồ rất trẻ tuổi lại phi thường tuấn tú.

Lang trung dường như đang nhìn quanh quất về phía nhà y, Thủ Cẩn thấy vậy bèn ôn tồn hỏi: “Tiểu huynh đệ, đệ tìm ai?”

Lang trung nhìn cánh cửa nhà Thủ Cẩn, thuận miệng hỏi: “Đây là Hà gia ư?”

“Phải. Xin hỏi có việc gì?”

Lang trung chuyển ánh nhìn sang người Thủ Cẩn, cười đáp: “Tại hạ muốn tìm Hà Thủ Cẩn, không biết huynh đài quen biết người này hay chăng?”

“Đệ tìm tôi? Có phải Diệu Tổ bảo đệ đến không?” Dưới tình thế cấp bách, Thủ Cẩn vươn tay nắm lấy tay áo của người lang trung. Y vừa nghe lang trung đến tìm mình lập tức nghĩ đến chuyện Diệu Tổ bị thương, không tiền chữa bệnh mới dẫn lang trung đến nhà lấy tiền.

Lang trung nhẹ nhàng lách qua, Thủ Cẩn nắm vào khoảng trống.

“Huynh đài là Hà Thủ Cẩn?”

“Là tôi.” Thủ Cẩn ngăn người, trong lòng đưa ra phán đoán. Ở cùng lưu manh nọ lâu như vậy, ít nhiều gì người có võ công hay không y cũng mơ hồ nhận ra.

Lang trung quan sát y từ trên xuống dưới vài lần, Thủ Cẩn cũng nhìn gã, thầm nghĩ, ôi chao, một thiếu niên tuấn tú biết bao! Mặt mũi thế này đi trên đường còn chẳng khiến đại cô nương tiểu tức phụ của Phiến Mã điều đứng?

Lang trung cười khê. Thủ Cẩn lấy lại ba hòn chín vía, có chút ngại ngùng.

“Thì ra huynh đài chính là Hà Thủ Cẩn.” Lang trung gật đầu, thốt lên một câu khó đoán ý tứ.

“Xin hỏi đệ tìm tôi có chuyện gì sao?” Thủ Cẩn ướm lời hỏi thử.

“Không có gì. Tại hạ từng nghe một người bạn nhắc đến huynh đài, lần này tại hạ đến tìm y, thuận đường ghé thăm huynh đài mà thôi.

Lang trung tuấn tú càng nói càng khiến Thủ Cẩn hồ đồ, người bạn của gã là ai? Tại sao lại đặc biệt tới thăm y?

“Bạn của đệ là vị nào?”

Lang trung tuấn tú không trả lời mà chỉ cười cười. Đột nhiên, gã nói với Thủ Cẩn một câu khiến y ù ù cạc cạc.

“Huynh đài có thể để tại hạ bắt mạch không?”

Hả? “Đa tạ, sức khỏe tôi rất ổn, không bệnh không đau, bắt mạch thì xin miễn đi. Tiểu huynh đệ, nếu đệ không có việc gấp vậy thứ tôi đi trước, cáo từ.” Thủ Cẩn thấy không phải người của Diệu Tổ cũng không muốn trì hoãn công việc, ôm quyền hành lễ rồi lập tức bỏ đi.

“Chờ đã!” Lang trung chợt gọi giật, “Bình thường trên mình huynh đài thật không đau nhức gì sao? Hành y coi trọng nhìn, nghe, sờ, hỏi, tuy tại hạ không chắc chắn nhưng xem tướng mạo, màu da của huynh đài, tại hạ dám khẳng định huynh đài bị ma bệnh quần thân đã lâu, hơn nữa không thể nào không có cảm giác gì. Huynh đài nói xem tại hạ đoán đúng hay sai?”

Thủ Cẩn dừng chân, do dự xoay mặt nhìn lang trung, “Đệ nói đúng, quả thật tôi có tật ở chân, nhưng đã là bệnh cũ, tôi xem nhiều đại phu đều nói không đáng ngại, chỉ cần bình thường chú ý giữ ấm thì sẽ không

sao. Tiểu huynh đệ, cảm ơn ý tốt của đệ. Không ngại nói thẳng với đệ, dù tôi muốn nhờ đệ xem giúp nhưng hiện tại tôi hai túi trống không...”

“Hiện tại huynh đài hai túi trống không?” Lang trung tuần tú dường như kinh ngạc vô cùng, đưa mắt nhìn thoáng qua căn nhà phía sau, thấp giọng nói: “...Sao thế được?”

Buông tiếng thở dài, Thủ Cẩn cười khổ, ôm quyền bỏ đi.

“Ta vốn định đến xem thử ngươi là người thế nào, có đáng cho ta ra tay hay không. Hôm nay xem ra bất quá ngươi chỉ có thế, huynh ấy đối xử với ngươi cũng chỉ đến vậy. Càng thú vị hơn chính là cả ông trời cũng đứng về phía ta. Hà Thủ Cẩn, huynh ấy đã định sẵn sẽ thuộc về ta, bây giờ ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.”

Thủ Cẩn nghe rõ lang trung tuần tú nói gì, song y tuyệt đối không để trong lòng. Y không phải thằng ngốc, ý tứ trong lời của lang trung y hiểu được tám chín phần, cũng lơ mờ đoán ra thân phận thật sự của lang trung.

Đúng, lão thiên gia quả thật đứng về phía nàng, chỉ cần nàng là nữ nhân, nàng sẽ có tư cách chờ đợi. Thế nhưng như vậy thì sao? Tình cảm y dành cho tên nọ trong lòng y rất rõ ràng. Về phần hấn đối xử với y ra sao là quyền của hấn.

Tục ngữ nói không sai, người càng sợ chuyện gì, chuyện đó càng dễ xảy ra.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Thủ Cẩn, hai ngày sau khi lang trung rời khỏi, đúng lúc trên dưới Hà gia đang gấp rút tìm cách kiếm tiền cho Trung Nguyên đi thi, Cao Lực, đệ đệ của Cao Bác Bì, hung hăng dẫn theo một đám người tìm đến cửa.

Cha con Hà gia đứng ngoài cửa, Hà Diệu Thị cùng phụ nữ trong nhà đứng sau lưng, đối lập cùng người nhà Cao Bác Bì. Không khí giữa hai bên giường cung bật kiếm.

“Các người muốn thế nào?” Trung Nguyên ngực đầy lửa giận, không kìm được quát hỏi.

Thủ Cẩn bước đến trước một bước, che trước mặt gia đình, lạnh lùng nhìn đám côn đồ cho vay nặng lãi.

“Muốn thế nào? Hừ!” Cao Lực gãi mũi, âm dương quái khí tiếp lời: “Bớt nói nhảm, Hà Diệu Tổ đâu? Gọi hấn ra đây!”

“Tôi đã nói với các người rất nhiều lần, Diệu Tổ không có trong nhà, nó không về cả tháng nay rồi. Các người có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi là con trưởng của Hà gia.” Thủ Cẩn bình tĩnh đáp.

Cao Lực hừ một tiếng, đánh giá Thủ Cẩn từ trên xuống dưới mấy lần rồi mới phì cười: “Nói chuyện với ngươi? Cao gia bọn ta đương nhiên phải nói chuyện với ngươi! Cho các ngươi hay, cả nhà các ngươi đừng hòng chạy thoát! Hà Diệu Tổ thiếu nợ giết người, tiền nợ các ngươi phải trả! Hà Diệu Tổ giết người thì phải đem mạng đến đền! Nói! Hấn ở đâu! Hà Diệu Tổ, con mẹ nó, thằng rùa rụt đầu, đừng chuyện là trốn trong váy đàn bà phải không! Hà Diệu Tổ, ngươi bò ra đây cho Cao gia bọn ta!”

Cao Lực vừa hét xong, cả đám côn đồ lập tức thi nhau quang quác phụ họa, trong nháy mắt, phố nam chướng khí mù mịt, người qua đường thì dừng chân chờ xem náo nhiệt. Hàng xóm láng giềng thấy Cao gia tiếng xầu đồn xa đến tìm Hà gia, tuy cũng muốn hóng chuyện nhưng lại ngại không dám, cả đám lén lút thò đầu ra nhìn hoặc đứng trong vườn nhà mình xa xa theo dõi.

“Câm miệng! Lũ súc sinh các ngươi ngậm máu phun người! Diệu Tổ không có ở nhà, tin hay không tùy ngươi. Ngươi nói Diệu Tổ giết người, vậy chứng cứ đâu? Chỉ dựa vào lời nói phiến diện của các ngươi, ai tin cho nổi!” Hà phụ cảm thấy vô cùng mất mặt, tức giận suýt ngất, cầm chổi đứng chặn ngay cửa, ra vẻ muốn đánh người.

“Chứng cứ? Nhân chứng vật chứng đều đủ cả. Chuyện hấn nợ tiền thì có giấy nợ hấn tự viết, chuyện hấn giết người cũng có kẻ nhìn thấy hấn từng tranh chấp với ca ta vì tiền, sau đó đại ca đáng thương của ta chết thảm trong hẻm Du Giáp. Các ngươi nói xem trên đời có chuyện trùng hợp đến thế sao?”

“Đúng! Đúng! Mau giao Hà Diệu Tổ ra đây! Bằng không đừng trách bọn ta không khách sáo!”

Năm, sáu tên côn đồ chó cạy oai chủ, cùng nhau đứng sau lưng Cao Lực mà hét lên.

“Các người nói đủ chưa? Lời một phía nói thế nào chẳng được! Diệu Tổ không ở nhà, các người đến phá là có ý gì? Nếu các người còn ồn ào, chúng ta sẽ đến nha môn nói chuyện!”

“Nha môn? Người nhắc tới nha môn thì bọn ta sợ người à? Khổ chủ sợ hung thủ? Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ! Ha ha ha!” Về mặt Cao Lực trở nên cực kỳ khó coi.

“Bây giờ lão tử nói rõ với các người, hôm nay lão tử không chỉ đến đòi mạng Hà Diệu Tổ mà còn muốn các người trả tiền!”

“Trả tiền? Trả tiền gì?” Thủ Căn biến sắc.

“Này! Chúng từ đây này! Thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên. Mọi người nhìn xem, đây chính là giấy nợ của tên sát nhân Hà Diệu Tổ bài bạc thua Cao gia ta! Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, mượn năm trăm lượng bạc, tính lãi mỗi mười ngày, đến ngày hôm nay tổng cộng là tám trăm lượng!”

“Tám trăm lượng?!”

Không chỉ người Hà gia hốt hoảng thốt lên mà cả người đi đường cũng không thể giữ nổi bình tĩnh.

Tám trăm lượng, món nợ này lớn cỡ nào chứ?! Hà Diệu Tổ điên rồi sao?

Thậm chí có người còn nghĩ: Thảo nào lại bảo lão tam Hà gia giết người, món nợ khổng lồ nhường ấy nếu đổi là mình, nói không chừng mình cũng giết quách chủ nợ.

“Đưa ta xem thử!” Trung Nguyên là người đầu tiên thoát khỏi cơn kinh hãi, lập tức yêu cầu Cao Lực cho mình xem giấy nợ.

“Đây, các người có thể xem nhưng không được chạm vào!” Cao Lực đắc ý duỗi tay ra.

Trung Nguyên đến gần đọc thật kỹ lưỡng, quả là thật, không giả vào đâu được.

Một chung trà sau.

“Người xem xong chưa?” Cao Lực sốt ruột, tay bắt đầu mỏi.

Trung Nguyên lùi về sau một bước. Thủ Căn cùng Hà phụ tiến lại gần gã.

Trung Nguyên mặc mày tái nhợt, lắc đầu xong lại gật đầu.

“Trung Nguyên?”

Cuối cùng Trung Nguyên cũng mở miệng, “Con... Con không biết, nội dung không sai, nhưng mà... Có phải...”

Chưa đợi Trung Nguyên nói xong Thủ Căn đã cắt lời gã, ngẩng đầu nghiêm mặt nói với Cao gia:

“Cao nhị gia, Diệu Tổ đi vắng, chúng tôi căn bản không thể xác định có phải nó viết giấy nợ hay không. Hay là như thế này, đợi Diệu Tổ trở về chúng ta cùng lên công đường đối chất, đến lúc đó thiếu nợ thì trả tiền, nhị gia thấy sao?”

“Hừ! Nói người hay, hôm nay gia đến nếu không thấy người thì phải thấy người, không thấy người thì phải thấy tiền! Muốn kéo dài? Không có cửa đâu! Các huynh đệ, các người nói xem nếu Hà gia không giao người cũng không trả tiền thì chúng ta sẽ làm sao?”

“Bắt người làm tin!”

“Thế chấp nhà cửa! Thế chấp nhà cửa!”

“Đúng! Lấy nhà, đá bọn chúng ra khỏi cửa!”

Nhà? Chúng muốn nhà? Lẽ nào mục đích của chúng chính là căn nhà này? Thủ Căn siết chặt hai tay.

“Nói đi! Các người muốn dùng người hay dùng nhà gán nợ?” Về mặt Cao Lực đắc ý dị thường.

“Không giao! Không giao! Không giao gì cả!” Hà phụ đột nhiên hét toáng lên.

“Đây là nhà của Hà gia chúng ta, là mạng sống của Hà gia chúng ta, dù phải đổi mạng cũng không giao vào tay kẻ khác!”

Hà phụ hùng dũng lạ thường. Trước đây nhà tổ bị thiêu rụi đến gạch ngói không còn, Duẩn Phát Tài lợi dụng họ gặp nguy nan, hợp tác cùng phường vô lại dồn ép đến mức ông thế không dùng một cái giá thấp kinh người bán đi miếng đất. Hà Mộng Đào cũng vì vậy mà tức tới đổ bệnh. Nực cười chính là số tiền thu về còn chẳng đủ cho ông chạy chữa, rốt cuộc gia đình phải sống trong cảnh cơm không đủ no, áo không đủ ấm, cả mảnh ngói che đầu cũng không dám mơ tưởng, bởi lẽ Hà Mộng Đào vẫn ôm hận đến tận hôm nay.

Hiện tại đột nhiên lại nghe có người muốn giành lấy căn nhà họ tốn bao công sức mới lấy về được, Hà phụ không kìm nổi cơn tức, đứng tại chỗ hét lên: Chết cũng không giao!

“Không giao? Hừ hừ, không muốn mất nhà thì lấy tiền ra đây. Nhà các người chẳng phải rất lắm tiền sao, đất thu hồi về, nhà cũng xây xong, cuộc sống sung túc náo nhiệt, có gì lại không có tiền? Hay là tiền của các người đều vô lại giật được như thế này?”

“Láo xược!” Hà phụ nhất thời không nuốt nổi lửa giận bèn bộc phát.

“Không phải giật thì thế nào? Các hương thân nói thử xem, Hà gia vốn lâm vào cảnh bần cùng, phải ngủ trong miếu thành hoàng qua ngày, sao lại đột nhiên có tiền chuộc đất xây nhà? Lẽ nào các người không cảm thấy kỳ lạ?”

Biết rõ Cao Lực vu khống cho Hà gia nhưng người xem cũng khó tránh nghĩ thầm: Đúng, bọn họ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Sao bỗng dưng đủ tiền vừa chuộc đất vừa xây nhà?

“Gia, theo tiểu nhân thấy chuyện ấy không khó giải thích đâu ạ.” Một tên côn đồ dâm đang nhìn Hà Thanh Vận đang đứng tại cửa ra vào, nói: “Đấy, kia chẳng phải là ba con gà vàng sao.”

“Ha ha! Không sai không sai, thảo nào Hà gia kiếm được lắm tiền, hai người đẹp hết thời nhưng vẫn còn chút phong vận cộng thêm một cô bé ngây thơ non nớt, dư sức cho họ mở kỹ viện! Hô hô hô!” Cao Lực đưa mắt nhìn đàn bà Hà gia rồi cười lớn.

“Lũ cặn bã chúng bây! Chúng bây...” Hà phụ tức không nói nổi.

Ba nữ nhân Hà gia xấu hổ đứng tránh sau cửa.

“Gia, nếu bọn chúng không chịu dùng nhà gán nợ, cũng không chịu trả tiền, tiểu nhân thấy hay chúng ta cứ bắt ba ả đàn bà kia về trước, đoán rằng chưa đến một năm rưỡi đã thu về đủ vốn?”

“Ừ... Con bé kia đúng là không tệ. Được, được.” Cao Lực và đám du côn dán mắt vào Thanh Vận, trên mặt toàn vẻ dâm dăng.

Thủ Cẩn bỗng quay đầu vào nhà. Chính vào lúc mọi người vẫn còn sững sốt, Thủ Cẩn trong tay cầm dao chặt củi xông ra.

“Cẩn Tử!”

Hà Diêu Thị hốt hoảng, cả ba nữ nhân bắt chắp quy tắc, vội vàng chạy theo.

Lúc Tam Dao nhận được tin tức, hắn đang ở trong phòng Uyển Nương của Uyển lâu cùng Thạch thiếu bảo chủ Thạch Thừa Phong ngắm nhìn một chiếc bình hoa.

Dư trang chủ lại đang buồn chán nghịch ngón tay.

“Người nói họ Hà phổ nam thế nào?” Tam Dao vốn chẳng mấy để tâm lời báo cáo nhưng vừa nghe đến họ Hà đã lập tức gọi người vào phòng.

“Gia, chẳng phải gia dặn tiểu nhân theo sát tên đen đui họ Hà sao? Quả nhiên không ngoài dự đoán của gia, họ Hà đã gặp chuyện!” Gã báo tin đương nhiên không hiểu chuyện bên trong, lời nói lộ vẻ hớn hở khi người gặp họa.

“Xảy ra chuyện gì? Nói rõ xem nào!”

“Chính là chuyện của Cao lão nhị, Cao lão nhị chẳng phải bị lão tam Hà gia giết chết sao, bây giờ đệ đệ của hắn Cao Lực dẫn theo một đám côn đồ đến nhà họ Hà bắt người! Ha ha! Khi tiểu nhân bỏ đi cảnh tượng quả thật náo nhiệt, Cao Lực tham lam chằm trúnng nhà tổ của Hà gia, muốn họ dùng nhà gán nợ, hai bên sắp sửa động đao động kiếm đến nơi. Bất quá căn nhà kia quả không tồi... Gia, gia bảo Hà gia có đáng đời

không, ai không chọc lại chọc vào Cao lão nhị... Ừa? Gia đâu?” Thiếu niên đầu to mình nhỏ hùng hồn phát biểu cao kiến của mình, đến khi gã nhìn lên, cả bóng lưng của thánh giả cũng đã mất tăm từ thuở nào.

Chỉ vào cánh cửa mở tung sau lưng thiếu niên, Dư Phi vốn buồn chán lại cười hì hì đáp: “Đi rồi. Lúc người nói sắp động dao động kiếm đã biến mất. Nè, tiểu tử, người biết làm sao đến phố nam không?”

Tam Dao phi nước đại đến Hà gia.

Xa xa, hần thấp thoáng nhìn thấy cửa lớn Hà gia đóng chặt, Cẩn Tử ca của hần bị chọc đến phát khùng, cầm dao bổ củi chém loạn xạ trước mặt, quyết không để kẻ nào tiếp cận cửa nhà.

Cao Lực chỉ huy đám du con, giữ lại hai tên làm tường, ba tên nhận lệnh tấn công Thủ Cẩn, còn thêm một tên máu me đầy người lăn lộn bên cạnh, miệng không ngừng hô hoán Hà gia giết người.

Người đứng xem tránh tại vòng ngoài, không dám mở miệng cũng không dám can thiệp. Những nhà sợ chuyện đã khóa chặt cửa từ sớm.

Tam Dao vừa định quát bảo ngừng tay đã thấy một kẻ du đảng thừa cơ Thủ Cẩn đi đứng bất tiện mà bổ thẳng dao vào mặt y!

“CẨN TỬ...!”

Tam Dao suýt ngừng thở, hành động nhanh hơn suy nghĩ, một bóng dao chẳng biết từ khi nào xuất hiện trong không trung!

Nếu như Lý Tam Cái ở đây, gã nhất định không dám tin đao pháp tuyệt thế đã đánh bại gã lại bị Tam Dao sử dụng để đối phó thứ côn đồ vô công mèø quào.

“Soạt!”

Tên côn đồ không kịp tránh cũng không thể trốn, sợ rằng cả gã cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Gã chỉ cảm thấy cánh tay mát lạnh, mũi dao dùng sức đâm tới bỗng sượt qua mào Thủ Cẩn.

“Keng!”

Một cánh tay phải rơi xuống đất, trong tay vẫn còn giữ chặt thanh kim hoàn đao.

Trông thấy vết máu trên mặt Thủ Cẩn, tim Tam Dao chợt đau buốt, hần tung cước đá mạnh.

“Bịch!” Tên côn đồ đáng thương bị chặt tay còn chưa kịp kêu la thì cả người đã trúng cước, lưng đập vào tường nhà họ Hà, sau đó rũ rượi rơi xuống.

“Cẩn Tử ca!” Tam Dao đau lòng gọi tên người yêu, sau đó vươn tay sờ mặt Thủ Cẩn.

Thủ Cẩn xách đao chém mạnh!

“Tiểu tử khốn nạn ở đâu chui ra! Dám, dám, dám...”

Tốc độ đối phương quá nhanh, Cao Lực chưa kịp nhìn kỹ người đến là ai thì đám du côn vây đánh Thủ Cẩn đều đã sóng soài đo đất. Đến lúc gã nhận ra mặt mũi ai kia, tuôn xong một tràng chữ “dám” rồi ngoan ngoãn ngậm miệng.

...

“Đao, Đao ca.” Sắc mặt Cao Lực chuyển xấu.

Đám người xem ban đầu chỉ nghe một tiếng quát lớn, tiếp theo bóng đao nháng lên, đợi tất cả hồi phục tinh thần thì sắc mặt đã chuyển thành trắng bệch. Những kẻ nhát gan hét toáng lên rồi bỏ chạy mất dạng.

Cao Lực rất có nhãn lực, từ đao pháp như sấm chớp liền nhận ra người đến không phải hạng tầm thường, nhưng gã tuyệt đối không ngờ lại là...

“Đao ca...” Cao Lực tối tăm mặt mũi, cố gắng rặn ra nụ cười trưng trên mặt, ba bước thành hai lạch bạch chạy tới túm lấy tiểu tử đen đũi trước mặt Đao ca.

“Đao ca sao lại tới đây? Mấy chuyện này thế nào lại để đích thân Đao ca ra tay, nếu để vong linh đại ca trên trời biết được Đao ca xem trọng huynh ấy đến thế...”

Lời a dua càng lúc càng nhỏ, Cao Lực trộm nhìn sắc mặt tồi tệ của nhân vật được lưu manh toàn Phiến Mã phong làm lão đại, thâm than không hay.

Cớ chi Đao ca lại chém thủ hạ của gã? Tại sao còn đánh ngã toàn bộ tay chân gã phân phó vây công tên đen đuôi kia?

Có thể khẳng định Đao ca lần này nhất định không phải mang ý giúp gã.

Lẽ nào Hà gia cùng Đao ca có quan hệ gì? Cao Lực bắt đầu hồi hận, trước khi đến đây gã hẳn nên điều tra bối cảnh Hà gia trước mới phải.

Không biết Thủ Cẩn đánh nhiều đả mắt hay tính tình con lừa tái phát, mặc kệ máu chảy vào mắt không thêm lâu. Nam nhân muốn xem vết thương nơi chân mày của y, không cho xem; muốn xem y còn bị thương ở đâu nữa không, không cho xem; muốn xem chân cẳng có vấn đề gì không, không cho xem; nói tóm lại dám đụng vào y thì chuẩn bị ăn dao là vừa.

Hết lần này đến lần nọ Tam Đao không hề tức giận, không đánh trả, không chửi lại, miệng lại không ngừng nói lời an ủi, tỷ như: Được rồi, không sao đâu, để ta xem vết thương nhé? Nghe lời, đừng nóng, ta đã đến, sẽ hết chuyện nhanh thôi. Nào, ca, để ta xem thương thế ra sao, chốc nữa bắt lũ rùa kia đến tiền thuốc cho ca.

Trong lòng Cao Lực thầm mắng: Đền tiền còn phải làm rùa, hừ, sao lúc lão tử dẫn chúng đến không thẳng nào báo cho lão tử tên đen đuôi kia quen biết Đao ca?!... Nhìn sao cũng thấy quen biết không hề bình thường! Ôi!

Tạm gác Cao Lực thấp thỏm bất an qua một bên, hiện tại Tam Đao đang dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành bảo bối. Đột nhiên, hần thừa dịp Cẩn Tử ca của hần nói lỏng cảnh giác, đoạt lấy dao bổ củi trong tay y rồi tùy tiện ném đến trước mặt Cao Lực. Cao Lực sợ đến toàn thân run rẩy.

Quan sát một phen, Tam Đao đã có cái nhìn sơ bộ về thương thế của Thủ Cẩn. Thấy mặt Thủ Cẩn chảy máu rất nhiều, hần trong lòng cảm thấy xót xa bèn nhẹ nhàng xoay mặt y qua, dùng góc áo dụi dằn lau máu giúp y, sau đó dùng một ngón tay giữ chặt vải trên vết thương, đợi khi chắc chắn không còn rỉ máu mới quay sang vẫy tay với Cao Lực.

Cao Lực rặn ra nụ cười gượng gạo, khom người lấy bảy bước qua, nói: “Đao ca, ngài có gì phân phó?”

“Nghe nói người cần căn nhà kia?”

“Chuyện này... Chuyện này... Đao ca, không phải huynh đệ đệ cần căn nhà kia, thật ra do lão tam nhà hần thiếu chúng đệ một khoản tiền lớn, muốn họ trả tiền lại không trả nổi, cho nên đệ mới bảo chúng đem nhà ra gán nợ. Hơn nữa không biết Đao ca biết chưa... Anh của đệ bị lão tam Hà Diệu Tổ giết hại! Đao ca, ngài cần phải...”

Cao Lực còn chưa dứt lời thì Đao ca đã gật đầu, ôm lấy Thủ Cẩn, giữ thật chặt, không cho y động đậy chút nào, dùng ngón cái chỉ vào nhà tổ Hà gia sau lưng:

“Căn nhà kia do ta tặng cho Hà gia, người chăm trúng nó cũng xem như người biết nhìn hàng. Như vậy đi, ta thương lượng với Cẩn Tử ca một chút, xem y có đồng ý dùng nó đổi lấy đại trạch của Cao gia hay không, người đợi ta nhé.”

“Đao ca!”

Phịch! Đầu gối Cao Lực đập mạnh xuống đất.

“Đao ca, đệ sai rồi! Đệ là heo! Đệ con mẹ nó có mắt không trông! Đệ không biết căn nhà kia của ngài, không biết ngài quen biết Hà gia. Tục ngữ nói kẻ không biết không có tội, cầu xin Đao ca người lớn rộng lượng, tha cho đệ con đường sống! Đao ca, đệ sai rồi, đệ nhận lỗi với ngài!”

Bóp bóp bóp, Cao Lực liên tục đập đầu van xin Đao ca.

Cả đám côn đồ cũng quỳ rạp trên đất. Chúng vốn chuẩn bị trèo vào nhà Hà gia nhưng vừa nghe thấy người tới là Dao ca đã kinh sợ đến run rẩy, hôm nay lại thấy lão đại nhà mình không ngừng khầu đầu bèn chẳng dám ngại bản mà làm theo.

“Dao ca, ngài người lớn rộng lượng, tha cho chúng tiểu nhân với! Chúng tiểu nhân thật sự không biết!”

Có tên thậm chí đã khóc thành tiếng, “Dao ca, đừng giết tiểu nhân, đừng giết tiểu nhân...”

Thủ Cầm né tránh ánh mắt của Tam Dao. Chuyện gì thế này? Có chi lũ cường hào ác bá lại sợ Tam Dao? Cho dù Tam Dao võ công cao cường, nhưng làm sao có thể dễ dàng khiến cả đám côn đồ xưng vương trong thành sợ sệt đến mức này?

“Làm gì vậy? Tất cả đứng dậy cho ta.”

Cao Lực ăn gan hùm cũng không dám, gã sợ chỉ cần vị trước mặt tùy ý buông một câu, giờ này ngày mai gã đang đứng đưa ngoài tường thành đông, đương nhiên, lúc ấy không có khả năng còn sống.

“Đứng dậy!”

Tiếng quát danh thép dọa cho đám người Cao Lực mềm nhũn tay chân, lập cập đứng co cụm thành một tụ.

“Dao ca, lần sau chúng đệ không dám nữa...”

“Không dám cái gì? Thiếu tiền trả tiền, nợ mạng đền mạng, nếu thật sự Hà gia đã thiếu nợ Cao gia các người, gia có thể giúp họ trả lại toàn bộ. Các người chẳng phải muốn tìm Hà Diệu Tổ sao? Gia sẽ phụ trách lỗi hấn đến thẳng Cao gia đổi chất. Chuyện nhà họ Hà gia đều gánh hết, về sau các người có việc cứ đến tìm gia.”

Tam Dao chà râu, ra vẻ thờ ơ tặng thêm một câu: “Truyền ra ngoài, mai sau ai còn dám đến gây phiền phức cho Hà gia, ta sẽ lột da hấn để hấn mặc về nhà.”

Không cần Cao Lực giúp hấn loan truyền, lấy âm điệu vừa rồi của hấn mà nói, sợ rằng chưa đến tối nay toàn thành đã biết Hà gia cùng Dao ca quan hệ rất tốt.

Thủ Cầm cũng không giãy dụa nữa, y chỉ dán chặt ánh mắt tức tối lên mình kẻ đang ôm chặt lấy mình.

“Sao?” Ánh mắt “nồng cháy” như vậy muốn làm ngơ cũng khó, đại lưu manh đành uất ức nghiêng đầu hỏi thử.

Thủ Cầm nhắm chặt đôi môi không thêm nói chuyện, tiếp tục phần nộ trừng mắt.

Đại lưu manh quay đầu, mỉm cười với lũ người Cao gia: “Còn đứng đấy làm gì? Phải chăng định đợi gia mời các người ăn cơm?”

Lời còn chưa dứt, đám tay chân cùng Cao Lực đã chạy xa ba trượng, ngay cả gã huynh đệ nằm sóng soài ở chân tường Hà gia cũng không thèm để ý. Lưu manh toàn Phiến Mã đều biết, không sợ Dao ca giận, chỉ sợ Dao ca cười, một khi Dao ca đã cười thì nhất định sẽ có đầu rơi xuống đất!

Trông thấy nụ cười của Dao ca, Cao Lực hận bản thân đã đến đây, gã thề rằng chốc nữa về nhà gã sẽ băm vằm lũ phụ trách tin tức – Là con rùa nào dám mạnh miệng bảo với gã Hà gia không quyền, không thế, không chỗ dựa?

“Mang tên cận bã kia theo luôn.”

Mệnh lệnh không to không nhỏ vang lên khiến Cao Lực vừa chạy được ba trượng lại phải quay ngược trở về.

Tốt rồi, việc bên ngoài đã giải quyết xong, bây giờ đến phiên việc nhà.

Nhìn vết thương giữa chân mày Thủ Cầm, hấn cảm thấy cực kỳ chướng mắt. Tam Dao thở dài một hơi, dứt khoát bẻ phát Thủ Cầm lửa giận đầy mặt bước qua cửa lớn Hà gia.

“Buông tay!”

“Ồ.” Ngoan ngoãn buông tay.

“Người thật sự chỉ là tên đánh thuê?”

Tam Dao không ngờ Thủ Cẩn lại đột nhiên hỏi hẩn vấn đề này, hẩn gãi đầu, trầm nghĩ, cũng xem là vậy.

“Làm sao người biết...”

“Ca, ca vào nhà trước đi, cha mẹ ca nhất định rất sốt ruột. Muốn gì chốc nữa hãy nói, ta ở ngoài đợi ca.” Tam Dao phúi bụi trên lưng áo y. Hẩn rất tự giác, biết rõ Hà phụ không thích mình nên hẩn không vào.

“Người đợi ta ở đây, ta ra ngay.” Thủ Cẩn hiểu được suy nghĩ trong lòng Tam Dao, một mình đẩy cửa vào nhà.

Không bàn đến việc trên dưới Hà gia lo lắng ra sao, nhìn thấy Thủ Cẩn quay lại mừng rỡ thế nào, vừa nghe Tam Dao ra tay tương cứu, ngay cả Hà phụ không mấy ưa hẩn cũng ra ngoài cảm tạ Tam Dao vài lời.

Sau một phen khách sáo mấy câu ơn huệ, lớn bé Hà gia ôm mối bất an quay vào đóng chặt cửa nhà.

Trước khi khép cửa, Hà Thanh Vận muốn ngoảnh đầu nói gì với Tam Dao nhưng bị mẹ cô bé kiên quyết lôi đi.

Thủ Cẩn nhìn Tam Dao. Lời muốn nói với Tam Dao chất đầy một bụng song lại chẳng biết nói sao cho phải.

Lần này lại nhờ hẩn giúp y vượt qua tử kiếp, y có nên... Cảm kích hẩn chăng?

Thượng bộ hoàn.

11. Quyển 2 - Chương 11

Phố nam, hướng bắc.

Gần chính ngọ, người qua lại trên đường không nhiều, vài kẻ một nhóm châu đầu ghé tai thì thầm với nhau, những xóm giềng trực tiếp hơn, mở toang cửa chính thò đầu bàn luận. Những người này vừa thấy nhân vật chính trong cuộc sánh vai bước khỏi cửa nhà họ Hà đã đồng loạt lên lút ngẩng nhìn hai người.

“Thư Tam Dao.”

“Cẩn Tử, ca nghe ta giải thích...”

“Cảm ơn người.”

“À... Ừm... Không, không cần đâu.” Da mặt dày hơn tường thành của Tam Dao cứ nhiên đỏ lên.

“Thế nhưng...” Ánh mắt Thủ Cẩn không tự chủ mà trở nên dịu dàng hơn.

Thế nhưng cái gì? Tim Tam Dao đánh thót một cái.

“Người lớn tiếng công khai quan hệ giữa người và Hà gia có lợi gì cho người?”

“Lợi ư? Nào có. Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều đến thế, chỉ mong sau này nhà ca ít gặp phiền phức một chút nên buột miệng nói ra. Sao? Có vấn đề à?” Lợi ích đương nhiên có, trước khi để mọi người biết ca là người của ta cũng nên để họ thích ứng tí xít.

Thủ Cẩn đột nhiên dừng bước, y đi không nổi nữa. Xương chân phải đau nhức từng cơn, không phải những cơn buốt như kim châm lúc trước, mà như có sâu bọ lung tung trong xương, khó chịu đến mức không nhắc nổi chân.

Thời gian Thủ Cẩn dừng lại nhìn Tam Dao quá lâu, nhìn tới nỗi đại lưu manh Thư Tam Dao dù tự nhận mặt dày cũng bắt đầu cảm thấy không thoải mái, không kìm nổi bèn gãi cổ, thăm kiểm điểm xem có phải mình thật sự dè dặt lắm không?

“Bỏ đi. Ta mặc kệ người có mục đích gì, chỉ cần đừng quá đáng là được.”

Tam Dao đương nhiên hiểu rõ ý tứ Thủ Cẩn, hề hà cười cho qua chuyện.

“À phải, sao người chạy đến đúng lúc thế?” Thủ Cẩn mò mẫm vết thương nơi chân mảy, bây giờ mới biết sợ. Ban nãy lẽ như không phải Tam Dao cần giúp, y đã...

Tam Dao nhìn động tác của y, trong tim bỗng dưng nảy sinh đồng cảm, kim lòng không động mà giờ tay sờ mặt y. Ban nãy lẽ như mình chậm một bước...

“Gi vậy? Lạnh hả?” Thủ Cẩn thấy Tam Dao rùng mình, tưởng hắt lạnh bèn lập tức cởi áo bông khoác lên cho hắt.

“Dặn người bình thường mặc nhiều một chút, người cứ mặc không đủ ấm, nhờ cảm lạnh thì thế nào?”

“Ca, ta không lạnh.” Tam Dao ngây ngô cười, vội vã mang áo choàng lại cho Thủ Cẩn.

Đưa qua đẩy lại Thủ Cẩn cũng không từ chối.

Đang nào ngày mai cả thành sẽ biết chuyện mình quen biết Dao ca, bây giờ tránh né làm con bà gì nữa.

“Không phải ta vừa khéo chạy tới, là ta tìm người theo dõi Cao Lực... Quả phụ của Cao lão nhị tìm ta, nhờ ta chủ trì công đạo, tìm chân tướng về cái chết trượng phu của họ.” Tam Dao tự thấy điểm này mình không tính như nói dối, đám quả phụ nhà Cao lão nhị thật sự đã tìm hắt, dùng hai ngàn lượng bạc ròng làm hậu tạ, thế nhưng hắt không đồng ý.

“Hả? Ý người là Cao Bác Bì không phải do Diệu Tổ giết đúng không?” Thủ Cẩn kích động, hai mắt sáng lên.

“Hiện tại vẫn chưa biết, bắt quả Cao Lực cứ cắn chặt em trai ca nhất định là có nguyên nhân, vì vậy ta mới phái người quan sát hành tung của hắt. Kết quả vừa nghe tin bọn chúng tìm ca gây sự, ta lập tức hối hả chạy tới. May mà...” Tam Dao cố gắng ôm lấy Thủ Cẩn.

Thủ Cẩn vẫn chưa đạt được cảnh giới không biết xấu hổ, theo thói quen đẩy hắt ra.

Tam Dao bị hắt hủi đã quen, mặt dày tiếp tục bám dính bên hông y.

Hai người cứ tự nhiên lôi lôi kéo kéo trên đường, thỉnh thoảng đưa chuyện dăm câu.

Tam Dao thỉnh thoảng ngắm nhìn nam nhân đi cùng, trong mắt tràn đầy kính yêu pha lẫn vài phần khát khao nồng cháy, e rằng chính hắt cũng không tự chủ được lòng nuông chiều của mình.

“Nè, có thể giúp ta nghĩ cách tìm ra tam đệ, sau đó cho ta vay ít tiền để nhị đệ lên kinh dự thi.” Lời thỉnh cầu Thủ Cẩn giữ trong bụng đã nhiều ngày cuối cùng cũng nói ra miệng, có làm mới biết không hề khó xử như mình tưởng tượng.

“Được, không thành vấn đề, vừa đúng lúc ta mới nhận được chút tin tức về tam đệ ca.” Tam Dao chẳng những dứt khoát đồng ý mà ánh mắt còn híp lại vì cười. Hắt thích cảm giác Cẩn Tử ca của hắt ý lại vào hắt, điều này khiến hắt cảm thấy mình rất giống kẻ làm chồng.

“Thật sao? Bây giờ nó ở đâu? Còn sống hay đã...” Thủ Cẩn không dám mừng rỡ, vốn vã hỏi dồn. Đã lâu không nghe được tin tức lão tam, là huynh đệ ruột thịt, y làm sao có thể yên tâm.

“Hắt là đang sống rất tốt.” Tam Dao không giấu giếm, “Ta nghe nói hắt ở lâm trường, hai ngày trước có người nhìn thấy hắt. Như vậy nhé, ta tìm vài người đáng tin cậy vào lâm trường tìm hắt.”

“Không cần.” Thủ Cẩn lắc đầu.

“Hả?”

“Người nói ta biết nó đang ở đâu, ta tự đi tìm.”

“Ca muốn vào lâm trường?” Tam Dao không hài lòng. Có lẽ vì tai nạn trước đây, hắt luôn cảm thấy Cẩn Tử ca của hắt vào lâm trường không được may mắn.

“Ừ, không nhìn thấy nó ta không yên tâm. Nhị nương ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lo lắng muốn chết. Ta vào lâm trường có thể giúp nhị nương an tâm.”

Tam Dao nửa ngày vẫn không trả lời, dường như đang suy tư gì đó.

“Ca, một mình ca đi lâm trường ta không yên tâm. Ta quyết định rồi, ta cùng ca đi tìm em ca.”

Hả?! Thủ Cẩn im lặng. Theo kinh nghiệm cho thấy, một khi lưu manh nọ quyết định chuyện gì thì khẳng định thiệt thòi sẽ nghiêng về phần y.

Đến ngày thứ ba, nhận được tin tức của Tam Dao, xác định Cao gia tạm thời không tìm nhà mình gây chuyện, Thủ Cẩn nhân lúc dùng bữa tuyên bố việc y phải đi lâm trường tìm Diệu Tổ. Nói xong, y giao mười hai lượng bạc ròng cho lão nhị Trung Nguyên.

Tiểu Nguyên muốn nhận lại không dám, đưa mắt liếc cha.

Hà phụ nhìn hai thỏi bạc, tâm tình trở nên phức tạp. Lúc này con trai có thể mang về số tiền lớn như vậy, không hỏi ông cũng lẽ mờ đoán ra.

“Cầm đi, bạc là Tam Dao đưa cho ca. Cha, con đã lập giấy nợ, đợi Trung Nguyên thi đậu sẽ trả lại.” Thủ Cẩn dứt khoát nói huych toẹt mọi chuyện, thuận tay đặt bạc lên bàn, sau đó đứng dậy về phòng.

“Đại ca.”

Nghe thấy tiếng gọi của tiểu muội sau lưng, Thủ Cẩn đau đầu xoa trán. Nơi vết thương bị dao rạch trúng đã khép miệng, bây giờ hơi ngứa.

“Có việc gì à?”

“Mẹ bảo muội tới giúp ca thu xếp hành lý.”

“Cảm ơn, phiền muội nhé.” Thủ Cẩn vuốt ve cái đầu nho nhỏ của cô bé.

“Đại ca, muội có chuyện muốn nói với ca...” Tiểu nha đầu cúi gầm mặt, gò má hồng lên.

“Chuyện gì?” Thủ Cẩn dừng bước, nhẹ giọng hỏi.

“Đại ca, ca có thể nói với Tam Dao ca... Ừm, bảo ca ấy đến nhà chúng ta...”

Hai chữ cuối âm lượng quá nhỏ, Thủ Cẩn dường như không nghe thấy, nhưng nhìn vẻ mặt của tiểu muội, y cũng đoán được cô bé muốn gì.

Lần này đầu Thủ Cẩn thật sự đau nhức.

“Thanh Vận, trước đây ca đã bảo muội rằng Tam Dao không hợp với muội. Hắn không phải người sống cuộc đời bình thường, cũng không phải người cả đời chung tình với một đàn bà. Nếu muội sống với hắn, sau này sẽ khóc đến cạn hết nước mắt đấy, hiểu chưa?”

Đầu cô nhóc vẫn chưa ngẩng lên, không hề hé răng. Thủ Cẩn quá hiểu tính cách cô bé, tiểu nha đầu nhất định đang trầm phản bác.

“Dù Tam Dao thật sự đến xin cưới, cha mẹ cũng không đồng ý gả muội cho hắn.” Thủ Cẩn quyết tâm chặt đứt ý niệm trong đầu tiểu muội.

“Ai nói chứ, ca ấy ba lần bốn lượt giúp đỡ nhà chúng ta, nếu quả thật ca ấy tới... Chỉ cần muội đồng ý, cha mẹ chắc sẽ không phản đối. Hơn nữa, tại sao ca ấy hết giúp chúng ta thu về nhà tổ lại thay mặt ca đối phó lũ người Cao Bác Bì, ca từng nghĩ thử chưa? Nếu ca ấy không hề để ý, để ý đến muội... Thì sao, thì sao...”

Nhìn khuôn mặt đỏ lựng của tiểu muội, Thủ Cẩn cạn lời. Người thấy y phải nói với tiểu muội như thế nào? Nói người Tam Dao chấm trúng không phải tiểu nha đầu non nớt như muội, hắn xum xoe nhà ta đều vì muốn đề lên tấm thân đen đui của đại ca muội đây?

“Vội lại...”

Còn có “vội lại”?!

“Vội lại hỏi muội còn bé ca ấy thường mua kẹo cho muội ăn, nói đợi muội lớn sẽ...”

“Hắn nói đợi muội lớn thì thế nào?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Vận càng đỏ, không nhìn sắc mặt của đại ca, vừa vâng vâng ngón tay vừa nói, “Ca ấy nói... Đợi muối lớn lên sẽ lấy muối làm vợ...”

“Tên chết tiệt!” Thủ Cẩn tức giận.

Thủ Cẩn lưng đeo hành lý rời khỏi nhà.

Y quẹo phải, đi thẳng về hướng đông, Thư Tam Dao bây giờ hẳn đang đợi y ngoài cửa thành đông.

Đến ngoài thành, chẳng thấy bóng lưng quen thuộc, Thủ Cẩn không thèm để tâm, một mình lên núi.

Càng đến gần núi rừng, nhà dân càng thưa, thi thoảng chạm mặt vài người vác củi hấp tấp qua lại.

Thời tiết hôm nay không tệ, chút ánh mặt trời yếu ớt cũng đủ để sưởi ấm người trên đường. Bước chân Thủ Cẩn không khỏi chậm lại.

Một bóng đen thỉnh thoảng nhảy xuống từ trên gốc cây to lớn bên đường.

“Ê! Núi này do ta phá, cây này do ta trồng, nếu muốn qua đường...”

“Thì một cước giẫm chết tai họa nhà ngươi! Rảnh quá hử?”

Nam nhân cười đùa cợt nhả, tung tăng nhào tới thả dề.

“Ta thấy ca ra khỏi cửa thành nên muốn trêu ca chút thôi. Ôi chao, sao mặt mũi cau có thế kia? Ai dám chọc ghẹo Cẩn Tử của ta?”

“...Ngươi nói xem?” Thủ Cẩn lạnh lùng nói.

“Ày da, Cẩn tử ca, ta lại làm chuyện tà trời gì chọc ca giận dữ đến vậy?” Lưu manh họ Thư còn chưa biết sống chết, cả gan dùng giọng điệu cười nhạo.

“Ngươi nói gì với em gái ta?”

“Em gái ca?”

“Đừng vờ vĩnh! Ngươi bảo tiểu muội đợi nó lớn lên sẽ lấy nó làm vợ, đúng không?” Thủ Cẩn tức giận đến giọng cũng run rẩy.

“Hả? Ta nói qua lúc nào? Sao ta không nhớ nhỉ.” Tam Dao ù ù cạc cạc, bộ dạng không thể nhớ ra.

“Ngươi!”

“Van ca đấy, dù ta thật sự từng nhắc tới cũng là chuyện bao nhiêu năm trước rồi? Xui sao con nhóc còn nhớ, chứ ta đã quên từ tám đời trước.” Tam Dao gãi đầu, cố gắng suy nghĩ.

Thủ Cẩn khinh bỉ nhìn hắn.

“A! Ta đã nhớ ra, lần ấy ta đến tìm ca, ca không có nhà, ta chán quá nên chọc ghẹo muội ca chút xíu. Ta bảo nó... Ừm, bảo tương lai sẽ lấy đại ca nó làm vợ, sau đó nó hỏi ta: Vậy còn muối? Ta đáp bừa: Muối làm vợ nhỏ của ta là xong.’ Nè! Cẩn Tử! Cẩn Tử ca, đợi ta với! Đừng giận nha, ta chỉ thuận miệng nói chơi, nha đầu bấy giờ mới năm, sáu tuổi, làm sao ta ngờ nó nhớ nổi. Ta thề ta tuyệt đối không có ý cạm sừng ca... Ồi!”

Lưu manh dính một cước vào bụng, đau đớn kêu khóc.

“Ca, đừng giận mà. Thế nào, cha ca có nói gì không?” Nam nhân làm bộ đáng thương, ôm bụng lão đảo tiếp cận y.

“Ông dặn ta tránh xa ngươi một chút.”

“Hức...” Về mặt lưu manh càng ử rử.

Thủ Cẩn lôi vật gì đó trong lòng ra, “Cho ngươi.”

“Gì thế?” Nam nhân hớn hở nhận lấy, “Đây là cái gì?”

“Giấy nợ. Lạ thật, ta nhớ ngươi biết chữ mà.”

“Hà Thủ Cẩn!” Nam nhân tức giận.

“Gọi ta Cẩn Tử ca, tiểu quý.” Thủ Cẩn lén chuồn mắt, nhưng vẫn không quên phán thêm một câu.

“Phụt!” Tam Dao không giận, ngược lại còn bật cười.

“Trời ơi, Cẩn Tử ca, áo bông của ca đổi đi là vừa.” Dứt lời, hắc vượn ma trảo ôm lấy người thấp hơn mình cả cái đầu.

Thủ Cẩn không chút khách khí, tung chưởng đẩy ai kia ra. Người nào đó lại sấn tới, lần này đẩy cũng không đi, trở thành âm hồn bất tán.

Người qua đường bắt gặp hai người, kẻ quen biết Thủ Cẩn đều mở to mắt nhìn cả hai kẻ vai sóng bước.

Thủ Cẩn không chú ý mình và Tam Dao hiện tại đang thân mật cỡ nào.

Khó trách những hương thân nọ kinh ngạc hoảng hốt, một người dáng vẻ lưu manh ôm chặt một Thủ Cẩn nổi tiếng thành thật, hai người còn vừa nói vừa cười, ai thấy mà không sợ?

“Giấy nợ ta đã lấy từ chỗ họ Cao. Sau này bảo đệ ca trả ta.”

“Đừng hòng động vào em trai ta.”

“Em trai ca? Cởi sạch quần sắn lên giường ta còn không thềm. Nhưng nếu là ca thì...” Bàn tay gấu khoác lên vai người nào đó bắt đầu lần mò xuống dưới.

“Cút!” Thủ Cẩn thềm than, “Ôi, rốt cục lưu manh chấm trúng mình chỗ nào chứ?”

“Có thể vì ca đủ đen chẳng.”

Thủ Cẩn lườm trắng cả mắt, lỗ tai lưu manh tốt thật, nói nhỏ vậy vẫn nghe thấy.

“Cẩn Tử, ca nói xem, tại sao ta không rời xa ca được?” Thư Tam Dao chân thành cảm khái, nói xong liền nâng cằm người bên cạnh lên, ra vẻ lưu manh, nói: “Bộ dạng thể này mà dám vào chợ bán thân. Ngoài gia đây đại phát từ bi còn ai vừa mắt ca cho nổi?”

Thủ Cẩn không thềm giận hấn. Tên nọ dường như vẫn canh cánh trong lòng vì chuyện đó, không biết đã lải nhải bao nhiêu lần.

“Ca, chân mày của ca...” Ánh mắt Tam Dao dán chặt lên mặt Thủ Cẩn. Vết thương trên trán đã lành, nhưng hình thành một vết sẹo cắt ngang qua chân mày.

“Đừng phá...” Thủ Cẩn đánh vào tay hấn, “Người biết rõ ta đến chợ bán sức lao động chứ nào phải bán... Bán cái đầu tiểu quý nhà ngươi! Ta hỏi ngươi, ngươi còn quen đường trong lâm trường không?”

Tam Dao rút tay về, cười cười, “Ca nói xem.”

12. Quyển 2 - Chương 12

Thủ Cẩn lau đi mồ hôi trên đầu, y bị cay đến vã mồ hôi toàn thân. Đã lâu không sinh hoạt như vậy, hôm nay ngồi lẫn trong đám người, Thủ Cẩn đột nhiên nảy sinh cảm giác bản thân chưa từng rời khỏi lâm trường.

Thủ Cẩn đưa mắt quan sát toàn cảnh, mười mấy gã thợ mộc ngồi thành vòng tròn lớn, ở giữa đốt đồng lửa to, trên đồng lửa treo nồi lớn, hương thơm ngào ngạt cùng tiếng sùng sục trong nồi kết hợp hài hòa, tạo nên cảm giác mê say dân dã, thợ mộc mỗi người một bát to, quây quần bên nhau, vừa xì xụp húp canh vừa văng tục chuyện phiếm.

Cách đó không xa, Tam Dao dựa lưng vào gốc cây, dường như đang trò chuyện với một gã đàn ông trung niên. Trong tay hai người cũng là bát to, nhưng không ngồi như những người khác mà đứng ăn.

“Cẩn Tử, sao đệ lại vào rừng thế?”

“Ừm, vào xem có việc gì làm không.” Thu Căn dời ánh nhìn, mở miệng trả lời.

Kể vừa hồi là người quen của y, làm trong lâm trường khoảng tám, chín năm, mỗi năm chỉ về thành vào dịp lễ tết.

“Tìm việc? Ta nhớ mấy hôm trước hình như có vài công nhân mất tích, cho nên hiện đang thiếu người. Chốc nữa ta dẫn đệ đi hỏi đầu mục thử xem.”

“Vậy cảm ơn trước nhé. À phải, ca có gặp em trai đệ không?” Thủ Căn vờ như lơ đãng hỏi thăm.

“Đệ bảo Diệu Tổ ư?” Người kia nhú mày, “Thằng nhóc con! Không phải ta nói xấu gì nó, nhưng thật sự nó chỉ cần nhận lương là đem đốt hết vào bài bạc, một, hai tháng chẳng thấy mặt mũi. Sao? Nó chưa về nhà?”

Thủ Căn lắc đầu, không giải thích nhiều.

“Căn Tử, ta thấy thôi thì đừng lo quá. Nó không cùng trại với ta nên ta cũng chẳng biết rõ hành tung của nó. Thế này nhé, ta nhờ người khác hỏi giúp đệ, nó ở trại số bốn, nơi đó nằm khá sâu bên trong, biết đâu nó vào rừng trốn củi chưa ra.” Người kia nhiệt tình nói.

“Cảm ơn, Thâm ca. Đẳng nào thì đệ cũng chuẩn bị vào rừng, đệ tự đi hỏi vậy.”

“Được! À, đệ bảo muốn tìm công việc ở đây, thế chân đệ khỏi chưa?”

“Gần khỏi rồi.” Thủ Căn cười cười.

Nhắc mới thấy lạ, vị trí gãy xương nơi đùi phải mỗi lần trở cơn đều khiến y đau đớn như bị tra tấn, nhưng mấy hôm nay đã giảm đi nhiều. Dù có đau cũng không phải là loại kim châm muối xát, mà lại như có sâu bọ bò trong xương.

Biết đâu thật sự sắp lành hẳn? Thủ Căn trỗi lên chút hy vọng mơ hồ.

“Căn Tử, có tin, ca đi theo ta.” Tam Dao đứng sau vờ vai Thủ Căn, sau đó kéo cả y đứng dậy.

Vừa khéo Thủ Căn mới ăn no, y bèn buông chén, nói lời cảm tạ Thâm ca rồi sánh vai cùng Tam Dao vào rừng.

“Ca cùng tên đàn ông ấy nói gì mà vui vẻ quá?” Đại lưu manh thô lỗ đẩy y về phía trước.

“Người sao nữa? Ta chỉ hỏi thăm tin tức của Diệu Tổ thôi.”

“Ban nãy ta dò được tin, lâm trường gần đây không yên ổn cho lắm, ca đừng cách ta quá xa, càng không được tự ý hành động. Tuy trước đây ca từng làm việc tại công trường nhưng rừng sâu núi thẳm, nào ai đoán được chữ ngờ, nhất là sau khi có người cố ý gây chuyện.”

“Có người cố ý gây chuyện?” Thủ Căn ngắc đầu.

“Ừm. Thời gian này không ít người đã mất tích trong lâm trường, mấy tên ngu ngốc lại đi nghi thần nghi quỷ, ta định đến hố vút xác xem thử.” Tam Dao dẫn y vào căn trại ngoài cùng.

“Hố vút xác?” Thủ Căn hoảng sợ, thuở y mới vào lâm trường cũng từng nghe người khác bảo lâm trường có một hố vút xác, giờ Tam Dao nhắc đến là có ý gì? Lê nào Diệu Tổ đã...

“Ca biết nhà họ Lê không?” Tam Dao vừa thấp đèn dầu vừa hỏi.

“Lê gia, nhà có bãi chăn nuôi ở quan ngoại? Sao? Bọn họ muốn vào lâm trường ư? Thư gia đồng ý à?” Thủ Căn xoay người đi đóng cửa, dùng sức giậm giậm chân. Vừa cách xa ngọn lửa một chút đã lạnh như thế, đợi chốc nữa ngủ say không biết còn rét đến mức nào.

“Thư gia đương nhiên không đồng ý, chẳng qua dạo này chúng đang bận dẹp yên chuyện nhà, việc bên ngoài đương nhiên giải quyết kém hiệu quả hơn.” Tam Dao run lên, tung chăn mò mẫm dưới gầm giường, cuối cùng lôi ra một chiếc bồn lửa nhỏ và vài nhánh củi.

“Dẹp yên chuyện nhà? Thư gia xảy ra chuyện sao?” Thủ Căn giúp hắn đánh lửa.

“Còn chuyện gì nữa? Tranh giành gia sản ấy mà!” Tam Dao phối hợp lôi thêm củi dẫn lửa dưới giường ra.

“Ồ? Vậy à, thế chẳng phải Phiến Mã sẽ rối tung cả lên ư? Bồn lửa này chưa được hong khô.”

“Ừ, nhưng vẫn ẩm hơn mớ chăn gối ẩm ướt trên giường. Chủ nhân đương nhậm của Thư gia là một lão già vô cùng gian xảo, hiện tại Thư gia lộn xộn như vậy đa phần đều vì lão thao túng bên trong, lão đang đợi những gương mặt ẩn mình đều nhô lên khỏi mặt nước, cuối cùng sẽ tự động thu dọn thế cục. Dù lão không ra mặt cũng sẽ tìm người thay thế, lão già đó... Đánh chết lão cũng không phò mặc tâm huyết bao nhiêu năm của Thư gia đâu.”

“Ra là vậy. Nghe cách nói chuyện dường như người rất hiểu Thư gia?” Thủ Căn ngồi cạnh hắn, không ngừng thêm củi.

“Í! Ca xem ta tìm thấy thứ gì nè, ở đây mà còn có than cơ đấy.” Tam Dao vui vẻ cười mãi, “Chẳng phải lão tử lặn lội tại Phiến Mã ư, lữ rấn độc cầm đầu sao ta lại dám không tìm hiểu rõ ràng?”

“Người từng nghe đến ai tên Thư Xuân Sơn chưa?”

“Thư Xuân Sơn?” Mí mắt nam nhân khẽ giật, “Ca hỏi về hắn làm gì?”

“Ừm...” Thủ Căn do dự, y đang phân vân về chuyện di ngôn trước lúc lâm chung của gã khuân vác. Nếu chỉ dựa vào sự điều tra của y, không biết đến ngày nào tháng nào mới tìm thấy người tên Thư Xuân Sơn kia.

Song y lại muốn xác định hai chữ “Thư Tam” rốt cuộc có dính líu với hắn hay không.

“Người còn nhớ gã khuân vác chết thảm trong hẻm Du Giáp?”

“Gi thế?”

Thủ Căn từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi kể lại toàn bộ sự việc hôm nọ.

“Hai chữ ‘Thư Tam’ hắn nhắc tới là người sao?”

Tam Dao cả nửa buổi vẫn chưa trả lời.

Thủ Căn khều củi và cỏ trong bồn khiến lửa cháy càng mạnh.

“Ta không muốn gạt ca.”

Thủ Căn đợi hắn nói tiếp.

“Nhưng có những chuyện bây giờ ta chưa thể nói ra, nhưng ta dám bảo đảm cái chết của hắn không liên quan đến ta.” Tam Dao nghiêm túc nói.

Thủ Căn gật đầu.

Từ vẻ mặt của y, Tam Dao không biết y đang giận hay đang nghĩ ngợi lung tung, bất chợt sinh lòng lo lắng.

“Căn Tử, ta muốn tặng ca một lễ vật. Đến ngày lễ vật nằm trong tay ca, ca sẽ hiểu rõ toàn bộ những việc ta làm hôm nay.”

Thủ Căn khẽ nở nụ cười, “Người có lòng ta rất vui, nhưng ta chẳng cầu mong điều gì, chỉ cần người...”

“Ta hiểu.” Tam Dao không đợi Thủ Căn dứt lời đã cầm lấy tay y.

Thủ Căn né tránh nhưng vẫn không thoát khỏi ma trảo, đành mặc hắn làm cần.

“À, hòn đá kia thật sự thần kỳ thế ư?” Tam Dao tò mò hỏi

“Ừ. Rất thú vị, vừa đặt cạnh lửa sẽ toát ra khói trắng, hơi nhích ra xa liền biến mất.”

“Không biết là nó là thứ gì.”

“Biết đâu khi tìm được Thư Xuân Sơn sẽ rõ ràng mọi chuyện. Người vẫn chưa trả lời ta, người biết người tên Thư Xuân Sơn kia không đấy.” Thủ Căn dụi mắt, màn khói bốc lên khiến mắt y suýt chảy nước mắt.

“Thư Xuân Sơn... Chỉ cần là người có tai mắt trong thành đều đến biết hắn.” Tam Dao bảo Thủ Căn lên giường trước, Thủ Căn cũng không khách sáo, bò lên giường, cuộn mình vào tấm chăn hơi ẩm ướt.

“Ồ? Hắn quan hệ ra sao Thư gia?”

“Cháu đích tôn, cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu gây nên cuộc nội loạn trong Thư gia. Cẩn Tử ca, hòn đá đầu? Ca đưa ta, ta giữ giúp ca, đợi tìm thấy em trai ca mới giao cho Thư Xuân Sơn.”

Thủ Cẩn thoáng do dự, “Ta khâu trong áo bông ấy, hơi khó lấy ra. Thôi thì sau này gặp mặt ta sẽ đưa thẳng cho hần.”

“Được.”

Nhóm lửa đầu đầy xong xuôi, Tam Dao chạy ra ngoài lấy một cái chậu, rót vào chút nước, tiếp theo đặt lên bồn lửa để đun. Sau khi nước ấm lên, hần bảo Thủ Cẩn rửa mặt trước, còn mình dùng sau. Rừng hoang núi thẳm không cho phép hai người câu nệ quá nhiều, cả hai dùng chỗ nước còn lại cùng rửa chân.

Bên ngoài rất lạnh, Thủ Cẩn đã lâu không vào rừng, có chút chịu đựng không nổi, Tam Dao ôm chặt Thủ Cẩn, ủ ấm cả đêm. Thủ Cẩn thấy tay hần ngoan ngoãn nên dãi gì bỏ lỡ bếp lò tuyệt vời như vậy.

Một đêm im lặng.

Tinh mơ hôm sau, hai người rời trại rất sớm, xách vai vào rừng.

Cuộc bộ hơn nửa ngày, Tam Dao thân thể trắng kiện, lại có võ công hộ thân cho nên không hề mệt mỏi, nhưng Thủ Cẩn đến giữa trưa đã thấy mệt mỏi.

“Chúng ta đến gốc cây trước mặt nghỉ ngơi chút nhé.” Tam Dao lo lắng nhìn Thủ Cẩn.

Thủ Cẩn thở dài, dầm dẫm chân phải.

“Xin lỗi, đã dự tính trưa nay phải đến được hồ vớt xác.” Thủ Cẩn vỗ lưng Tam Dao, tỏ vẻ ray rứt.

“Không sao.” Tam Dao ngừng lại một thoáng, đột nhiên bật cười: “Ai bảo ca thích sĩ diện, ta muốn công ca ca lại sống chết không chịu.”

“Đi chết đi! Tiểu tử xấu xa, ta vẫn chưa đến bảy, tám chục tuổi.” Chẳng hiểu tại sao Thủ Cẩn có cảm giác Tam Dao không thích dẫn mình đến hồ vớt xác.

“Đợi ca bảy, tám chục tuổi thì muốn ta công cũng không có cửa đâu.”

“Xi, ai thêm trồng cây vào người, ta không biết nhờ con cháu công à.”

“Hà Thủ Cẩn, nói thật cho ta biết, năm xưa ca đã lập gia đình hay chưa? Nói, có phải ca gạt ta, bây giờ đã vợ con đủ huê đúng không?”

Thủ Cẩn mặc kệ hần, đặt mông ngồi xuống bên gốc cây.

“Hà Thủ Cẩn, ta đang hỏi ca, ca nghe không hả?” Xem đi, đây là biểu tượng của cố tình gây sự.

“Người có nhận được thư của ta không?” Thủ Cẩn vừa xoa chân vừa ngẩng đầu hỏi.

Vừa nghe câu này, Tam Dao như bị châm ngòi.

“Nếu không vì nhận được thư của ca, ta đã chẳng chạy gấp như lửa cháy vào mông! Tức chết ta mất, bán mạng về thăm ca, ca lại nở không để ý đến ta. Cứ tưởng ca đã thành thân, nào ngờ ca đâu có! Mỗi ngày lượn qua lượn lại trước mặt, thế mà ca ngoảnh mặt làm ngơ! Ca không thêm mở miệng nhờ ta thì thôi, còn dám để lão tử đến cầu xin ca đồng ý cho lão tử giúp! Ta... Ta... Ta...”

“Ta cái gì? Đừng cứ mở miệng ra là lão tử này lão tử nọ, qua ngồi đây bóp chân giùm ta.”

Thủ Cẩn vẫy tay, đến bây giờ y vẫn không dám nói thẳng với tên kia, ban đầu không tìm hần chủ yếu do y sợ mất mặt.

Người xem xem, thuở trước hần suốt ngày chao liệng trước mắt y nhưng y chẳng thèm nhìn lấy một cái, đến khi người ta thành đạt mình lại chạy đến ôm chân, thật quá mất mặt. Hơn nữa, lúc bây giờ mặt mày hần vênh vảo huênh hoang, y vừa nhìn đã muốn đập, người bảo y sao có thể đi cầu cạnh hần. Huống hồ y còn cho rằng hần đã lập gia đình bên ngoài...

Thế nhưng những lời nọ chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng, nếu nhỡ nói ra miệng chỉ sợ tên kia nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống Thủ Cẩn.

“Ban này người bảo nhận được thư của ta liền lập tức quay về?”

“Phải.” Nam nhân cảm rằm thêm mấy câu mới hậm hực ngồi xuống, kéo chân Thủ Căn đặt lên đầu gối của mình, nhẹ nhàng xoa bóp.

Thủ Căn đau đến rứt chân. Bàn tay gấu của ai kia tức khắc trở nên càng dịu dàng.

“Hai năm.”

“Gi?”

“Từ ngày ta nhờ người gửi thư đến hôm người trở về là ròng rã hai năm.”

“Hả?!” Nam nhân trừng mắt đến suýt lệt cả tròng.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta nói sự thật.”

“Thằng trời đánh! Ta nhất định phải làm thật tên khốn đưa thư.” Tam Dao không hề nói chơi, nếu gã chuyển thư đang đứng trước mặt, hẳn sẽ thật sự chém người.

Thủ Căn cười cười, “Năm ấy, người chuyển thư bảo ta rằng hẳn đã mang thư đến nơi liên lạc của người, thư do một vị cô nương rất xinh đẹp ở đó nhận giùm người.”

“Căn Tử, ả kia...” Tam Dao thầm mắng nhiếc con gái của Lý Tam Cái. Rõ ràng lúc ấy hẳn từng đến tìm Lý Tam Cái nhưng ả không hề chuyển thư cho hẳn. Mãi đến khi hẳn đánh bại Lý Tam Cái ả mới chịu giao thư ra. Uổng công hẳn luôn tin tưởng cả nhà họ.

“Người không cần giải thích với ta.”

Thủ Căn nhìn hẳn, Tam Dao gãi đầu, y lời không giải thích gì nhiều. Đường xa biết sức ngựa, ngày dài thấu lòng người.

Hai người ở bên nhau, không nói lời nào, Tam Dao sử dụng nội lực cẩn thận điều trị chân phải của Thủ Căn. Hẳn vuốt ve từ trên xuống dưới, đặc biệt chú ý đến nơi gãy.

Thủ Căn thoải mái, chậm rãi thở hắt ra.

“Căn Tử ca, ca hận ta không?”

Thủ Căn thoáng sửng sốt.

“Hơi hơi, sao lại hỏi nói mấy chuyện này?”

Tam Dao cúi đầu, nhẹ nhàng nắn bóp chân cho Thủ Căn, tiếng nói hơi trầm lắng lại ử rử, “Ta trở về đã hai năm, kết quả không để ca sống được ngày nào vui vẻ.

Lúc chưa có tiền, ta một lòng mơ đến ngày kiếm ra nhiều tiền để ca có cuộc sống tốt nhất, mặc quần áo đẹp nhất, ở căn nhà thoải mái nhất, ăn thức ăn ngon nhất, không cho ai khi dễ ca. Nhưng xem bộ dạng bây giờ của ca kìa, ngay cả y phục để thay đổi cũng không có bao nhiêu, áo bông mùa đông chỉ mỗi bộ đang mặc trên mình... Quần bông dày một chút còn chẳng mua nổi... Ôi, mò tới đâu thấy xương tới đó. Với cả đôi hài ca mang...”

“Tự ta có tay có chân, ngày tháng sống thế nào là chuyện riêng của ta, huống chi người từng giúp ta rất nhiều, ta phải cảm tạ người mới phải.” Cảm tạ người luôn bận tâm giữ gìn lòng tự trọng cho ta, không can thiệp vào cuộc sống của ta. Cảm tạ người đã kính trọng ta, hiểu ta.

Tam Dao ngượng ngùng gãi mặt, cố hài giúp Thủ Căn, ắp ử hai bàn chân bị đông cứng đến đỏ ửng của y vào ngực mình, sao đó ôm lấy cả đôi chân gầy guộc, buồn bực không nói nên lời.

Im lặng cả nửa ngày, cuối cùng trong lòng cả hai cũng lấy lại bình tĩnh. Ráng lam chiều xuyên qua kẽ lá, ôm ấp hai bóng người dưới tán cây, điểm thêm chút sắc đỏ hồng nhàn nhạt vào cảnh vật, không nóng bỏng nhưng ấm cúng.

Thủ Căn nhúc nhích ngón chân, y cảm thấy vừa nóng vừa ngứa, nhin không nổi phải cựa quậy vài cái.

“Ca, ca đang trêu ghẹo ta ư?”

“ ... ”

Thủ Cẩn trầm lặng. May là ban nãy chưa nói gì nhiều, bằng không còn chẳng khiến lưu manh sững lên tận mây xanh.

“Buông tay ra coi, chân ta ngứa quá.”

“Ta liếm hộ ca nha?”

“...Biết xấu hổ không hử?”

“Không, lưu manh mà lại.”

Ha ha!

Đột nhiên, ánh mắt Tam Dao như lóe sáng, “Ca, tiết trời càng lúc càng lạnh, ta đi túm con cáo về làm áo khoác cho ca, đợi ta nhé, ta sẽ về ngay.”

“Ồ?” Thủ Cẩn chưa kịp phản ứng thì người ôm chân y đã không thấy tăm hơi.

Nhìn đôi chân trần nằm trên mặt đất, Thủ Cẩn thở dài, hí hoáy mang hài vào. Tình huống gì đây? Muốn gió được mưa? Câu trước vừa bảo y thiếu quần áo, câu sau đã bảo chạy đi bắt cáo về lột da? Cả chiếc áo choàng dài, một con làm sao cho đủ? Muốn đủ phải dùng con bự cỡ nào chứ?

“Hi hi.”

Dư Phi dừng chân, lịch sự cười với gã nam nhân đang chặn đường mình, gật đầu chào hỏi: “Người đến rồi.”

Dứt lời liền chuồn thẳng, áo gấm đỏ choét biến thành bóng lửa, bộ dạng hết như cáo tinh bỏ trốn.

Tam Dao dường như đã liệu trước chiêu này của gã, hần phì cười, tung người lướt qua ngọn cây như đại bàng giang cánh, hung hãn nhào về phía bóng đỏ.

Dư Phi liều mạng bỏ chạy, ngay cả quay đầu lại cũng không dám.

Lần nhìn trộm trước trên cơ bản không hề thu được gì, gã sợ lộ chuyện nên nào dám đến gần, hai người nói gì gã chẳng nghe thấy. Chỉ vậy thôi đã bị Tam Dao bề ngoài thô lỗ nhưng quan sát tinh tế phát giác, vừa rời khỏi Hà Thủ Cẩn liền dí theo gã tận hai con phố, thành công phang gã một gậy mới thôi.

Phàm là những việc càng khó tìm hiểu thì con người càng muốn khám phá, không ngừng nghe Tam Dao lải nhải về lão bà nhưng không thấy hần đi tìm y, song lại có cảm giác hần rất xem trọng tên thọt họ Hà. Đối với một Dư Phi tò mò hơn ai hết mà nói, hiện tại không có chuyện gì hấp dẫn gã hơn quan hệ giữa hai người. Lần này thấy Tam Dao ra ngoài gã bèn len lén mò theo, dọc đường chỉ dám từ xa nhìn trộm chứ không có gan đến gần.

Theo suốt một ngày, thấy đối phương vẫn chưa phát hiện, lá gan gã dần to lên, quyết tâm bám gần thêm chút nữa.

Kết quả một khắc sơ ý mất cả Kinh Châu (tích truyện trong Tam Quốc Diễn Nghĩa), vì nghe ngóng quá nhập tâm nên gã quên bém việc khổng chế hứng thú... Ôi, bây giờ nếu để hần bắt được thì không bị lột da mới là lạ!

Bên cạnh chột mát lạnh, tiếp theo gã nghe thấy tiếng cười to của ai kia sang sảng bên tai:

“Dư tiểu trang chủ, ta đã hứa với Cẩn Tử ca của ta sẽ săn cáo về làm áo cho y, tiếc thay bộ da của người không thích hợp để may áo ấm, thế nên ta đành hủy nó đi vậy. Cẩn Tử ca nhà ta chỉ ăn vận phong phanh nhưng người lại nở mặc y phục dày đến thế, nói sao cũng không hợp lý, đúng không?”

Thanh âm của hần thành linh thay đổi, trở nên đặc biệt thâm độc: “Họ Dư kia, lần sau còn để lão tử biết người bám theo thì cẩn thận lão tử bằm người thành tương cho heo ăn!”

Không ngờ hần lại giở tuyệt kỹ xé toạt áo của mình, Dư Phi bảo vệ y phục thất bại, quay đầu mắng lớn: “Thư Tam Dao! Hôm nay xem như ta đã nhận ra người là thứ gì, người chính là một thằng lưu manh! Đại lưu manh! Uống cho người đời ca tụng người bốn chữ ‘đại hiệp đương thế’, rác rưởi! Đừng xưng danh lằng

tử Tam Dao nữa, đổi thành lưu manh Tam Dao con mẹ nó đi! Trời rét căm căm mà nỡ xé áo của ta, Thử Tam Dao, người quá vô sỉ! TA HẬN NGƯỜI...!”

Tam Dao ngoáy tai, cắt đao, nhảy từ trên cây xuống, công cuộc giáo huấn đã hoàn thành, hắn phải về với Căn Tử ca nhà hắn. Về phần anh chàng Dư Phi đang trần truồng, hắn không có hứng thú.

“Thử Tam Dao, đại biến thái đùa giỡn đàn ông! Người đừng đắc ý quá sớm! Ta sẽ vạch mặt thật của người để thiên hạ xem rõ, ta còn phải báo với Căn Tử ca của người, Lý Tam Cái đã giao con gái cho người, hơn nữa người từng cùng nàng ước định chung thân dưới trăng! Ta, ta sẽ tố cáo với hắn chuyện người vung đao đoạt tình, cướp mất trái ối nhỏ của ta! Người ra ngoài chơi gái! Người...”

Tam Dao xoay người lao thẳng về hướng phát ra âm thanh.

...

Chẳng bao lâu, rừng núi khôi phục vẻ tĩnh lặng vốn có, đúng, đương nhiên là sau tràn dài nức nở thảm thiết. Lá cây xao động dữ dội một phen, đại lưu manh ăn mặc hở hang không biết lạnh là gì, vui tươi hơn hờ phẩy túi tiền bằng găm thêu hoa, bước ra từ sau thân cây.

Bấy giờ, Thủ Căn đang ôm chặt chân phải, cả người cuộn tròn dưới gốc cây, miệng không ngừng hít hà. Mồ hôi lạnh đọng thành giọt trên trán, sắc mặt Thủ Căn trở nên tím tái.

Tam Dao mỉm cười suốt đường quay về, nhưng thấy bộ dạng của Thủ Căn đã kinh hãi nhào qua.

“Căn Tử, Căn Tử ca sao vậy?”

“...” Thủ Căn đau đến không nói thành lời, cố gắng cử động ngón tay, nắm lấy bàn tay Tam Dao, càng nắm càng chặt.

Tam Dao vẫn chưa biết nên phản ứng ra sao thì cảm giác đau đớn kịch liệt của Thủ Căn đã dần trôi qua.

Thủ Căn chậm rãi buông tay, cuộn mình dưới đất hít vào từng hơi.

Cơn đau hôm nay thật tệ hại, không chỉ vị trí gãy xương mà cả chân phải đều như bị búa giáng vào.

“Ca, chuyện gì thế? Sao đau đến mức ấy?” Tam Dao cẩn thận ôm lấy Thủ Căn.

Thủ Căn trở lại bình thường, lắc đầu nói: “Không gì. Bệnh cũ thôi, rừng núi âm u, có khả năng đã trở nặng.”

“Ý ca muốn nói vị trí gãy xương vẫn còn đau? Nhưng không thể nào đau đến như vậy!”

“Không sao. Chẳng phải khỏe rồi ư?” Tam Dao dìu Thủ Căn ngồi dậy.

“Đợi sau khi ra ngoài ta tìm lang trung xem cho ca, biết đâu lại do bệnh gì khác.” Tam Dao lo lắng nói.

“Thần hồn nát thần tính. Ta đã bảo không sao là không sao, bắt quả chưa từng đau đến thế, đêm nay... Chậm nhất là ngày mai, trời sẽ đổ mưa to. À, ban nãy người bảo đi săn cáo, cáo đâu?”

Tam Dao không muốn đem chuyện bị bạn theo dõi kể với Thủ Căn nên trả lời rất qua loa lấy lệ, “Cáo gian lắm, lỡ tay để nó sống mất.”

“Đi thôi, chúng ta đến hồ vớt xác xem thử.” Thủ Căn không hỏi nhiều, nếu Tam Dao đã không muốn nói, hà tất y phải làm khó hắn. Huống hồ so với bí mật của Tam Dao, hiện tại Thủ Căn quan tâm đến chuyện của Diệu Tổ hơn cả.

“Căn Tử ca...”

“Chuyện gì?” Thủ Căn xoay sang, chợt nhìn thấy biểu tình kỳ lạ của Tam Dao.

“...Không, đi nào.”

Tối hôm ấy, bọn họ không đến hồ vớt xác, bởi vì như Thủ Căn dự đoán, rằng mây đổ ban chiều thật sự kéo theo mưa tới.

Hai người không còn cách gì, đành phải tìm sơn động trú thân.

Sơn động không lớn nhưng khá yên tĩnh, dường như thường có người sử dụng, trên đất còn rơi rớt vài đồng cỏ khô thường để lót ngủ.

“Sơn động này lúc trước ta vào rừng hay dùng nên chuẩn bị sẵn ít thứ cần thiết.” Tam Dao giải thích.

Thủ Cẩn đặt hành lý sang một bên, thu dọn cỏ khô đầu vào đây mới ngồi xuống.

Tam Dao vừa dùng chút củi khô sót lại trong động nhóm lửa vừa nói: “Chân ca không khỏe, chi bằng cứ tạm thời nghỉ tạm ở đây một đêm. Ta ra ngoài tìm người nghe ngóng tin tức, sáng hôm sau đến tìm ca.”

“Bây giờ ngươi muốn ra ngoài?” Thủ Cẩn nhìn trận mưa bên ngoài, sinh lòng lo lắng.

Tam Dao cười đáp: “Mưa lớn trên núi ta gặp không ít, không quan trọng, hà huống mưa to có lợi ích của mưa to.”

Thủ Cẩn không gặng hỏi lợi ích gì, đoán chắc tám phần lưu manh lại định làm chuyện không hay mới thừa cơ thời tiết xấu để dễ dàng gây sự.

Tam Dao dặn dò Thủ Cẩn tất cả thường thức cần thiết khi qua đêm chốn rừng núi, đốt sẵn một đồng lửa to, che kín cửa động xong xuôi mới bỏ đi.

Đêm hôm ấy, không biết vì không khí trong động ẩm thấp hay duyên cớ gì khác mà chân Thủ Cẩn lại đau, nhứt nhối đến nỗi y phải ôm chân lăn lộn.

Khi Thủ Cẩn mở mắt ra, y phát hiện bên cạnh xuất hiện thêm một đôi chân, trên chân là đôi ủng bằng gấm vô cùng xinh đẹp. Theo đường nhìn từ chân trở lên, y nhìn thấy một người rất kỳ lạ.

Tại sao lại bảo rất kỳ lạ? Bởi vì cách phối quần áo của gã rất quái dị.

Rõ ràng đôi giày vô cùng lộng lẫy, nhưng quần lại là quần vải bố, có vẻ không đồng bộ với nhau. Eo gã buộc chặt bằng đai vải đính ngọc thạch, song bên trên lại là chiếc áo da dê sờn rách, khoác ngoài bộ quần áo vải thô của thợ mộc bên trong.

Có điều mặt mũi người nọ rất anh tuấn.

Con người lập dị ngồi xổm xuống, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu mà đánh giá y.

Thủ Cẩn giơ tay lau đi mồ hôi trên trán, cất lực trở mình, cố sức hỏi: “Ngươi... là ai?”

“Không thể ngờ, thật sự không thể ngờ...” Quái nhân lẩm bẩm, tự nói chuyện với bản thân.

Không ngờ chuyện gì? Thủ Cẩn thở hổn hển, chờ đợi thể lực khôi phục.

Thủ Cẩn đợi mãi, những tưởng gã sẽ không nói nữa, thế nhưng rốt cuộc gã lại mở miệng: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi có biết tình lang Tam Dao của ngươi bây giờ đang ở đâu không?”

Tình lang? Thủ Cẩn càng nghe càng thấy chướng tai.

Hắn là ai? Sao lại hỏi y vấn đề này?

“Hắn đang ở đâu?” Thủ Cẩn thuận miệng hỏi.

“Chỗ nhân tình của hắn.”

“Ồ.”

“Ồ? Biểu tình của ngươi chỉ có một chữ?” Quái nhân anh tuấn vô cùng kinh ngạc, thanh âm trở nên cao vút.

Thủ Cẩn khép mắt, y cảm giác được người nọ sẽ không hại mình, tuy rằng y vẫn không rõ ý định của gã.

Có lẽ vì không nhìn thấy phản ứng trong mong đợi, quái nhân không ngừng nỗ lực đâm chọc:

“Ê, Hà Thủ Cẩn, không để ý thật hả? Ta dám thề ta không hề gạt ngươi. Thư Tam Dao hiện tại đang ở nhà một trong số tình nhân của hắn, hơn nữa còn ngủ cùng giường!”

Thủ Cẩn cả trả lời cũng lười.

Người nọ biết mặt y, cáo mật hành tung của Tam Dao với y, ý đồ của gã là gì?

Không ngoài hai mục đích, y đoán. Thứ nhất, người nọ muốn mình oán hận Tam Dao, sau đó xa lánh hẳn, hoặc giả muốn gây sự với y để đả kích hẳn?

Còn nữa, ai bảo với gã kia Tam Dao là tình lang của y? Thằng gốc Tam Dao? Thế quan hệ giữa cả hai như thế nào? Bạn bè?

Song y dám khẳng định một chuyện, bất kể đối phương đến vì mục đích gì thì vẫn chẳng có ý tốt.

“Nếu người không tin, ta dẫn người đi xem!” Gã kích động nói.

Thủ Cầm lấy làm lạ, cứ chỉ tên nọ phải kích động đến thế, lẽ nào để y biết chuyện Tam Dao nuôi gái bên ngoài rất quan trọng ư? Chứ gã hy vọng y phải phản ứng ra sao? Thương tâm? Khổ sở? Hay giận dữ?

Bất đắc dĩ, Thủ Cầm đành trợn mắt cao giọng: “Cảm ơn ý tốt của huynh đệ, nhưng bây giờ tôi cực kỳ buồn ngủ. Còn nữa, Thư Tam Dao ngủ trên giường ai là chuyện của hẳn. Hẳn và tôi không thân không thích, hà tất đi lo việc người đứng?”

“Lo việc người đứng?!” Người nọ hét toáng lên, chói tai đến mức khiến tai Thủ Cầm ngấm đau.

“Cái gì mà lo việc người đứng, cái gì mà không thân không thích? Lẽ nào người không phải người yêu của hẳn ư? Người và hẳn... Người...” Quái nhân nghẹn lời. Hai gã đàn ông, một tên còn là bạn thân của gã, vừa nghĩ tới chuyện cả hai cùng nhau làm chuyện nam nữ... Nghĩ thế nào cũng không thoải mái.

Thủ Cầm thở dài, chậm rãi tiếp lời: “Tôi rất buồn, rất khổ sở, rất thương tâm, rất phẫn nộ, ngày mai Tam Dao quay về tôi sẽ tính sổ với hẳn. Huynh đệ, phiền huynh lấy hộ chỗ nước bên kia để tôi hớp vài ngụm, được không?”

“...” Quái nhân nhìn y, không nói chuyện, không cử động.

“Hà Thủ Cầm, người đã tin hẳn như vậy ta cũng không muốn giấu giếm người nữa.” Quái nhân nghiêm mặt nói: “Người biết hẳn từng ước định chung thân với người khác chưa?”

Ồ? Chuyện này mới nghe thôi. Thủ Cầm vô cùng khát nước, dán mắt vào bình nước, dường như muốn bò qua nhưng lại sợ mất mặt.

Quái nhân đứng lên, mang nước đến trước mặt y, đặc biệt thân thiết nâng y dậy, dìu y dựa vào tường đá trong sơn động.

Thủ Cầm uống mấy ngụm lớn mới qua cơn khát, y lau miệng, mỉm cười với quái nhân.

“Ta thấy hình như người không biết?” Quái nhân ngồi xuống trước mặt y.

“Huynh đệ là bạn bè hay kẻ thù của hẳn?” Thủ Cầm tò mò hỏi.

Quái nhân nghe xong câu hỏi thì nhú mày ngẫm nghĩ cả nửa buổi trời, cuối cùng mới đưa ra kết luận: “Ta là người cạnh tranh với hẳn.”

Thấy Thủ Cầm mơ hồ, quái nhân giải thích thêm: “Cạnh tranh danh tiếng, cạnh tranh tiền tài, cạnh tranh đàn bà.”

Thủ Cầm gật gù, “Cô gái đính ước với hẳn là nữ nhân huynh muốn giành?”

Quái nhân vô cùng nhã nhặn phát tay, “Nào phải. Cô gái ta thích hẳn đang định lấy làm bà nhỏ, nhưng người ta không chịu. Ồi!”

Thủ Cầm đồng tình vỗ vai gã, “Trên đời thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, hà tất khăng khăng treo cổ chết trên một cây.”

“Than ôi, người không biết đâu, ban đầu ta cũng chẳng ưa gì trái ớt nhỏ kia, nhưng lâu ngày sinh tình, không hiểu sao một ngày không gặp lại bắt đầu nhớ nhó, hai ngày không gặp thì... Ừa, câu của người nên do ta nói mới phải chứ?”

“Trời lạnh lắm, huynh đệ, ngủ sớm đi, có gì đợi Tam Dao về hẳn chậm rãi trò chuyện.” Dứt lời, Thủ Cẩn bắt đầu ngáp ngáp ngắn ngáp dài, bò lên mớ cỏ khô xếp sẵn.

“À phải, phiền huynh thêm củi vào đống lửa kia hộ tôi, đừng để tắt. Cảm ơn nhiều, huynh đệ.”

Quái nhân trơ mắt nhìn Thủ Cẩn nói ngủ là ngủ, nhất thời cạn lời. Cuối cùng không biết gã nghĩ tới chuyện gì mà hậm hực giậm chân, nhưng cũng thêm củi vào lửa xong xuôi mới rời khỏi sơn động.

Trong mộng lung, Thủ Cẩn nhìn thấy bản thân đứng trước mặt một đôi nam nữ, lạnh lùng nhìn bọ họ.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, vừa cử động vừa cười với y: “Ca, ca đến rồi. Ca ngồi bên kia đợi ta một lát.”

Thủ Cẩn nhìn thấy trong đống y phục bên cạnh hai người lòi ra một thanh đao.

Liếc tên đàn ông đang trong cơn điên cuồng, ả đàn bà đang thở gấp dâm dăng, Thủ Cẩn xông lên phía trước, rút phất đao ra.

Đao rất sắc bén.

Y dùng toàn bộ sức lực chém thẳng vào cổ tên kia!

Cảm giác đao cửa vào cổ vô cùng sinh động, cảm giác máu tươi phun lên mặt vô cùng chân thật, sau đó y trơ mắt nhìn cô gái đội mũ phượng, khoác khăn choàng nhào qua ôm chầm lấy người đàn ông, khóc lóc thảm thiết.

Thủ Cẩn nhìn hai người, lại nhìn thanh đao đầm máu trên tay, đột nhiên bật cười điên dại.

Mộng寐 kiểu gì thế này!

Thủ Cẩn choàng tỉnh, thét lên tràn đầy kinh hãi!

Tam Dao đứng hện trở về, Thủ Cẩn không hỏi cũng không nói.

Lúc Tam Dao mang theo nụ cười lôi thức ăn nóng hổi trong ngực ra cho Thủ Cẩn, một mùi hương nhàn nhạt của phấn son khế len vào không khí khiến cánh tay đang duỗi tới của y chợt dừng lại.

“Đi thôi, vừa đi vừa ăn, ta muốn sớm đến xem hổ vút xác.”

“Được. Tối qua ngủ ngon không? Mất ca hơi sưng kia.” Người hỏi chuyện dường như cũng chẳng ngủ ngon, trông mắt thấp thoáng tơ máu.

“Không sao, đêm qua mãi nghĩ về việc của em trai nên không ngủ yên.”

“Ca đã mệt mỏi, chốc nữa ta công ca đi.”

“...Cảm ơn.”

Hổ vút xác không chỉ là hổ mà là cả một sơn cốc nhỏ.

Sơn cốc nọ rất kỳ quái, thông xanh tuy bao phủ bốn bề nhưng tuyệt đối không sinh trưởng bên trong.

Nếu được lựa chọn, người của lâm trường không ai muốn đặt chân đến gần nơi đây.

Dần dà, cánh rừng cạnh sơn cốc cũng không còn người sinh sống.

Càng tiếp cận hổ vút xác, Tam Dao càng trở nên im lặng.

Khi đến nơi, hắn chỉ nói vồn vện hai chữ: “Đến rồi.”

Thủ Cẩn dừng bước, quan sát bóng người thấp thoáng phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Ở đây sao lại có người đến xem?”

Tam Dao nhìn chằm chằm vào rừng thẳm, ánh mắt buồn bã, ảm đạm.

“Tam Dao?”

“Đi, qua đó.”

Qua đó? Nè!

Nhìn Tam Dao thần nhiên cất bước, Thủ Cẩn ngơ ngác đành lẳng lặng theo sau.

Canh giữ sơn cốc là một ông lão rất cao, rất gầy, ốm yếu như chỉ còn da bọc xương.

Ông lão thoáng thấy Tam Dao đã hỏi thẳng: “Rượu đâu?”

“Ông không uống thì chết hử!” Tam Dao mắt kiên nhẫn đốp chát lại.

Thủ Cẩn dán mắt vào hai người.

Ông lão dường như không hề nhìn thấy Thủ Cẩn.

“Tôi làm chi?” Ông lão ngồi trên tảng đá ngoài căn lều tranh, cởi hần giày ra dùng để gõ nhịp.

“Tôi xem gần đây có ai chết nữa không?” Tam Dao tùy tiện ngồi xuống hòn đá đối diện lão, nhưng yên vị chưa được bao lâu đã đứng phắt dậy, quay lưng vào nhà, lúc trở ra trên tay đã có thêm một tấm đệm lông.

“Ê! Ta dùng để lót lưng đấy, lấy nó ra làm gì? Mau mang vào!”

Tam Dao không thèm để ý đến lão, thần nhiên đặt tấm đệm lên hòn đá mình mới ngồi ban nãy, vẩy tay với Thủ Cẩn: “Ngồi đi, bằng lông chó đấy, ấm lắm.”

Thủ Cẩn ngại ngùng nhìn ông lão.

Dường như bấy giờ mới chú ý đến Thủ Cẩn, lão bắt đầu quan sát y từ trên xuống dưới vài lần, thỉnh thoảng bật cười cổ quái: “Í, thường ngày lao lực quá độ hay sao mà mặt mày bệnh hoạn thế kia.”

Sắc mặt Thủ Cẩn tối sầm. Không đúng, là đỏ mặt, nhưng vì làn da đen đũi nên không lộ ra.

“Ít giờ thói ăn không được thì phá cho hôi, mệnh ông là mệnh cô độc cả đời. Cẩn Tử ca, mặc kệ lão ta, ca ngồi đi.”

Thủ Cẩn vỗ vào ót hần cái bốp, “Nói chuyện với người lớn tuổi kiểu gì thế này! Không lễ phép, mau trả đệm cho ông ấy.”

“Không trả.”

“Người vừa bảo gì?”

“Ta nói không... Trả cũng được, trừ phi ca ngồi trên mình ta.”

Thủ Cẩn giơ chân đá hần.

“Hử hử, ta đã biết ngươi là ai.” Ông lão đột nhiên cười gian.

Thủ Cẩn cau mày, sao y có cảm giác lúc lão cười không giống người tốt cho lắm?

“Ngươi chính là Cẩn Tử ca mà hử nhóc con đêm nào không ngủ được thì luôn mồm gọi tên và ma sát lão nhị, đúng không?”

Thủ Cẩn dờ ra như khúc gỗ.

Tam Dao tức giận rống lên, bỏ nhào qua đám đá ông lão.

Đến khi Thủ Cẩn lấy lại phản ứng, y mới nhận ra mình đã lo thừa. Hai người đánh đến khí thế ngút trời, đều là cao thủ bay qua bay lại trên ngọn cây, hơn nữa có vẻ như đánh cũng quen tay.

Thủ Cẩn mặc cho bọn họ đánh nhau, lần này không thèm khách sáo, ôm lấy tấm đệm lông đi thẳng vào nhà.

Lúc Tam Dao cười ha hả bước vào, hần phát hiện Cẩn Tử ca của hần đang ngồi trên đệm lông, trong tay còn cầm một chung trà nóng.

“Nhóc con nhà ngươi thật không biết khách sáo!” Ông lão theo đuôi Tam Dao.

Thủ Cẩn cả chân mày cũng không thèm nhíu, “Ta thấy trên bếp đang nấu nước, nghĩ rằng hai người đánh xong nhất định sẽ rất khát, lại thấy trên bàn bày đủ lá trà và ấm chén nên pha sẵn một ấm. Mời dùng, đừng khách sáo.”

Tam Dao nghe xong lập tức hớn hở chạy qua nhận lấy chung trà, tìm ghế ngồi xuống.

“Tiểu tử, rót hộ lão phu chung trà.”

Thủ Cẩn không để tâm, thuận tay rót sẵn chung trà cho lão. Tuổi tác đối phương ngang hàng với ông nội y, Thủ Cẩn đâu khẫu với lão làm gì.

Không tệ, tiểu tử này biết kính trên nhường dưới, chiều ý người cao tuổi.

“Người là Hà Thủ Cẩn à?”

Ông lão vừa định mở miệng đã bị Tam Dao ngắt lời, “Hai năm nay trong cốc có thêm người nào không?”

Ông lão lườm trắng cả mắt, “Có. Có gì lại quan tâm mấy chuyện ấy?”

“Bao nhiêu?” Tam Dao không trả lời mà hỏi lại.

Thủ Cẩn hồi hộp nhìn ông lão.

“Hai, sao thế? Người quen ai ư?”

“Xem thử mới biết.”

Tam Dao giục ông lão dẫn bọn họ đi xem thi thể, Thủ Cẩn kéo hấn thụt lại, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao ông ấy biết được ở đây có người mới chết?”

“Lão phụ trách quản lý khu này. Sau sơn cốc chính là hậu sơn của Thư gia, lão phải bảo đảm không ai có thể thông qua sơn cốc để tiếp cận hậu sơn. Phàm những người đến vút xác, dù cẩn thận đến đâu cũng không qua nổi mắt lão. Song chỉ cần đối phương không xâm nhập hậu sơn thì lão chẳng thêm quản.”

“Đối diện chính là hậu sơn của Thư gia?”

“Không sai.” Tuy về mặt Tam Dao rất khó coi nhưng sắc trời khá tối, ánh đèn mập mờ phát ra từ đèn lồng trên tay Thủ Cẩn không đủ để soi rõ biểu tình của hấn.

“Tại sao Thư gia cho phép đặt hồ vút xác sau nhà thế kia?”

Nửa ngày vẫn chưa nghe thấy Tam Dao trả lời.

“Như vậy mới không ai dám đặt chân vào sơn cốc.” Ông lão đi trước quay đầu lại cười.

“Đừng lải nhải mấy lời nhảm nhí nữa được không! Lo dẫn bọn ta đến hồ vút xác là được.”

“Tam Dao, sao người nói chuyện với người lớn thô lỗ như thế?” Thủ Cẩn kéo áo hấn. Ông lão nọ tuy không dễ mến nhưng đã lớn tuổi, hà tất tức giận với lão.

“Khà khà, nó giận ta bắt nó luyện Cửu tử, giận ta dẫn nó lên con đường khó đi nhất.”

Ồ! Thì ra ông lão kia chính là...

“Lão không phải sư phụ ta.” Tam Dao đoán ra suy nghĩ của Thủ Cẩn, lập tức nổi giận mà lớn tiếng phân bua: “Cửu tử thần công vốn do lão lấy được trên mình người chết, tự lão không dám luyện nên lấy ta làm thực nghiệm. Hồi ta còn bé cái gì cũng không biết, chỉ muốn trở nên hùng mạnh, đợi luyện đến lúc phát hiện vấn đề đã không thể quay lại.”

“Tốt xấu gì người cũng nhờ ông ấy nuôi lớn.” Thủ Cẩn phỏng đoán từ lời của Tam Dao.

“Hừ! Lão nuôi ta? Chi bằng hãy bảo khu rừng này nuôi nấng ta còn hơn. Lão ấy à, lão chỉ mong ta chết quách cho xong!”

Thủ Cẩn ù ù cạc cạc.

Lạ ở chỗ ông lão cũng không phản bác.

Tam Dao...

Thủ Cẩn nắm tay Tam Dao. Y cũng không hiểu tại sao, chỉ nghĩ rằng thuở xưa lẽ ra nên đối xử tốt với nhóc con Tam Dao hơn nữa.

Tam Dao cầm ngược lấy tay y, thân thiết, gắt gao.

Phải chăng hiểu biết của mình về lưu manh thật sự quá ít? Thủ Căn không kìm nổi mà ngẫm lại chuyện đã qua.

“Đến rồi, hai thi thể đều nằm bên kia. Một bị quăng tới khá lâu, một mới vút xuống hai hôm trước.”

Thủ Căn giương mắt nhìn, lập tức bị cảnh tượng đồ sộ trước mặt dọa đến thót tim.

Tầng tầng lớp lớp mộ bia sắp xếp chi chít kín cả sơn cốc.

Lần trong đám thây khô có hai cỗ thi thể còn mới, trông bề ngoài dường như mới chết.

Ông lão thấy Thủ Căn sững sốt như vậy không khỏi nảy sinh chút đắc ý: “Thế nào? Ta xây dựng không tệ nhỉ, lũ người chết này đều do ta mai táng, chưa khô rộc sẽ đặt tạm bên kia, biến thành xương cốt sẽ chôn xuống đất. Hai cái xác này cứ để gió thổi vài hôm, sau đó ta tiến hành ướp xác. Làm đúng quá trình thì nơi đây mới không hôi thối, bề ngoài cũng sạch sẽ lắm chứ.”

Ông lão nói rất nhẹ nhàng nhưng Thủ Căn nghe mà nổi hết da gà da vịt.

Lúc vừa gặp mặt y đã cảm giác ông lão không hề bình thường, thì ra có bản lĩnh như vậy.

“Đó là sở thích của lão, lão khoái người chết, nhận định họ xinh đẹp nhất, chết thế nào thì bảo lưu hình dáng vốn có là mục tiêu lão luôn theo đuổi.”

“...”

“Lão còn ưa khắc mộ bia, những mộ bia ở đây đều do chính tay lão khắc, bên trên ghi lại tình trạng lúc chết của họ, bắt đầu từ trước đến giờ lão không thường mang mấy thứ của người chết theo bên mình, cho nên căn nhà kia vẫn có thể ở.” Tam Dao u ám nói.

Thủ Căn cảm thấy lông tơ sau cổ dựng cao lên, cách nhìn về ông lão cũng dần thay đổi.

Ông lão có vẻ không để bụng, chẳng những không để bụng, lão còn xem những câu bài xích của Tam Dao như lời khen, thích thú gật gù, “Tiểu tử, nếu người chết ta có thể chế tạo người thành xác ướp mãi mãi không hư thối, bảo đảm sinh động như còn sống.”

Thủ Căn liếc ông lão, lời ông ta vừa nói là có ý gì?

Tam Dao căn bản không thềm để tâm, “Căn Tử, ca muốn ở đây chờ chút không?”

“Cùng qua đi.” Thủ Căn cắn răng, đã tới trước mắt, y sao lại có thể chùn chân.

13. Quyển 2 - Chương 13

Hai cỗ thi thể, một tráng kiện một ốm yếu, tuổi tác chẳng chênh nhau bao nhiêu.

Tam Dao thoáng thấy không có em trai Thủ Căn mới yên tâm.

“Đại Đầu?!” Thủ Căn bước lên một bước, dùng đèn soi vào xác chết, dường như không dám tin vào mắt mình.

“Ca quen hử?” Tam Dao đi tới bên cạnh cầm giúp ngọn đèn. Vừa nhìn kỹ hử đã nhận ra, đây chẳng phải chính là tiểu tử mà Căn Tử ca từng lau giúp máu mũi ư? Ừ, chết chẳng oan chút nào.

Thủ Căn gật đầu.

“Lão già, tên Đại Đầu này bị quăng đến đây hồi nào?” Tam Dao quay sang hỏi chuyện ông lão.

Ông lão vượt qua cả hai, bước đến sát thi thể, ngồi xổm xuống xem xét rồi trả lời: “Chập tối hai hôm trước.”

“Biết ai ném vào không?”

“Mười vò Nữ Nhi Hồng hai mươi năm.”

“Căn Tử ca, chúng ta đi trước nhé, ở đây ẩm thấp lắm, đứng lâu không tốt.” Tam Dao kéo tay Thủ Căn.

Thủ Căn nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngồi xổm xuống bên đầu Đại Đầu.

“Lão bá, bá nói con biết đi, Đại Đầu bị ai hại chết?”

Ông lão nhếch mép cười làm nếp nhăn khoé miệng hắn thêm khá sâu, sau đó liếc Tam Dao, xòe ra mười ngón tay.

Tam Dao im lặng gật đầu.

“Ha!” Ông lão cười to, song thoát thấy sắc mặt khó chịu của Tam Dao liền chỉnh đốn lại biểu tình: “Người của Cao lão nhị. Ta không nhìn lầm đâu, chính là quản gia của hắn đến vứt xác.”

Quản gia của Cao lão nhị? Tam Dao sờ râu, cười cười.

Khéo thật, đúng không?

“Đi nào, ca. Chuyện này ta sẽ tra xét rõ ràng, trả lại công đạo cho Đại Đầu.”

“Thi thể của Đại Đầu không thể bỏ mất tại đây, ta muốn mang hắn về nhà, ít nhất phải để hắn được an táng cùng mộ phần tổ tiên.” Hốc mắt Thủ Căn đỏ lên. Chứng kiến một người mấy ngày trước còn giúp đỡ mình nay trở thành xác chết, thảm thương nằm trước mặt mình, y không khỏi cảm thấy chạnh lòng.

“Hiện tại chúng ta không có cách nào mang hắn cùng đi, đợi tìm được Diệu Tổ mới chôn cất cho hắn, thế nào? Có lão già kia canh chừng, thú hoang không dám đến ăn xác đâu. Ca, đứng dậy đi.”

Thủ Căn gạt tay Tam Dao, nhìn lướt qua hơn mười cỗ thi thể chung quanh. Bấy giờ, nỗi lo cho tam đệ hoàn toàn nuốt chửng sự sợ hãi với xác chết.

Tam Dao bắt đầu đi đành cầm đèn lồng đứng sau lưng y.

Sau khi xác định chắc chắn không hề có xác của Diệu Tổ trong đám thi thể, tâm tình Thủ Căn mới trở về với Đại Đầu.

Lại một người quen của y qua đời.

Lần thứ nhất là gã khuân vác, lần thứ hai là người cùng y trưởng thành, lần thứ ba sẽ là ai...

Lúc sạt núi đã chết rất nhiều người, lúc cháy nhà cũng thế, tại sao tử vong cứ lớn vồn bên cạnh y không chịu buông tha?

“Tam Dao...”

“Sao thế?” Thanh âm vô cùng dịu dàng của Tam Dao khiến hai mắt ông lão trừng to như hạt nhãn.

“Người phải sống thật tốt, người nhất định phải sống thật tốt.”

“Nói lời ngốc nghếch gì vậy, ta đương nhiên sẽ tiếp tục sống. Có ca bên cạnh, ta nào nỡ chết chứ.”

Thủ Căn thì thầm vào tai Đại Đầu vài lời.

Âm lượng rất thấp, Tam Dao vênh cả hai tai vẫn không nghe thấy.

Thủ Căn đứng dậy, kính cẩn khom người vái xin ông lão, “Trăm sự nhờ bá, ít hôm nữa con nhất định dẫn người đến mang Đại Đầu đi. Thời gian này đành phiền lão bá chiếu cố Đại Đầu, Đại Đầu trên trời có linh cũng sẽ biết ơn lão bá khôn cùng. Con xin ở đây thay mặt Đại Đầu tạ lão bá.”

Ông lão vừa định hét giá thì thấy Tam Dao đang dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc trừng mình, thế là sợ đến vội vã sửa lời: “Được, giao cho lão phu. Các người đi đi.”

Thủ Căn cảm tạ khôn nguôi. Lúc rời khỏi sơn cốc, y còn dặn dò Tam Dao: “Tam Dao, Nữ Nhi Hồng cho lão bá một vò được rồi, người già uống quá nhiều rượu không hay. Lá trà dùng cũng không phải loại tốt, nề tình ông ấy chăm sóc Đại Đầu, nhờ người lần sau mang thêm chút trà ngon cho lão nhé?”

“Được! Cứ để ta lo. Ca nói đúng, già cả uống lắm rượu chỉ tổ hại thân.” Tam Dao ha hả cười.

“Lão tử không cần lá trà! Lão tử muốn rượu, có nghe không!” Ông lão rống theo sau.

Cuối cùng Thủ Căn cũng biết cái kiểu mở mồm “lão tử”, ngậm mồm “lão tử” là học từ đâu ra.

“Tối nay các người qua đêm ở đâu?” Ông lão đứng tại cửa sơn cốc, hắng giọng hỏi.

Tam Dao nhìn rừng núi âm u trước mặt, lại nhìn Thủ Căn sắc mặt nhuốm bệnh bên cạnh.

“Núi đối diện. Đi từ hậu sơn Thư gia vào rừng nhanh hơn chút đỉnh. Em trai y gây họa, nó không dám quanh quẩn bên ngoài, chắc chắn đã trốn vào rừng sâu núi thẳm.”

“Người muốn qua đêm bên kia?” Về mặt ông lão khá kinh ngạc.

“Lẽ nào muốn ta ôm lỗ xác chết của ông mà ngủ?” Giọng Tam Dao u ám.

Thủ Căn không quan tâm phải ngủ lại ở đâu, nghe nói đi từ hậu sơn Thư gia vào rừng nhanh hơn bèn không lên tiếng phản đối. Y tin tưởng sự quen thuộc của Tam Dao về ngọn núi này, hơn nữa theo tính cách gian xảo của hắn mà nói, hắn nhất định không để người của Thư gia phát hiện bọn họ.

“Căn Tử, đi.” Tam Dao hơi khò xuống, ý bảo Thủ Căn trèo lên lưng hắn.

Thủ Căn biết đây không phải là lúc giữ gìn mặt mũi, lập tức ghé vào lưng Tam Dao.

Ông lão đứng nhìn Tam Dao cõng Thủ Căn nhảy hai ba phát đã biến mất vào núi, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ quái.

Thoáng thấy nhà gỗ hiện ra trước mắt, Thủ Căn vỗ vỗ Tam Dao.

“Sao người rành hậu viện Thư gia thế?”

“Ta từ nhỏ lớn lên trong lâm trường, đương nhiên rõ chứ.” Tam Dao lưng cõng Thủ Căn, tay thoăn thoắt mở cửa nhà gỗ.

Trước mắt tối sẫm.

Tam Dao hẳn rất quen thuộc với căn nhà này, hoặc hẳn có thể lấy đồ trong bóng tối, Thủ Căn thầm nghĩ.

Dùng đá đánh lửa quẹt vài cái, căn phòng tức thời sáng lên.

Thủ Căn trèo xuống từ lưng Tam Dao, nhận lấy ngọn nến hắn đưa, rảo vài vòng xem xét quanh nhà.

Phòng ốc gọn gàng như thường xuyên thu dọn, đồ dùng chẳng những không bám bụi mà còn nguyên vẹn.

“Đây là...”

“Nhà của người canh giữ rừng.”

“À. Vậy sao người biết...”

“Ta từng ở nơi này canh giữ rừng một thời gian dài.”

Thủ Căn gật đầu, nhớ lại người đốc công đã mất khi xưa, dường như lão từng bảo Tam Dao trước đây sinh sống trong rừng.

“Người canh giữ rừng hiện tại là ai? Hắn không sống ở đây à?” Nhưng nhìn nhà cửa không giống bị bỏ hoang lâu ngày.

“Có người giữ rừng, chỉ là hắn không sống tại đây, sau khi ta đi thì căn nhà không còn ai đến ở nữa, nhưng người phụ trách quét tước của Thư gia không biết, vẫn thường đến dọn dẹp, mang nước và đồ dùng đến cho ta.” Tam Dao trả lời qua loa, Thủ Căn cũng không hỏi nhiều.

“Xem ra những nơi người có thể dừng chân nhiều thật.”

“Nhưng chẳng có nơi nào là nhà của ta.”

Thủ Căn nhìn Tam Dao, Tam Dao cũng đang nhìn Thủ Căn.

“Ca, cho ta một gia đình có được không?”

Thủ Cẩn nghiêng đầu, không hề lên tiếng.

Thất vọng hiện lên trong mắt Tam Dao.

“...Ta không thể cho người một gia đình, người con gái sinh con giúp người mới có thể cho người một gia đình hoàn chỉnh. Hơn nữa ta rất nghèo, sợ nuôi không nổi người.”

Thân thể đột nhiên bị ai đó ôm chầm từ phía sau.

Nam nhân quàng tay qua thất lưng y, gối đầu lên bờ vai của y.

Hắn thì thầm vào tai Thủ Cẩn: “Không gì, ta dễ nuôi lắm, ca phát ta một chén cơm là được.”

“...Cháo thì sao?”

“Cháo cũng chịu.”

“Ta không có nhà, căn nhà kia là người tặng ta, nhưng ta sợ rằng không thể dẫn người vào ở.”

Nam nhân thấp giọng cười, “Ta cùng ca sống trong miếu thành hoàng.”

“Miếu thành hoàng bây giờ đã có người ở, không vào được.”

“Ta xây nhà ca ở.”

“Ha ha, quá tốt, như căn nhà gỗ này là ổn rồi, việc nhà để ta lo, chúng ta ngủ chung một phòng.” Bấy giờ, Thủ Cẩn thật sự nghĩ rằng, nếu có thể sống cùng Tam Dao trong núi cả đời cũng không tệ.

“Được.” Tam Dao ôm lấy y, dường như đang đắm chìm trong ảo mộng vừa dẹt nên.

“Ta làm thợ mộc, người đi đốn gỗ, chúng ta cùng xây nhà. Người muốn sinh trai sinh gái bên ngoài thì tùy, nhưng ta sẽ ở đây, người muốn về bất cứ lúc nào cũng được. Đợi khi ta chết, hãy chôn cất ta trước nhà của chúng ta.”

“Ca...”

“Hửm? À phải, người bảo Thư gia có đồng ý để chúng ta xây nhà trong núi nhà họ chăng? Người đói không? Ta sắp đói chết đấy, đợi ta một chút, ta đi xem có thứ gì ăn được không.”

Tam Dao dõi theo bóng lưng Thủ Cẩn, không thốt nên lời.

Đêm xuống, Thủ Cẩn giương mắt nhìn gã đàn ông nằm ngủ bên cạnh, dùng tay vuốt ve mặt hắn.

Tình cảm của con người quả thật rất kỳ lạ.

Y không biết cảm tình mình dành cho hắn có phải thứ tình yêu người đời thường nói hay chăng.

Y và hắn, từ chút thương hại thuở đầu đến lúc bất đắc dĩ bị bám chặt không tha, để rồi dần dần, chân tình của hắn đã cảm động được y, từng chút, từng chút một...

Cổ sự lâm trường khi xưa khiến y hiểu rõ, chữ “thích” lưu manh hay lừa nhãi với y tuyệt đối không phải lời tùy tiện.

Y từng sống thử những ngày tháng buông thả bản thân theo dòng đời trôi nổi.

Nghe tin đồn hắn thành gia lập thất, y không hề bất ngờ.

Dù sao, việc hai người đàn ông sống chung trên cơ bản không thể thành sự thật.

Huống hồ trên lưng y còn phải gánh vác cả nhà.

Sau hôm nay, y nên đi đâu về đâu?

Bản thân có thể sinh sống cả đời trong rừng núi, nhưng còn hắn?

Hắn sẽ cam tâm dừng chân tại một nơi nhỏ bé như vậy ư? Đương nhiên không có khả năng.

Lấy tình cảm của hần với y mà nói, có lẽ hần sẽ thực hiện những điều y muốn, cùng y xây dựng mái ấm trong chốn rừng núi hoang vu.

Thế nhưng xây xong thì sao?

Thủ Cầm hơi nghiêng người, đầu khẽ cúi thấp, dịu dàng hôn lên mặt hần.

Con người chẳng phải cỏ cây, mấy ai nở vô tình.

Ta không muốn tự dối bản thân, phải, ta thật sự nảy sinh tình cảm với người, bất kể ban đầu nó vốn là thứ gì đi nữa.

Nếu đã thích người, ta cũng không cần phủ nhận. Nhưng ta sẽ không nói cho người biết, đúng, đời này, kiếp này, mãi mãi không.

Người yên tâm, ta không trối buộc người.

Bầu trời của người là bên ngoài, người muốn bay cao đến đâu hãy bay đến đấy, muốn bay xa bao nhiêu hãy bay bấy nhiêu. Mỗi khi người cảm thấy mệt mỏi, kiệt sức, cô đơn, buồn bã, thụ thương, người có thể bay về bên ta, ta sẽ luôn ở nơi này đợi người.

Đây là lần đầu tiên y hôn hần, nụ hôn chứa chút ý vị thân thiết.

Trong giấc ngủ, ý thức của hần rất mơ hồ. Hai mắt hần khép chặt, bờ môi thản nhiên tiếp nhận nụ hôn.

Khoan!

Thủ Cầm... Hôn hần?

Hần đáp trả, Cầm Tử ca của hần cư nhiên không hề giận dữ, cũng không đạp hần xuống giường?

Tam Dao lập tức tỉnh ngủ.

Hần trở mình, đối mặt với Thủ Cầm, không dám tin mà thì thầm: “Cầm Tử...”

Thủ Cầm nhắm mắt lại.

Bàn tay thô ráp của Tam Dao vuốt ve mặt y, cẩn thận từng ly từng tí.

“Ca...” Âm thanh nỉ non vang lên bên tai Thủ Cầm.

Nụ hôn của ai kia hạ xuống bên vành tai y, bên gò má y, bên bờ môi y, sau đó...

Mọi thứ vẫn như thuở nào, vẫn sự nâng niu như bảo vật dễ vỡ ấy, vẫn sự thận trọng ấy, vẫn sự dịu dàng ấy...

Vạt áo mở rộng, nụ hôn dần dần trở nên mạnh mẽ áp vào ngực y.

Thủ Cầm cảm thấy là lạ. Nỗi khản trương khiến toàn thân y cứng đờ.

“Cầm Tử, ca...”

Tiếng thở dốc của hần càng lúc càng lớn. Hần dùng một tay lần mò vào...

Thủ Cầm được y vỗ về mà khẽ khàng rên rỉ.

Tiếng rên rỉ kích thích cho tất cả bùng cháy.

Nam nhân gần như lập tức nhào qua, trở mình đè y xuống dưới.

“Ca, Cầm Tử, Cầm Tử của ta...”

Thủ Cầm khép chặt mí mắt, y không còn biết nên làm thế nào cho phải.

Không hề nhẹ nhàng, bởi lẽ nhấn nhay quá lâu, bởi lẽ kiềm nén quá lâu, nam nhân mỗi giây một nóng nảy, mỗi phút một điên cuồng.

Gần như thô bạo. Không ngừng chèn ép, vuốt ve, cắn mút, mân mê.

“Ừm...” Đôi mày Thủ Cấn nhíu chặt, thể nghiệm lần đầu quá đê mê, thăng hoa cùng đau đớn quặn lại, dày vò vô độ thần kinh của y.

“Ca, CA...! ỪM...!”

Nam nhân kéo cả nửa người Thủ Cấn xuống đất, hấp tấp kéo phẳng quần y, vội vã rẽ hai chân y để cố gắng vào cho kì được.

Thế nhưng làm sao cũng không vô nổi. Tam Dao gấp đến nỗi mồ hôi rịn ra, nỗ lực đẩy vào vài lần.

Thủ Cấn đau không chịu nổi, “Người... Nhẹ thôi...”

Một câu nói cảnh tỉnh người trong mộng, nhớ đến sự cần thiết của bơi trơn, nam nhân bèn thò tay vào túi bách bảo lục tung cả lên, gấp gấp đến nỗi gào khóc thảm thiết, cuối cùng cũng lôi ra được lọ thuốc mỡ nhỏ.

Gần như ngay sau khi hoàn thành công cuộc bơi trơn vĩ đại, chẳng đợi Thủ Cấn khôi phục từ cơn ngượng chín người, Tam Dao vội vã đẩy mạnh lão nhị thô to đang cương đến mức không thể cương hơn được nữa vào trong.

Thủ Cấn dựa sát vào thành giường, đầu ngẩng cao, rên rỉ không thành tiếng.

Thủ Cấn chưa kịp mở miệng mắng người thì tên đầu sỏ tội ác tàn phá thân y đã bật khóc.

Vừa khóc vừa nhún.

“Ca, Cấn Tử ca...”

Trong cơn đau, Thủ Cấn vẫn không quên rửa thắm tên khốn nạn trên lưng: Con mẹ nó, người đừng vừa khóc vừa hành xác lão tử được không!

Tiếng thân thể ma sát mờ ám chông chéo vang lên.

Trận kích tình chưa đến một chung trà nhỏ, thế mà Thủ Cấn lại cảm giác như mấy canh giờ trôi qua.

Xúc động lắng dần, Tam Dao mau chóng bắn ra, nhưng hấn không chờ Thủ Cấn kịp thở đã tiếp tục hành quân như rồng như hổ.

“Ca, ca thật tốt... Ca thật tốt!”

Tốt cái rắm!

Thủ Cấn thảm rồi.

Cảm giác ẩm áp, ướt át khiến Thủ Cấn chậm rãi tỉnh lại trong cơn say ngủ.

“Ca, ca tỉnh à.” Nam nhân tay cầm khăn ướt, cười tít cả mắt.

“Thư Tam Dao, người... Người nhớ đẩy cho ta.” Y cảm giận gằn giọng. Thủ Cấn đáng thương, lần đầu ăn mặn đã bị đè ra nông nổi này.

“Ca, ta vừa nấu xong điểm tâm, ca cứ nằm nghỉ, ta mang đến cho ca dùng.” Ai kia rốt cuộc cũng đạt thành tâm nguyện, sung sướng như sắp lên tiên, mới sáng sớm liền liều mạng xum xoe bộ đồ.

Thủ Cấn khép mắt lại, cảm thấy toàn thân rã rời, nhất là từ eo trở xuống đau như kim châm, cử động một chút đã gần lấy mạng người.

Trải giường hơi ẩm thấp, Thủ Cấn cảm thấy không thoải mái bèn thử di chuyển.

Một lát sau, cảm giác ướt át càng nghiêm trọng, giống như...

Thủ Cấn vật vã ngồi dậy, vén chăn xem thử...

“Cấn Tử!”

Tam Dao ở cửa nhìn thấy toàn bộ, hấn kêu lên thất thanh, ném ngay chiếc khay trên tay rồi bỏ nhào về phía Thủ Cấn.

“Sao thế này? Đây... Cẩn Tử ca, đau lắm không? Ca nói chuyện đi!”

Tam Dao nhìn mảng giường đỏ thẫm. Nhận ra thân dưới của Thủ Cẩn đang rỉ máu tươi, hấn hốt hoảng dán mắt vào người trên giường, y như không hề cảm giác được gì. Tam Dao sốt ruột đến nỗi ôm lấy Thủ Cẩn chạy loạn trong nhà.

“Người làm gì vậy?” Cuối cùng Thủ Cẩn cũng mở miệng.

“Ca, ta dẫn ca xuống núi, ta mang ca đến gặp lang trung, ta...”

“Thả ta xuống. Chắc chỗ ấy bị rách, không gì, người có thuốc cầm máu không?” Thủ Cẩn bình tĩnh lạ thường.

“Có, có! Ta có thuốc cầm máu. Ca xem ta kìa!” Tam Dao nguyên rửa bản thân. Hấn trả Thủ Cẩn về giường, cởi áo khoác đắp lên mình đối phương. Dường như vẫn sợ y lạnh, hấn kéo phăng cả tấm da sói trên tường quần kín lấy y.

“Lấy thuốc cho ta trước đã.”

“Ừ ừ!”

Nam nhân sợ đến nỗi hồ đồ, luống cuống tay chân lục tung túi bách bảo trước mặt.

“Đây! Ca dùng cái này! Lý Tiểu Hà nói loại này tốt nhất!”

Thủ Cẩn nhận thuốc, khuôn mặt tái xanh nghiêm lại: “Mang cho ta chậu nước. Nước nóng.”

“Được! Được!” Hấn ù chạy ra ngoài.

Thủ Cẩn nhìn cánh cửa mở toang mà bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật là, bây giờ lo lắng đến thế song tối qua vẫn dám càn quấy.

Nhưng sao lại chảy nhiều máu quá nhỉ? Lẽ nào đàn ông cùng đàn ông... Đều như vậy?

May là chẳng đau lắm, kỳ quái...

Máu rồi cuộc cũng ngừng chảy.

Thủ Cẩn ngủ mê mệt suốt dọc đường.

Lúc tỉnh dậy, y cảm thấy bên dưới gối, thậm chí không biết nhóc con đã bôi bao nhiêu thuốc ở đấy.

Thủ Cẩn lắc đầu, nhúc nhích thử vài cái, ừm, quả thật đỡ hơn rất nhiều, trong người cũng ấm áp hẳn lên.

“Ca, tỉnh à.” Thấy Thủ Cẩn tỉnh dậy, Tam Dao mới bật cười nhẹ nhõm.

Thủ Cẩn thò tay sờ đám râu lúng phúng dưới cằm ai kia, khàn giọng cười: “ Bao lâu chưa cạo thế hả?”

Y sờ thử mặt mình, hoàn toàn nhẵn nhụi, tý râu cũng chẳng có.

“Cạo giùm ta lại chẳng nhớ tự cạo cho mình.”

Tam Dao nhìn y, toe toét cười, khoe ra hàm răng trắng bóc.

“Ta đã ngủ bao lâu?”

“Tầm tạm, mới một ngày.”

“Một ngày? Thảo nào đói thế.”

“Ta đi lấy cháo, ca đợi chút.” Tam Dao ba bước thành hai vọt ra ngoài.

Trên đường, không ít lần Tam Dao muốn bắt chuyện nhưng Thủ Cẩn đều chặn lại. Được vài lần, Tam Dao chợt hiểu ra, Cẩn Tử ca nhà hấn then thùng ấy mà.

Thôi đi, không nói thì không nói. Chỉ cần trong lòng hấn thấu hiểu tình cảm của y.

Há há. Nam nhân trộm cười. Chân tình cuối cùng cũng lay động được khúc gỗ ngốc nghếch kia.

Nằm thêm một ngày, Thủ Cấn khẳng khẳng không nghỉ ngơi thêm nữa, y sốt ruột lão tam. Nhìn Đại Đầu chết thảm, y càng lo lắng nhờ Diệu Tổ bị người nhà Cao Bác Bì tìm thấy trước.

Tam Đào thấy y nóng lòng cũng hết cách, đành dẫn y lên đường.

“Đây là?!”

Từ hôm đến cánh rừng này cho đến khi có thể rời giường, lần đầu tiên y nhìn rõ tường thành nơi hậu sơn Thư gia.

Thủ Cấn thấy cây cối um tùm trước mắt, khó tránh há hốc mồm.

Tam Đào kéo y vào lòng, “Thế nào, không ngờ ư?”

Thủ Cấn ngỡ ngàng không nói thành lời.

Tam Đào dăm dăm nhìn vào cánh rừng thăm thẳm, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp, trào phúng, căm thù, hoài niệm, nhiều loại tình cảm chồng chéo lên nhau khiến hắn không phát hiện Thủ Cấn đã thoát khỏi vòng tay mình từ thuở nào.

“Nơi này là bí mật lớn nhất của Thư gia.” Giọng Tam Đào u ám.

Thủ Cấn quay đầu nhìn hắn.

“Nếu không có chúng cũng chẳng có Thư gia ngày nay.”

Thủ Cấn bước đến cạnh thân cây xù xì cành lá tua tủa như cánh tay trẻ con, đưa tay sờ thử, tâm tình chợt kích động. Làm một người thợ mộc, mấy ai lúc sinh thời có thể nhìn thấy chúng? Hơn nữa còn nhiều như vậy, sum suê như vậy.

“Chúng là do họ trồng ư?”

“Ha!” Tam Đào cười lạnh: “Làm gì có! Nơi đây vốn thuộc sở hữu của thổ dân, cây cối đều do họ vun trồng. Thư gia trong lúc vô tình đã đến đây, phát hiện cánh rừng này bèn tìm cách đuổi hết dân bản địa, chiếm cứ cả khu, sợ người khác biết được bí mật giúp họ phát tài mới mua trọn hai ngọn núi lân cận. Đương nhiên cổ thụ trên núi cũng kiếm về cho họ không ít tiền.”

Thủ Cấn nghe tiếng người bên cạnh bèn ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thư gia là mối họa lớn nhất của Phiến Mã.” Tam Đào quen thói ôm lấy Thủ Cấn, gần giọng nói.

“Còn dân bản địa đâu?”

“Một số bỏ đi, những người không chịu thỏa hiệp đều bị chôn vào hố vút xác. Ca nghĩ xem, ba chữ ‘hố vút xác’ từ đâu ra chứ?”

“Tam Đào, người có vẻ rất hận Thư gia.”

Tam Đào im lặng, lực đạo nắm tay Thủ Cấn chợt tăng nhẹ.

Thủ Cấn cau mày, cố chịu đựng.

“Một nửa dòng máu chảy trong người ta là của thổ dân.” Có lẽ bởi vì Thủ Cấn đã chính thức trở thành người của mình, Tam Đào luôn có xung động kể rõ mọi chuyện với y.

“...Thảo nào, ta cứ lấy làm lạ sao ngươi lại cao to thế này.” Trong ký ức, y từng gặp mặt vài dân bản địa, tất cả đều vạm vỡ chắc nịch, nhưng về sau càng lúc càng ít, hiện tại thì không còn nữa.

“Cấn Tử ca, ca ghét thổ dân không? Người Hán đều mắng dân bản địa là mọi rợ, là lũ man đại chưa được khai hóa. Còn ca?” Tam Đào đột nhiên giở thói cố chấp, nhất quyết bắt Thủ Cấn trả lời cách nhìn của y về thổ dân.

Thủ Cấn thoáng ngẫm nghĩ mới đáp: “Ta nhớ hồi nhỏ từng nghe người lớn nói qua, thổ dân nơi đây tương đối ngang tàng bạo ngược, họ giết rất nhiều người lên núi đồn cũi. Năm mươi năm trước, Phiến Mã khá loạn lạc, đâu đâu cũng thấy thổ dân cùng tiểu phu tranh chấp, không ngày nào sống yên. Sau ngày Thư gia đến, bọn họ trấn áp thổ dân, quản chế tiểu phu, cuối cùng bình định cả Phiến Mã.”

Khóe miệng Tam Dao nhếch lên trào phúng.

“Lúc bé ta thử tiếp xúc với vài thổ dân, họ không rành tiếng Hán, cũng có phần bài xích người Hán. Ta lên núi đốn củi thì tình cờ gặp họ, tất cả đều nhìn ta với ánh mắt rất hung hăng. Nói thật, khi ấy ta sợ họ lắm. Thế nhưng có một hôm ta vào quá sâu trong rừng nên lạc đường, còn trúng bẫy thú, nào ngờ lại do một vị thổ dân cứu ta. Ông không những bằng bó giúp ta mà còn dẫn ta xuống núi. Sau đó ta thử tìm ông vài lần nhưng lại không gặp.

Tam Dao, ta không ghét thổ dân. Ta nghĩ không ai thích người khác xâm phạm vào lãnh địa của mình.”

“Ca...”

“Hửm?”

“Ta thích ca thật đấy.”

...

Lưu manh chết giẫm, lời đường mật nói ra càng lúc càng xuôi tai.

“Ta thường thắc mắc tại sao Thư gia lại xây nhà trong rừng sâu núi thẳm, giờ mới vỡ lẽ. Bọn họ vì muốn bảo vệ món bảo vật họ. Tam Dao, chúng ta cần cẩn thận hơn không? Đây là nơi quan trọng của họ, nếu để Thư gia phát hiện chúng ta xông vào...”

“Sợ gì? Không ai quen thuộc nơi đây bằng ta đâu, chỉ cần có ta, đừng hòng có ai trong cánh rừng này tổn thương ca được.” Tam Dao dừng lại một chốc mới chậm rãi nói tiếp: “Ca, ca biết không, ta sinh ra tại khu rừng này.”

Thủ Cẩn quay sang nhìn hẩn, biểu cảm của Tam Dao che giấu rất khéo.

Thủ Cẩn vỗ lưng ai kia, “Người thật may mắn, được sinh ra trong rừng đàn hương. Người biết không, người thợ mộc chỉ cần có thể chạm vào đàn hương một lần trong đời thì chết cũng nhắm mắt. Ta ăn theo vận may của người, lúc sinh thời được nhìn thấy cả rừng đàn hương, đủ lắm, đủ lắm rồi. Nè, Tam Dao, người bảo nếu ta chặt một nhánh mang về có bị phát hiện không nhỉ?”

Tam Dao chợt thấy cảm động, hôm nay nhưng lời Thủ Cẩn nói ra đều khiến người ta phải bật cười. Ôm chặt lấy Cẩn Tử ca nhà hẩn, Tam Dao sáng khoái nói: “Chọn cành to nhất mà chặt. Đợi sau khi tìm thấy đệ ca, ta sẽ cho ca dùng gỗ trăm tuổi dựng nhà, đồ dùng trong nhà đều dùng đàn hương dẻo thành. Cả chén ăn cơm cùng dùng đàn hương nốt!”

“Ha ha! Ta chẳng muốn béo núc ních như Hoàng đế đâu! Tam Dao à, người phải cẩn thận kéo người ta bắt nhé, đàn hương là cống phẩm, dân thường không được dùng đâu.”

Tam Dao thật sự chặt một khúc đàn hương xuống làm gây cho Thủ Cẩn, Thủ Cẩn nhận lấy, không dám tin mà dụi mắt lia lịa: “Chu choa, đây là... Đàn hương kim tinh?! Chẳng trách Thư gia phất lên như thế.”

Nhưng y lại do dự: “Được lấy thật ư? Bảo bối hàng thật giá thật cơ đấy.”

Tam Dao kéo y cùng đi.

“Bảo bối trên núi nhiều lắm, nếu ca thích ta lấy cho ca chơi.”

“Lúc ta túng quẫn sao người không lấy vài thứ đến cho ta chơi?”

“Hồi ấy mới ta mới khám phá ra của quý của Thư gia. Hơn nữa... Đồ của Thư gia, ta không thèm.”

“Vậy bây giờ sao lại thèm?”

“Lão tử định đoạt lấy toàn bộ.”

“Hả?”

Thủ Cẩn không tin. Hai người cười nói dọc đường, đến khuya đã vào sâu trong rừng.

Vòng qua nhà chính của Thư gia, bọn họ bấy giờ mới thật sự vào rừng già.

Rừng già của Phiến Mã không chết chóc, bí ẩn như Thủ Cẩn tưởng tượng, hoặc chỉ có núi và cây.

Sau khi vào rừng, Thủ Cẩn mới phát hiện nơi đây thứ nào cũng có.

Quán rượu, quán ăn, đồ trường, tiệm tạp hóa, kỹ nữ mời khách trước cửa, thậm chí cả hiệu may, quả nhiên cần gì có nấy.

“Khác hẳn với lâm trường bên ngoài.” Thủ Cẩn cảm thán.

“Đương nhiên. Ngoài kia thì ra vào dễ dàng, nhưng người rúc trong này nửa năm một năm cũng đầy, có nhu cầu, có thời gian thì tha hồ hưởng thụ.”

“Thư gia cho phép à?”

“Chúng cậu còn không được. Công nhân đồn củi khổ cực, bị nhốt trong lâm trường mười ngày nửa tháng đều cần phát tiết, ăn uống phiêu đổ, chu cấp đầy đủ cho họ thì họ mới yên phận, Thư gia cũng dễ quản lý, hơn nữa chúng còn kiếm được thêm chút lợi nhuận từ đám thương nhân. Nhất cử lưỡng tiện, chúng đại gì không đồng ý?”

“Cha chả, chẳng phải Dao ca đây sao! Dao ca, mời ngài vào trong, cơm nước nóng hổi sẽ lập tức dọn lên.” Gã chủ quán quen biết Dao ca nhiệt tình nghênh đón.

Tam Dao nhìn Thủ Cẩn, “Vào trong ăn chút gì nóng nhé, tiện thể chờ ta tìm người nghe ngóng tin tức.”

Thủ Cẩn cảm thấy từ khi đến cánh rừng này, Tam Dao vui vẻ thoải mái như cá gặp nước.

Nơi nơi được hoan nghênh, dường như ai ai cũng quen biết hắn, kể cả các chị em suốt ngày ru rú trong nhà.

Tam Dao không hề y xuống thêm lần nào nữa, đôi khi nửa đêm mới trở về nơi trú tạm của hai người. Lúc về thì cả người đầy mùi sơn phấn.

Thủ Cẩn không nói gì.

Y trước giờ chẳng dám hy vọng tên kia chỉ có mình mình. Mỗi người mỗi tính, mở rộng tấm lòng thì ngày tháng cũng dễ qua hơn.

Sau khi đến lâm trường thứ tư, tin tức về Diệu Tổ quả nhiên nhiều lên đáng kể.

Tam Dao dẫn Thủ Cẩn lên núi. Thủ Cẩn lặng lẽ theo hắn, không hề hỏi nhiều.

Tam Dao nói: Hình như Diệu Tổ đang lẩn tránh vài kẻ đuổi bắt, một mình trốn chui trốn nhủi vào rừng. Ta đã thăm dò về những kẻ lùng bắt, chúng ta phải tìm được chúng trước Diệu Tổ.

Hơn nửa tháng trời quanh quẩn tìm kiếm trong rừng, một đêm nọ, Tam Dao chợt muốn chiếm hữu Thủ Cẩn lần nữa.

Thủ Cẩn không từ chối, trái lại, sự nhiệt tình trong chuyện mây mưa của y khiến Tam Dao lấy làm kinh ngạc.

Hai người vui vẻ vô cùng. Nhất là Tam Dao, hắn sướng đến nỗi quần lầy Thủ Cẩn không buông, luôn mồm cảm thán: “Cẩn Tử ca, ca tốt quá. Có phải ca chấp nhận ta rồi không? Ôi, sớm biết trong rừng ca lại... dâm dăng như thế, ta sớm dắt ca vào từ lâu.”

Thủ Cẩn thẳng chân đạp hắn xuống giường.

Tam Dao cười hì hì mà mò lên, ôm Thủ Cẩn, tiếp tục công cuộc thả dê, thì thềm những câu say lòng khiến người ta lâng lâng, thế nhưng tuyệt đối không dám can quấy.

Thấy hắn tự chà xát quá đáng thương, Thủ Cẩn đành dùng tay giúp hắn bắn ra, khiến lưu manh sướng đến kêu cha gọi mẹ.

Sáng hôm sau, tuy Thủ Cẩn tỉnh dậy rất sớm nhưng đã thấy tên thần kinh kia đang mò mẫm giữa hai đùi mình.

“Làm gì thế?” Thủ Cẩn đá hắn.

“Ta thấy hơi sưng, sợ ca chảy máu...”

“Không gì.” Thủ Cẩn đẩy hẳn ra, định rời giường.

Hai chân vừa chạm đất, toàn thân Thủ Cẩn đã lao đảo ngã xuống.

Tam Dao ôm lấy y.

“Sao vậy?!”

Thủ Cẩn đau đến không nói thành lời.

“Có phải chân lại đau không?”

Xương cốt trên người chỗ nào cũng đau!

Một chung trà sau, Thủ Cẩn từ từ khỏe hơn. Y phát hiện cả người ướt sũng như mới vớt lên dưới nước.

Tam Dao ôm y vào lòng, giúp y xoa bóp, tắm quất, sợ y đau đớn bèn dùng nội lực giúp y thông máu.

Thủ Cẩn im lặng nhìn Tam Dao bận bịu vì mình, buồn bã vì mình.

Gã đàn ông này tuy đôi lúc thật sự không phải người tốt nhưng trước nay chưa từng đối xử tệ bạc với y.

Không những không tệ bạc mà còn tốt đến mức khiến y lúng túng.

Có một người đối xử tốt với mình, đặt mình trong tim, chỉ sợ dù cho là người đá cũng phải động lòng.

“Ca, mai ta đi mua chút thuốc cho ca, đại sư phụ ở lâm trường hẳn có thuốc trị phong thấp, thoa lên ít nhiều gì vẫn đỡ hơn bây giờ.” Trong mắt Tam Dao ngập tràn yêu thương không hề che giấu.

Thủ Cẩn sờ mặt hẳn, gật gật đầu.

Có lẽ nguyên nhân là do không khí ẩm ướt? Tại sao càng đi sâu vào rừng càng đau? Mãi thế này thì chẳng phải giắc mộng sống cùng Tam Dao trong rừng không thể thành hiện thực ư?

“Nếu không đỡ, ta mang ca xuống núi tìm lang trung tốt xem thử, chuyện đệ ca cứ giao cho ta, ca đợi ca trong thành, ta giải quyết xong sẽ đến tìm ca.” Tam Dao đề nghị.

Thủ Cẩn lắc đầu, “Đây là bệnh cũ của ta thôi, không gì. Huống hồ Diệu Tổ ở cách chúng ta không xa, không phải người từng bảo nếu mọi việc thuận lợi, hai ngày này chúng ta sẽ tìm thấy nó à? Tam Dao, ta nhất định phải tìm được Diệu Tổ, sau này Trung Nguyên không ở nhà, gia đình chẳng có trai tráng sẽ bất ổn. Tuy Diệu Tổ lắm khuyết điểm nhưng dù sao vẫn là đàn ông, có còn hơn không. Người thấy đấy, chân ta không khỏe, lâu dài chẳng đoán được sẽ ra sao, biết đâu cần Diệu Tổ gánh vác gia đình.”

Tam Dao không trả lời.

Trời không phụ người có lòng.

Nhờ hiểu biết của Tam Dao về khu rừng, hơn nữa bản năng săn thú từ nhỏ đã luyện cho hắn thuật truy tung, bởi vậy đúng như họ dự đoán, trưa hôm thứ ba, cả hai tìm được Hà Diệu Tổ đang gặm quả đại dưới gốc cây.

“Diệu Tổ!”

Hà Diệu Tổ thấy người bèn đứng lên bỏ chạy.

“Hà Diệu Tổ! Đứng lại cho ca!”

Tam Dao bảo Thủ Cẩn đừng cử động mạnh, cứ để hắn đuổi theo Diệu Tổ.

Dân đen như Hà Diệu Tổ làm sao có thể là đối thủ của lãng tử Tam Dao, chưa đến năm thước gã đã bị Tam Dao xách áo quăng xuống đất.

Cái quăng này khiến Diệu Tổ đầu choáng mắt hoa, nửa ngày vẫn chưa dậy nổi.

“Diệu Tổ, là ca, đại ca.” Thủ Cẩn nhìn đệ đệ, buông tiếng thở dài.

Thương thay một đứa trẻ lạnh lợi khi xưa, giờ lại trông gà hóa cuốc, gặp gì cũng sợ, hoang mang lạc lõng như chó chết chủ.

“Đại ca...” Diệu Tổ ngẩng đầu lên, lập cập mở miệng.

“Đại ca! Đại ca, thật sự là ca sao! Đại ca, hu hu! Đại ca cứu đệ, cứu đệ với... Hu hu!” Sau khi xác định người trước mặt đúng là đại ca của mình, Diệu Tổ nhào qua ôm chân Thủ Cẩn mà khóc.

Gã khóc đến nỗi Thủ Cẩn hai mắt đỏ hồng, mũi bắt đầu sụt sịt, “Được rồi, đệ đứng dậy đi. Rốt cuộc là chuyện gì, tiểu tử đệ mau nói rõ đầu đuôi ngọn ngành ca nghe!”

Tam Dao bước đến ôm lấy Thủ Cẩn, lạnh lùng quát bảo gã Diệu Tổ đang bám cứng lấy chân người yêu: “Buông đại ca ngươi ra. Có gì thì quỳ xuống kể rõ ta hay.”

“Ngươi là ai? Ngươi là cái thá... Dao ca?!” Diệu Tổ sợ đến run lên bần bật, lén lút hết nhìn đại ca lại tới Dao ca.

Thủ Cẩn lườm Tam Dao, đệ đệ nhà ta ngươi ra vẽ cho ai xem?

“Còn không quỳ ngay ngấn cho ta!”

Tam Dao gầm lên giận dữ. Diệu Tổ vội vàng buông chân đại ca ra, ngoan ngoãn quỳ thẳng tắp.

Tam Dao đặt bao quần áo lên gốc cây cụt gần đó rồi đỡ Thủ Cẩn ngồi xuống, còn hấn ngồi bên cạnh, một tay quàng qua eo y.

Thủ Cẩn đẩy hấn ra nhưng thất bại.

Diệu Tổ cúi đầu, tuy gã biết đại ca và Dao ca quen nhau nhưng như vậy hình như quá... Thân mật?

“Nói! Cao lão nhị có phải do ngươi giết hay không?” Tam Dao nghiêm mặt, quát hỏi Diệu Tổ.

Thủ Cẩn trầm thờ dài, tự nhủ thôi thì để Tam Dao hỏi cũng tốt, Diệu Tổ có vẻ rất sợ hấn, chắc không dám giấu giếm điều gì.

“Dao ca, ca nghe đệ nói, chuyện này đệ oan ức lắm! Cao Lực hấn hãm hại đệ! Là hấn giết Cao Bác Bì! Là hấn giết đại ca của mình!”

Thủ Cẩn lên thở phào nhẹ nhõm. Tam Dao nghe thấy, khó tránh cười thầm trong lòng, Cẩn Tử ca nhà hấn lúc ấu trĩ thì ấu trĩ quá chừng.

Diệu Tổ khoa tay múa chân kể rõ đầu đuôi mọi chuyện.

14. Quyển 2 - Chương 14

Hà Diệu Tổ bị đổ oan giết chết Cao lão nhị. Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì gã tình cờ nghe thấy Cao lão nhị cùng Cao Lực gây gỗ. Cao Lực muốn dựa vào Lê gia giành lấy vị trí bá chủ thành tây, Cao lão nhị lại bảo không thể phản bội Thư Xuân Sơn, người đã có ân với mình, vì vậy xảy ra tranh chấp.

Diệu Tổ định lợi dụng cơ hội kiếm chác, đánh liều chạy tới quán rượu tìm Cao lão nhị, uy hiếp rằng nếu không chịu dùng tiền bịt miệng, gã sẽ cáo mật Thư gia chuyện Cao Lực muốn dẫn sói vào nhà.

Cao lão nhị đương nhiên không để một tên tép riu uy hiếp, lập tức sai người đuổi gã ra ngoài.

Nào ngờ hôm sau Cao lão nhị lại chết, còn gã trở thành hung thủ giết người.

“Ngươi ngốc lắm!” Tam Dao giễu cợt, “Cao lão nhị là hạng người uy hiếp nổi ư? Hấn không giết ngươi diệt khẩu là mạng ngươi lớn.”

Diệu Tổ cúi đầu, không dám mở miệng.

“Diệu Tổ, ca hỏi đệ, người tối hôm nọ ở thành tây có phải là đệ không?” Thủ Căn nói ra nghi vấn lâu ngày trong lòng.

Diệu Tổ gật đầu, “Đại Đầu vạch ra một con đường thoát cho đệ, bảo đệ đi tìm trưởng tử Thư Xuân Sơn của Thư gia thay mình làm chủ. Hôm ấy hần tới nói đệ biết Thư đại thiếu gia đang bàn chuyện với người khác ở thanh lâu thành tây, vì vậy đệ đến thử vận may.”

Diệu Tổ trộm liếc Đạo ca, thấy sắc mặt hần không tốt bèn cúi đầu thấp hơn.

Thư Xuân Sơn? Lần thứ hai nghe được tên này, Thủ Căn vô thức sờ nhẹ vạt áo. Chỗ gò trước ngực đã nhắc nhở y, chẳng bao lâu sau y sẽ phải gặp mặt vị Thư đại thiếu gia nọ.

“Thế sao khi ca gọi đệ đệ lại mặc kệ?”

“Bởi vì... Bởi vì đệ phát hiện người của Cao gia và Lê gia đều đang tìm đệ, hình như chúng biết đệ muốn tìm Thư đại thiếu gia. Đệ sợ họ phát giác, càng sợ liên lụy ca nên không dám trả lời, nhưng đệ quanh quẩn trong thành tây hết hai ngày vẫn không gặp Thư đại thiếu gia. Sau đó đệ vì lo bị lũ Cao gia tìm thấy mới trốn vào lâm trường.”

“Đệ định đến thẳng Thư gia tìm hần?”

“Dạ.”

“Vậy sao đệ...” Vẫn còn lẩn quẩn tại đây?

Thủ Căn còn chưa hỏi xong, em trai đã biết y muốn hỏi chuyện gì, gã trả lời: “Đệ vốn không dám tiếp cận Thư gia, Cao gia luôn theo dõi vùng này rất gắt gao. Không còn cách nào khác, đệ đành xin Đại Đầu để mất hộ, chuẩn bị thừa dịp Cao gia sơ hở để đến tìm Thư đại thiếu gia.”

Đại Đầu... Tim Thủ Căn thất lại. Thì ra Đại Đầu vì đệ y mà tử nạn. Giờ thì y đã hiểu lý do Cao gia giết chết Đại Đầu. Chúng nghi ngờ Đại Đầu biết rõ nơi ẩn nấp của Diệu Tổ nên mới nghiêm hình bức cung. Song hiện tại Diệu Tổ có thể toàn mạng ngồi đây, chứng minh...

“Đại Đầu!” Trong lòng Thủ Căn đau xót vô cùng, hận sao bản thân không thể lập tức quỳ xuống dập đầu tạ ơn gã.

“Đại ca?”

“Đi, ca dẫn đệ tới gặp Đại Đầu.” Dứt lời, Thủ Căn liền đứng lên.

Tạm không nhắc đến việc sau khi Diệu Tổ nhìn thấy thi thể đã hối hận và tự trách thế nào.

Tam Đạo dẫn hai người quay lại lâm trường. Hần dẫn dò Diệu Tổ trốn tạm trong rừng, không được lộ diện, còn hần sẽ tìm người đến an bày thỏa đáng cho gã.

“Đợi chút, việc Diệu Tổ ngươi tính sao?” Thủ Căn biết Tam Đạo nhiều mưu mẹo nhưng vẫn muốn hỏi rõ trước, y không thích cảm giác mù tịt mọi chuyện.

“Ta phái người điều tra Cao Lực, đợi tra ra chân tướng mới để Diệu Tổ về nhà.” Tam Đạo ngắn gọn giải thích.

“Người của Cao gia có tìm thấy nó không?”

Tam Đạo khoanh tay nhìn Thủ Căn, “Căn Tử ca, ca chẳng nghĩ xem ta là ai. Người ta muốn che chở thì kẻ nào dám đụng đến chứ?”

“Xì! Mạnh miệng nhỉ!” Thủ Căn phì cười.

Nghe Đạo ca đồng ý bảo vệ mình, Diệu Tổ mừng rỡ ra mặt, vội vã nói: “Đại ca, có Đạo ca che chở đệ chắc chắn không sao.”

“Hy vọng được như thế.”

Tam Đạo tức gần chết, thâm nhủ, chỉ Hà Thủ Căn nhà ca mới dám xem thường ta!

An bày cho Diệu Tổ xong xuôi, hai người bắt đầu gấp gấp xuống núi. Do nóng lòng muốn báo tin của Diệu Tổ với gia đình, Thủ Cẩn vội vội vàng vàng suốt dọc đường, chẳng nghỉ ngơi bao nhiêu.

Lo lắng cho chân cẳng ai kia, nhưng lại chào thua trước sự quật cường của y, Đào ca bắt đắc dĩ đành chiều theo lộ trình đặt ra. Gặp những đoạn khó đi, Tam Đào nhất quyết đòi công y qua.

Chập tối hôm nay, hai người về tới vùng lân cận lâm trường số bốn, Tam Đào tìm nhà trọ quen thuộc nghỉ chân.

“Ban nãy...”

“Ban nãy thế nào?”

Thủ Cẩn im lặng, ban nãy dường như y thoáng thấy tên quái nhân cáo mật tin tức về Tam Đào đêm nọ, nhưng không dám khẳng định, từ y phục, y đoán gã là công tử thế gia, song mặt mũi thật sự giống lắm.

Dõi theo bóng lưng bận bịu của Tam Đào, y tự nhủ chắc mình nhìn nhầm. Nếu đúng là quái nhân kia, bằng vào sự quen biết của hai người, tại sao gặp mặt lại không chào nhau một tiếng?

“Cẩn Tử, trời càng ngày càng lạnh, ca khoác chiếc áo này vào đi. Ta nhờ người may gấp, ca thử xem vừa không?” Lúc vào khách điểm, chương quỹ giao bao quần áo đến tay Tam Đào, hắn lập tức lấy ra một chiếc áo da ném cho Thủ Cẩn.

Thủ Cẩn chụp lấy. “Đây là?”

“Áo da dê. Đừng lóa mắt nhé. Vốn định dùng da cáo cơ, nhưng sợ ca không nỡ mặc nên đành may bằng da dê.” Tam Đào trải sẵn chăn bông, đặt hai chiếc gối đầu cạnh nhau, sắp xếp vô cùng ngay ngắn.

Khà khà, đã mấy ngày không thân mật với Cẩn Tử ca của hắn, tối nay... Khà khà!

“Không cần, áo bông của ta rất dày, xem người kia, rét căm căm mà cứ ăn vận hở hang, dù người không lạnh, ta nhìn cũng lạnh thay. Người dùng làm áo chên cũng được.” Thủ Cẩn sờ đám lông dê nam nhảm, nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Xi, khách sáo làm gì, có phúc không biết hưởng. Ta ăn mặc hở hang vì ta không lạnh, còn chiếc áo bông cũ rách của ca ư, cho ta lột móng ta còn ngại cứng gài chết.”

“Phải phải phải, ta không biết hưởng phúc, ta biết tiểu tử nhà người hiếu thuận, nhưng đại gia ta trời sinh bần cùng, nếu cả gan hưởng thứ phúc đức không xứng được hưởng, nhờ Diêm vương chương mắt bèn giảm mất tuổi thọ của ta thì sao.” Thủ Cẩn hờn hờ cười đùa.

“...Ca dám nói tiếp thì cẩn thận ta xử ca.” Tam Đào lườm Thủ Cẩn, thối thối nắm tay.

“Dám xử ta? Gan người không nhỏ.” Thủ Cẩn cười hì hì, dùng cây gậy bên cạnh chọt mạnh vào móng hắn.

“Ca...”

“Hửm?”

Tam Đào sà vào ngực Thủ Cẩn, dán chặt thành hình chữ “Đại”. Thủ Cẩn nhắm mắt, mệt đến nỗi không còn sức đẩy hắn ra.

“Ca, ta nói với ca hồi bé ta làm sao sống sót chưa nhỉ?”

Tam Đào tách ngón tay Thủ Cẩn ra, luồn tay mình vào rồi khép lại.

Hai bàn tay nắm chặt nhau, không xa không rời.

Thủ Cẩn dịu dàng siết lấy bàn tay thô ráp của ai kia.

Tam Đào đáp trả, thì thầm bên tai y: “Ta hút máu mẹ để sống sót, lão già kia nói với ta, lúc lão nhìn thấy ta, ta đang nằm trong lòng mẹ mình, miệng ngậm chặt nhũ đầu của bà, song bà đã qua đời. Thân thể bà khô quắt, dường như chẳng còn bao nhiêu máu.

Lão già bảo mạng ta lớn, khắc chết người khác nên không cho ta ở cạnh. Lão quăng ta vào hố vứt xác, một lòng đợi đến ngày ta chết. Lão nói mình vẫn chưa có thi thể của trẻ con. Hai ngày sau, lão đến xem kết quả thì phát hiện ta vẫn còn sống. Lão vừa giật mình vừa thích thú, cho nên giữ ta lại.”

Ngón tay Thủ Căn khẽ nhúc nhích. Tam Dao nâng tay y đặt nhẹ lên môi.

“Lão cho ta uống sữa sói, uống máu động vật. Chẳng bao lâu, lão nhận ra ta bắt đầu có thể bò đi tìm cây cỏ để ăn. Thứ gì ta cũng từng ăn. Rễ cây, giun đất, chuột con, hễ bỏ được vào miệng ta đều thử qua.”

Tam Dao cười tự giễu.

“Khi biết đi, những thứ ta được ăn càng nhiều hơn. Mấy lần ăn đến suýt chết, may sao ta chống chọi nổi. Sau này, lão già tìm thấy bí kiếp Cửu tử thần công trên mình người chết, không biết thật giả bèn bắt ta luyện thử. Cũng vì thế mà lão dạy ta đọc chữ. Ta không hận lão, song không ưa mấy. Mãi đến khi lên mười một, ta vẫn chưa biết mùi vị được người khác ẩm bồng, có lẽ ngoài mẹ ta, nhưng ta chẳng nhớ nổi vòng tay của bà nữa.

Về sau, vào một hôm trời đổ tuyết lớn, ta đánh ca bị thương, cướp mất lương thực của ca, kết quả ca lại cứu ta. Trước đó ta từng trộm thức ăn của không ít người, bấy giờ không có công phu phòng thân, trộm không được thì ăn đòn, trộm được cũng bị đuổi theo đánh chửi. Có vài lần chỉ vì chút thức ăn mà bị đập suýt chết. Thế nhưng hôm đó, ta rõ ràng đánh ca vỡ đầu chảy máu, nhưng chẳng những không trách ta, ca còn cứu mạng ta, bồng đứa bé yếu đến kiệt sức là ta về nhà. Ta nghĩ đến chết ta cũng không quên vòng tay ca ngày ấy. Nó ám áp biết bao... Khiến ta yên tâm biết bao...”

Tam Dao im lặng rất lâu, lâu đến mức Thủ Căn tưởng hắn đã nói xong.

“Ca, sau khi quen ca, ta mới cảm giác mình là con người. Ta cướp đồ của người khác, ca biết sẽ mắng ta, đôi khi còn dùng chổi đánh mông ta; Ta trộm quần áo của người khác, ca rượt theo ta cả nửa vòng thành, cuối cùng xé cả tấm chăn của mình, tấm chăn mà ca định dùng may y phục cho ta. Ta đói bụng, phải đi nhặt lá gói thức ăn người khác ném ra nhai đỡ đói, ca vừa bắt gặp liền nhin hẳn nửa phần cơm cho ta. Lúc đó ta rất hy vọng ca là anh trai ta. Ta còn hết lần này đến lần khác không biết suy xét, chẳng những cho rằng thức ăn ca cho ta quá ít, mà khi thấy ca dẫn hai đệ đệ đi chơi, ta còn hận chúng gần chết. Ta hận chúng không chết ngay tức khắc, như vậy ca mới thương mỗi mình ta.”

“...Người ác thật, hai em ta mà có việc gì thì ta tính hết lên đầu người.”

Tam Dao cắn y một miếng. Thủ Căn bị cắn đến oai oái kêu la.

Tam Dao ôm cổ Thủ Căn, vùi mặt thật sâu vào lòng y.

Lòng ngực Thủ Căn chợt thấy ẩm ướt. Y duỗi tay ôm lấy Tam Dao, nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn.

Ôi, người này xưa nay chưa từng che giấu tình cảm của mình trước mặt y. Muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười.

Thật ra, Thủ Căn biết rất rõ Tam Dao sẽ không để bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng này của hắn. Chỉ có những lúc ở bên y, tên đại lưu manh nam tính ngồi ngồi, mạnh mẽ táo bạo kia mới khóc lóc ồm tỏi như trẻ con, bộc lộ toàn bộ nhược điểm, thậm chí tùy y đánh mắng.

Một Tam Dao thế này, bảo y làm sao vứt bỏ, làm sao không quan tâm đây.

“Ê, người có thù với Thư gia phải không?” Thủ Căn vuốt đầu hắn.

Tam Dao không hé răng nửa lời.

“Làm việc nhớ cẩn thận. Bản lĩnh tới đâu vẫn cần đề phòng tiểu nhân ám hại.”

Tam Dao rúc vào lòng Thủ Căn, mặc y lái nhải dận dò bên tai, mặc y vô thức nhéo nghịch tai mình, cứ úp sấp thật sát, cố gắng nghe tiếng tim đập từ ngực truyền ra.

Một hồi, lại một hồi.

Bình tĩnh, lại an tường.

Căn Tử, sẽ có ngày ta kể hết với ca toàn bộ chuyện của ta.

Đêm khuya, đợi người bên cạnh say giấc nồng, Tam Dao rón rén nhồm dậy, lặng lẽ ra ngoài.

Khác với khu vực trung tâm phòng ăn vắng lặng, mé tường phía đông đang ngồi sẵn hai người. Trên bàn đặt hai ngọn nến, ánh lửa yếu ớt bập bùng, nhá nhem hắt lên gương mặt của họ, từ xa nhìn lại quả thật hơi đáng sợ. Hoặc giả sắc mặt cả hai vốn cũng chẳng mấy tươi tắn?

Thoáng thấy Tam Dao khoác áo đi tới, nam tử quần áo thùng thình nuốt nhanh một ngụm rượu lớn.

“Xoảng!” Chén rượu bị bóp nát.

Vài đạo bóng đen bay ra. Tam Dao phát tay, lạch cạch mấy tiếng, tất cả mảnh vỡ đều ghim vào cột nhà phòng ăn.

“Nửa đêm nửa hôm các người không ngủ, quanh quẩn trước cửa phòng chỉ để gọi ta ra rồi đập chén vào mặt ta à? Bàn Tử, nếu tay người ngứa thì ta chặt ngay giùm người.” Tam Dao tiện tay vớ đại cái ghế, đặt mõng ngồi cạnh hai người.

Gương mặt trắng hồng của Thạch Thừa Phong khó coi dị thường, gã lại ngẩng đầu hớp thêm một ngụm rượu lớn.

“Dư Phi, hấn sao thế? Bị đàn bà đập xuống giường? Hay bị tên ong bướm nào đè hả?”

Dư Phi cười khỏ, lầu bầu nói: “Ta thấy dù hấn có bị ba tên ong bướm cũng đè cho cũng không tức giận đến vậy.”

Màn kịch từ từ vén ra, Tam Dao mỉm cười, không hỏi thêm nhiều. Không biết từ đâu lòi ra thanh đao mũi nhọn dài chừng nửa thước, hấn bắt đầu gọt móng tay.

Nhịn hoài nhịn mãi, cuối cùng Dư Phi chẳng nhịn nổi nữa, “Ta luôn muốn hỏi người, rốt cuộc người mang bao nhiêu thanh đao trên người? Mấy loại này người nhét vào đâu?”

Tam Dao cười bí hiểm, đầu cũng không thềm ngẩng lên.

“Ta nhớ hồi mới hành tẩu giang hồ người vác theo một thanh đao rất lớn. Nó đâu ấy nhỉ?”

“Cầm rồi.”

“Cầm rồi?”

“Ừm.”

“Người đem vũ khí của mình đi cầm?”

“Hết tiền, nhưng vẫn cần ăn cơm.”

Nghe xong, Dư Phi suy ngẫm nửa ngày mới gật gù, “Cũng đúng. Đây là khác biệt giữa hắc đạo và bạch đạo.”

“Ta còn từng chiếm núi làm vua.”

Dư Phi cứng họng.

“Vô sỉ!” Thạch Thừa Phong đột nhiên vỗ bàn rống lên.

Dư Phi lại càng hoảng sợ. Tam Dao cả mí mắt cũng chẳng chớp.

“Khụ, Thừa Phong, có gì từ từ nói, thật ra ta thấy...”

“Huynh thấy cái gì? Huynh thấy đàn ông ở cùng với đàn ông rất bình thường? Huynh không thấy bọn họ buồn nôn lắm ư?” Tâm tình Thạch Thừa Phong trở nên kích động, vẻ mặt chán ghét.

“Huynh nghe rồi đấy, ban nãy huynh cũng nghe rồi đấy, bọn họ, bọn họ...”

Dư Phi thở dài, nếu chẳng phải chính tai nghe thấy những chuyện không nên nghe, biết đâu cơn giận của gã cũng không lớn đến thế.

Dù sao nghe người khác kể là một chuyện, tự mình nghe thấy lại là chuyện khác. Hơn nữa... Tiếng động kia thật sự không nhỏ.

Trong đầu tự động vẽ ra viễn cảnh gã thợ mộc nước da ngăm đen cùng Tam Dao bạn mình quần lẩy nhau, ghé vào âm thanh hai người... Dư Phi cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Hai nam nhân, ừm, quá kỳ cục, hơn nữa nghĩ sao vẫn thấy khó chịu. Mình còn như vậy, huống chi là Thạch thiếu bảo chủ luôn tuân theo đạo Khổng Mạnh, hơn nữa thường vì dung mạo xinh đẹp dị thường mà chịu sự quấy rối không chỉ từ người khác phái. Gã khó tiếp nhận là điều hiển nhiên.

“Các người chạy vào rừng tìm ta vì chuyện này?” Cuối cùng, Tam Dao đành mở miệng.

“Đương nhiên không phải. Việc lần trước đã có chút đầu...”

“Thư Tam Dao! Tại hạ là bạn chí cốt của huynh, rõ ràng biết huynh trời sinh cuồng tính, nhưng tại hạ luôn cho rằng huynh là đấng nam nhi đỉnh thiên lập địa. Mặc dù trước đây huynh chẳng những không giúp tổ mẫu tại hạ mà còn ra mặt thay kẻ thù của bà, tại hạ vẫn kính phục huynh chính nghĩa, giúp lý không giúp tình, cũng biết ơn huynh đã thu xếp thỏa đáng ân oán lâu nay giữa hai lão nhân gia. Tại hạ xưa nay chỉ cảm kích, nể trọng huynh, chẳng bao giờ bắt măn điểm gì. Song nào ngờ... Nào ngờ hôm nay huynh lại ra chuyện đồi phong bại tục như vậy! Huynh biết cái gọi là luân thường đạo lý không?”

Ánh đao lóe lên, thanh đao nhỏ trên tay Tam Dao biến mất.

Tam Dao nhìn Dư Phi, Dư Phi gượng cười, “À ừ... Ta không ngờ Thừa Phong sẽ tức giận đến thế, ta chỉ muốn tìm người tâm sự thôi mà.”

“Dư Phi, lẽ nào huynh có thể tiếp nhận loại chuyện này?” Ánh mắt Thạch Thừa Phong toát ra vẻ không dám tin.

“Khụ, ừ thì... Đương nhiên không thể, nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì? Đó là trái ngược luân thường, nhơ nhớp bẩn thỉu đến nỗi chỉ mỗi tà ma ngoại đạo mới không kiêng kỵ. Tam Dao, huynh sao dám làm ra chuyện ấy?” Thạch Thừa Phong vô cùng đau đớn, hung hăng nện bàn.

Tam Dao miễn cưỡng giữ nguyên nụ cười, hai chân gác lên bàn. “Ta bảo nè, hai vị. Lão tử đề đàn ông hay đề đàn bà là việc riêng của lão tử. Ta đâu có ngủ với hai vị, hai vị kích động làm chi?”

“THƯ TAM ĐAO!” Thạch Thừa Phong phát hỏa. Dư Phi than nhẹ, giơ tay khuyên ngăn.

“Uống cho muối tử tại hạ nặng tình với huynh, uống cho con gái Lý đại hiệp Hạnh Lâm Tiên Tử không màng tính mạng vì huynh đi cầu thánh được trị thương, huynh lại dám dính vào những việc đáng phỉ nhổ kia, huynh, huynh làm sao xứng đáng với họ, làm sao xứng đáng với anh em của huynh, huynh xem đám bằng hữu bọn tại hạ là thứ gì?”

Tam Dao cười lạnh, “Thạch Bàn Tử, đàn bà muốn gả cho ta trên đời rất nhiều, lẽ nào người bảo ta phải lấy về tất? Đừng gộp chung mọi chuyện để nói. Nợ tình của Lý Tiểu Hà ta sẽ trả. Đám người Vương Thắng sẵn lòng giúp ta, đương nhiên ta không bạc đãi bọn họ. Về phần các người, lão tử lên giường với ai liên quan cái rắm gì đến hai vị!”

“Huynh, huynh!”

“Thôi thôi, hai người các người bình tĩnh chút đi, từ từ nói. Thật là, Thừa Phong, nóng nảy quá mức thì ích lợi chi đâu? Tam Dao chẳng bảo sẽ sống cùng tên thợ mộc nọ cả đời. Tam Dao của chúng ta là hạng nào chứ, mặt mũi hẳn chắc đã xấp xỉ ba mươi, lại còn thợ chân, da dẻ đen đui. Biết đâu Tam Dao chỉ nhất thời cao hứng, chơi xong... Ồi!” Dư Phi ôm mũi, cả người gập xuống. Phản ứng của gã khá nhanh, hốt hoảng tránh đòn nhưng vẫn lãnh đủ nắm đấm mạnh mẽ của ai kia.

Đầu tiên là cơn đau chí mạng, sau đó nước mắt còn chưa kịp chảy thì máu mũi tranh phần ra trước. “Thư Tam Dao người...” Mấy chữ tiếp theo mập mờ không rõ, Dư Phi cảm thấy mình thật oan mạng. Cơ mà sao thằng lưu manh đáng chết cứ nhè mũi gã mà đánh thế này!

“Thư Tam Dao, huynh...!” Thạch Thừa Phong không ngờ Tam Dao sẽ ra tay, gã đập bàn bật dậy.

“Ta thế nào? Các người nói lão tử ra sao cũng được, lão tử xem như các người đang đánh rắm. Nhưng các người đừng hòng nói động đến y. Một. Chữ. Cũng. Không.”

Sắc mặt Tam Dao bắt đầu khó chịu.

“Chẳng lẽ huynh không biết Dư Phi muốn đỡ lời hộ huynh, thế mà huynh còn ra tay đánh hắn?!”

“Lão tử không dùng đao chém hắn đã là quá nể tình.”

Thạch Thừa Phong thật sự sắp điên lên. “Người! Người! Hay! Hay lắm! Thù Tam Dao! Thì ra trong mắt người, đám bạn bè luôn lo nghĩ cho người chẳng bằng một tên không biết xấu hổ...”

“Thạch Bàn Tử, nếu người ngại thịt nhiều, lão tử thái bớt hộ người.” Dù thanh âm Tam Dao không cao nhưng sát khí đã tỏa ra.

Bị chọc tức suýt ngất, Thạch Thừa Phong vùng quỳ!

Dư Phi chặn gã lại, “Bàn Tử, người bình tĩnh lại cho ta! Người không thấy người quá kích động rồi sao? Người nghĩ xem, giả sử bây giờ Tam Dao lên giường với đàn bà, người có giận đến vậy hay không? Hà tất vì chuyện con con mà mất đi tình bạn bấy lâu.”

Thạch Thừa Phong định mở mồm thì Dư Phi đã kịp thời ngăn lại. Dư đại trang chủ đáng thương vừa dùng khăn tay lau mũi vừa khụt khịt: “Còn người nữa, Thù Tam Dao. Người tỉnh táo một chút giùm ta! Bên nào trọng bên nào khinh người tự biết, ta không tin người định sống trọn đời bên tên thọt nọ, có gì phải khiến cho chúng ta không thoải mái vì một người không quan trọng. Nỡ lòng vì hắn đánh vào mũi bản trang chủ, người nhớ đấy.”

“Không quan trọng?” Khóe miệng Tam Dao nhếch lên thành nụ cười sâu xa khó tả, “Dư Phi, Thạch Thừa Phong, ta tối nay nói rõ cho các người hay: Không sai, các người là bạn ta, vì các người, ta có thể không tiếc mạng mình. Nhưng vì y, lão tử dám chém các người vài đao, cho nên đừng đụng chạm đến y, hiểu chưa?”

Sửng sốt, hai người Dư, Thạch không thốt nên lời.

“Rầm!” Thạch Thừa Phong đá ghế, phất áo bỏ đi.

Dư Phi xoa mũi, đưa mắt nhìn Tam Dao, trong mắt tràn ngập kinh ngạc lẫn kính phục.

Từ nhỏ, gã luôn được dạy dỗ phải tuân thủ quy tắc, chèn ép bản tính hoạt bát trời sinh của mình, hôm nay ngồi lên ngôi vị trang chủ, gã càng không thể làm theo ý mình. Bởi vậy gã mới dễ dàng bị một Thù Tam Dao liều lĩnh thu hút, hiện tại thấy hắn cả gan mặc kệ thói đời, gã cũng chẳng mấy phản cảm.

Thở dài não ruột, Dư Phi không hề nói năng, dù gì gã vẫn chẳng hy vọng người bạn chí cốt lao vào con đường đoạn tử tuyệt tôn.

“Người suy nghĩ kỹ nhé, đừng để vì bốc đồng nhất thời mà không đếm xỉa mọi thứ. Người tốn bao nhiêu công sức, bao nhiêu thời gian sắp xếp tới ngày nay, mọi chuyện trước mắt đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông, chẳng lẽ vì người kia, người muốn náo loạn đến mức chúng bạn xa lánh? Thậm chí thất bại trong gang tấc?”

Suy đi ngẫm lại, dường như thấy vẫn chưa đủ, gã đệm thêm một câu: “Huống hồ dù người không nghĩ cho mình cũng phải lo nghĩ hộ hắn, thợ mộc nọ... không giống loại ấy.”

Dư Phi rời đi, để lại một mình Tam Dao ngồi tại phòng ăn.

Tảng sáng hôm sau, theo thói quen, Thủ Căn dậy rất sớm, nhưng chẳng thấy Tam Dao đâu cả.

Đồng hành cùng hắn bấy lâu, Thủ Căn đoán rằng hắn đang luyện công bên ngoài.

Tục ngữ nói đúng, quyền không rời tay, khúc không rời miệng (chỉ những người siêng năng theo nghề võ hoặc xướng ca), một ngày không luyện, thua sút ba năm. Tuy đáng về Tam Dao lười nhác, nhưng thật ra hắn rất cần mẫn, bất luận nội ngoại công mỗi ngày đều luyện ít nhất một lần.

Tất cả vẫn như trước kia.

Nhìn bộ quần áo xếp gọn gàng bên đầu giường, Thủ Căn tủm tỉm cười, ôi, gã đàn ông bề ngoài thô lỗ, nội tâm tế nhị của y...

Thân là con trưởng trong gia đình, Thủ Cẩn xem việc săn sóc người nhà là hiển nhiên, không ngờ hiện tại lại được người ta quan tâm.

Cảm giác này thật tốt. Rất ấm áp, khiến người khác không kìm nổi nụ cười.

Khuỷu tay chống xuống giường, Thủ Cẩn vén chăn ngồi dậy. Đột nhiên, y cứng đờ.

Chân y...

Nhích, lại nhích, không đau lắm.

Rõ ràng chẳng phải quá đau, nhưng Thủ Cẩn càng căng thẳng. Dường như trong thân thể có thứ gì đang nói với y: Đến, lại đến nữa.

Thủ Cẩn nhìn chằm chằm vào chân phải của mình mà lạnh cả người.

Chân phải của y hơi gầy hơn chân trái, đặc biệt từ gối trở xuống ốm yếu hẳn ra. Chỗ gãy năm xưa không để lại dấu vết gì trên da, nếu nhìn riêng từng chân, đoán rằng không ai có thể nhận thấy điều bất thường. Nói trắng ra là một cái giò rất chi phổ thông của đàn ông mà thôi.

Không hiểu sao Tam Dao có thể nảy lên dục vọng với thân thể như vậy, chân cẳng như vậy, cứ nhiên sung sướng hôn hít từ đầu đến bàn chân, rồi lại từ bàn chân gặm nhắm lên đầu. Nếu là y, chắc chắn y hôn không nổi. Khóe miệng Thủ Cẩn khẽ nhướn, tự cười nhạo suy nghĩ của chính mình.

Từng sợi, từng sợi mạch máu nổi lên, phình dần, phình dần, trông cứ như chân ông lão, gân xanh cuộn cuộn cùng mạch máu dày đặc xoắn hết vào nhau.

Đau quá, đau vô cùng.

Đau đến nỗi Thủ Cẩn phải cắn chặt răng, tránh bật ra tiếng kêu oai oái.

Những tưởng cổ nhện cũng phải qua khỏi, những tưởng tra tấn cũng phải kết thúc.

Thủ Cẩn nằm sòng soài trên giường, kéo chăn quấn chặt tấm thân lỏa lồ, tay siết lấy chân phải, cắn răng chịu đựng...

Đợi Tam Dao bước vào, Thủ Cẩn đã mặc xong quần áo, đến cả hàng lý cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Thủ Cẩn không ngờ có ngày tình huống chân mình lại tệ hại như vậy, tựa như không ngờ sau khi trở về, miệng lưỡi toàn thành đều đang nhắm vào hai người.

15. Quyển 2 - Chương 15

“Chát!” Bạt tai nặng nề giáng xuống, Thủ Cẩn vốn không đề phòng, lão đảo mấy bước.

Chuyện gì vậy? Cái tát làm Thủ Cẩn choáng váng đầu óc.

“Súc sinh, quỳ xuống cho ta!” Hà phụ tay cầm gia pháp, tức giận đùng đùng.

“Cha?” Thủ Cẩn ù ù cạc cạc nhưng vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống giữa nhà.

Gì thế này? Thẩm vấn phạm nhân? Thủ Cẩn nhìn thấy người ngồi ghế trên là cha mẹ, nhị nương Thị Trang ngồi phía dưới, bên phải, lão nhị Hà Trung Nguyên ngồi phía dưới, bên trái.

“Người nói đi! Lời đồn bên ngoài có phải sự thật hay không!” Dáng vẻ Hà phụ như sắp thổ huyết đến nơi, gương mặt ông tái mét.

Lời đồn? Hơi đất lạnh leo xuyên qua sàn đá, âm ỉ thấm vào hai gối Thủ Cẩn. Sắc mặt y trắng bệch.

“Lão gia, để Thủ Cẩn quỳ trên đệm nhé, chân nó không khỏe.” Nhị nương không đành lòng bèn lên tiếng.

“Im miệng! Còn đưa đem? Sợ nó lạnh chết à! Thứ cầm thú không cần sĩ diện như nó năm xưa nên chết quách ở lâm trường!” Hà Mộng Đào giận dữ đập bàn. Loại chuyện này, loại chuyện đòi phong bại tục này, loại chuyện bẩn thỉu dơ mặt này hại một người trí thức như ông không dám ngẩng đầu gặp người khác.

“Cha nó, hình như Cẩn Tử không biết mà. Biết đâu chỉ là tin đồn, là Cao gia muốn làm xấu mặt chúng ta...”

“Bà cũng cầm mồm giùm tôi! Xem thằng con tài giỏi mà bà sinh ra kìa! Còn bà nữa! Lão đại lão tam, hừ, không đứa nào chịu để nhà cửa yên ổn! Thật muốn khiến tức chết tôi mà!”

“Lão gia, ông đừng giận, là thiếp không tốt, không biết dạy dỗ Diệu Tổ, nhưng Cẩn Tử nó...”

“Nhưng nhị cái gì! Mặc kệ chuyện kia là thật hay giả, không có lửa làm sao có khói. Hà Thủ Cẩn, người dám giơ tay thề với trời rằng mình không làm ra những chuyện đòi phong bại tục, ô uế gia phong, khiến tổ tông xấu hổ không?”

Lòng Thủ Cẩn lạnh buốt, chuyện đòi phong bại tục, lẽ nào...

“Cha, con vừa bước vào cửa cha đã thi hành gia pháp, chung quy xin cha hãy nói với con chuyện gì xảy ra chứ.”

“Người còn có mặt mũi hỏi ta!”

“Cha nó...”

“Câm miệng!”

“Đại ca, bên ngoài đồn rằng ca và Dao ca... Nói hai người quan hệ mờ ám, còn có...” Trung Nguyên nói năng ấp úng.

“Còn nói cái gì?” Thủ Cẩn cố nén sợ, ra vẻ trấn tĩnh.

“Nói ca...”

“Nói người xài tiền của người ta, nói người bán thân! Quân cầm thú! Người là đồ súc sinh!”

“Cha nó!”

“Cha!”

Ồn ào một phen, Hà phụ tức đến suýt ngất.

Thủ Cẩn quỳ dưới đất, sắc mặt ảm đạm.

“Người nói đi! Rốt cuộc có chuyện đó hay không?” Hà phụ ráng giữ bình tĩnh, chỉ thẳng vào mặt con trai, run giọng quát khê. Mặc kệ là thật hay giả, tin đồn quần lý Hà gia đã đủ khiến ông không dám ra ngoài gặp xóm giềng. Quả thật thẹn với tổ tông!

Ai? Là ai nói hươu nói vượn?

Lòng rối như tơ vò, Thủ Cẩn mơ hồ không hề nghe lão cha hỏi chuyện.

“Người nói đi! Nói người chưa từng làm ra chuyện như vậy!”

Thấy vẻ mặt Thủ Cẩn không tự nhiên như bình thường, thần tình rõ ràng ẩn giấu chút hoảng loạn, Hà phụ trong lòng lạnh dần.

“Quân súc sinh nhà ngươi!” Hà phụ khóe mắt căng như sắp rách, từ trên ghế bật dậy. Roi trúc hung hãn vung lên.

Một đòn giáng xuống lưng Thủ Cẩn.

Y đau đến khê xuýt xoa.

“Cha nó, đừng mà!” Hà Diêu Thị và bà nhỏ Thị Trang khóc lóc nhào qua ngăn cản.

Hà phụ quay phắt lại, giận dữ gầm lên: “Các người ngồi xuống cho tôi!”

Hai vị mẫu thân lập tức không dám nói thêm câu nào, chỉ sợ bản thân lửa cháy đổ thêm dầu, khiến nó càng cháy càng mạnh.

Hà phụ nổi cơn thịnh nộ, một roi lại một roi tàn nhẫn quất xuống. Ông gào thét: “Nói! Có, hay, không?”

Làm chuyện gì? Xài tiền của Tam Dao, có. Ngủ với hắn, có. Thế nhưng...

“Cầm thú như ngươi! Ta đánh chết ngươi! Rốt cuộc ngươi có cùng, cùng...” Hà Mộng Đào nói không nên lời. Ông cảm thấy nói ra những chữ kia chẳng khác nào sỉ nhục bản thân.

“Căn Tử!” Bà lớn Hà Diêu Thị vừa khóc vừa van lơn: “Căn Tử ơi, con nói đi! Nói con không có đi! Sức khỏe cha con không tốt, đừng chọc giận ông ấy nữa.”

“Bà im miệng cho tôi!” Hà Mộng Đào xoay lại nạt bà.

“...Con không bán thân. Cha, cha đừng trút giận lên mẹ.” Thủ Căn ngẩng lên, cuối cùng đành mở miệng: “Cha yên tâm, căn nhà chúng ta đang ở rất trong sạch, tiền con vay Tam Dao đều có giấy nợ, không tin các người có thể đến chất vấn hắn.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Hà phụ, ba người còn lại cũng không kìm nổi mà thở phào một phen.

“Ý ngươi là những lời đồn bên ngoài đều giả ư? Ngươi dám thề không? Thề rằng ngươi cùng Thư Tam Dao hoàn toàn trong sạch, không chút nhơ nhớp?” Bàn tay siết chặt roi trúc của Hà phụ khẽ thả lỏng.

Thủ Căn nhìn vị phụ thân tuổi quá năm mươi, nhìn nhị đệ đang dùng ánh mắt phức tạp đánh giá y, nhìn hai người mẹ với biểu tình lo lắng thấp thỏm... Y, chậm rãi giơ tay phải lên.

“Tôi, Hà Thủ Căn xin thề, tôi cùng Thư Tam Dao không hề mờ ám, trước đây như vậy, sau này cũng như vậy. Nếu như gian dối, chết không yên lành.”

Hà Diêu Thị khó tránh thở phào nhẹ nhõm.

“Nhớ kỹ lời thề của con hôm nay! Ngẩng đầu ba thước có thần linh, nếu con dám làm chuyện hổ thẹn với liệt tổ liệt tông thì đừng quay về gặp cha nữa! Có chết cũng phải chết bên ngoài, đừng làm ô uế nhà cửa!”

“Con biết, cha.” Thủ Căn gắng gượng chống tay đứng dậy, cúi đầu vái ba vị trưởng bối rồi một mỗi cáo từ:

“Cha, mẹ, nhị nương, việc của Diêu Tổ mọi người đừng lo, con đã tìm thấy nó, hỏi rõ đầu đuôi ngọn ngành, Tam Dao cũng hứa sẽ giúp chúng ta giải quyết.” Nói xong, không đợi các trưởng bối hỏi nhiều, Thủ Căn lập tức xoay lưng về phòng.

Bà nhỏ vẽ mặt mừng rỡ, muốn hỏi thăm thêm chút tin tức nhưng sau khi trông thấy sắc mặt Thủ Căn, bà liền từ bỏ ý định.

Trung Nguyên sắc mặt phức tạp. Gã không phải kẻ ngốc, từ biểu cảm của Thủ Căn ban nãy, gã khẳng định mọi thứ không hề đơn giản. Song gã phải hỏi ca mình thế nào đây? Có đôi khi, không biết sự thật lại là chuyện tốt...

Bấy giờ Tam Dao đang dừng chân tại quán rượu ngoài thành trăm dặm.

Hắn nhận được phong thư với nét chữ cùng mùi hương quen thuộc. Hắn cười khỏ, mở thư ra xem.

“Hiếu Hà chỉ muốn hỏi huynh một câu: Lời hứa năm xưa còn giữ hay chẳng?”

Tam Dao nghiêng đầu, người đưa thư vẫn đứng trước mặt chờ hắn hồi âm.

“Ngươi chờ chút, ta viết thư nhờ ngươi giao.”

Tam Dao mượn bút của chủ quán, nhanh chóng trả lời trên mặt sau của bức thư, cả phong bì cũng dùng cái cũ.

“Ngươi hay chuyển đến tay người nhờ ngươi gửi thư cho ta, bảo rằng: Những gì thiếu nàng, ta nhất định sẽ trả.”

“Dạ.” Thăng bé nước mũi chảy thành dòng, ngu ngơ gạt đầu, hớn hở nhận lấy số tiền thưởng nhiều gấp mấy lần trong tương tượng.

Thủ Cẩn quay về chưa đến hai ngày, thành Phiến Mã đã tràn ngập vô số tin đồn xoay quanh Hà gia, nhất là những lời phỉ bang người con trưởng Hà Thủ Cẩn.

Nội dung tất cả chỉ có một – Trưởng tử Hà gia thích lên giường với đàn ông, hơn nữa thuộc loại bán đứng thân thể vì chút tiền dơ bẩn.

Để chứng minh điều mình nói, có người còn sinh động kể lại chuyện Hà Thủ Cẩn vào lâm trường chưa bao lâu đã dụ dỗ Đào ca sinh sống trong rừng, sau đó lên giường với người ta.

“Ai cũng lâm trường đàn ông thì nhiều, đàn bà thì ít. Một khi đặt chân vào lâm trường, công nhân thường mười ngày nửa tháng, thậm chí ba, bốn tháng không thể ra ngoài. Dục vọng tích lũy lâu ngày đương nhiên cần nơi phát tiết.”

“Thế mới nói Đào ca bị Hà Thủ Cẩn cám dỗ, Đào ca dùng hắn ta như công cụ tiết dục cũng chẳng phải lạ.”

“Huống hồ các công nhân còn sống năm xưa có thể làm chứng Đào ca đêm nào cũng đến tìm Hà Thủ Cẩn, hơn nữa nhất định phải ngủ chung lều với hắn ta.”

“Cho nên ta mới nói Hà Thủ Cẩn là tên bán mông kiếm sống. Sống tại lâm trường khổ sở biết bao, nếu hắn ta dựa dẫm vào tay lão luyện như Đào ca thì sinh hoạt cũng thoải mái hơn nhiều.”

Đúng! Chúng công nhân may mắn sống sót đều đồng lòng bảo rằng: Đào ca thuở nhỏ tài giỏi phi thường, một người làm bằng mấy người. Hà Thủ Cẩn bám dính lấy hắn, trước nay chưa từng chịu khổ chịu mệt, mọi người đều trộm thấy. Bấy giờ họ còn thắc mắc sao Đào ca lại đối xử như vậy với Hà Thủ Cẩn, thì ra...

Tin đồn vừa phát tán lập tức lôi kéo thêm nhân chứng, nói hai năm trước Thủ Cẩn từng bán thân ở chợ. Người mua y khi đó chính là lão đại lưu manh Đào ca của Phiến Mã ngày nay.

“Ông nghĩ xem, ai đời hạ nhân mua về chẳng những không cần hầu hạ chủ nhân, mà còn tặng kèm căn nhà? Mua vợ còn chưa chắc được vậy.”

“Bà tin không?” Có người cười khẩy. “Lời dễ nghe ai không biết nói? Đào ca là đang che giấu giúp Hà Thủ Cẩn đấy!”

Đương nhiên cũng có người thắc mắc, Đào ca lắm tiền, có gì không chọn vài cô ả xinh đẹp trẻ tuổi mà lại mua một Hà Thủ Cẩn đen đủi tầm thường, năm ấy đã hai tư, hai lăm?

Có vài người ra vẻ “hiểu chuyện”, lý giải rằng lúc Đào ca quen biết Hà Thủ Cẩn tuổi còn nhỏ, Hà Thủ Cẩn cọt nhả lẳng lơ, sử dụng thủ đoạn quyến rũ Đào ca.

Người “hiểu chuyện” kia còn kể, năm xưa gã tận mắt chứng kiến Đào ca từng sờ mông Hà Thủ Cẩn bên đường, Hà Thủ Cẩn tuy miệng mắng mỏ song không hề tỏ ra giận dữ.

Người “hiểu chuyện” thứ nhất vừa nói xong, người “hiểu chuyện” tiếp theo liền ra mặt.

“Chí phải chí phải! Tôi còn thấy bọn họ làm chuyện đồi phong bại tục gần khe suối giữa ban ngày ban mặt. Hà Thủ Cẩn dùng thân thể lỏa lồ cám dỗ Đào ca, hoàn toàn không biết liêm sỉ, thiếu niên Đào ca đầu luôn cúi gằm xuống đất.”

“Theo ta thấy, Đào ca mua y vì nể chút tình xưa, thấy hắn ta bán thân mới mua về dùng để tiết dục. Ai chẳng biết Đào ca trong thành có vô số đàn bà, nuôi thêm một tên tình nhân cũ thời bằng bột thì cũng bình thường. Thấy hắn ta đáng thương thôi!”

“Không sai không sai! Biết đâu tại lâm trường, Đào ca sau khi nếm qua mật ngọt, biết công phu trên giường của ai kia rất giỏi, nam nhân mà, kỹ năng đương nhiên không giống nữ nhân, Đào ca thích mua về để đổi khẩu vị cũng dễ hiểu. Các huynh nghĩ xem, Đào ca là ai chứ? Có việc gì không dám làm?”

“Ừ, tiểu đệ nghe nói đám tiểu quan già luôn có tuyệt chiêu giữ khách. Đùng thấy Hà Thủ Cẩn lớn tuổi, thọt chân, đen đөө mà lâm, ai kia mặt mũi đoan chính, không chừng lúc cởi quần áo sẽ hóa thân thành yêu nghiệt, cái mông xoay xoay, đôi chân kẹp chặt thì tên đàn ông nào chẳng sướng lên tiên?”

“Ha ha! Tiểu tử ngươi hiểu rõ nhỉ, chắc từng chà đạp Hà Thủ Cẩn chứ gì?”

“Tiểu đệ nào dám! Không sợ Đào ca chém à!”

Có người mắng, tự nhiên có kẻ khen.

“Ôi, trông tướng mạo Thủ Cẩn khá hiền lành, sao lại...”

“Sao lại thế nào? Chẳng phải chỉ một gã dâm dăng thôi ư? Nhìn người không được nhìn bề ngoài. Ta cứ thắc mắc mãi, năm xưa nhà hần ta gặp phải chuyện lớn như thế, song lại vượt qua dễ dàng, cuộc sống sau đó còn tốt hơn người bình thường. Hừ hừ, quả nhiên thứ vô sỉ làm chuyện không cần mặt mũi! Ta khinh! Dù có đói chết, gia đình ta cũng sẽ không làm mấy chuyện nhơ nhớp như bán mông đâu!”

“Nói cho cùng thật sự rất buồn nôn! Một thằng đàn ông thế mà học theo lũ đàn bà, để nam nhân nuôi ăn xài, tôi khinh! Hừ, mất hết mặt mũi tổ tông!”

Với những lời khinh miệt cùng đàm tiếu sau lưng, người chịu đả kích nhất lại là lão nhị Hà gia, Hà Trung Nguyên.

Hà Trung Nguyên lửa giận ngút trời trở về từ cuộc thi hội của lũ mọt sách, vừa vào cửa đã hầm hờ với đại ca mình:

“Đại ca, nếu ca không làm, có chi tin đồn lại lan rộng đến vậy! Ca biết đệ bên ngoài bề mặt thế nào không? Hôm nay lũ công tử lắm tiền đều nhắm vào đệ mà ngằm mĩa mai, bọn họ nói đệ, nói đệ... Đệ không nói ra miệng được!”

Thủ Cẩn nhìn đệ đệ, lựa chọn im lặng.

Nhị nương Thị Trang dẫn Thanh Vận đến tiệm mua gạo cũng gặp phải tình huống bối rối.

Bà chủ tiệm gạo thấy hai người đến mua thì không niềm nở đón đả như ngày thường. Bà ta chỉ lo xì xầm cùng cô hàng xóm, thì thoảng còn liếc trộm bọn họ.

Chọn xong gạo, Thị Trang đến trước mặt bà chủ giao tiền, bà ta nhìn số tiền trong tay, mĩa mai nói: “Tiền này bần không đó? Tại sao tôi nghĩ thấy mùi thum thum nhỉ? Đại thẩm Ngô gia, tỷ bảo đàn ông làm cách nào để dùng phía sau hậu hạ đàn ông? Ấy chết, phui mồm phui mồm, tỷ xem tôi kìa, lời như vậy cũng nói ra miệng cho được!”

“Đại nương, tiền sao lại bần chứ? Bần là người, chẳng phải tiền, có tiền thì không thể không kiếm. Cẩn thận Đào ca đến tìm tỷ đấy.” Bà Ngô che miệng cười thầm.

“Các bà nói cái gì? Phien các bà nói rõ ra xem.” Thị Trang tính tình kiên cường, không phải loại nàng dâu cần rặng chịu sỉ nhục, bà mở miệng vặn lại.

Về đến nhà, bà nhỏ gõ cửa phòng con trưởng, sau đó vào trong thật lâu.

Lúc bước ra, bà nhỏ nước mắt giàn giụa, Thủ Cẩn tiễn bà, trên mặt hần rõ dấu tay.

“Đại ca...” Thanh Vận đứng trong sân, nhìn vị huynh trưởng mình tôn kính nhất bằng ánh mắt không dám tin.

“Thanh Vận! Con đứng bên kia làm chi? Đi theo mẹ.” Bà nhỏ gọi cô bé.

Thanh Vận bị mẹ lôi kéo, vừa đi vừa quay đầu nhìn đại ca.

“Đại ca, bọn chúng nói bừa, đúng không? Ca cùng Tam Đào ca không phải thứ qua hệ kia, nhất định không phải.”

“Con nha đầu chết tiệt, nói bậy bạ gì đó! Chẳng phải mẹ đã dặn về nhà không được nói bậy hả! Đại ca con sao có thể là loại ấy? Đều tại Cao gia hãm hại chúng ta!”

“Thật hả? Mẹ, thật thế ư?”

Thủ Cẩn đứng trước cửa, dõi mắt nhìn hai người rời khỏi.

Trời, dần sập tối.

Vì cuộc sống, Thủ Cẩn không thể không ra ngoài tìm việc, nhưng khó tránh lo ngại ánh mắt soi mói của người ngoài. Thủ Cẩn lẻ bước đến tiệm Bảo Sinh, để tránh thu hút sự chú ý, y không mang theo cây gậy đàn hương kim tinh của mình.

“Bảo Sinh.” Thủ Cẩn đứng ngoài cửa hàng gia dụng, khẽ gọi Bảo Sinh đang cúi đầu tính toán sổ sách.

Bảo Sinh ngẩng lên.

“Ừm, mấy ngày nay trong tay người có dư việc đục đẽo cần làm không?” Thủ Cẩn bắt gặp ánh mắt người bạn nổi khổ, ấp úng hỏi.

Bảo Sinh không trả lời.

“Nếu không thì thôi. Quấy rầy, người cứ tiếp tục công việc nhé.” Thủ Cẩn cười khở, dậm chân bước nhanh.

“Cẩn Tử!”

Thủ Cẩn ngoảnh lại, trên mặt hiện ra vẻ rạng rỡ khó giấu.

Bảo Sinh né tránh ánh mắt tràn trề hy vọng của Thủ Cẩn, thấp giọng hỏi: “Đều là thật?”

Thủ Cẩn mấp máy môi.

“Người nói đi!” Âm lượng Bảo Sinh tăng lên.

“Bảo Sinh, ai ở ngoài?” Trong tiệm truyền ra tiếng phụ thân của Bảo Sinh, Lưu Vĩ Bồ.

“Không, người ta đến tìm việc.” Bảo Sinh ngoảnh đầu đáp lời, vừa quay lại đã thấy Thủ Cẩn xoay lưng rời khỏi.

Y đi rất chậm, bước chân hơi khập khiễng, bóng lưng cũng có chút co rúm.

Bảo Sinh vỗ bàn, vội vã đuổi theo.

“Cẩn Tử, Cẩn Tử!” Gã cố thấp giọng gọi, ba bước thành hai bắt kịp Thủ Cẩn, kéo tay y. Bảo Sinh hấp tấp nói: “Người gượng đã, sao lại đột nhiên bỏ đi? Người chẳng phải đến tìm việc sao?”

Thủ Cẩn quay sang, nửa buổi không nói lời nào.

“Ta... Ta biết cha người là người bảo thủ, ông ấy chắc có chút hiểu lầm về người. Nhưng ta tin người, ta tin người không phải loại kia! Cẩn Tử, người yên tâm, chuyện này sẽ trôi qua thôi. Trong thành, người quen người ai chẳng biết nhân phẩm của người ra sao, tin đồn bên ngoài hoặc do đám a dua vô tri hoặc do đồ kỵ.”

“Người tin ta?” Thủ Cẩn cúi nhìn vị trí trên áo bị gã nín chặt, bình tĩnh nói.

“Đương nhiên. Ta mặc chung quần mà lớn với người, người là người thế nào chẳng lẽ ta còn không biết? Cẩn Tử, mặc kệ người từng làm hay không, ta tin người có nỗi khổ bất đắc dĩ...”

Giọng Bảo Sinh chột nhỏ dần, bàn tay giữ áo Thủ Cẩn cũng rơi lỏng nhiều.

Thủ Cẩn ngẩng đầu, bắt gặp không ít người trên đường đang nhìn bọn họ, thậm chí có kẻ còn ngang nhiên chỉ trỏ.

“Bảo Sinh! Con làm gì vậy! Con muốn bị tạt nước bẩn vào người hay muốn dẫn vợ người ta về nhà hử! Còn không quay vào cho ta!” Phía sau vang vọng tiếng gầm giận dữ của Lưu Vĩ Bồ.

Tay từ từ buông lỏng, rũ xuống.

“Cẩn Tử, ta...”

“Bảo Sinh, người về đi. Ta mới nhớ ra, trong nhà ta có chút chuyện, đi trước đây.”

Bảo Sinh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, “Ta, được... Nếu người bận, ta, ta về trước...” Mang theo vài phần lúng túng, Lưu Bảo Sinh quay đầu về nhà.

Nhìn bóng lưng vội vàng của bạn, Thủ Cẩn phì cười.

Thư Tam Dao, người từng nghĩ tới ta sẽ có ngày hôm nay chẳng?

Chính vào lúc ấy, Tam Dao đang ở trên con sông ngoài thành năm trăm dặm.

Đây là con thuyền buồm màu đen nho nhỏ, loại thuyền câu thường gặp nhất hiện nay.

Thuyền lững lờ trôi, không có người chèo, cũng không có người buông cần.

Trong khoang thuyền, hai con người ngồi đối diện nhau.

Một là Tam Dao.

Một khuất bóng, ánh nến trên bàn cũng không thể chiếu rõ diện mạo của gã, chỉ dám khẳng định đó là người đàn ông cao tuổi.

Cặp mắt ông lão dường như dán chặt vào chiếc hộp to cỡ bàn tay đặt trên bàn.

Tam Dao bật cười giễu cợt.

Ông lão đối diện ngẩng lên, không vui hỏi: “Cười cái gì?”

Ngày kế, Thủ Cẩn khoác áo da dê, chống gậy ra ngoài tìm việc.

Đến hai cửa hàng đều bảo không thiếu người, một trong hai thậm chí còn hỏi thẳng sao y không đến làng chơi thành tây làm việc, sau đó cả đám người xem cười đùa ha hả.

Thủ Cẩn biết họ không có ác ý, cũng không phải người xấu, chỉ là bị người khác ảnh hưởng, nhìn thấy nhân vật chính của câu chuyện thì không kìm được mà chòng ghẹo đôi câu.

Giữa trưa, y mua hai cái màn thầu và xin một chén nước của ông chủ, đứng dựa vào tường vừa uống vừa nhai bánh.

Trước mặt y là căn tửu lâu, trời lạnh giá nhưng cửa sổ lầu hai mở toang, bên khung cửa là hai người nhìn như công tử nhà giàu.

“Người là Hà Thủ Cẩn?”

Một đám tên lưu manh xông tới.

Thủ Cẩn đứng thẳng dậy, “Có việc gì à?”

“Cởi quần ra cho bọn ta xem người có XX hay không?”

“Ha ha! Mau! Cởi mau! Biết đâu chừng thằng này là đàn bà.”

“Đi đi!” Thủ Cẩn siết chặt gậy gỗ.

“Người cởi quần để bọn ta xem người có XX hay không thì bọn ta đi ngay. Thế nào?”

“Cho bọn ta xem X trên hông của người nữa. Ha ha!”

“Mẹ nó, chỗ dơ dáy đó mà người cũng muốn xem?”

“Lão tử tò mò lắm, ta muốn xem nơi Dao ca từng chà đạp hình dáng ra sao. Chẳng lẽ người chưa nghe nói nơi kia của Dao ca thường khiến nữ nhân chịu không xiết ư?”

“Đúng, đúng. Bắt hẩn cho chúng ta nhìn X, xem Dao ca khuếch rộng nó ra chưa. Ha ha!”

Thủ Cẩn hươ gậy bổ tới.

“Tụi bây! Đánh cho ta! Đánh chết tên dâm đảng vô sỉ này! Đánh chết thứ nhơ nhớp khiến cả Phiến Mã chúng ta mất hết mặt mũi! Xem hẩn sau này còn dám dụ dỗ Dao ca nữa không!”

“Đánh! Đánh chết hẩn!”

“Đánh chết tên dâm đảng thối tha! Cha người không biết dạy con, bọn ta thay lão giáo huấn người!”

“Cởi đồ hẩn! Để hẩn hông trần về nhà!”

Lũ côn đồ vây bắt Thủ Cẩn, trêu ghẹo y như mèo vờn chuột.

Thủ Cẩn không phải dễ chọc, y nhắc gậy đập cho hai tên lưu manh kêu oai oái nhảy tránh.

Tiếc thay đối phương người đông thế mạnh, chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau, hai tên ôm lấy Thủ Cẩn từ phía sau, một tên phía trước đập mạnh vào bụng y, tên còn lại tìm đủ mọi cách chém gậy gậy của y.

Thân thể Thủ Cẩn bị người khác giữ chặt, vùng vẫy mấy lần vẫn không thoát nổi. Một tên thất đức tàn nhẫn đá thẳng vào cái chân đau của y. Không cho Thủ Cẩn cơ hội bật ra tiếng rên, tên côn đồ lập tức lợi dụng cơ hội y ngã xuống mà liên tiếp đánh đập. Một đấm nặng nề trúng bụng khiến y quần quai cuộn tròn trên đất.

Đám lưu manh thừa thế xông lên, người một quyền ta một cước, hung hãn đến nỗi Thủ Cẩn chỉ còn nước ôm đầu bảo vệ chỗ hiểm.

“Nè, các người làm gì thế? Đánh nữa là...” Ông chủ tiệm bánh bao tốt bụng đứng ra khuyên can, chưa nói hết câu đã bị vợ chạy qua lôi vào.

“Ông điên hả! Mấy chuyện ấy cũng dám nhúng tay? Không cần cửa tiệm nữa à? Bọn chúng là loại ông chọc nổi sao? Hơn nữa ông không nghe chúng mắng gì ư, người kia rất đáng bị đòn! Vào trong cho tôi!”

“Đúng! Biết điều chút đi! Bằng không cẩn thận bọn ta phá sập tiệm của lão!” Gã côn đồ vừa đánh Thủ Cẩn vừa càn quấy la lối.

“Đây... Có phần quá đáng?” Một trong hai kẻ ngồi trên tửu lâu lên tiếng.

“Quá đáng? Thế này là quá đáng cái gì? Xem tiếp kìa. Tại hạ muốn xem thử sau chuyện này hắn ta còn sống nổi trong thành nữa không! Chẳng hiểu Tam Dao nghĩ sao, vì hạng người này, vì hạng người này... Hại tại hạ tưởng rằng huynh ấy thật sự lấy về cô vợ quốc sắc thiên hương, hừ.”

“Khụ, ta thấy hay là thôi đi. Tránh khi Tam Dao quay về...”

“Thôi là thôi thế nào? Tại hạ chưa bảo muốn lấy hắn, cũng không nói muốn đánh gãy cái chân còn lại của hắn. Tại hạ chỉ muốn khiến hắn chịu khổ tí xịu. Nếu bao nhiêu đây hắn còn chịu không nổi thì sớm rời khỏi Tam Dao cho xong!”

Hai tên vây đánh Thủ Cẩn vào tửu lâu lấy ra một thùng nước rửa chén. Chúng nhún nhảy, ác ý đi về phía Thủ Cẩn đang nằm rên rỉ trên mặt đất.

Người xem không dám đến gần, đứng bên ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ thì nhiều nhưng không ai dám bước lên ngăn cản. Rất nhiều người thậm chí còn vui sướng khi người gặp họa.

“Đạo đức như vậy bị chém là đáng đời. Khó trách gần ba mươi vẫn chưa lấy vợ, thì ra... Hừ.”

“Hay phía trước căn bản không được nhỉ? Ha ha.”

“Hà Thủ Cẩn nọ trông không giống loại ấy, có gì lại làm ra mấy chuyện đó? Thật quá vô sỉ! Tội nghiệp cha hắn, lần này xem như mất hết mặt mũi!”

“Ôi, thằng con bất hiếu! Hắn ta chẳng chịu nghĩ thử, dính vào mấy chuyện kia thì đệ muội làm sao làm người? Muội hắn cũng đến tuổi xuất giá đúng không? Cứ cái đà này sao những nhà tử tế đồng ý lấy về cho được?”

“Ta thấy nhà họ chắc không ở lại trong thành bao lâu nữa đâu.”

Thủ Cẩn cắn chặt răng, cố gắng bò dậy. Y không thể giống như quả hồng mềm để người ta dễ dàng chà đạp. Nếu hiện tại y khuất phục, cả đời đừng mong ngóc đầu lên nổi.

Tiếng chửi bới chung quanh đều lọt vào tai y.

Càng như vậy y càng không thể bị đánh bại!

Các người muốn xem ta như trò cười?

Ta nhất định không cho các người xem!

Các người muốn thấy ta thê thảm đáng thương?

Mỗi ngày của ta phải sống tốt hơn đám người các người!

Các người muốn gia đình ta dọn đi?

Ta quyết không dọn!

Ta không tin ta không thể tiếp tục sống!

Các người chờ đây, sẽ có ngày ta bắt các người nuốt lại hết những lời hôm nay!

Thủ Cấn đang lồm cồm bò dậy, chợt nghe:

“Ào!”

Tiếng nước rửa chén trong thùng đổ ập xuống.

“Thạch Thừa Phong!” Nam tử đứng phất lên.

“Người làm thế rất quá đáng! Ta không muốn chết trong tay người đâu! Cáo từ!” Nói liền một hơi ba câu, chữ “từ” vừa dứt, bóng dáng nam nhân hoàn toàn biến mất.

Thạch Thừa Phong vẫn vận trang phục thùng thỉnh thường ngày, gã hừ lạnh: “Đồ nhát gan!”

Chính vào lúc Thạch Thừa Phong mắng người kia nhát gan, tình huống dưới lầu thỉnh linh thay đổi đột ngột.

Tiếng kêu khóc tru tréo dồn dập vang lên.

Chung quanh thêm những tràng cười rộ.

Thạch Thừa Phong cảm thấy tiếng la hét quái lạ bèn do dự xuống lầu.

Gã nhìn thấy đầu cổ hai tên côn đồ xách nước rửa chén ban nãy dính đầy thức ăn, chúng ra sức lắc đầu giữ đi những thứ trên mặt.

Người chung quanh vừa cười mắng vừa tản đi.

Hà Thủ Cấn ở giữa vòng người thị phi đã đứng dậy được. Tuy y toàn thân nhếch nhác nhưng không hề dính chút vụn đồ ăn thừa nào trên người, bên cạnh có thêm hai người cẩn thận dìu đỡ.

Chuyện gì thế nhỉ?

Thạch Thừa Phong liếc đám người không biết xuất hiện từ lúc nào, trông đáng vẻ chúng càng giống lưu manh hơn lũ côn đồ ban đầu.

Đám người mới đến vừa khéo chắn giữa lũ côn đồ và Hà Thủ Cấn.

Một kẻ đứng sau đám nọ ngoáy tai, âm dương quái khí nói: “Nè, lũ chúng bây từ đâu tới? Sao chưa thấy chúng bây bao giờ?”

Hai gã côn đồ chưa dính nước rửa chén đưa mắt nhìn nhau, “Thế nào? Muốn xen vào chuyện người khác hử! Các người là ai mà dám can quấy ở đây?”

“Bọn ta?” Tên lưu manh ngoáy tai phì cười, phỉ phỉ ngón tay. Người bên cạnh ngán ngấm tránh ra ba thước, bao gồm đồng bọn của gã.

“Lũ có mắt không trông! Người hỏi hương thân phụ lão chung quanh thử xem, nơi này ai không quen biết bọn ta? Hơn nữa trong thành ai chẳng biết Đạo ca từng tuyên bố, kẻ dám chọc ghẹo Hà gia, bất luận là ai cũng phải lột da mang về! Giả sử chúng bây là người nội thành, chúng bây tuyệt đối không thể chưa nghe qua những lời nọ. Huống hồ dù chúng bây dám làm can nơi đây cũng sẽ không có gan động tay động chân với tâm can bảo bối của Đạo ca!”

Tâm can bảo bối?

Người buồn nôn không chỉ mình Thủ Cấn. Những người nghe thấy bốn chữ kia đều khó tránh phải cau mày.

“Các vị hương thân, mọi người định xem kịch đến khi nào? Nhìn người thành mình bị kẻ bên ngoài bắt nạt, các vị thấy vui sướng trong lòng lắm à? Được, bọn ta thay mặt Đào ca ghi tạc ân tình này.”

Trước không đề cập lời của gã buồn nôn bao nhiêu, nhưng quả thật chúng rất hiệu quả. Câu cuối còn chưa nói xong, tất cả khán giả đều hấp tấp thi nhau lui chạy.

“Đi, mấy người các người xách hai tên này đến trước con hẻm kia để chúng hưởng thụ ân huệ của chúng ta cho tốt. Ê! Hai người chúng bây đừng chạy! Ta đang nghĩ thay chúng bây đó, tránh khi Đào ca trở về sẽ lột da chúng bây rồi treo ngoài thành.”

Những tên còn lại thấy tình thế bất ổn bèn co giò chuồn mất, làm sao thật sự dám nấn ná để người khác dạy dỗ. Hai kẻ đáng thương dính thức ăn đầy người cũng không buồn lau chùi nữa, chúng trốn hẳn vào dòng người lộn xộn.

“Ồi! Bắn chết! Người làm gì thế!” Trong đám đông truyền ra tiếng hét chói tai.

Tên lưu manh ngoáy tai nháy mắt ra hiệu với người bên cạnh, gã nọ hiểu ý, giữ cự ly thích hợp bám theo mấy kẻ còn đồ đang bỏ trốn.

“Cảm... ơn.” Thủ Căn ôm ngực, nhận lấy gậy gỗ rồi cảm tạ.

Tên ngoáy tai ngoảnh lại, không nói gì. Gã phát tay, đám lưu manh cùng hắn rời đi.

Thủ Căn đợi đến khi sức lực phục hồi chút ít mới chống gậy, cà nhấc từng bước về nhà.

Cảm giác trán mình ướt ươn ướt, y sờ thử, thì ra bị chảy máu. Thủ Căn không thấy đau, có lẽ bởi cơn đau trên người, đặc biệt là nơi chân đã hoàn toàn chèn ép vết thương trên trán.

Cuối cùng vẫn là Tam Đào giúp y.

Nếu không có những người kia giúp đỡ, hôm nay ra sao mấy ai lường nổi.

Mọi người sẽ khiến y lúng túng đến mức nào, bối rối đến mức nào đều nằm trong dự liệu của Thủ Căn.

Nhưng lũ côn đồ nọ là ai? Nghe giọng điệu đám bạn của Tam Đào, dường như chúng không phải người trong thành, vậy chúng từ đâu đến? Tại sao đối xử với y như thế?

Người trên đường đều dán mắt vào y.

Lời xì xầm to đến có thể lẫn át tất cả tạp âm.

Thậm chí vài đứa con nít còn chạy đến vây lấy y, nhái theo dáng vẻ của y mà đi vài bước, sau đó tản ra như ong vỡ tổ, chẳng bao lâu lại ùa tới, hi hi ha ha cười đùa chỉ trỏ như đang trêu cợt.

Người quen không ai chào hỏi, dường như không ai không biết chuyện vừa xảy ra.

Y cứ thế mà lê tấm thân tàn từ phố đông đến phố nam.

Đừng hỏi trong lòng y đang có cảm giác gì.

E rằng chính y cũng bắt đầu hối hận.

Hối hận từng thân thiết với Tam Đào, càng hối hận vì phát sinh loại quan hệ không nên phát sinh với hắn.

Nhưng chuyện xảy ra là chuyện đã rồi.

Y không có cách nào khiến thời gian quay trở lại, không có cách nào bịt miệng thiên hạ.

Song ít nhất y phải đứng vững. Đặc biệt trong thời gian này.

Y không muốn việc gì cũng dựa vào Tam Đào, cũng không muốn làm con sên yếu ớt dễ dàng bị chà đạp.

Y không muốn người khác tiếp tục khinh rẽ.

Khó khăn lắm mới chịu đựng nổi tới nhà, Thủ Căn lại nhìn thấy Xảo Nhi, vị hôn thê của Diêu Tổ, đứng đợi trước cửa.

“Xảo Nhi? Có chuyện gì? Sao không vào đi? Chuyện của Diêu Tổ...”

“Im miệng!” Xảo Nhi thét lên chói tai.

Bấy giờ Thủ Cẩn mới phát hiện Xảo Nhi lệ rơi đầy mặt.

“Sao vậy?”

“Thứ vô sỉ như huynh, vô sỉ... Tôi nguyện rửa huynh! Tôi nguyện rửa huynh kiếp sau vẫn phải bán thân! Tôi hận huynh! Sao huynh không chết đi cho rảnh nợ!”

Tiếng gào khóc của Xảo Nhi đánh động người bên trong.

“Xảo Nhi? Thủ Cẩn? Thế nào...”

“Cha tôi muốn gả tôi cho người khác, đều do huynh hại tôi! Đều do huynh cả! Tôi hận huynh... Có chi huynh phải làm ra mấy chuyện đó chứ! Có chi huynh có thể không màng mặt mũi... Huynh là đại ca của Diệu Tổ, sao huynh nỡ hại huynh ấy? Sao huynh nỡ hại tôi! Hu hu!”

“Xảo Nhi, có gì từ từ nói. Rốt cuộc xảy ra...” Bà nhỏ Thị Trang mở cửa, muốn an ủi Xảo Nhi đang kích động nhưng cô nàng liền đẩy ra.

“HÀ THỦ CẨN! TÔI NGUYỄN RỬA HUYNH...!”

Người nhà Xảo Nhi chạy đến, có lẽ họ vốn theo sau nàng.

“Xảo Nhi, đừng như thế, chúng ta về nhà nhé, người nhà họ có gì tốt chứ.” Đại ca Xảo Nhi giữ lấy muội muội, gần như ép nàng trở về.

“Ca, muội không muốn gả cho người kia... Muội không muốn... Hu hu!”

“Xảo Nhi, nghe lời nào. Muội chê nhà chúng ta mất mặt chưa đủ hay sao? Đầu tiên là Diệu Tổ giết người, sau đó thì đại ca hấn ta... Loại người này chúng ta đừng chung đụng nữa hơn!”

“Ca, Diệu Tổ bị oan, nhất định Diệu Tổ không giết người đâu, ca...”

“Đi! Mặc kệ Diệu Tổ có giết người hay không, chẳng lẽ muội vẫn muốn gả vào nhà hấn để cả đời bị người ta chỉ trích vào mặt mà mắng à? Muội gánh nổi nhưng nhà chúng ta không gánh nổi đâu!”

Đại ca của Xảo Nhi im lặng bước đến gần Thủ Cẩn đang trong tình trạng vô cùng nhếch nhác, “Phụt!” một tiếng nhổ nước bọt lên mặt y.

Thủ Cẩn muốn tránh cũng không tránh kịp, đành dùng tay áo lau đi, không nói tiếng nào.

Xảo Nhi gào khóc thảm thiết bị huynh trưởng lôi về nhà, cửa nhà họ Hà khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Chẳng qua sau lớp màn bình tĩnh ấy...

Thị Trang nhìn người con cả, bấy giờ mới phát hiện nó thảm thương, bầm dập ra sao.

“Cẩn Tử, con sao thế? Sao lại trở thành như vậy? Con... Trời ơi! Đầu con chảy máu kia!”

“Nhị nương, con không sao, chúng ta vào nhà thôi.” Thủ Cẩn chùi mặt, gắng gượng nói ra trấn an.

“Tên thám tử kia vẫn chưa có tin tức?” Tam Dao chuẩn bị cưỡi ngựa về thành.

“Chưa, hấn ta rất gian xảo, nhưng tin tức về Hạnh Lâm Tiên Tử ngài muốn lưu ý đã có chút ít.” Người ăn mặc như ngư phủ vừa neo thuyền vào bờ vừa trả lời.

“Ồ? Ở đâu?”

“Điền gia thôn, cách Phiến Mã hai trăm dặm.”

Tam Dao thoáng trầm tư, “Hà gia mấy hôm nay có phát sinh chuyện gì không?”

“Không, gia.” Ngư phủ khom lưng đáp.

“Chuyện trong thành người dân dò bọn Vương Thắng để ý nhiều chút, chậm thì nửa tháng, nhanh thì mười ngày ta sẽ trở về.”

“Dạ.”

Nghe tiếng vó ngựa xa dần, ngư phụ lên thuyền, thông thả chèo ra giữa sông. Chẳng bao lâu sau, một chiếc thuyền nhỏ khác trôi đến gần.

“Nhị đương gia, lời ngài dạy tiểu nhân đã nói tất. Tiểu nhân phải nói trước, nhờ xảy ra chuyện ngài phải giúp tiểu nhân bỏ trốn nhé.”

“Biết biết, người lắm mồm thật! Chúng ta làm thế chẳng qua vì muốn tốt cho lão đại.”

Ngư phụ gãi đầu, lầu bầu: “Chỉ sợ lão đại không chịu nhận ân tình của chúng ta. Tiểu nhân không muốn bị lão đại lột da tiểu nhân làm áo.”

“Người còn dám nhiều lời ta sẽ ném người xuống sông nuôi cá! Hãy nhớ kỹ, chúng ta đều có việc cần làm, mấy ngày này sẽ không ở trong thành, người tìm không thấy bọn ta đâu. Còn nữa, đổi tên lừa đảo nào gốc gác ấy.”

Gã ngư phụ nhát gan nào dám không nghe lời căn dặn của nhị đương gia, đành mặt mày đau khổ chèo đi.

Ngày thứ ba, Thủ Căn không ra ngoài. Tối qua cha bắt y quỳ trước bài vị tổ tiên. Thủ Căn quỳ cả đêm, cuối cùng ngắt xỉu trước bệ thờ.

Lúc mở mắt, y nhìn thấy vị lang trung trẻ tuổi tuấn tú.

“Là... cô.” Thủ Căn khàn giọng hỏi.

“Là ta.” Thiếu niên gật đầu.

“Cô... Tại sao...”

“Ta tình cờ đi ngang qua, nhị nương người mời ta vào.”

Thủ Căn thầm cười khổ, e rằng cô chỉ muốn đến xem trò vui, bằng không sao lại “tình cờ” đến nhà ta, hơn nữa còn vừa khéo sau hôm ta bị đòn.

Không sai, Thủ Căn quen biết nàng. Nàng chính là vị lang trung trẻ tuổi xinh đẹp lần quần trước nhà y lần trước.

“Người biết tình trạng thân thể của người hiện tại tệ hại đến mức nào không?”

Thủ Căn gượng cười, “Dù gì cũng không thể thảm hơn được nữa.”

“Đúng. Người hoàn toàn không còn cơ hội khỏe lại. Nhưng bộ dạng người thế này, huynh ấy nhìn thấy nhất định sẽ rất đau lòng.”

“Ồ? Cô nghĩ thế ư?”

Thiếu niên tuấn tú thoáng ghen lời, sao nàng cảm thấy dường như tên nam tử da dẻ đen đui, bộ dạng thô thảm kia đang muốn khích mình?

“Ta không phải kẻ gốc, đương nhiên nhìn ra vị trí của người trong tim huynh ấy. Đối với người, ta chẳng thiết hận làm gì. Ta từng nói ta chỉ cần chờ đợi. Giả sử người có thể sống trọn đời bên huynh ấy, biết đâu ra sẽ vô cùng hận người, thậm chí tìm cách độc chết người cũng không chừng. Nhưng bây giờ trong mắt ta, người như phiến lá trên cái cây kia, chẳng mấy chốc sẽ tự động rụng xuống.”

“Phải...” Thủ Căn nhắm mắt lại. Y cảm thấy rất mệt mỏi.

“Ta viết phương thuốc cho người, người chiếu theo để sắc, uống ngày hai lần sáng tối. Chú ý, thuốc không được rang khô, nếu không sẽ mất hết công dụng. Đây là thuốc bôi ngoài da trên chân, tuy không trị khỏi tận gốc nhưng ít ra giúp người giảm bớt cơn đau.”

“Cảm... ơn.”

“Không cần. Ta là kẻ học y.”

“Ta... không có tiền. Không có tiền khám, cũng... không có tiền mua thuốc.”

Lang trung bắt đầu bực mình, lẽ nào hy vọng mình cho hấn ta tiền hốt thuốc?!

“Người có thể đòi Tam Dao.” Trong lòng tức giận, giọng nói đương nhiên hơi gay gắt.

“Ừ nhỉ...”

Lang trung trẻ tuổi phất áo bỏ đi.

“Cô nương.” Thủ Căn nhẹ giọng gọi.

Lang trung dừng bước.

Thủ Căn nhìn trần nhà, từ tốn nói: “Hãy đối xử tốt với hấn. Hấn... xứng đáng cho cô gửi gắm cả đời.”

“Chẳng cần người nói ta cũng biết.” Khẩu khí của y khiến nàng không giận nổi. Lúc ra cửa, nàng kìm không được phải ngoảnh lại giễu cợt đôi câu: “Người tưởng người là ai? Dù người sống sót, người có thể quanh mình chính đại sống cùng hấn hay sao?”

Gió lạnh tràn qua khung cửa mở toang.

Thủ Căn chậm chạp kéo chăn, chậm chạp ủ kín, cuộn thành khúc tròn.

Y nghĩ, giả sử bản thân không xuống núi thì tốt biết bao.

Hai người sống trên núi, chẳng cần quan tâm bất cứ việc gì, cùng xây một căn nhà mộc mạc đơn sơ, cứ bình thản, tầm thường như vậy.

Nhìn tên kia khóc lóc la lối, nhìn tên kia xỏ lá chơi xấu, nhìn tên kia hưng phấn nhảy nhót, nhìn tên kia cẩn thận từng ly, nhìn tên kia xem mình như trên bảo...

Để rồi y sẽ mang theo nụ cười mà khép lại đôi mắt.

Sao đó tên kia sẽ đau lòng mang y xuống núi, tiếp tục cuộc sống của mình. Niềm thương tâm sớm muộn cũng được một cô gái thùy mị xoa dịu cho đến khi hoàn toàn tan biến.

Người nhà của y cũng không bị liên lụy, tất cả sẽ sống rất hạnh phúc.

Thủ Căn suy đi ngẫm lại, quyết định đem bán hòn đá kỳ diệu giấu trong áo bông.

Tuy có lỗi với gã khuân vác đã lên nhét hòn đá vào áo mình, nhưng vì cuộc sống an ổn ngày sau cho người nhà, y thà chọn làm người thất tín.

Nợ tôi thiếu, đợi sau khi xuống dưới, huynh hãy tính sổ với tôi.

Miếng vá bị cắt ra, hòn đá nhét sau trong cục bông vo tròn lồi lên.

Thủ Căn lấy đá ra...

Không phải.

Nó không phải là hòn đá đựng miếng ngọc kỳ diệu nợ.

Ôm chút hy vọng cuối cùng, y thấp đèn...

Thủ Căn lặng lẽ ngồi trước bàn, trên mặt không chút biểu cảm, vô cùng bình tĩnh.

Trên đời này chỉ duy nhất một người biết trong áo bông của y từng giấu hòn đá.

Trên đời này cũng chỉ duy nhất một người có cơ hội lấy nó từ áo y, sau đó đổi vào hòn khác, còn may lại ngay ngắn, khiến y không cách nào phát hiện.

16. Quyển 2 - Chương 16

Ngày thứ tư, thấy đã cử động nổi tay chân, Thủ Cẩn dùng cửa sau ra ngoài để tránh chạm mặt người nhà. Lần này y mang theo cây gậy đàn hương kim tinh. Ban đầu tuy luôn cảm thấy sức khỏe không tốt cho lắm, nhưng y vẫn nuôi chút hy vọng, giờ cả lang trung cũng chẩn đoán như thế, y chẳng cần do dự gì nữa.

Thân thể của y, y hiểu rõ nhất. Thủ Cẩn biết người lang trung kia không hề gạt mình.

Thủ Cẩn không để ý, chính vào lúc y chống gậy ra ngoài, phía sau lập tức có người theo đuôi. Tên ăn mày ngủ sau nhà y không xa cũng lật đặt bò dậy.

“Chào ông chủ, chúc ông tài lộc đầy nhà. Phiền ông giúp tôi xem thử cây gậy này đáng giá bao tiền?” Thủ Cẩn không vào tiệm cầm đồ mà lựa chọn cửa hàng bán đủ loại thành phẩm. Cửa hàng y đến rất bé, y không muốn khiến Thư gia chú ý.

“Để ta xem.” Chương quỹ bỏ dở công việc đang làm, nhận lấy gậy để đánh giá kỹ lưỡng.

“Nó...?!” Mắt chương quỹ sáng trưng, gã đứng bật dậy.

“Nó là...” Bấy giờ chương quỹ mới ngược nhìn người mang gậy đến.

“Không sai.”

“Người là... Người chờ chút.” So với người bán Hà Thủ Cẩn, chương quỹ đương nhiên chú ý đến cây gậy trong tay y hơn.

“Người, người đi ra sau nhà mời lão chương quỹ đến mau, bảo có gỗ tốt muốn ông ấy xem thử.”

“Dạ.” Công nhân nghe xong liền tò mò chạy đi mời lão chương quỹ.

Lão chương quỹ nhanh chóng bước ra. “Loại gỗ quý nào khiến con kinh ngạc quá thế? Ôi chao, chẳng phải Cẩn Tử đây sao? Đến chỗ lão phu làm chi?”

“Chào Ngõ lão.” Thủ Cẩn cung kính chào hỏi ông lão.

“Chào cái mẹ gì! Tiểu tử con gây ra chuyện gì khiến cả thành đầy lời ô uê thế hử? Con đắc tội với ai?” Ông già gọi là Ngõ lão không nhận lấy cây gậy con trai chuyền qua mà kéo Thủ Cẩn vào nhà ngồi trò chuyện.

Lòng Thủ Cẩn âm áp đông đầy, y không dám ngồi, chỉ cúi đầu chấp tay vái ông: “Ngõ lão biết đó, con...”

“Thôi thôi, tiểu tử nhà con là người ra sao chẳng lẽ lão phu còn không rõ. Đắc tội người ta phải không? Nỡ nói con như vậy! Năm ấy lão phu đích thân giới thiệu con vào làm trong công trường, chuyện thăng nhóc Tam Đào bám dính con lão phu cũng biết. Con và hắn, dường như lão phu đều trông nom từ bé đến lớn. Nhóc con kia thuở nhỏ vô cùng hư hỏng, nếu không phải có con canh chừng, bây giờ, hừ, chẳng biết sẽ thành thứ gì nữa!” Ngõ lão lắc đầu, tỏ vẻ không tin lời đồn bên ngoài.

Vành mắt nóng lên, song Thủ Cẩn vẫn cố chịu đựng.

“Con sao vậy? Mặt mũi bầm dập cả? Cha đánh con à? Thật là, con trai đã lớn từng này cũng xuống tay cho được. Cẩn Tử, ngồi xuống đi, đứng làm gì? Chân cẳng con thế nào?” Ngõ lão không để ý đến con mình.

“Cảm ơn Ngõ lão quan tâm, chuyện nhỏ thôi ạ. Hôm nay con đến vì muốn nhờ Ngõ lão xem giùm con cây gậy này, ước lượng nó đáng bao tiền rồi cho cái giá.”

“Ồ? Gậy nào? Để lão phu xem thử.”

“Cha, gậy đây.” Chương quỹ hai tay dâng gậy cho cha.

Ngõ lão nhận lấy, nhìn sơ qua. Đột nhiên, sắc mặt của ông thay đổi hoàn toàn.

“A Chân, con canh chừng ở trước nhà. Cẩn Tử, con vô đây với lão phu. Còn nữa, A Chân, con giữ mồm giữ miệng cho cha!”

“Dạ, cha.” Chương quỹ biết rõ sự tình quan trọng.

Cẩn Tử theo vào hậu đường, lão chương quỹ lật qua lật lại cây gậy, biểu tình rất nghiêm túc.

“Con từng đến cánh rừng sau núi kia?”

“...Dạ.”

“Con làm sao vào được?”

“Tam Dao dẫn con đi.” Thủ Căn không muốn đổi gặt vị trưởng bối y luôn tôn kính.

“Oắt con! Hồi xưa lão phu đã ngờ ngợ sao nó suốt ngày quanh quẩn trong rừng. Khó trách nó có được ngày hôm nay, xem ra nó phát hiện không ít thứ hay ho nơi đó.”

“Ngô lão, Tam Dao chưa từng mang đồ trong núi đem bán lấy tiền. Hắn có được ngày hôm nay đều do tự hắn cực khổ bươn chải bên ngoài.” Thủ Căn không muốn ông lão hiểu lầm Tam Dao.

Ngô lão ngẩng lên, kinh ngạc cười hỏi: “Con còn nói đỡ cho nó? Lão phu cứ tưởng...”

“Tam Dao đối xử với con rất tốt.” Thoáng thấy biểu cảm trong mắt ông lão, Thủ Căn trả lời không chút do dự.

Ngô lão nhìn y cả nửa buổi trời, cuối cùng khẽ gật đầu, không bàn sâu thêm.

“May mà con mang thứ này đến cho lão phu xem, nếu đổi lại nhà khác, lão phu sợ rằng con sẽ chuốc vè không ít phiền phức. Sao, trong nhà thiếu tiền?”

“Phải.”

“Được, đúng lúc lão phu cũng muốn xuất một đợt hàng trước năm mới, món hàng của con cứ chuyển ra cùng với chúng vậy. Lão phu trả cho con mười hai lượng bạc, nếu đồng ý thì để gây lại. Lão phu chẳng giấu con, món đồ của con nếu có thể tuần ra ngoài thành, hơn một trăm lượng bạc ròng cũng không thiếu người mua. Song vì nó, mạo hiểm đợt này lão phu phải gánh rất lớn, giả sử Thư gia không phát hiện thì thôi, nhờ họ phát hiện... Con suy xét đi.”

Ngô lão suy cho cùng vẫn là thương nhân, dù trong lòng muốn giúp Thủ Căn, nhưng khoản lời cần kiếm lão quyết không ăn thiếu đồng nào.

“Đa tạ Ngô lão.”

Rời cửa hàng chẳng bao lâu, Thủ Căn nghe thấy ai đó kêu tên mình.

“Hà Thủ Căn?”

Nghe tiếng người lạ, y ngoảnh đầu nhìn thử. Chính vào lúc y quay lại, sau ột đột nhiên đau buốt, trước mắt tối sầm, thân thể lão đảo ngã xuống.

Tên thanh niên vừa khéo vươn tay tiếp được Thủ Căn, tư thế như đang dìu đỡ người đi đứng bất tiện.

Một chiếc xe ngựa dừng lại bên cạnh gã.

“Dao ca, Dao ca!” Gã lang thang chờ tại cửa thành vô cùng sốt ruột, nhác thấy bóng dáng Tam Dao liền chạy theo gọi í ới.

“Chuyện gì?” Tam Dao ghì cương ngựa. Trông dáng vẻ của tên lang thang, dường như gã đã đợi hắn rất lâu.

“Dao ca, tiểu nhân cuối cùng cũng tìm được ngài!”

“Chuyện gì gấp gáp đến thế? Lão già Thư gia chết rồi?” Tam Dao ngờ vực cười nhạt.

“Không, là Hà Thủ Căn...”

“Hà Thủ Căn làm sao?” Thái độ Tam Dao lập tức thay đổi.

“Hắn, hắn ta đã xảy ra chuyện!”

Khi Thủ Căn tỉnh lại, nhận thức rõ ràng mình đang ở đâu, tình trạng của bản thân thế nào, y thà rằng mình vẫn trong cơn mê man.

“Nay có Hà Thủ Cấn, người nơi Phiên Mã, bằng lòng hầu hạ bốn vị lão gia lăm tiền ngoại thành, hiến dâng tằm thân, nguyện người chà đạp, chẳng hiềm thương tàn, chỉ cầu giữ mạng, vung mười lượng bạc là có thể tận hưởng cả đêm...”

Nghe thấy tên mình, Thủ Cấn ngọ nguậy bò dậy. Người vây quanh thấy y tỉnh lại bèn nhích dần ra xa.

Y đang ở trước cửa nhà mình, toàn thân bẩn thỉu, áo quần rách bươm, khó vẫn quần trên người nhưng dây lưng đã bị cởi ra, chiếc áo da dê dơ dáy vắt ngang qua ngực.

Một mảnh giấy bay đến bên chân, do người đi đường đọc xong rồi ném trả về.

Y khê cửa quây, “Cộp!”, vật gì đó rơi xuống chỗ bùn đã đóng thành băng.

Tiếng xôn xao chung quanh càng lúc càng lớn.

Rơi xuống chính là một bọc đồ nhỏ, nút thắt hơi bung, để lộ ánh bạc trắng lóa bên trong.

“Hình như đâu chỉ mười lượng.” Vài con buôn sắc bén đánh giá.

“Hừ, tám phần mười là tiền thưởng thêm. Người không thấy bộ dạng hần à, bị chơi thành như vậy, thưởng nhiều chút đỉnh cũng nên thôi.”

“Vô sỉ...”

“Có chi bị người ta vứt trước cửa thế nhỉ?”

“Quý mới biết.”

“Có khi nào là kẻ thù của Dao ca không?”

“Ừm, biết đâu chừng. Dao ca không cần hần ta nữa ư? Bằng không sao hần ta lại đi tìm người khác?”

“Ông tưởng người ta là tâm can bảo bối của Dao ca thật hả? Mấy hôm nay Dao ca không hề ra mặt, ông còn chưa hiểu sao?”

“Thế...”

“Đá quách rồi! Nếu không chắc cũng chẳng sống nổi trong thành, muốn tìm chút tiền dọn ra ngoài thành.”

“Chắc, nhìn mình mẩy hần ta kìa, buồn nôn quá!”

Phụt, vài kẻ ác tâm nhổ nước bọt xuống cạnh Thủ Cấn.

Thủ Cấn chẳng hề hé răng, lặng lẽ gắng sức gượng dậy, bàn tay nhức buốt vì lạnh run rẩy buộc lại thắt lưng, chỉnh chu áo bông.

“Cốc cốc.” Thủ Cấn gõ cửa, hiện tại y chỉ hy vọng nhanh chóng bước qua cánh cửa này, nhanh chóng tránh xa tầm mắt của đám người đời vô tâm.

Hỗn loạn bên ngoài sớm đã kinh động đến trên dưới Hà gia, song mấy hôm nay, người trong nhà đều ngại xuất đầu lộ diện, mãi đến khi nghe tiếng gõ cửa mới chịu bước ra khỏi nhà.

Người mở cửa là Hà phụ.

Thủ Cấn ngẩng đầu, gọi “Cha.” bằng giọng khản đặc.

Cha y nhìn rõ là Thủ Cấn, đang chuẩn bị mở miệng quát hỏi, chợt bắt gặp cảnh nhiều người tùm nãm tùm bầy quanh nhà bèn “Rầm!” một tiếng, đóng sầm cửa vào mặt con trưởng.

“Cha nó, ngoài kia phải Thủ Cấn không? Cha nó?”

Thủ Cấn nghe thấy tiếng mẹ mình, bất chấp mặt mũi mà gân cổ cố gọi với vào trong: “Mẹ!”

Cửa chính lại mở ra.

“Mẹ...”

“Cấn Tử!” Vừa thấy thảm trạng của con trai, Hà Diêu Thị lập tức gào lên, bỏ nhào vào người Thủ Cấn.

Hà Mộng Đào nhìn đám người trước cửa, lại nhìn con trai, cuối cùng đành bắt đấm dĩ bước đến giúp vợ đỡ Thủ Cẩn vào nhà.

Lúc hai người dìu con trưởng sắp đặt chân qua ngưỡng cửa...

“E hèm!” Có người chống gậy bước ra từ đám đông.

Lũ vây xem cùng nhau ồ lên, “Lý trưởng (người đứng đầu khu phố) tới.”

Ông lão tuổi trên sáu mươi nọ rẽ đám đông đi ra, nhặt tờ giấy dưới đất lên xem.

“Mọi chuyện lão phu đã nghe nói hết. Hà Thủ Cẩn, người thân là con trưởng Hà gia nhưng không biết hiếu thảo với cha mẹ, đối xử tốt với đệ muội, lại còn làm ra những việc đồi phong bại tục. Người, người đã tạo nghiệt nặng nề!” Ông lão tức giận đến liên tục động gậy xuống đất, ánh mắt quét qua mặt Thủ Cẩn tràn ngập khinh thị và xem thường.

“Tôi...!” Thủ Cẩn siết chặt nắm tay, lạnh lẽo, đau đớn, phẫn nộ, khiến toàn thân y run rẩy không ngừng, người qua đường nhìn thấy cũng chỉ cho rằng y có tật giật mình, lo lắng sợ hãi.

Về phần Hà phụ, sau sự xuất hiện của lý trưởng, ông đã buông hẳn con ra. Ông trộm nhìn lý trưởng, sắc mặt tái mét, trong lòng không ngừng than thở: Thanh danh của Hà gia ta, còn gì là thanh danh của Hà gia ta...

“Mộng Đào, thân là lý trưởng, lão phu không thể không nói một câu: Người thật sự không biết dạy con! Người dạy con như vậy, làm sao còn mặt mũi đứng trước liệt tổ liệt tông Hà gia? Ồi, có con cái thế này đúng là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh.” Lý trưởng kín đáo chuyển tờ giấy cho Hà Mộng Đào, cẩn trọng dặn dò: “Chúng ta không phải họ hàng, lão phu chẳng có quyền thúc ép người, nhưng lão phu thân là lý trưởng một phố, cần phải bảo vệ luân thường đạo lý cho khu. Người... hãy liệu mà làm!”

“Thôi thôi, đừng nhiều chuyện, về nhà hết đi, chuyện của Hà gia, Hà gia tự biết xử lý.”

Tuy lý trưởng đích thân lên tiếng nhưng người rời khỏi cũng chẳng bao nhiêu. Người sống bên đường, kể tình cờ tạt qua, tất cả dần dần bu lại, tò mò xem Hà gia định trừng phạt đứa con bất hiếu nhà mình.

Hà Mộng Đào gỡ giấy ra đọc, thoáng cái đã lướt hết hai dòng chữ, nhưng đột nhiên ông như trở thành người không biết chữ, mắt đờ đẫn dán vào trang giấy, ngón tay run rẩy một cách đáng sợ.

“Nghiệt tử... Nghiệt tử!”

“Lão gia?”

Trung Nguyên, bà nhỏ Thị Trang, Thanh Vận nghe tiếng ồn ào cũng chạy ra xem. Nhìn tình trạng thê thảm của Thủ Cẩn, cả ba khó tránh cảm thấy lòng mình lạnh ngắt.

“Cha nó?” Hà Diêu Thị không rõ nguyên nhân trượng phu cứ ngầy người đứng đó, chẳng chịu dìu đỡ con trai.

Thị Trang và Trung Nguyên tiến lên phía trước.

“Đứng lại hết cho ta!” Hà Mộng Đào đột nhiên giận dữ gầm rít.

Người họ Hà toàn bộ sững ra.

“Người, người... Tên nghiệt tử người...!” Hà Mộng Đào giáng thẳng một bạt tai.

Bấy giờ Thủ Cẩn sao có thể chịu nổi cú tát trời giáng kia, hơn nữa trời đang rét căm, da dễ yếu ớt, bạt tai của cha đã khiến khóe môi y lập tức rách toạt, cả người ngã nhào xuống đất.

Hà Mộng Đào mạnh tay tách vợ ra khỏi con trưởng, nóng nảy xoay lưng bỏ vào nhà.

“Lão gia?”

“Cha nó!”

“Vào trong hết cho ta! Hà gia ta không có thứ người ấy!”

“Cha?” Thủ Cẩn chẳng màng thể diện, chùi đi dòng máu tươi bên miệng, tay vịn thành cửa, ánh mắt van lơn, thấp giọng nói: “Cha, mẹ, xin hai người cho con vào trong trước, được không? Có việc gì chúng ta từ từ nói sau.” Làm ơn đừng để con đứng bên ngoài với bộ dạng này...

Hà Mộng Đào quay đầu lại, chìa thẳng ngón tay vào mặt Thủ Cẩn, run giọng nói với thê tử: “Bà xem đi, xem đi! Mở to hai mắt để xem cho rõ! Xem con trai do chính bà sinh gây ra những chuyện gì!”

Hà Diêu Thị nhìn con trai, luống cuống chẳng biết nên sao cho phải.

“Cha, mẹ, cầu xin hai người... cho con vào trong trước đã.” Thủ Cẩn bám víu thành cửa, cố đứng dậy nhưng chân lại đau đốn vô cùng.

“Thủ Cẩn xảy ra chuyện gì?” Tam Dao nhảy xuống từ lưng ngựa.

“Dao, Dao ca...” Thiếu niên to đầu đáng thương bị túm áo nhấc bổng lên, hơi thở nghẹn tại yết hầu, ra không được, vào cũng chẳng xong.

Tay Tam Dao khê buông lỏng.

Thiếu niên to đầu ho sặc sụa cả nửa buổi mới dám trộm liếc ông chủ Dao đại gia của mình, thấy hấn chân mày sắp dựng đứng cả lên, gã vội vã tuôn một tràng: “Hôm kia hấn ra ngoài, hôm nay quay về. Lúc quay về, quần áo đều bị xé rách, trên mình còn có vết thương, khụ khụ!”

Nhìn Dao ca đang trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, thiếu niên to đầu khê nuốt nước miếng, tim đập thình thịch điên cuồng.

“Khi tiểu nhân phát hiện, hấn đã bị ném trước cửa Hà gia, trong ngực nhét thêm ba mươi lượng bạc, còn có bức thư tình nguyện gì đó, nghe người ta bảo trên thư viết hấn tự nguyện hầu hạ các vị đại gia, chỉ cần không chơi chết hấn, chỉ cần giao bạc cho hấn...”

“NGƯỜI NÓI SAO?”

Thiếu niên to đầu sợ đến ngã phịch mông xuống đất.

“Dao ca, Dao ca, gia bớt giận! Gia đừng trút giận lên người tiểu nhân, tiểu nhân khó khăn lắm mới thu được tin nọ, khó khăn lắm mới tìm thấy gia đây.” Thiếu niên xua tay liên tục, vừa xua vừa la, lo sợ Dao gia trong cơn giận dữ sẽ chém cho gã vài nhát.

“Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Thiếu niên sơ sài quệt nước mũi, tức tối đáp: “Dao ca, xin hãy phân xử giùm tiểu nhân. Ban đầu gia dặn tiểu nhân để ý người tên Hà Thủ Cẩn kia, tiểu nhân vẫn luôn không dám rời mắt. Hai ngày trước, họ Hà đánh nhau với vài tên lưu manh ngoài thành, cũng nhờ tiểu nhân chạy đi báo với Hồ ca để phái người đến giải vây cho hấn, thế nhưng...”

“Người nói y đánh nhau với kẻ khác?” Giọng Tam Dao hơi đổi.

Song thiếu niên tội nghiệp không hề nghe ra, gã gật đầu, không phân nặng nhẹ mà tiếp: “Đúng, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, hấn về thành chưa được mấy hôm, trong thành đã truyền ra tin đồn, nào là hấn dâm dăng, nào là lên giường với đàn ông, còn bảo hấn đeo bám Dao ca. Gia, gia không biết đâu, thời gian này họ Hà ra ngoài không dám ngẩng đầu, cha hấn lại thi hành gia pháp, khiến họ phải mời cả lang trung đến xem.

Tiểu nhân vốn định báo cáo với gia, nhưng gia không có trong thành, vì vậy đành truyền tin lên trên. Bọn họ không kể với gia à?”

Thiếu niên đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, gã co quắp lại, cố nói nốt:

“Sau đó tiểu nhân đột nhiên nhận được mệnh lệnh, bảo để tên ngốc nào đó thay thế tiểu nhân, tiểu nhân không dám trái lời, chỉ đành... Nhưng hôm qua tiểu nhân phát hiện tên kia chẳng thêm báo cáo tình huống của Hà Thủ Cẩn với cấp trên, tiểu nhân cứ ngỡ, hơn nữa gia từng dặn dò tiểu nhân, họ Hà gặp chuyện gì cũng phải nhanh chóng báo với gia. Không thấy bọn lão đại, lại chẳng tìm được gia, tiểu nhân nóng nảy muốn chết.

May sao gã bán cá bảo với tiểu nhân rằng hôm nay có thể gia sẽ trở về, tiểu nhân bèn chạy ra cửa thành đợi gia. A phải, gã bán cá còn nói một câu rất kỳ quái, cái gì mà lấy công chuộc tội. Gia, đầu đuôi là thế, gia thấy...”

Một trận gió lạnh ập tới, “Đạo ca?” Thiếu niên xoay sang, người đàn ông cạnh gã ban nãy đã không còn bóng dáng.

“Đại... Hà Thủ Cẩn, trên mình ngươi đã có tiền, ngươi đi đi.” Hà Trung Nguyên vẫn duy trì im lặng, hiện tại chợt bước đến trước cửa, giành quyền mở miệng.

“Đệ nói... sao?” Thủ Cẩn hoài nghi lỗ tai chính mình.

“Ta nói trên mình ngươi đã có tiền, vậy hãy rời khỏi nơi đây đi thôi. Đi càng xa càng tốt.”

“Trung Nguyên?” Mắt Hà Diêu Thị tràn ngập vẻ khó tin, ngơ ngác nhìn người con thứ hai.

“Cha, mẹ!” Thủ Cẩn sầm sầm kêu lên, có gì không cho con vào trong? Có gì lại đối xử với con như thế?

“Xin các người dừng dừng ánh mắt đó nhìn con, được không? Cha, con là con trai của cha! Trung Nguyên, ca là đại ca của đệ...” Thủ Cẩn tuyệt vọng thốt lên. Nhẫn nại của y đã đến cực hạn. Bản thân Thủ Cẩn vốn nóng tính, nhưng vì thể diện của gia đình, y vẫn cố gắng nhịn nhục đến tận hôm nay. Song giờ đây, chẳng những người cha cố chấp, thích giữ mặt mũi không cho y vào nhà, mà ngay cả đệ đệ ruột cũng buộc y phải rời khỏi Hà gia, ha ha, tình huống hiện tại của y là tình huống gì thế này?

Các người sao nữ nhân tâm quá đổi?

Người khác đối xử với tôi thế nào, tôi không quan tâm. Bọn chúng chẳng chút quan hệ máu mủ với ta, muốn bỏ đá xuống giếng ra sao là tự do của chúng.

Nhưng còn các người... Các người là người thân của tôi!

“Con không hề bán thân! Con không làm ra loại chuyện ấy! Con bị oan! Cha! Mẹ! Xin hãy nhìn nhận đứa con trai của hai người...!”

“Cha, mẹ, các người hà cớ phải nhẫn tâm đến thế? Kẻ khác không tin con, nhưng các người tại sao cũng không tin con? Tại sao cùng người ngoài phỉ nhổ con?”

Thủ Cẩn không dám tin, cha mẹ ruột của y, đệ muội ruột của y lại nữ lòng giữ y ngoài cửa, chẳng thềm ngó ngang, đối đãi lạnh nhạt. Tim, trong giây phút này, chợt lạnh lẽo như băng.

“Lão gia! Để Cẩn Tử vào đi. Bên ngoài lạnh thế kia, con lại bị thương thành nông nỗi ấy. Ông không thể thấy chết không cứu! Nó là con ruột của ông mà!” Nhị nương Thị Trang kìm lòng không đặt, bổ nhào qua ôm lấy Thủ Cẩn, giàn giụa nước mắt cầu xin Hà Mộng Đào.

“Bà! Bà đi vào cho ta! Hà gia ta không có thứ con cái đó!” Thấy vợ bé dám trái lời mình, Hà Mộng Đào giận tím mặt.

“Nhìn đi, đó là kết cục của kẻ đắm chìm trong trụy lạc, giờ thì hay rồi, cả người nhà cũng không cần hấn.” Những kẻ đứng sau đổ dầu vào lửa.

“Hừ, nếu là con tôi, tôi đã sớm đánh chết nó cho xong, giữ lại chỉ tổ mất hết mặt mũi!”

Một hòn đá nhỏ lao thẳng vào lưng Thủ Cẩn. Là của bọn nhóc không hiểu chuyện ném, chúng hùa nhau cười nhạo y.

Chúng thấy người lớn trong nhà mắng y không biết liêm sỉ, bèn học theo cha mẹ mà khinh miệt y.

“Đại Hỷ, nhìn thấy chưa? Đây là hậu quả của việc đàn ông tốt không làm, đi làm tên đâm dăng! Tương lai nhìn thấy thứ ấy cứ đánh thật mạnh tay nhé!”

Đám oắt con được nước làm tới, vài người trong đám còn nhổ nước bọt vào y, những đứa còn lại thấy hay hay cũng a dua học theo.

Y làm gì còn sức tránh né, muốn đuổi chúng đi, nhưng với tình trạng Thủ Cẩn bây giờ, chỉ đứng vững thôi cũng đã khó khăn vô vàn.

Bà nhỏ Thị Trang quỳ xuống bên chân Hà Mộng Đào, kéo chặt áo ông, khóc lóc van lơn: “Lão gia, cầu xin ông, cầu xin ông cho Cẩn Tử vào nhà. Thiếp cầu xin ông...”

“Bà còn dám xin xỏ họ nó thì cút xéo với nó luôn đi!” Hà Mộng Đào gắng sức giật áo ra.

“Lão gia!” Thị Trang nức nở, ngã sòng soài xuống đất.

Hà Diêu Thị cũng muốn nói đỡ nhưng không dám, chỉ đành ôm mặt thút thít.

“Nhị nương.” Mắt thấy nhị nương bị cha nhấn tâm đầy ngã, Thủ Cẩn trong lòng vừa xót vừa giận, giang tay muốn đỡ Thị Trang.

Người vậy xem chẳng thêm kiêng dè, thẳng thừng chỉ trở cưỡi cột nhà họ, thi thoảng xuất hiện vài người qua đường còn đang ngỡ ngàng thì lập tức có người “hiểu chuyện” nhanh nhẩu giải thích cặn kẽ, kể rằng Phiến Mã tự xưng là một tên dân đảng, tuổi tác gấp gần ba mươi, thân già sắc tàn, bị đàn ông bỏ rơi, hôm nay bán mình cho lũ đại gia thích lên giường với nam nhân ngoài thành, hơn nữa cùng lúc tiếp đến mấy khách, xem đi, rốt cuộc trở thành bộ dạng thô bỉ thế kia. Hiện tại cả người thân cũng không cho hấn bước qua cửa nhà.

“Các người nói đủ chưa?” Bất thành lời, Thủ Cẩn quay ngoắt lại, phần nộ gào vào mặt lũ người nhàn rỗi.

Phải chăng, chính phần nộ đã tiếp thêm sức mạnh cho y? Thủ Cẩn đỡ nhị nương dậy, chống tay vào cửa để gượng đứng lên.

“Các người không có việc khác cần làm ư? Cười nhạo ta, cười nhạo nhà ta có lợi gì cho các người? Cẩn Tử, lần trước người vay ta hai trăm đồng vẫn chưa trả đấy! Vu đại thẩm, Thuận Phúc nhà thẩm thành thân, tôi giúp nhà thẩm làm một bộ gia cụ, tôi có đòi tiền công của thẩm sao? Lưu bá, nhà của bá tôi thay bá tu sửa lần thứ mấy rồi? Tôi từng thu một đồng một cắc nào của bá chưa? Còn người, người, người! Hà Thủ Cẩn ta đã làm gì không phải với bọn này? Hôm nay các người chạy đến bỏ đá xuống giếng, các người còn chút lương tâm hay chăng!”

Thủ Cẩn bấu víu thành cửa, thân thể đen gầy đứng sừng sững trong gió, cao giọng nói với lũ xem kịch tìm vui chung quanh.

“Tam Đào quen ta từ nhỏ, những kẻ đứng đây không ít người biết. Hà Thủ Cẩn ta thuở xưa đối đãi với Tam Đào thế nào, các người đều rõ hơn ai hết. Tuy Tam Đào hôm nay trở thành phường lưu manh côn đồ, nhưng so với bất cứ ai trong các người, hẳn có tình có nghĩa hơn nhiều lắm! Ít nhất, hẳn chưa từng nhân lúc Hà gia ta trong cơn nguy khốn, thừa dịp Hà Thủ Cẩn ta gặp phải tai ương mà chém thêm một đao!”

Tiếng xì xầm lắng xuống đáng kể, khi ánh mắt Thủ Cẩn lướt qua, rất nhiều kẻ không tự chủ được phải né tránh.

“Được thôi, dù Hà Thủ Cẩn ta và Tam Đào dính líu tới nhau thì liên quan cái quái gì đến các người! Hẳn lấy vợ chưa? Ta lấy vợ chưa? Bọn ta từng hại ai, gây phiền phức cho ai? Còn các người, tất cả đều là hàng xóm láng giềng, chúng ta quen biết đã bao nhiêu năm? Ngày hôm nay, các người thấy ta bị kẻ khác hãm hại, không giúp ta tìm ra kẻ chủ mưu cũng chẳng sao, đằng này còn giúp đám ác nhân kia chà đạp ta. Được lắm, ân tình hôm nay của các người, Hà Thủ Cẩn ta ghi tạc trong lòng!”

Bốn phía lại nổi lên trận xì xào ồn ào.

Từ sau Thủ Cẩn vang lên tiếng cha y mắng mỏ âm ỉ: “Người còn có mặt mũi nói chuyện! Người, người, thứ súc sinh vô liêm sỉ!”

Lưng Thủ Cẩn hướng về phía người nhà, trên quần dính một vệt máu to tướng, nằm ngay giữa mông, đập thẳng vào mắt người khác, vô cùng khó coi!

Núp sau cánh cửa, Thanh Vận chột lắc đầu nguầy nguậy, chân lùi lại mấy bước, đột nhiên xách váy chạy thẳng vào nhà.

Người Hà gia không ai để ý tới cô bé, Hà phụ muốn đóng cửa nhưng bị bà nhỏ Thị Trang sống chết giữ chặt.

“Lũ chúng bây còn định đứng đây xem kịch đến chừng nào?” Thủ Cẩn nén giận, gồng mình thẳng lưng mà lạnh lùng nói.

Đám người hơi co cụm lại. Tiếng đồn đãi bịa đặt nhỏ hơn khá nhiều, có vài kẻ thấy thẹn trong lòng bèn âm thầm rời khỏi, song vẫn còn không ít tên ở lại không đi, tiếp tục mặt dày đứng xem trò vui.

“Ta, không hề làm sai. Không hề có lỗi với bất luận kẻ nào trong các người. Ta không thẹn với lương tâm... Còn các người?”

Thủ Cầm nhìn thẳng mặt từng người rồi không thềm để ý bất cứ ai trong số bọn họ nữa.

Tam Đào liềm mạng dùng khinh công như chưởng màng mạng sống.

Từ trên không trung, hần lao thẳng xuống, vượt qua tường thành để tiến vào Phiến Mã.

Thủ Cầm xoay người, một lần nữa đối diện với cha mẹ, với người thân.

Bạch, y quỳ xuống.

“Nè, các bà nhìn lưng hần ta kìa!” Có kẻ kinh ngạc kêu lên.

“Oe! Buồn nôn quá!”

Tiếng khiển trách, tiếng giễu cợt, tiếng miệt thị.

Thủ Cầm vờ như không nghe.

“Cha, mẹ, nhị nương, nếu con nhất định phải xin lỗi bất kỳ ai, thì đây, con bắt hiếu, xin lỗi cha mẹ, xin lỗi đệ muội, hại mọi người phải hổ thẹn rồi.” Bình, y dập đầu một cái thật mạnh.

“Cha, xin đừng trách phạt nhị nương vì con.” Không có nhị nương sẵn sóc, ngày tháng về sau của cha làm sao trải qua? Thủ Cầm không dám nói ra miệng.

“Con sẽ rời khỏi cái nhà này, nhưng trước khi đi, con có lời muốn nói.” Thủ Cầm biết nếu hiện tại không nói, tương lai chỉ sợ không còn cơ hội.

Cha, mẹ, rốt cuộc tại sao con lại nợ nhân tình của Tam Đào, thiếu tiền của Tam Đào, các người từng nghĩ thử chưa?

Năm xưa, nếu chẳng phải cha không hiểu thói đời lại thích làm chủ, không chịu nghe lời con khuyên, mảnh đất kia có chi lại bị lừa bán với giá thấp lẽ tè thành nông nổi ấy! Bị lừa thì thôi, cha còn lúc nào cũng đòi mặt mũi, tiền chẳng bao nhiêu vẫn cứ giả kẻ giàu sang, vác về không biết bao nhiêu thứ vô dụng! Sách? Sách ăn no ư! Khách sạn? Khách sạn là nơi chúng ta đủ khả năng ở trọ ư!

Các người bảo lão tam tham tiền, lẽ nào các người không à? Các người biết một tên thợ mộc mỗi tháng kiếm được bao nhiêu hay không? Các người biết mỗi ngày con phải bán mạng làm công bao nhiêu canh giờ hay không? Các người biết trong thành có bao nhiêu thợ mộc hay không?

Cha, nhà người khác nghèo mạt vẫn có thể đi xin ăn. Nhưng còn chúng ta? Chỉ vì cha cần thứ gọi là mặt mũi, xem trọng thứ gọi là thanh cao của thư hương môn đệ, kết quả thì sao? Giả sử không có Tam Đào, nhà chúng ta hôm nay còn được mấy kẻ sống sót?

Con thay gia đình trả nợ, các người biết rõ tiền do Tam Đào cho con mượn, sao lúc ấy chẳng thấy các người từ chối? Khi chuộc lại nhà, con đã bảo do Tam Đào tặng, sao lúc ấy chẳng thấy các người cự tuyệt? Con góp vốn cho lão tam làm ăn, xoay sở kinh phí cho lão nhị lên kinh ứng thí, sao chẳng thấy ai trong các người không bằng lòng? Ngày nay, các người ăn no mặc ấm thì quên sạch ân tình của Tam Đào sao?

Cha, mẹ, các người quên được, con thì không.

Thủ Cầm biết những lời này không thể nói ra, dù uất ức hơn nữa, khó chịu hơn nữa cũng không thể.

“Cha, làm người không thể vong ân phụ nghĩa, đây là điều cha từng dạy con. Con biết con không nên cùng Tam Đào đi trên con đường đó, nhưng... Tim con người bằng xương, bằng thịt. Cha, mẹ, trên đời này chưa từng có ai đối xử tốt với con như hần, các người chưa từng, đệ muội cũng chưa từng, chỉ có hần đặt tên thợ con đây trong tim, thương con, xót con như trân như bảo. Hần thương con, xót con... Hần...”

Thủ Cầm nghẹn ngào, nhất thời nói không nên lời.

Thương thế trên người lại buốt lên từng cơn, cha lúc đánh y dùng xuống tay rất nặng, nhưng vẫn không bằng nỗi đau trong lòng Thủ Cẩn.

Y không dám ngờ người nhà sẽ đối xử với mình như vậy.

Cha Thủ Cẩn tức sấp phát diên, nghe y cả gan tuyên bố mình có quan hệ mờ ám với Tam Đào trước mặt mọi người, ông lập tức giơ chổi đập thẳng vào mặt con mình.

Cha y thật sự muốn đánh chết y.

Thủ Cẩn gắng gượng chịu đựng.

Hai vị mẫu thân khóc lóc can ngăn, trước cửa náo loạn cả lên.

“Trung Nguyên, mang nước lại đây!” Hà Mộng Đào quay lại, rống gọi con thứ.

Dưới tiết trời nước đóng thành băng, một chậu nước lạnh hung hăng tạt thẳng vào Thủ Cẩn vốn đã liêu xiêu sắp ngã.

Bà nhỏ Thị Trang khóc thét.

Hà phụ xoay sang Trung Nguyên, lệnh gã đóng cửa.

“Cha.” Vạn vật tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng gọi tuyệt vọng của người con trưởng Hà gia.

Đám người vây xem đều nhìn Thủ Cẩn. Nhìn y quần áo rách bươm, nhìn y rối bù bần thỉu, nhìn y rét đến tím cả người, nhìn y toàn thân đầy vết thương, nhìn y run rẩy dựa lưng vào cửa, cố gắng chống chọi trước nhà họ Hà.

“Người cút đi cho ta! Đừng làm ô uế cửa Hà gia ta. Từ nay về sau, người không còn là con trai của Hà Mộng Đào! Trung Nguyên, chúng ta vào trong!” Hà phụ phất áo, không muốn nhìn con trai thêm chút nào nữa.

Trung Nguyên nhìn anh trai với cặp mắt khác thường. Huynh ấy quả nhiên dây dưa mập mờ với tên du côn kia, huynh ấy quả nhiên gây ra những chuyện đồi phong bại tục, hại Hà gia mất hết thể diện. Đại ca, ca có từng nghĩ qua, ca làm như thế, tiền đồ của đệ sẽ đi về đâu?

“Trung Nguyên?” Những giọt nước lạnh như băng trên tóc nhỏ xuống, sắc mặt Thủ Cẩn tái mét, ánh mắt nhìn người nhà dần dần mất đi sự ấm áp.

Trung Nguyên né tránh ánh nhìn của y, nhưng Thủ Cẩn hoàn toàn thấy rõ, trong mắt của người đệ đệ ruột thịt kia chỉ có khinh miệt, và chán ghét.

Y thà bị cột đá vào chân rồi chìm xuống sông còn hơn bị người nhà đối xử như vậy.

Đạo lý luân thường thật sự quan trọng đến thế?

Thể diện của Hà gia thật sự quan trọng đến thế?

Bài vị tổ tông lạnh như băng thật sự còn quan trọng hơn sinh mạng của đứa con trai đang sống sờ sờ trước mắt?

Ha ha! Thủ Cẩn muốn cười, tiếc rằng cơ mặt đã đông cứng, biểu tình gì cũng khó lòng thể hiện.

“...Được, con đi. Cha, mẹ, con bất hiếu, thế nhưng trước giờ con chưa từng muốn hại đến mọi người. Con đi rồi, xin mọi người hãy... bảo trọng.”

Hà Mộng Đào phất tay áo, tỏ vẻ bất cần.

Thủ Cẩn lần thứ hai quỳ xuống, nặng nề đập đầu ba cái. Trán y lập tức rách da, máu tươi bắt đầu rịn ra.

Cánh cửa vô tình đóng lại trước mặt y.

Hà Mộng Đào cùng Trung Nguyên đi nhị nương Thị Trang đã ngắt lên ngắt xuống vào nhà. Hà Diêu Thị khóc đến hai mắt sưng vù nhưng không dám cãi lại trượng phu nửa lời.

Ngoài cửa, Thủ Cẩn vịn tường, từng bước, từng bước lê tấm thân tàn đi về phía trước. Chưa được hai bước, cách nhà họ Hà chẳng tới năm thước, thân thể y chao đảo, rầm một tiếng, ngã quỵ xuống đất.

Người vây xem tản dần, tường hay đã vỡ, mắt thấy sắp xảy ra tai nạn chết người, nếu còn không đi chính là tự chuốc lấy phiền toái.

Trong cơn gió lạnh lẽo buốt giá, Thủ Cẩn đổ xuống bên đường, hoàn toàn bất động, chẳng rõ sống chết.

Có người bước tới, đá y vài phát, thấy không phản ứng bèn vội vã nhặt bạc bỏ chạy.

Những kẻ khác bắt gặp, hớn hờ bỏ qua giành phần. Bạc chỉ cần tới tay, tất cả lập tức giải tán.

17. Quyển 2 - Chương 17

“CẢN TỬ...?!”

Tam Dao quỳ xuống trước mặt Thủ Cẩn, lòng đau như cắt.

Hắn đã đến muộn.

Kẻ qua đường sợ đến ngậy người.

Kia là ai?

Tại sao lúc này hắn dám ôm ấp tên vô liêm sỉ Hà Thủ Cẩn tại nơi đây?

“A...!”

Tam Dao phát ra tiếng gào quàn quại từ tận tim phổi, “AI?! LÀ AI LÀM CẢN TỬ CA CỦA TA BỊ THƯƠNG...!”

Tiếng gào thê lương của hắn vang vọng cả phố, khiến ai nghe cũng khó tránh rùng mình ớn lạnh.

Tam Dao dịu dàng ẵm Thủ Cẩn cồng tới tím tái vào lòng, không ngừng kêu to.

“Ca, xin lỗi, xin lỗi!” Hắn vừa gọi tên y, vừa dùng tay áo lau nước cho y.

“Cản Tử, Cản Tử...”

Hối hận, phần nộ thi nhau đốt cháy con tim Tam Dao.

Đau.

Lòng người phải đau đến nhường nào mới khiến nước mắt không thể chảy ra được nữa.

Tam Dao ôm lấy Thủ Cẩn, cảm giác như đang ôm tảng băng thật lớn.

Hắn hối hả cởi chiếc áo da dê ướt sũng của y ra, giang rộng vạt áo để ủ người kia vào chính lồng ngực của mình. Giây này, phút này, lần đầu tiên hắn thấy hối hận, hối hận vì đã không nghe lời Thủ Cẩn mà mặc thêm nhiều áo một chút.

“Người đến rồi.” Thủ Cẩn chợt tỉnh lại, gương hé mắt ra, nhìn thấy hắn, khóe miệng y hơi động, dường như cố nở nụ cười.

“Ừm.” Giọng đáp thật thấp. Hiện tại, trên mặt Tam Dao không mang chút biểu cảm nào, tựa như tất cả cảm phần ban này đều là giả dối.

“...” Chẳng nghe rõ những tiếng nỉ non phát ra, nhưng người, đang chậm rãi khép lại đôi mắt.

Tam Dao giữ chặt tay Thủ Cẩn, từ từ đứng dậy, lạnh lùng liếc khắp bốn phía. Người trên đường bỏ chạy gần hết, những kẻ xui xẻo bị mắt hắn quét qua thì toàn thân run lên, ngũ tạng lạnh toát.

Mấy hôm nay, người thành Phiến Mã tất cả đều thần hồn nát thần tính. Ai cũng biết Dao ca hóa rồng.

Chính vào lúc toàn thành cho rằng Dao ca bỏ rơi tên thọt Hà Thủ Cẩn, hắn lại trở về.

Trở về, và ôm lấy Hà Thủ Cẩn từng bị mọi người nhục mạ, gia đình vứt bỏ trước mặt kẻ khác cùng đi.

Bấy giờ Dao ca trông như vẫn khá bình tĩnh, ngoài những người tình cờ bắt gặp lúc họ rời khỏi Hà gia, hẳn từng một cước đá nát cửa nhà họ Hà.

Người trong thành nào dám ngờ Dao ca sẽ vì tên thọt đen đũi, không tài không sắc kia trở nên điên cuồng đến thế.

Bọn họ thật sự không hề nghĩ tới!

Ngày kế, phàm là lưu manh có tên có họ, tất cả đều bị đám người Dao ca đánh đến gào khóc thảm thiết.

Chạng vạng cùng ngày, trong thành xuất hiện lũ côn đồ sát khí đằng đằng, thương tích đầy mình lục soát khắp mọi góc ngách.

Bọn chúng đang tìm thứ gì?

Người không biết kinh hãi.

Người biết càng kinh hãi.

Tối ngày thứ ba, kỹ viện nổi danh nhất thành tây bị Dao ca phá sập.

Theo những người biết chuyện kể lại, Dao ca cùng vị công tử nào đó đang làm khách của Uyển Nương xảy ra mâu thuẫn, hai người đánh nhau ầm ĩ tại Uyển lâu.

Dao ca chẳng biết từ đâu lôi ra một thanh đao lớn, bổ nát Uyển lâu, đồng thời chém bị thương vị công tử anh tuấn lắm tiền nọ.

Điều kỳ diệu nhất chính là, bọn họ đánh nhau không phải vì vị cô nương nào cả, mà bởi Hà Thủ Cẩn.

Nghe đâu sau khi Dao ca chém công tử nọ bị thương, trông mắt hắn đỏ ngầu, u ám nói với người kia: “Nhờ Cẩn Tử gặp chuyện bất trắc, không riêng gì hai người, ta sẽ khiến cả Đới Hà sơn trang người cùng Thạch Gia bảo phải trả cái giá thật đắt!”

Trưa ngày thứ tư, tửu lâu lớn nhất Phiến Mã nghênh đón hai nhân vật xinh đẹp như tiên, mọi người chưa kịp nhón nháo đã thấy Thư Tam Dao thân hình khôi vĩ, khí thế lạnh lẽo áp bức, vai vác đại đao, từ tốn đi vào bên trong.

Cả tửu lâu đang ồn ào bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Mọi người dán mắt nhìn Dao ca giẫm từng bậc thang bước lên lầu hai.

Chưởng quỹ thấy Dao ca sát ý nồng đượm, cả ngăn cũng không dám. Mãi đến khi bóng dáng Dao ca khuất sau cầu thang, gã mới có gan chạy vội lên xem.

“Thạch Thừa Phong.” Ba chữ ngắn gọn, không hề trầm bổng du dương mà tiềm ẩn sát khí khôn cùng.

“Tam Dao ca?” Thạch Hồng đứng dậy, sắc mặt vui mừng pha lẫn ngạc nhiên.

Thạch Thừa Phong không hề cử động.

Tam Dao gọi gã là Thạch Thừa Phong, nguyên nhân chỉ có một.

“Huynh đã về à? Nghe nói huynh đã thương Dư Phi, tại sao vậy?”

“Tại sao?” Tam Dao cười nghe rất cổ quái.

“Các ngươi tốt lắm, tốt vô cùng. Có thể kết thành bằng hữu với các ngươi, Tam Dao ta tích đức ba đời.”

“Huynh có ý gì?” Thạch Thừa Phong thâm thấy không hay, lập tức tập trung tinh thần, đề cao cảnh giác.

“Ta đặc biệt đến cảm ơn các ngươi, cảm ơn các ngươi thừa dịp ta không ở trong thành để tặng ta lễ vật quý đến thế. Thật sự quý báu vô ngần, quý đến mức ta nhận không nổi!”

Thạch Thừa Phong vô thức giữ chặt binh khí. Trong thành truyền nhau rằng mấy hôm nay, Thư Tam Dao như nổi cơn điên vì người đàn ông kia, lời đồn quả không sai.

“Tại hạ không hiểu có chi huynh vẫn thích sống cùng tên hạ tiện... Ồi! Người!”

“Ta từng nói, các người nói ta ra sao cũng được, nhưng không được nói động đến y. Một chữ cũng đừng hòng.” Đại đao kéo lê dưới đất, chẳng biết tự khi nào chọt vung lên, mũi đao động lại giọt máu đỏ tươi.

“Người điên thật rồi! Người lại vì thứ ấy... động thủ với ta? Người, người...!”

Về mặt Thạch Thừa Phong vô cùng khó coi, không chỉ vì chuyện Tam Dao dây dưa cùng tên thợ mộc kia, mà còn do ban nãy, lúc ánh đao lóe lên, gã rõ ràng thấy đao chém qua nhưng lại không thể nào tránh khỏi. Gã những tưởng võ công mình chẳng thua kém Tam Dao bao nhiêu...

Việc gã luôn nghĩ chênh lệch giữa họ không nhiều chứng minh rằng trước đây Tam Dao đánh nhau với gã vẫn luôn giữ lại thực lực, hoặc giả, nói cách khác, hẳn căn bản chưa từng sử dụng toàn bộ bản lĩnh.

Vì gã là bạn của hắn ư? Bởi lẽ mới nương tay với gã?

Nếu thế, hiện tại hắn xuất toàn lực, cũng có nghĩa không còn xem gã là bạn bè hay sao?

Thạch Thừa Phong thầm cắn răng.

“Tam Dao ca...” Thạch Hồng định chen lời nhưng bị ca ca kéo lại.

“Ta điên, bị các người bức đến điên rồi. Hà Thủ Cẩn là ai chứ? Là miếng thịt trong tim của ta, là người Thù Tam Dao ta hy vọng chung sống trọn đời, là thê tử của ta, là tâm can bảo bối dù đánh đổi mạng sống ta cũng phải bảo hộ.”

Nghe câu này của hắn, sắc mặt Thạch Hồng thay đổi ngay tức khắc.

“Người thật sự xuống tay với y. Thạch Thừa Phong, uống thay người đầy bụng kinh luận, tự cho mình nghĩa hiệp, song lại ức hiếp bá tánh bình thường không biết võ công. Có gan thì đối đầu với ta, hà cớ phải hạ thủ từ y? Sao người có thể xuống tay được chứ? Con người y thiện lương, hiếu thảo, thành thực đến thế, vậy mà người nỡ dồn y vào đường cùng! Sao người lại nhẫn tâm quá đổi?”

“Thê tử? Người xem hắn ta là thê tử?” Thạch Thừa Phong tuyệt đối không dám tin.

“Ta có thể xem y như trượng phu.” Tam Dao khà khà cười, căn bản chẳng thèm để ý chút hư danh.

“Người quá vô sỉ!” Thạch Thừa Phong tức đến y phục thùng thình trên mình cũng run cả lên. “Người, người quả thật mất hết...”

“Tam Dao ca, ca đang nói gì thế?” Cô gái xinh đẹp không dám tin vào tai mình.

Tam Dao dùng đao nhẹ nhàng vẽ trên mặt đất.

“Thạch Thừa Phong, người đủ tàn nhẫn, làm rất triệt để! Biết nhân cơ hội ta không có trong thành để bôi nhọ thanh danh của Thủ Cẩn, hại y có nhà không thể về, hại y không còn cách nào sống tại Phiến Mã. Người giỏi lắm, rất giỏi. Mất ta đúng là đui mù, mãi không nhận ra người thuộc loại người tàn độc nhẫn tâm.”

“Thù Tam Dao, tại hạ không biết huynh đang nói gì. Chẳng bức tường nào trên đời hoàn toàn chắn gió, Hà Thủ Cẩn làm ra chuyện đồi phong bại tục, hẳn nên sớm biết sẽ có ngày báo ứng ập đến. Huynh có chứng cứ gì chứng minh lời đồn do tại hạ phát tán?”

Tam Dao cười khê, “Không có. Nhưng người sai người tới làm nhục y, chiêu hiểm độc ấy của người đủ khiến ta cảm kích cả đời. Đi thôi, ta không muốn hủy thêm tòa tửu lâu nữa.”

“Tam Dao ca? Ca đang nói gì thế? Hà Thủ Cẩn kia là ai? Tại sao ca nói, nói...”

Tam Dao liếc Thạch Hồng, cười không đứng đắn, “Hỏi đại ca muội kia. Lẽ nào hắn chưa kể với muội?”

“Thù Tam Dao, đủ rồi! Chuyện đó không hề liên quan tới em gái tại hạ, muốn nói chuyện thì gặp nhau tại sườn núi Hướng Dương ngoài thành.”

Tam Dao gật gù, xoay lưng bỏ đi.

Cô gái xinh đẹp định đuổi theo nhưng bị đại ca giữ lại.

“Ca, rốt cuộc chuyện như thế nào? Ca và Tam Dao ca sao lại...”

“Đi, trên đường ca từ từ kể rõ với muội.” Thạch Thừa Phong sầm mặt dẫn muội tử xuống lầu thanh toán.

Thủ Căn cảm thấy dường như đã ngủ thật lâu, thật lâu.

Nếu chẳng phải đùi quá đau đớn, đến nỗi dù Thủ Căn muốn tiếp tục dây dưa trong mộng cũng khó lòng, e rằng y sẽ không thể tỉnh dậy.

Thân thể Thủ Căn nặng chịch, ý thức chậm chạp hồi phục, nhức buốt trên đùi dường như có sợi dây nào đó buộc với não bộ, khiến y chân đau, đầu cũng đau, từng cơn lại từng cơn, đau đến vượt ngoài sức chịu đựng của con người.

Mùng màn trên đầu rất quen thuộc nhưng không phải là phòng của y.

Suy nghĩ trong chốc lát, y mới nhớ ra nơi đây là đâu.

Hơi xoay người, y nhìn thấy cái đầu to tướng, đen sì của ai kia đang ghé vào mình mà ngủ.

Thủ Căn ngấm đã mất, muốn giơ tay vuốt ve nhưng cố nhịn xuống.

Lúc Thủ Căn vừa xoay đầu, bên tai chợt vang lên âm thanh lười nhác đặc thù của kẻ mới thức giấc, có phần khàn khàn.

“Ca tỉnh rồi.”

Thủ Căn xoay lại, lần này thân thể hơi động dậy.

“Ôi!” Thủ Căn xuýt xoa.

“Sao vậy? Đau chỗ nào?” Nam nhân lập tức giật bắn.

“Không... gì, chân...”

Lời còn chưa dứt, chân đã bị vén lên.

“Đợi... chút.” Giọng Thủ Căn khản đặc, y giãy dụa, chống tay muốn ngồi dậy.

Tam Dao vội vã buông chân xuống, lật đặt dìu y.

Thủ Căn hơi thẳng lưng liền đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, y tự tay lật chân ra xem.

Cả hai cùng ngây người.

Đùi phải của Thủ Căn, từ mắt cá chân trở lên toàn màu tím tái, da thịt sưng tấy giống hệt tình trạng phù thũng trước khi thối rữa.

“Mẹ ơi... Ta còn bảo sao lại đau nhưc chừng ấy.”

Tam Dao kéo hần chặn ra.

“Ê!” Thủ Căn giờ đây mới chú ý thấy trên người mình cả khổ cũng không có.

Từ háng đến hết đùi đều như vậy.

Hai người nhìn chòng chọc vào chân phải Thủ Căn, nửa buổi chẳng thốt lời nào.

Thủ Căn vươn tay chọc chọc, cảm giác như chỉ cần hơi dùng sức thì máu đen bên trong sẽ mạnh mẽ phụt ra.

“Ê! Ca làm gì chứ!” Lần này tới phiên Tam Dao quát y.

Cả cái chân như thế, ai nhìn thấy cũng phải buồn nôn.

Thủ Căn phì cười, càng cười càng to.

Vậy mà y vẫn sống.

Vậy mà y còn có thể tỉnh lại.

“Căn Tử?” Giọng Tam Dao run run.

Thủ Căn ngừng cười, y không muốn hù chết thẳng nhóc Tam Dao vốn đã thần hồn nát thần tính.

Tên kia trông nom mình bao lâu nhỉ? Mắt đỏ hoe, chắc hẳn từng khóc rất nhiều. Kim lòng không đặt, Thủ Căn dùng tay vuốt ve hẳn.

“Ta đi tìm lang trung.” Tam Dao nhìn chân y, sắc mặt bi thương đơng đây.

Thủ Căn kéo áo hẳn, “Không gì, chớ phiền phức.” Người, ta đều biết tìm thầy thuốc cũng vô dụng, đúng không?

“Ta đã ngủ bao lâu?” Y vỗ sàng giường, ra chiều bảo hẳn ngồi xuống.

Tam Dao thoáng do dự bò lên giường, đá văng giày, rúc vào chăn, ôm người bên cạnh vào lòng để y dựa vào người mình.

“Bốn ngày năm đêm.”

“Ngủ dữ thế à.”

“Đúng.”

Tim Thủ Căn thắt lại.

Hà Thủ Căn ta có tài đức gì khiến Thư Tam Dao phải đối xử với ta như vậy?

Nhưng hòn đá kia quan trọng đến đâu, lại khiến người không tiếc dối ta, gạt ta?

Y sờ mặt mình, “Nữa này. Người cạo râu giúp ta, còn người sao không chịu chỉnh chu bản thân chút xịu?” Dứt lời, Thủ Căn vươn tay gấu mò mẫm mặt người kia, dùng sức véo da hai bên thật mạnh.

“Đau đau đau!”

Thủ Căn bật cười. Tiếng cười mỗi lúc một lớn, cuối cùng hoàn toàn biến thành kêu la thảm thiết.

“Căn Tử, Căn Tử...!” Tam Dao ôm chặt lấy y, hận mình không thể mang cơn đau chuyển sang bản thân.

Không nở, thật sự không nở. Tam Dao tội nghiệp cả bấm huyết cũng chẳng dám, chỉ sợ mang lại hậu quả kinh khủng hơn.

“A...! A! Tam Dao, cho ta một đao đi! Ta chịu không nổi... Ta chịu không nổi nữa!” Miệng Thủ Căn phát ra âm thanh gào rú như dã thú bị thương, nếu Tam Dao không giữ chặt y thì Thủ Căn đã sớm lăn lộn trên giường, không ra hình người.

Lão thiên gia, tôi không muốn chết!

Tôi không muốn chết như vậy!

Tôi phải sống! Tôi phải sống tốt hơn ai hết!

Tôi không tin mạng của Hà Thủ Căn tôi sẽ chấm dứt thế này!

TÔI, KHÔNG, TIN!!!

“Căn Tử... Căn Tử...” Lệ trào ra từ khóe mắt Tam Dao. Tròng mắt người đàn ông cao to đỏ hoe, gắt gao ôm lấy người yêu, trong tim vừa đau, vừa hận, cuối cùng đành vung tay lên...

Thành Phiến Mã hiện tại người người sống trong hoang mang lo sợ.

Nghe đâu Lê gia vùng quan ngoại sắp đánh vào, đồn rằng bởi Thư gia đánh cắp bảo vật gia truyền của bọn họ.

Nghe đâu Thư gia sắp nội loạn, nguyên nhân do lão đương gia chọn kẻ kế thừa hoàn toàn không có quan hệ với chúng.

Nghe đâu Dao ca hoành hành ngang dọc Phiến Mã giờ đây hận từng con người trong thành, gặp ai cũng biểu tình hung thần ác sát, vì vị tình nhân Hà Thủ căn của hắn đang lâm trọng bệnh.

Nghe đâu...

Rất nhiều “nghe đâu”, nói tóm lại, Phiến Mã đại loạn đến nơi. Liên tiếp có người mất tích, liên tiếp có người bị treo trên tường thành, cũng liên tiếp có những gương mặt xa lạ đặt chân đến Phiến Mã.

Dư Phi nhìn Thư Tam Dao trước mặt, hai mắt mở to.

Oán trách ban đầu với hắn bấy giờ tiêu tan quá nửa.

“Tam Dao, người nghe ta nói, chuyện lần trước quả thật ta đã không phải với người. E hèm... Hà Thủ Căn bây giờ ra sao?”

“Dư Phi, người tìm được Lý Hiểu Hà chưa?”

“Chưa.” Dư Phi sững sốt, gã lập tức nhận ra chuyện Hà Thủ Căn bệnh nặng là thật.

“Tiếp tục tìm, nhất định phải tìm được nàng. Người truyền tin bảo ta tìm nàng, chắc chắn nàng sẽ đến tìm ta.” Sự nôn nóng của Tam Dao cả người mù cũng nhận ra được.

“Chẳng phải người muốn trốn tránh nàng ư?”

“Không sao, người giúp ta tìm nàng, y thuật của nàng rất giỏi, ta muốn nhờ nàng xem bệnh cho Căn Tử. Bệnh của y càng lúc càng nặng.

Dư Phi, ta không quan tâm người đánh giá ta thế nào, lần này... Người nhất định phải giúp ta. Ta cần săn sóc y, chỉ thừa cơ y ngủ mới dám ra ngoài. Nhưng y ngủ không sâu, luôn bị cơn đau làm tỉnh, ta sợ...”

“Tam Dao!”

“Gì?”

“Người cần ngủ một giấc đằng hoàng.”

“Ừm.” Tam Dao nhếch mép cười, mắt toàn tơ máu như người mắc chứng đau mắt.

“Tam Dao ca, người kia thật sự đáng để ca làm vậy ư! Ca... Ca gầy đi nhiều quá.”

Ngoài cửa, cô gái xinh đẹp cũng với cặp mắt đỏ hoe bước vào. Nhưng mắt của cô là đỏ vì khóc.

Tam Dao trừng Dư Phi.

Hiện tại Tam Dao chẳng còn hơi sức ứng phó với cô bé, hắn nửa đùa nửa thật quay sang thiên hạ đệ nhất mỹ nữ: “Dư đại trang chủ muốn lấy muối không phải ngày một ngày hai, thế nào hả? Ta làm mai, hôm nay hai người động phòng luôn nhé?”

“Thư Tam Dao!” Cả nam lẫn nữ đồng lòng hét lên, song một tức giận, một quýnh quáng.

“Người, người! Ta hận người!” Cô gái hờn dỗi bỏ chạy.

Da mặt căng cứng của Dư Phi khẽ thả lỏng chút ít, “Thư Tam Dao, người đừng thất đức quá được không? Chớ người không vui thì phá cho người khác cũng không sống tốt. Thành Phiến Mã bị người quấy đến gà bay chó sủa cũng mặc đi, làm ơn đừng dày vò ta, nha? Vết đao người chém ta hôm trước vẫn chưa lành đó!”

Tuy Dư Phi chịu thừa nhận mình làm sai, nhưng gã vẫn cảm thấy bản thân vô cùng oan ức.

“Lúc ấy tuy người không tham gia, song cũng chẳng ngăn cản. Biết chuyện không báo, tội tăng một bậc.”

“Người!” Minh kết bạn ẩu tả quá mà! Dư trang chủ tức đến muốn đập bàn. Đường nhiên, chỉ dừng lại ở “muốn” thôi.

“Gia.” Bên ngoài có người nhỏ giọng gọi.

Dư Phi quay sang, trong mắt hiện lên chút hứng thú. Đường như người con gái kia và Tam Dao quan hệ không bình thường cho lắm?

“Là người à, chuyện gì?”

“Người Thư gia đến, ngài xem...”

“Ai?”

“Đại công tử Thư gia, Thư Xuân Sơn.”

Gió chợt ập tới, Tam Dao phóng ra ngoài.

Chờ Tam Dao đi khỏi, Dư Phi mới nhớ ra mục đích của mình khi đến đây. Thôi, đợi chắc chắn tìm được tên do thám kia hẵng báo với hắn.

Thủ Cầm chùi vết máu tươi bên khóe miệng, y biết mình đã tới hồi dầu khô đèn cạn.

Đêm nay ánh trăng khá sáng, y không muốn lại bỏ lỡ vì ngủ.

Hơn nửa tháng nay, Tam Dao tìm hết đại phu này đến đại phu khác cho y, dược liệu mua từng đồng lại từng đồng, không ít trong số đó dù dân thường cũng biết chính là hàng quý hiếm.

Tỷ như nhân sâm, mỗi ngày y dùng hai miếng, nửa tháng trời ít nhất cũng ăn hết hai cây nhân sâm to gần hai ngón tay.

Tam Dao có bao nhiêu gia sản mới đủ cho hắn tiêu xài như thế?

Y không biết võ công, nhưng cũng không phải tên ngốc, Tam Dao mỗi ngày trước khi luyện công đều giúp y xoa bóp toàn thân nửa canh giờ, lần nào xong việc Tam Dao đều như vớt ra từ nước sôi, người nóng hầm hập, mồ hôi đầm đìa.

Tam Dao đang dùng sinh mạng của chính hắn để đổi lấy mạng mình!

Thủ Cầm dùng tay che mắt.

Tại sao lại nghi ngờ hắn?

Hà cứ chi nhãn tâm nghi ngờ tình cảm hắn dành cho người?

Tội gì không hỏi thẳng hắn chứ?

Hà Thủ Cầm, người đã biến thành kẻ lòng dạ hẹp hòi từ khi nào?

Trăng bên ngoài rất tròn, nửa tháng nữa sẽ đến năm mới.

Thủ Cầm cố sức ngồi dậy. Y muốn ra ngoài ngồi, nhưng chân phải của y không thể chạm đất.

Tựa ở thành giường, khẽ nghiêng đầu ngắm ánh trăng sáng vàng vạc, Thủ Cầm trong lòng đắng chát.

Con người trước khi chết sẽ nghĩ đến chuyện gì?

Nói cũng lạ, hôm bị tống ra khỏi cửa nhà, y đã phần nộ nhường nào. Giờ đây ngẫm lại, chỉ cảm giác thật buồn cười.

Giây phút cùng Tam Dao làm ra chuyện ấy, dường như chẳng hề tính toán nề hà.

Tam Dao...

Thuở xưa, tên Tam Dao quỷ quyệt từ nhỏ hí ha hí hửng cầm bó rau họ chạy đến tặng mình, nói do chính tay hắn hái.

Mình thuận miệng hỏi hắn một câu: Hái ở đâu?

Hắn không thèm giầu giếm, đặc ý đáp: Hậu viện nhà Vương bộ đầu.

Kết quả bị mình dẫn đến nhà Vương bộ đầu xin lỗi, còn bắt hắn gánh nước không công cho họ những hai ngày.

Lúc ấy võ nghệ của hắn đã không tệ thì phải? Dù hắn mới tí tuổi đầu, nhưng muốn trốn mình rất dễ dàng, song lại để mặc mình ép hắn làm chuyện hắn không thích.

Lớn thêm chút xíu, tuy đáng về trở nên thông minh hơn, nhưng việc làm ra lại càng ngày càng ngốc.

Hắn chính tay viết... thư tình cho mình!

Trước chưa nhắc tới nội dung hại mình cười suýt đứt hơi, lộn cả ruột, mỗi danh sách sinh lễ hẳn hứa tặng mình cũng đủ khiến người ta vui vẻ.

Đáng tiếc, bức thư tình nọ, trong cuộc hỏa hoạn năm xưa, đã cháy thành tro bụi cùng những bức thư khác hẳn gửi.

Nói thật lòng, phát sinh quan hệ cùng Tam Dao, kẻ thân là đàn ông như mình, trong lòng Thủ Căn vô cùng sợ hãi.

Chưa kể bị người khác phát hiện, chỉ riêng chuyện ấy đã khiến y sợ hãi.

May thay, Tam Dao lúc cần thô bạo thì rất thô bạo, lúc cần dịu dàng lại quá dịu dàng. Nhất là ánh mắt yêu thương, xót xa của hắn, thái độ quý trọng của hắn, dù hắn nóng lòng đến đâu cũng không khiến y phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Thủ Căn nhếch mép cười với vầng trăng.

Tốt lắm, y không hề hối hận đã quen biết tên lưu manh kia.

Hơn nữa cũng không hối hận chuyện lên giường với hắn.

Song đồng thời tim y lại rất khó chịu.

Y không muốn chết. Không muốn chết vào lúc này.

Ánh mắt của người thân, của người quen hay không quen biết y trong toàn thành, y không muốn cứ thế mà mang nó xuống địa ngục.

Chết như vậy quả thật quá uất ức, quá hèn nhát.

Nhưng người đời thường nói, nếu ốm dai dẳng chẳng có đứa con có hiếu nào chịu ở bên giường. Giả sử y tiếp tục như thế, sợ rằng có tình cũng sẽ biến thành ghét bỏ.

Khi Tam Dao mang cơm nước vào phòng, hắn nhìn thấy Thủ Căn dường như đang say giấc nồng.

Khê khàng khép cửa lại, đặt lồng cơm lên bàn, nam nhân đi tới bên giường, si ngốc nhìn người kia, không dám đến quá gần, cũng không nỡ mở miệng gọi dậy.

Bệnh tình ăn sâu vào xương tủy.

Cơ hồ mỗi lang trung đều nói câu này. Cả thuốc họ cũng chẳng có gan kê đơn, tất cả chỉ lắc đầu bảo hắn chuẩn bị hậu sự.

Đầu tiên, hắn cầu xin bọn họ, xin bọn họ tìm cách giữ lại tính mạng của y. Song vô dụng. Sau đó hắn vác đao ép bọn họ. Kết quả thu về mấy phương thuốc cứu mạng gia truyền, tìm gã Dư Phi tình thông được liệu xem thử thì cũng không ngoài mấy thứ dưỡng sinh, cường thân kiện thể, có điều vị thuốc quý hơn chút đỉnh mà thôi.

Hắn đã mời hết lang trung trong vòng năm trăm dặm ngoài thành, vừa phái người phi ngựa lên kinh thành cầu y, vừa sai thuộc hạ tìm kiếm tung tích Hạnh Lâm Tiên Tử Lý Hiểu Hà.

Bệnh của Thủ Căn vốn không nặng đến vậy, tuy đám thầy thuốc đều bảo sớm muộn cũng phát ra nhưng ít nhất không tệ như bây giờ, ít nhất vẫn đủ thời gian tìm lang trung giỏi cho y.

Thủ Căn bệnh tình nghiêm trọng không ngoài ba nguyên nhân.

Y từng bị người khác dày vò, trên mình không ít thương tích. Người đánh y là dân trong nghề, ra đòn không gây tổn thương da thịt nhưng đau tận xương cốt.

Hơn nữa đám người hành hạ y có khả năng đã dùng các thứ như gậy gỗ cắm vào thân thể Thủ Căn, khiến hậu môn của y rách toát, da thịt bên trong chảy máu không ngừng. Tam Dao không dám tiếp tục phán đoán những sỉ nhục ghê tởm hơn mà Thủ Căn phải gánh chịu, hắn chỉ cần biết một chuyện: Hắn nhất định bắt lũ chó má dày vò Căn Tử ca của hắn trả giá bằng chính máu của mình!

Tiếp theo, dưới trời đông khắc nghiệt, khí hậu rét căm, nơi nơi phủ đầy sương giá, Thủ Cẩn bị vút trong đám tuyết dưới đất, toàn thân không có thứ gì giữ ấm, sau đó còn bị cha ruột của mình tạt cả thau nước giếng gần đóng thành băng. Đừng nói một người bình thường, bệnh tật quần thân như Thủ Cẩn, dù là hấn sợ rằng cũng khó lòng chịu nổi loại đày đoạ ấy.

Tệ nhất chính là thái độ của người thân Thủ Cẩn. Mặc cho Thủ Cẩn kiên cường đến đâu, trong tình huống bị người nhà ruồng rẫy bên ngoài, giả sử tính tình hơi mềm yếu, đại khái đã sớm đi tìm cái chết.

Nếu như hôm nọ mình không nhận được tin tức, nếu như hôm nọ mình không chạy đến...

Tam Dao chợt thấy ớn lạnh cả người.

Hắn không cách nào tưởng tượng những ngày tháng không có Thủ Cẩn.

Nếu Cẩn Tử ca của hắn chết đi, tất thấy việc hắn làm hôm nay còn có ý nghĩa gì nữa?

Thủ Cẩn mở mắt ra, dời mắt nhìn hắn, mỉm cười một cách tự nhiên.

“Người sao vậy? Bộ dạng sao luộm thuộm như thế? Ai ăn hiếp người? Qua đây.”

Tam Dao quỳ xuống bên giường, đầu đặt trên tay y.

Bàn tay nhanh chóng ướt át, nóng hổi.

“Nè, đừng để nước mũi chảy vào tay ta.”

“Ca quần nổi ta.” Đại nam nhân giọng mũi nồng đậm hệt như trẻ con mà giang tay ôm lấy y, đầu rúc vào ngực y, khiến toàn bộ nước mắt nước mũi chảy đầy ngực y.

Thủ Cẩn bắt đắc dĩ chùi tay vào chăn rồi mới vuốt ve đầu hắn, “Ê, chớ quên thân phận đại hiệp của người.”

“Nhưng trong mắt ca ta là lưu manh nha.”

“Lưu manh thế này cũng được hả?”

“Được chứ!” Giọng điệu chắc nịch như đinh đóng cột.

Thủ Cẩn mỉm cười. Bất luận Tam Dao trong mắt kẻ khác là người ra sao, tài giỏi cũng tốt, đáng sợ cũng tốt, đối với y đều như nhau.

“Ngồi ngoan nào, để ta nhìn người cho kỹ.” Thủ Cẩn vỗ về lưng hắn.

Rốt cuộc Tam Dao đành quyến luyến rút đầu khỏi ngực người thương, song thủy chung vẫn không chịu buông Cẩn Tử ca của hắn ra.

“Ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Ca, chân ca thế nào? Thuốc lang trung kê hữu hiệu không?”

“Ừm, trích bớt máu thì không đau nữa.”

“Ca...” Tam Dao sắp khóc đến nơi, hắn biết Thủ Cẩn đang nói dối.

“Có gì tối nay giống tiểu cô nương quá thế, hử tí là khóc nhè?” Thủ Cẩn trêu hắn.

Tam Dao chùi mắt, ôm chầm lấy y hệt như trẻ con.

“Ca, ca yên tâm, chân ca không thể cử động, ta làm chân của ca, sau này ta chăm sóc ca trọn đời.”

“Ngaoan, hiểu thảo lắm, ha ha.” Thăng ngọc, dù ta có cơ hội sống sót, ta sao nỡ nhẫn tâm liên lụy người cả đời.

Tam Dao bị lợi dụng cũng không giận, hắn nói: “Ta đang tìm Lý Hiểu Hà, y thuật của nàng giỏi hơn lữ lang trung kia rất nhiều, hồi xưa khi ta bị thương gần chết, nàng vẫn cứu nổi. Cho nên chỉ cần tìm thấy nàng, ca nhất định sẽ khỏe lại. Nhất định!”

Lý Hiểu Hà? Lòng Thủ Cẩn thoáng rung động, Tam Dao nhấc tên người nọ không phải lần một lần hai, đặc biệt trong khoảng thời gian này, hẳn luôn mồm kể lể y thuật của nàng tài ba đến đâu, chẳng biết để an ủi y hay vì an ủi chính mình.

“Cha mẹ ta thế nào?”

Tam Dao nửa buổi chưa đáp.

Thủ Cẩn chột chột hẳn.

Tam Dao lúc này mới miễn cưỡng trả lời: “Tốt đến không thể tốt hơn. Nhị nương ca tìm ta, ta không gặp. Tam đệ ca ta đã thả về, Cao Lực chết rồi.”

Cao Lực vì sao mất mạng, Tam Dao tuyệt không nói nhiều. Thủ Cẩn chẳng hỏi sâu thêm.

“Đừng giận họ, cha ta ông ấy rất xem trọng thanh danh họ Hà, nói tới cùng vẫn do kẻ làm con là ta không tốt, chưa để họ hưởng phúc ngày nào, còn khiến họ mất hết mặt mũi ở quê nhà... Không biết mấy lời đồn đãi kia bao giờ mới lắng dịu.” Thủ Cẩn bắt đầu dĩ vãng.

Tam Dao nghiêng rằng, “Ca yên tâm, ta sẽ dẹp yên chuyện đó.”

“Thôi bỏ đi, những chuyện kia làm sao dẹp yên cho được?” Thủ Cẩn lắc đầu, “Mỗi người một miệng, lẽ nào người định lấp kín miệng toàn bộ dân trong thành? Ta thấy người đừng dây vào vấn đề, người càng dây vào, lời đồn càng khó lòng lắng dịu. Nếu người thật sự muốn giúp ta, hãy mau chóng lấy về cô vợ để ủ ấm chăn. Tiền thiếu người sau này từ từ trả.”

Lời Thủ Cẩn nói là thật, nhưng Tam Dao lại không thích nghe.

“Ta không thèm.”

“Không thèm gì?” Thủ Cẩn ngẩng đầu nhìn nóc giường.

“Không nhìn thấy ca ta khó chịu lắm.” Tam Dao nhỏ giọng đáp.

Thủ Cẩn không nói lời nào.

“Hòn đá kia người lấy đi làm chi?”

“Hả?!” Sắc mặt Tam Dao thay đổi đột ngột.

Thủ Cẩn lắc đầu, rốt cuộc tên này thế nào trở thành võ lâm cao thủ cho được ấy nhỉ? Chút suy nghĩ cũng không giấu nổi, chẳng trách đành về thành làm lưu manh kiếm ăn, chỉ tiếc cho khuôn mặt ra vẻ sỏi đời ấy.

Tam Dao thấp thỏm nhìn Thủ Cẩn, từ từ đứng dậy.

“Ca... Ca biết à?”

“Ừm.”

“Ca... giận?” Nam nhân to xác đáng thương trộm nhìn người ngồi trên giường, quỳ xuống bên cạnh y.

“Lúc biết rất giận, giận hoài rồi không giận nữa... Không được khóc! Người còn chỗ nào giống đàn ông chứ? Hở tí là chảy nước mắt cá sấu!”

“Ca, ca đừng tức giận, có phải ca không, không... Có phải không...” Tam Dao sốt ruột đến nói không thành câu.

“Không cái gì? Giả sử không đặt người trong tim, ta phải đến nông nổi này hay sao.” Thủ Cẩn vô cùng nhỏ tiếng lầu bầu.

“...Ca nói sao?” Nam nhân cứng người, mãi mới khịt mũi, ngu ngơ hỏi lại.

“Ta nói... Người giải thích đi.”

“Hà Thủ Cẩn!” Nam nhân đứng phắt dậy. Lòng mày hẳn dựng ngược, ngón tay chỉ thẳng vào người bệnh trên giường, giọng điệu hung tợn dữ dằn: “Ca mau nói rõ cho ta! Ban này ca vừa nói gì? Nói lại lần nữa!”

Thủ Cẩn nhìn hẩn, đầu ngoẹo sang bên kia.

“Ca! Ca ca ca!”

“Ta sao?” Thủ Cẩn xoay lại, nụ cười trên mặt khiến người ta muốn đập cho hả dạ.

“Ta...” Ngón tay nam nhân run rẩy, đột nhiên như hổ vồ mồi để chụp lấy người trên giường.

“Xin ca đó, cầu xin ca, ca, nói thêm lần nữa đi, một lần thôi mà, nha nha?”

Tuyết bắt đầu rơi, thành Phiến Mã trắng xóa một màu. Bầu không khí mừng năm mới dần dần sục sôi.

“Lão đại, việc ấy người còn tiến hành nữa không?” Vương Thắng mang theo thương tích, vẻ mặt bất mãn bước vào nội viện.

“Đã tìm thấy người của Thư gia?” Tam Dao đang luyện công trong vườn, hai mắt hơi trợn lên.

“Chưa. Nhưng họ Lê vào thành.”

Vương Thắng nhìn người đàn ông toát ra cảm giác mạnh mẽ dị thường trước mặt, không thể không thừa nhận dù tên kia râu ria xồm xoàm, quần áo nhếch nhác nhưng vẫn khí thế hơn gã đại công tử của Thư gia nhiều lắm. Vương Thắng gã làm mười năm trại chủ, kết quả đành khuất phục dưới tay Thư Tam Dao bước chân vào giang hồ chưa lâu.

Lúc xưa, gã vẫn nghĩ tên kia ắt sẽ dẫn dắt bản thân, các huynh đệ cùng người thân bọn họ đạt được cuộc sống no đủ, trải qua những ngày tháng tốt lành, bởi lẽ gã mới nhường ra vị trí đại ca một cách tâm phục khẩu phục.

Nhưng hiện tại thì sao? Gã vết thương chưa lành nơi vai, hừ, thằng thợ mộc kia lại ảnh hưởng hẩn đến nhường ấy!

“Thư gia biết không?”

“Đạo gần đây chúng ta cùng bọn chúng quần nhau loạn cào cào, tự thân bọn chúng còn lo chưa xong, hà huống điều tra tin tức trong thành.”

“Cứ kéo dài thời gian, xem Lê gia có động tĩnh gì.”

“Kéo dài? Lão đại, hiện giờ lâm trường của Thư gia, từ đốc công lớn nhỏ đến các sư phụ đều là người của chúng ta, hơn nữa trong thành còn có các huynh đệ khổng chế, lão già họ Thư nào dám không thừa nhận quyền kế thừa của người? Lúc này chỉ cần người hô hào một tiếng, cả Phiến Mã tức khắc thay đổi triều đại. Thế nhưng người lại bắt bọn ta đi truy tìm kẻ hại Hà Thủ Cẩn, dò la tin tức Hạnh Lâm Tiên Tử, người...”

Vương Thắng lấy làm khó hiểu. Không chỉ gã không thể lý giải, tất cả huynh đệ cũng không thể lý giải, họ chỉ cảm thấy dường như lão đại nhà mình đã quá xem trọng tên thợ mộc thọt chân nọ. Vì hẩn ta, lão đại bọn họ phần nộ đến thế, thậm chí tấn cho các huynh đệ phụ trách dò thám tin tức chẳng dám ra ngoài gặp người.

Bây giờ còn vì thằng thọt nọ mà không thềm ra khỏi cửa. Chúng huynh đệ sẽ nghĩ thế nào đây?

Hôm nay Vương Thắng đến chính là để hỏi hẩn, rốt cuộc sự nghiệp quan trọng hay tên thọt ấy quan trọng?

“Vương Thắng, do đâu huynh chịu giúp ta, chịu gọi ta lão đại?” Tam Dao ngừng luyện, đứng dậy, nhảy phóc lên ngồi trên tay vịn hành lang.

Vương Thắng ngẩn ra, “Còn vì sao nữa? Đương nhiên do người có khả năng dẫn dắt huynh đệ sống những ngày an nhàn. Gần hai mươi tết, các huynh đệ sẽ dẫn theo người nhà xuống núi, dù tiếp tục làm cường đạo cũng chẳng phải chuyện to tát, nhưng danh tiếng chúng ta càng lúc càng lớn, lại giết mấy tên tham quan ô lại, quan phủ luôn ôm mộng tiểu trừ chúng ta, ở lại trên núi chỉ có đường chết.”

“Ban đầu ta chưa hề đồng ý với huynh, hay bất kỳ kẻ nào trên núi, việc ta sẽ dẫn dắt các người sống cuộc đời yên ổn. Huynh từng tìm ta không ít lần, nhưng huynh biết nguyên nhân gì khiến ta về sau đáp ứng huynh không?” Tam Dao cười, thanh âm rất thấp, dường như sợ đánh thức ai đó.

Vương Thắng lắc đầu. Gã luôn cho rằng Tam Dao muốn lợi dụng thế lực của sơn trại, năng lực của huynh đệ, giả sử hẳn thành công nắm bắt Thư gia, đây chính là chuyện lợi đôi bên cùng có lợi.

“Vì Hà Thủ Cẩn.”

Hả?

Lúc Tam Dao nhắc tới tên Thủ Cẩn, ánh mắt thoáng chốc biến thành dịu dàng khôn tả. Nhưng khi hẳn nhìn sang Vương Thắng, tất cả trở về với vẻ gặp biến không loạn thường ngày.

“Thuở nhỏ ta sống không có mục đích, chỉ sống cho qua ngày, ngay cả lúc biết được thân thế của mình, hiểu rõ nó mang ý nghĩa gì thì vẫn như thế. Ta đi tìm cha ruột, nhưng ông không dám nhận ta, cũng không muốn nhận ta, để mặc ta sống trong cánh rừng nhà họ Thư, sống như một đứa con hoang, một kẻ man dại, mãi đến khi ta gặp được Hà Thủ Cẩn.” Tam Dao mỉm cười, cào cào râu.

“Nếu ta không may mắn gặp mặt cả ấy, Thư Tam Dao hiện tại huynh nhìn thấy sẽ là con người hoàn toàn khác biệt. Biết đâu đã biến thành sát thủ Thư gia nuôi dưỡng trong bóng tối, hoặc giả trở thành ma đầu bất phân thị phi, hay có lẽ sớm chết rồi cũng nên...”

Vì ta muốn cho y những ngày tháng tươi đẹp, muốn đối xử tốt với y, muốn cùng y sống cuộc sống vô ưu vô lo trọn đời, nên ta mới trở thành ta của ngày hôm nay.”

“Lão đại...” Vương Thắng giương mắt chờ đợi, “Người, ý người là... Chuyện người đang làm...”

Tam Dao gật đầu, “Không sai. Ta muốn thay đổi Phiến Mã, bởi Thủ Cẩn sinh sống tại nơi này, y xem nó như cội nguồn của mình, thích sống hết đời ở đây. Ta muốn tiếp nhận lâm trường cũng vì y là thợ mộc.

Mất thấy y bị Thư gia bóc lột, gãy cả chân nhưng chỉ nhận được hai lượng bạc, ta muốn lập tức tiêu diệt Thư gia. Ta muốn làm chủ nhà họ Thư, một là vì muốn thay đổi Phiến Mã, đồng thời cũng do không thích nhìn cảnh người khác cậy thế ăn hiếp y. Nếu năm xưa Duẩn Phát Tài chẳng phải ý thế Thư gia, Cẩn Tử ca của ta làm sao lại lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, quần áo không đủ che thân, đói khổ lạnh lẽo suốt hai năm ròng?”

“Còn bọn ta?” Vương Thắng khó tránh cảm thấy thương tâm giùm đám anh em nhà mình.

“Các người là huynh đệ của ta. Lão bà cần nuôi, huynh đệ cần giúp đỡ. Huynh đệ kết bè kết lũ ăn hiếp vợ ta, ta không chém các người thì chém ai? Nói các người hay, cả đời này ta chỉ chấp nhận một người, các người đừng hòng bày thêm chủ ý hồ đồ nào nữa. Phiến hà! Trái ốt nhỏ họ Thạch tốt lắm hả? Để cô ả làm đại tẩu các người thử xem, chưa tới nửa tháng, các người không muốn chém cô ả mới lạ.” Tam Dao khoanh tay liếc Vương Thắng.

“Sao chứ, con bé xinh xắn thế kia... Ô, con mẹ người, nói đến cùng là bọn ta sai hết à? Bọn ta chẳng vì muốn tốt cho người thôi ư, giúp người lấy cô nàng xinh đẹp về ủ chăn, hơn nữa còn là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, không những nở mặt với thiên hạ, sau này sinh con cũng đẹp trai nhá! Tên thợ mộc thọt chân đen đui có gì hay ho? Chẳng dễ được con nữa là.”

Vương Thắng gãi đầu, bất mãn lớn tiếng cầu nhàu: “Lão đại chọn gã đực rựa làm vợ, người không sợ người ta cười chê nhưng bọn ta ngại lắm.”

“Ta cứ thích mỗi Hà Thủ Cẩn ấy, sao đây? Ta vốn không định làm lão đại các người, các người thích mặt mũi, sợ người chê cười thì sớm lập thủ lĩnh khác đi. Ta tuyệt đối sẽ không chèn ép, vả lại còn dốc sức giúp đỡ. Thế nào, vị trí lão đại Phiến Mã thích ngồi không? Hay muốn làm chủ lâm trường? Nếu huynh thích, một câu thôi, ta giúp huynh giành về.”

“Thôi đi.” Vương Thắng đành buông cờ trước, “Người biết ta không phải hạng người đó, lũ huynh đệ cũng chẳng có ai như vậy. Giờ người không buông xuống được, chúng huynh đệ đành quay về núi tiếp tục làm sơn tặc. Xem như người lợi hại, tương lai việc của người cùng gã thợ mộc kia, nếu ta còn nhúng tay vào, ta tình nguyện để hẳn nuôi quách cho xong!”

“Thối quá!” Tam Dao phì cười, “Ai thèm nhận huynh là con, dù ta cùng Cẩn Tử ca muốn sinh cũng không sinh thứ người như huynh.”

“Thứ người như ta thì đã sao? Chẳng qua hơi béo tí xiu, lùn tí xiu thôi mà? Ta thế nào? Trước khi tiểu tử người lên núi, tốt xấu gì ta cũng là chủ nhân một núi chứ bộ.” Vương Thắng không vui, vắn cổ nghe răng rắc.

“Phải phải phải, tuy họ Vương huynh tuy làm cường đạo nhưng không có điểm nào quá tệ, con sinh ra chắc cũng khá lắm. Vài năm sau tặng bọn ta một đứa làm con thừa tự nhé.” Vừa khéo, Lão Triệu bưng thuốc đi ngang qua, Tam Dao nhắc thấy liền phóng qua lan can, lao như bay về phòng.

Vương Thắng á khẩu, Tam Dao bảo cho hắn thằng con thừa tự là có ý gì? Dừng não của gã suy nghĩ, dường như chỉ mang một ý nghĩa.

Khóe miệng Vương Thắng chưa kịp nhếch lên thì...

“Ta đi dứt thuốc cho Căn Tử ca của ta, việc ta nhờ huynh tra xét hay nhanh lên chút nữa, nhớ kỹ, không có chuyện dừng đến tìm ta. Có việc huynh cứ tạm giải quyết trước. Ngoài ra, giúp ta dẹp yên đám rối hơi tung tin đồn nhảm! Lão tử ngủ với đàn ông hay đàn bà liên quan thá gì đến chúng nó!”

Mày Vương Thắng dựng thẳng. Người làm lão đại như vậy hử?!

“Đúng rồi!” Tam Dao đột nhiên đứng lại.

Sao nữa đây?

“Mắc chi ta không nghĩ tới ấy nhỉ?” Tam Dao hưng phấn la lối: “Vương Thắng!”

“Gì?”

“Ta phải xưng hử! Huynh mau đi chuẩn bị cho ta, chọn ngày hoàng đạo gần nhất, ta muốn bái đường cùng Căn Tử ca của ta!”

Một chung trà sau...

Vương Thắng lẻ loi đứng trong vườn phần nộ gào rú: “Ta không chịu! Lão tử muốn quay về làm sơn đại vương của ta!”

Thủ Căn không biết những ngày trước mắt là hạnh phúc hay đau khổ.

Y mặc cảm tội lỗi vô cùng, luôn cho rằng “hạnh phúc” của y hoàn toàn xây dựng trên “đau khổ” của Tam Dao.

Theo lý mà nói, y nên tắt thở từ lâu, nhưng Tam Dao không ngừng dùng thuốc và châm cứu, kéo dài mạng y đến tận bây giờ.

Y cũng muốn sống, tiếp tục sống.

Song càng không muốn nhìn Tam Dao đau khổ.

Nghe Tam Dao kể, Trung Nguyên qua năm sẽ rời nhà đi thi.

Điều này khiến y lo lắng cho cuộc sống của gia đình hơn bao giờ hết, lão nhị không có ở nhà, Diệu Tổ vừa trở về, trên dưới Hà gia hiện tại chẳng toàn miệng ăn đầy ư?

Chuyện cần y nhọc lòng quá nhiều.

Thế này bảo y làm sao yên tâm nhắm mắt xuôi tay?

Thủ Căn cười khổ, chân y đã mất đi tri giác, cả hai chân.

Y không hiểu, bị thương rõ ràng là chân phải, có gì cả chân trái cũng không thể động đậy, song may thay không hề đau nữa. Cơn đau ấy thật sự khiến con người khó lòng chịu đựng.

Ngoài vấn đề ở chân, thời gian y ngủ càng lúc càng dài, nhiều lần còn không biết thuốc bằng cách nào rót vào miệng mình.

Người đàn ông kia... Xem đi xem đi, mỗi ngày một tiêu tụy. Những lúc mở mắt, y liền nhìn thấy hắn ghé vào đầu giường mình nghỉ ngơi, cả người lụm lụm nhếch nhác, và gầy hơn trước đây nhiều lắm.

Thi thoảng bên ngoài vọng vào tiếng trách cứ, chửi mắng ồm tỏi, song đôi khi lại là khẩn cầu da diết.

Nghe kìa, ngoài cửa hình như lại có tiếng cãi nhau, âm lượng đè xuống thật thấp nhưng vẫn nghe ra sự nóng nảy cùng bất đắc dĩ trong đó.

Tam Dao nhất định đang lo chuyện lớn thì phải?

Tuy hẳn chưa từng giải thích rõ cuộc là chuyện gì, chỉ bảo y đợi xem kết quả, nói muốn tặng lễ vật vô cùng hoành tráng cho y, nhưng y đoán được ít nhiều, chuyện hẳn làm chín phần liên quan đến Thư gia.

Thủ Cẩn không khỏi lo lắng, Thư gia quyền cao thế lớn, hẳn chọc vào nỗi chẳng? Tuy biết giờ đây có cảm đảm người giúp hẳn, song...

Thủ Cẩn chống tay ngồi dậy, ánh mặt trời bên ngoài rất đẹp, dường như vô cùng ấm áp.

Y muốn ra ngoài ngồi, y muốn nói chuyện với Tam Dao. Y cảm giác đã lâu mình chưa cùng hẳn nói chuyện đàng hoàng.

Tam Dao bưng thuốc đẩy cửa vô trong, chợt thấy Thủ Cẩn đang tựa vào thành giường, mỉm cười với hẳn.

“Ca tỉnh à? Tỉnh hồi nào? Có thể tự ngồi dậy rồi ư?” Tay vẫn cầm chén thuốc, trên mặt Tam Dao lộ ra nụ cười vui vẻ chân thật, ba bước thành hai nhún nhảy đến cạnh Thủ Cẩn.

“Hi hi, hôm nay xem ra không chiếm lời ca được, nào, uống thuốc.” Nam nhân ngồi xuống bên giường.

Thủ Cẩn không thêm khước từ, tự nhiên cầm lấy tay Tam Dao, ghé chén thuốc vào miệng một hơi uống cạn sạch.

“Ấy da! Thuốc này thật không phải cho người uống.” Thủ Cẩn muốn ọe ra.

“Ha ha.” Tam Dao bật cười, nhanh nhẩu mang trà đến cho y súc miệng.

“Bên ngoài khí trời không tệ, người ôm ta ra ngoài ngồi đi.” Súc miệng xong, Thủ Cẩn uống thêm hai hớp trà, hắng giọng yêu cầu.

“Được.” Đạo gần đây rất hiếm thấy y cao hứng như thế, hơn nữa tinh thần khá tốt, Tam Dao không kìm nổi miệng cười toe toét.

Thủ Cẩn chợt muốn khóc.

Hai người cùng nhau ra khỏi phòng.

Đừng thấy Tam Dao bề ngoài khôi vĩ thô kệch, nội tâm hẳn thật ra rất tỉ mỉ, đã chuẩn bị tháp trúc cùng bàn nhỏ đặt trong vườn, trên tháp trải sẵn đệm da sói. Lúc ra ngoài, hẳn còn mang theo mấy thứ sưởi ấm, ăn vặt, chu đáo vô cùng.

Hai người dựa vào tháp. Sợ Thủ Cẩn lạnh, Tam Dao ôm lấy Thủ Cẩn, đắp thêm chăn nhỏ trên mình y.

Ráng lam chiều ấm áp mênh mang khiến con người thoải mái, dễ chịu.

Thủ Cẩn nheo mắt, ghé vào ngực Tam Dao, lắng nghe tiếng tim đập của hẳn.

Thời khắc này đây, y đột nhiên phát hiện, thì ra bản thân vốn rất quyến luyến tên kia. Quuyến luyến đến nỗi muốn đặt tim mình bên cạnh tim hẳn.

Cả đời của ta định sẵn phải nợ người.

“Ca.”

“Hửm?”

“Đã tìm thấy Lý Hiểu Hà, nàng đang tới.”

“VẬY À.”

“Ca không vui?”

“Vui chứ, sao lại không vui?” Thủ Cẩn ngẩng đầu, nhẹ cười với nam nhân.

Tam Dao cúi đầu, chụt một tiếng, hôn lên mặt ai kia.

Nếu như là lúc trước, Thủ Căn nhất định sẽ bạt tai hấn thẳng tay. Nhưng hiện tại...

“Ca, ca làm gì...?” Giọng hấn run rẩy hấn lên.

“Không thoải mái ư?” Thủ Căn vùi mặt vào lồng ngực Tam Dao.

“Ừm... Ôi... Ca, ta...” Chân mày hấn cau lại, không phải vì đau khổ, càng không phải không thích, mà bởi khoái cảm từng đợt từng đợt dâng lên.

Tiếng rên rỉ nỉ non vang lên trong vườn.

Bấy giờ Tam Dao chỉ hy vọng đám người Lão Triệu biết điều chút xíu, ngàn vạn lần đừng xông vào trong vườn đúng lúc này, bằng không... Hừ hừ!

“Ừm... Ca, ca...” Bàn tay mất tự chủ, bắt đầu xoa nắn người trong lòng, những ngón tay linh hoạt lần mò vào trong quần áo của y.

Thấy Thủ Căn chủ động gỡ bỏ thắt lưng, kéo quần xuống, Tam Dao kinh ngạc vô vàn.

“Ca?”

“Giúp ta.”

“Ừ.” Nam nhân hơi đại ra, hấn muốn, phi thường muốn. Nhưng thân thể của Thủ Căn...

Nhìn Tam Dao tay chân lè mề, Thủ Căn biết hấn đang ngại chuyện gì, trong lòng càng thêm chua xót. Y gắng sức chống đỡ cơ thể, kéo hấn quần mình xuống, vươn tay tìm tòi dương vật cương cứng dưới bụng.

Toàn thân đột nhiên bị ôm chặt, bên tai vang lên âm thanh dịu dàng pha lẫn vài phần mất kiểm chế: “Ca, để ta.”

Đỡ lấy cơ thể Thủ Căn, tách hai chân y ra, đặt y ngồi trên người mình, cẩn thận vuốt ve nơi sắp tiếp nhận hấn từng ly từng tí, nhẹ nhàng ma sát.

“Ta tìm xem có thứ bôi trơn gì không.”

“Không cần, dùng chút nước bọt là được rồi.” Sắc mặt Thủ Căn hồng hào dị thường, âm lượng thật thấp, thật thấp.

Tam Dao ôm chặt lấy y, ngọn lửa dục vọng vừa châm ngòi nhanh chóng lụi tàn.

“Ca, sao hôm nay ca lại... lẳng lơ đến thế?”

“Lão tử muốn không được hả!”

Toàn thân Thủ Căn như bị thiêu đốt, giọng điệu hung hăng. Tất cả vào tai Tam Dao đều như trở thành thuốc kích tình, lửa dục chưa tắt hấn lại phùng cháy mãnh liệt.

Lúc cảm giác được Tam Dao khéo léo ra khỏi thân thể mình, Thủ Căn thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng thấy vô cùng xấu hổ. Cảm giác ấy thật quá quái dị.

“Không bị thương chứ?” Tam Dao muốn bế y vào phòng.

“Đừng... Cứ thế này nha.” Thủ Căn giữ hấn lại. Sau chuyện kia, y đã tiêu hao hết tinh thần và thể lực, tuy trên mặt vẫn giữ được chút sức sống, song thần trí rõ ràng suy nhược vô cùng, khó lòng chống đỡ.

Tim Tam Dao thót lên, bàn tay đập chần cho Thủ Căn cơ hồ run lấy bầy.

Hấn thật đàn độn, không phải sao?

Ban ngày ban mặt, ngay trong vườn, xong chuyện còn dán vào y, thậm chí quên cả tẩy rửa cẩn thận. Hai người cứ lỏa thể như thế mà quần lấy nhau trong chần. Căn Tử ca của hấn là loại dễ dãi như vậy ư?

Cộng thêm khí sắc, tinh thần của y tốt đến bất thường...

“...Đừng bỏ rơi ta.” Giọng của hấn cũng run lên.

Thủ Cẩn trong lòng chua xót, se sẽ vuốt ve ngực ai kia. Xin lỗi...

“Ta... khó khăn lắm mới rung động được ca, ta muốn ca đã mười bốn năm! Mười bốn năm ròng!” Nước mắt, lặn lẽ chảy xuống từ khóe mắt người đàn ông.

“Chớ rời khỏi ta, ca, ca không thể bỏ rơi ta. Đừng bảo ca không hề quan tâm ta, ta không phải thẳng ngực, ai thật lòng với ta, ai hư tình giả ý, ta đều nhìn thấu. Giả sử ca thật không có ý với ta, hà cớ chi ca tận hai bảy, hai tám vẫn còn chần đờn gối chiếc? Nếu ca thật muốn lấy vợ, ta có quây thế nào đi nữa, ca vẫn sẽ lấy.”

“Bây giờ... nói mấy chuyện ấy làm gì?” Thủ Cẩn chìm đắm trong nỗi áy náy vô tận.

Tam Dao không để ý, thì thào như tự nói chuyện với mình: “Ca không thể rời khỏi ta vào lúc này, ca không thể tàn nhẫn đến thế. Cẩn Tử, ca không thể bỏ rơi ta vào lúc này, ca không thể...”

Xin lỗi...

“Ta làm những việc đó vì cái gì? Ta nỗ lực tới hôm nay vì cái gì? Ta vẫn còn rất nhiều kế hoạch chưa thực hiện. Ta muốn bá đường cùng ca; ta muốn bốn mùa quanh năm ngày nào cũng ngủ với ca; ta muốn mời ca ăn mơ Đồng Thành, muốn thấy bộ dạng ca chua đến nhe răng trợn mắt, ta muốn thi bơi thuyền rồng với ca; ta muốn cùng ca cưới một con ngựa lên kinh thành dạo chơi; ta muốn dẫn ca vào hoàng cung tham quan, đến Ngự thiện phòng trộm thức ăn, lên xem chuyện phòng the của lão Hoàng để cùng lão bà hân; ta muốn mời ca đến Tần Hoài nghe hát, đến Thiên Sơn hái tuyết liên, đến thảo nguyên giết sói, đi thật nhiều thật nhiều nơi; ta muốn mỗi ngày thân mật với ca, ta muốn sống cùng ca cả đời, ta muốn thuyết phục người thân của ca, ta muốn già đi với ca, ta còn muốn ngắm dáng vẻ ghen tuông của ca...”

Những lời cuối nói đến khóc không thành tiếng, rốt cuộc ngàn lời vạn lời đều hóa thành một câu:

“Đừng rời bỏ ta, xin ca đừng... Đừng rời bỏ ta.”

“Đồ khờ, đồ khờ...” Tim Thủ Cẩn đau đớn vô vàn, tay hơi giơ lên giúp hân lau đi nước mắt.

“Giúp ta chăm sóc tốt người nhà, bọn họ... chỉ hơi cổ hủ, tấm lòng vẫn rất tốt.”

“Hành sự nhớ cẩn thận, khoan dung độ lượng... Đừng lỗ mãng, thích gì làm nấy.

Tương lai... Tương lai phải chọn cho mình người vợ tốt, không cần quá khôn ngoan, thật lòng... Thật lòng đối xử với người là được. Sau này có con, ẩm đến trước mộ để ta xem mặt... Được không?”

Nam nhân chỉ nguầy nguậy lắc đầu, ôm chặt Thủ Cẩn, nói chẳng thành lời.

“Người phải sống cho tốt, sống luôn cả phần của ta... Kiếp này... quen người, ta không... hối hận. Nếu có kiếp sau, những thứ nợ người... ta sẽ trả hết... cho người...”

“Ta không cần kiếp sau, ta không cần kiếp sau!” Tam Dao lắc đầu lia lịa, bật cười điên cuồng: “Hà Thủ Cẩn, ca không thể như vậy, ca không thể vứt bỏ ta như vậy...! Ta chịu không nổi... Ta chịu đựng không nổi đâu...”

“Tam Dao... Tam Dao...” Thủ Cẩn ngược lên, có một câu bằng bất cứ giá nào y cũng phải nói ra, một câu y từng thề nguyện cả đời cũng không nói với hân.

“Ta, ta... thích...”

Chữ “người” cuối cùng nhẹ đến khó lòng nghe rõ.

Cái đầu ngẩng lên dần dần ngã vào vai hân, bàn tay chùi lệ dần dần buông thõng, rơi xuống ngực hân.

Tĩnh lặng.

Tất cả trở nên bình yên vô ngần.

Tam Dao miệng há hốc, ngơ ngác dõi theo cỏi xa xăm nào đó, chớp mắt như đã mất đi toàn bộ sức sống.

“Lão đại! Hạnh Lâm Tiên Tử đến rồi!” Chính vào lúc này, ngoài vườn vang lên tiếng gọi mừng rỡ của Vương Thắng.

18. Quyển 2 - Chương 18

Lý Hiểu Hà nhìn người đàn ông thất hồn lạc phách trước mặt, lòng dạ ngổn ngang như tơ vò trăm mối.

“Muội đã tới.” Tam Dao ngược lên, cười nhạt.

Lý Hiểu Hà cả kinh, cố gắng ngênh đón sự lạnh lùng của người kia.

“Muội đã tới trễ.” Lần này Tam Dao nói thêm một chữ.

Dư Phi, Vương Thắng, Lão Triệu lặng lẽ nhìn Tam Dao, phát hiện người trong lòng hắn chẳng còn hơi thở.

“Hắn lúc nào thì...” Lý Hiểu Hà không biết hiện tại trong tim có cảm giác gì. Vui mừng? Hay bi thương?

“Vừa nãy. Các người đến đúng lúc lắm, ta có việc cần giao cho các người.”

“Khoan đã!” Lý Hiểu Hà hét lên, nàng hít sâu một hơi, mềm mỏng nói: “Trước tiên để muội xem thử, được không?”

Lý Hiểu Hà rất hối hận, nhưng đồng thời cũng thấy rất may mắn.

Nàng hối hận vì không chờ sau khi người nọ chết hẳn mới xuất hiện. Nàng đã tính sai. Theo chẩn đoán của nàng, Hà Thủ Cẩn nên dứt hơi từ nửa tháng trước, nào ngờ hắn lại cầm cự được đến ngày hôm nay. Công lao này thuộc về ai, không nói cũng biết.

Song nàng lại mừng rỡ, mừng rỡ vì có thể kéo dài chút hơi tàn cho người nọ. Nàng không có bản lĩnh trị khỏi cho hắn ta, cũng không đủ sức giúp hắn ta tỉnh lại, nhưng kéo dài mạng sống cho hắn mười ngày nửa tháng hoàn toàn nằm trong khả năng của nàng. Như vậy nàng ít ra vẫn còn cơ hội giữ lại trái tim người đàn ông nàng yêu, không để nó đi theo tên thợ mộc kia. Chỉ cần Tam Dao không chết, nàng vẫn còn cơ hội.

Thời khắc Tam Dao nhìn thấy Thủ Cẩn sống lại, hắn dường như không dám hô hấp, tập trung tinh thần quan sát lồng ngực của y, nhìn nó bắt đầu phập phồng, một nhịp lại một nhịp.

Tất cả người có mặt đều chờ hắn.

Một chén trà nhỏ trôi qua.

Nửa canh giờ trôi qua.

Sau khi xác định lồng ngực y đã khôi phục, sẽ không đột nhiên dừng lại nữa, hắn giật xuống vài cọng tóc, cẩn thận đưa đến trước mũi Thủ Cẩn, dõi theo sợi tóc bị hơi thở thổi bay nhẹ nhẹ.

“Động kia.” Tam Dao nhếch môi cười, cũng không biết là cười với ai.

“Cẩn Tử...” Hắn đến trước mặt Thủ Cẩn, nhẹ giọng gọi y.

“Gia, ngài nghỉ ngơi chút đi.” Lão Triệu bước tới gần.

“Được, các người cứ ra ngoài. Ta cùng Cẩn Tử ca của ta có chuyện cần nói.”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía Lý Hiểu Hà. Lý Hiểu Hà khẽ gật đầu, tất cả cùng nhau rời khỏi.

“Lý cô nương, Hà Thủ Cẩn hẳn...?” Dư Phi ngoái nhìn cửa phòng đóng chặt.

Lý Hiểu Hà lắc đầu.

“Khụ, Lý đại cô nương à, xin cô nhất định phải khuyên nhủ Tam Dao. Giọng điệu ban nãy của tên kia cứ như đang căn dặn hậu sự. Nhỡ họ Hà chống đỡ không nổi... Ôi!” Vương Thắng không kìm được phải lắc đầu thở dài.

Không phải “cứ như”, mà thật sự. Người có mặt trong lòng đều vô cùng rõ ràng.

“Rõ là, gã thợ mộc nọ tốt ở chỗ nào chứ, các người thấy dáng vẻ vừa rồi của hai người trong vườn đó, rành rành...” Vương Thắng vẫn thấy khó lòng chấp nhận.

“Không có Hà Thủ Cấn, cũng không có Thư Tam Dao của ngày hôm nay.” Lão Triệu đột nhiên chen lời, khiến Vương Thắng cùng Lý Hiểu Hà cùng quay sang ông.

Dư Phi trầm lặng dị thường, đôi mày cau chặt.

Bấy giờ, trong phòng.

Tam Dao ôm Thủ Cấn, đầu tựa vào ngực y, nước mắt, lã lã chảy xuống.

Khóc đã đời, hần chùi mặt, đứng dậy, chỉ thẳng vào người hơi thở yếu ớt trên giường, cao giọng mắng mỏ:

“Hà Thủ Cấn, con mẹ nó, ca chính là tên khốn kiếp nhất trên đời!”

“Thư Tam Dao ta số con rận con rệp mới chấm trúng tên tả tơi như ca!”

“Lão tử còn chưa chết, ca lại dám chết cho ta xem, sao? Lão tử dễ lừa lắm hả? Ngọt ngào chưa cho lão tử nếm được bao lâu đã dám bỏ chạy! Xem ta chơi chết ca! Con mẹ nó, tưởng trước khi chết để lão tử cắm vào móng ca vài lần thì ta buông tha ca hử? Ta khinh! Nghĩ hay nhĩ! Nói ca hay, lão tử không dè ca đến ngày ca rằng cỏ rụng hết, đầu tóc trụi lủi, lão tử chết không nhắm mắt!”

“Hà Thủ Cấn, lão tử hôm nay vắng tục gì cũng nói ra tất, con mẹ nó, ca nếu dám tắt thở như vậy, lão tử sẽ tìm đạo sĩ bắt hồn của ca, mỗi ngày cưỡng gian ca đủ mười tám phen! Cưỡng cho ca đến nổi lên trời cũng không dám vác mặt gặp người khác! Đầu thai kiếp sau vẫn chỉ có thể làm vợ của ta! Nghe thấy chưa?”

Chẳng biết Hà Thủ Cấn nghe thấy hay không, nhưng người bên ngoài đều nghe rõ từng chữ.

Vương Thắng đặt móng ngồi phịch xuống ghế đá, ai bảo lão đại của gã là đại hiệp đứng ra cho gã xem xem, xem gã có tặng cho vài bạt tai không thì biết.

Lý Hiểu Hà cúi đầu, lát sau mới ngược lên, lộ ra nụ cười dịu dàng, nói với Lão Triệu: “Đại bá, nơi này phải chăng sắp có người thành thân? Sao...”

Lão Triệu chưa kịp mở miệng, Vương Thắng đã lườm bâu, “Lão đại nói muốn xưng hỷ.”

“Xưng hỷ?” Trong lòng Lý Hiểu Hà vui mừng khôn xiết, “Tam Dao muốn xưng hỷ cho Hà Thủ Cấn? Muốn lấy vợ cho hần?”

Dư Phi sớm đã biết chuyện, chẳng hề đặc biệt hiếu kỳ.

Lão Triệu đột nhiên chêm vào, “Đúng, con dâu chính là gia nhà chúng ta.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Lý Hiểu Hà, ngay cả Vương Thắng, Dư Phi cũng khó tránh cảm thấy choáng váng đầu óc.

Lý Hiểu Hà nhất thời như bị cả thau nước lạnh dội thẳng xuống đầu, cả người ngây ngẩn, “...Sao thế được?”

Dư Phi im lặng rất lâu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Bất thành linh, gã phóng qua tường vọt đi.

Vương Thắng thở dài náo nùng, cảm thấy mặt mũi mất sạch, ai bảo lão đại nhà gã phải làm dâu? Rõ ràng mình chuẩn bị hai bộ trang phục tân lang! Hung hãn trừng Lão Triệu, gã tiếp tục hóng chuyện trước cửa. Có những việc cần Tam Dao ra mặt mới có thể xử lý ổn thỏa. Người nhìn đi, lão nhị như gã thật sự khổ sở quá chừng!

“Thư Tam Dao muốn thành thân!”

“Vị Dao ca nọ sắp lấy vợ!”

“Hả?!”

Phiến Mã lại sục sôi nhốn nháo.

“Dao ca sẽ lấy khuê nữ nhà ai?”

“Không phải khuê nữ, là...”

“Là Hà Thủ Cẩn.”

“Hà Thủ Cẩn? Cái tên này sao nghe quen tai thế nhỉ?”

“Không sai, chính là Hà Thủ Cẩn kia.”

“Đao ca muốn cùng đàn ông thành thân?”

“Đúng, bảo rằng muốn xung hỉ cho hần ta.”

Những người nghe thấy cùng nhau ngất toàn tập.

“Nghe đâu Đao ca muốn cử hành hôn lễ đồng khánh (nhiều người cùng chúc mừng), phàm là dưới sáu mươi tuổi đều được mời đến uống rượu mừng, không thể đi đường, không sao, người của Đao ca sẽ khiêng tới.”

“Loại chuyện đòi phong bại tục ấy, loại ấy, loại ấy...”

“Người dám không đi chăng?”

“Ta...”

“Tôi đây không đi, hần ép tôi được à? Lẽ nào thành Phiến Mã chẳng còn vương pháp?”

“Có tin đồn Huyện lão gia không những đi, hơn nữa còn chuẩn bị quà tặng đúng lễ.”

“Thư gia thì sao? Bọn họ sao thể chấp nhận chuyện ấy phát sinh tại Phiến Mã...”

“Huynh nghe nói chưa? Nghe nói đại đương gia tiếp theo của Phiến Mã chính là...”

Phiến Mã đã lâu chưa từng náo nhiệt như vậy, không, là từ trước đến giờ chưa từng náo nhiệt như vậy.

Căn nhà của Tam Đao ở thành đông đột nhiên kẻ đến người đi nườm nượp, chung quy vẫn cần chuẩn bị hôn lễ đồng khánh, rất nhiều thứ phải sắp xếp. Bầu không khí rộn ràng huyện náo hiện tại cuối cùng cũng xua tan phần nào tử khí nặng nề lớn vồn xó nhà bấy lâu.

Đến hôm nay, những người gọi Tam Đao một tiếng “lão đại” đều được biết mặt “đại tẩu”.

Không lúc nào Tam Đao rời khỏi phạm vi ba bước quanh Thủ Cẩn, luôn tay thăm mạch y, chẳng còn tâm trí lo chuyện gì khác.

Người ngoài xin gặp hần đều bị từ chối thẳng thừng.

Bởi lẽ, Tam Đao bị chúng huynh đệ của hần khinh bỉ phỉ nhổ một thời gian dài.

Nhưng cứ kéo dài như thế thì được bao lâu? Mắt thấy Thủ Cẩn tiều tụy như bộ xương khô, sức sống của Tam Đao cũng theo đó mà xói mòn.

Mười ngày sau, đừng nói Thủ Cẩn, cả Tam Đao cũng gầy gò đến người không ra người, xương ngày càng lộ rõ. Nhưng người tuy xơ xác, khí thể vẫn còn, chẳng phải người quen căn bản khó lòng nhìn ra hần đã héo hon cùng cực.

Dưới sự chỉ dẫn của lang trung, Tam Đao chăm sóc Thủ Cẩn vừa điều luyện vừa chu đáo, Lão Triệu muốn giúp đỡ, hần tiếp nhận thành ý của lão, song vẫn không nỡ giao Cẩn Tử ca cho kẻ khác.

Trong mắt người đời, họ chỉ thấy sự cực khổ, đau đớn của hần. Nhưng đối với Tam Đao, được từng giây từng phút bảo hộ Cẩn Tử của mình khiến hần an tâm, hạnh phúc vô vàn.

Hần sẵn sàng chăm sóc y như bây giờ, cho y cảm giác được quan tâm.

“Huynh muốn vì hần đi đến nước nào nữa đây?” Lý Hiểu Hà ngồi cạnh Tam Đao, giọng điệu mềm mỏng khó giấu thương tâm.

“Huynh ngày này sang ngày khác truyền nội lực cho hần, nhưng tất cả chỉ như đá chìm đáy biển, không giúp ích cho hần là bao song lại vô cùng tổn hại thân thể của huynh.”

“Suy cho cùng vẫn có lợi chút ít, đúng không? Giúp y xoa bóp tốt lắm chứ, y cứ nằm trên giường, khi tỉnh dậy cơ thịt chẳng cứng hết mới lạ.” Lúc này, thể mà Tam Đao vẫn có thể nở nụ cười, còn cười rất thoải mái.

“Công lực luyện mãi sẽ lấy về tất. Đừng lo, à phải, muội nghĩ ra phương pháp trị liệu mới nào chưa? Hay linh đan diệu dược gì đó?”

Lý Hiểu Hà im lặng. Tam Dao cũng không lưu tâm, bận bịu giúp Căn Tử nhà hắc thay quần áo, xoa bóp toàn thân. Lý Hiểu Hà là đại phu nên không mấy tị hiềm.

“Nếu muội nói,” Lý Hiểu Hà thoáng dừng lại, “muội có cách kéo dài thêm ba năm mạng sống cho hắc,”

Tay Tam Dao ngừng ngay.

“với điều kiện huynh vĩnh viễn không gặp lại hắc ta, huynh... đồng ý không?” Lý Hiểu Hà bình tĩnh đối diện Tam Dao.

“Ha ha ha!” Tam Dao lớn tiếng cười dài, “Nha đầu ngốc, hiện tại cả một canh giờ ta cũng không nở rời khỏi ca ấy, nói gì tới ba năm? Không sao, nếu y không cầm cự nổi, ta sẽ đi theo y.”

Biểu tình hoàn mỹ của Lý Hiểu Hà dao động rất khẽ, “Hắc quan trọng với huynh thế sao? Quan trọng đến khiến huynh không tiếc vứt bỏ tất cả?”

“Trước đây ta cũng tưởng y không quan trọng nhường ấy, ít ra vào thời điểm ta chưa hoàn toàn có được y. Nhưng sau khi bọn ta sống cùng nhau, sự dung hòa kia, cảm giác linh hồn quyện lại với nhau, còn có tín nhiệm đôi bên dành cho nhau... Ta không thể kể hết cùng muội, đợi ngày nào đó muội tìm thấy chúng, muội sẽ hiểu rõ tất cả.” Tam Dao gãi gãi đám râu xanh rì dưới cằm, cười thật dịu dàng. “Chớ khiến bản thân thiệt thòi.”

Cơ thể Lý Hiểu Hà chấn động.

“Ê, ta nói nè nha đầu, muội thật sự có biện pháp kéo dài mạng y thêm ba năm?”

Lý Hiểu Hà từ tốn gật đầu.

“Chỉ kéo dài tính mạng, không thể giúp y tỉnh lại?”

“Không thể. Ba năm mạng sống, không thể cử động, không thể nói chuyện, giống như người chết vậy thôi.”

“Nói cách khác, trong ba năm này, nếu có một ngày ta không chăm sóc tốt cho y, không cho y ăn, giúp y bài tiết, lau người, xoa bóp, da dẻ y sẽ lở loét, thối rữa, trong phòng toàn mùi khó ngửi, sau đó y nhanh chóng chết đi.

Trong ba năm này, ta không thể trò chuyện với y, không thể cùng y sinh hoạt vợ chồng, chỉ nỗ lực trả giá, dưới tình huống nọ, ta duy trì được ba năm ròng hay chẳng? Không chừng ta sẽ sinh lòng ghét bỏ giữa chừng? Sau đó ra ngoài tìm người chăm sóc y. Hết ba năm, y qua đời, ta sẽ cảm thấy giải thoát. Giết người không thấy máu, muội quả thật vẫn thông minh như xưa.” Tam Dao cười cười, tuyệt không tỏ vẻ giận dữ chút nào.

Lý Hiểu Hà cũng không hề xấu hổ, ngược lại, ánh mắt của nàng càng kín đáo hơn: “Để kéo dài mạng hắc ba năm, muội phải dùng máu của mình nuôi hắc ba năm. Muội không hề thẹn với hắc, ba năm sau, ai biết sẽ ra sao, muội chỉ đang đánh cược một lần.”

Tam Dao thở dài trong lòng, “Có lỗi quá.”

“Muội cam tâm tình nguyện.”

“Ta nói có lỗi, là muốn cảm ơn ý tốt của muội.”

“Tại sao? Lẽ nào huynh không muốn...” Cuối cùng Lý Hiểu Hà cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Tam Dao ngồi xuống cạnh Thủ Căn, nắm lấy tay y, ánh mắt dịu dàng vô hạn, từ tốn nói: “Dù người ta thật tâm yêu thương không phải muội, song muội dùng máu nuôi y ba năm, e rằng chỉ có thỏa mãn tất cả nguyện vọng của muội mới là đền đáp xứng đáng. Một khi ta đã cảm thấy mang ơn muội, có lỗi với muội, sớm muộn cũng có ngày tim ta sẽ hướng về muội. Ta không muốn cho mình cơ hội đó, cảm dỗ đời người nhiều quá, không không chế không được đâu. Ha ha!”

Đôi mắt vừa sáng lên của Lý Hiểu Hà lại trở về với sắc ảm đạm.

“Sau lần ta cùng muội làm chuyện phòng the, Thủ Cẩn từng nói thế này: Tình cảm là thứ rất kỳ diệu, nó giống như một cái cây, người nuôi nấng nó, nó sẽ lớn lên. Người nếu không cần nó thì tốt nhất nhân lúc nó còn là hạt giống mà đào nó ra, đốt cháy nó, đừng để hạt giống phát triển. Bằng không đến khi cây to cao, cái lỗ người phải đào sẽ càng lớn, càng sâu. Mặt khác, hạt giống không chỉ cần đất đai phì nhiêu, nó còn đòi hỏi ánh nắng cùng lượng mưa thích hợp, nếu thiếu điều nào hay không được vun trồng chu đáo, nó sẽ chết, hoặc giả trở thành hình thù quái dị, dở sống dở chết.”

Lắm bà lắm bầm, chẳng biết nam nhân đang nói chuyện với ai: “Bấy giờ ta chẳng hiểu lời của y mang ý nghĩa gì, ta ngốc quá... Người như ca ấy nói ra những lời kia đã không dễ dàng, vậy mà ta ngu ngốc, không nhận ra y đang nói lời ân ái với ta, lãng phí biết bao thời gian bọn ta bên nhau. Bối lễ...”

Nam nhân ngược nhìn Lý Hiểu Hà, “Ta sẽ không cho y, cũng không cho bản thân ta cơ hội gieo thêm bất kỳ hạt giống nào nữa. Hà hướng tim ta đã bị một cây đại thụ chiếm hết, giả sử muốn đào lên, trừ phi móc cả tim ra. Nếu y mất đi, tim của ta cũng chết theo. Hiểu Hà, nợ ta thiếu muội, ta sẽ dùng cách khác để trả. Ta thật lòng hy vọng muội có thể tìm được người chân tâm yêu muội, quan tâm muội. Muội hiểu không?”

Sao lại không hiểu? Song cảm tình nếu dễ dàng không chế đến thế thì đã không gây ra nhiều phiền phức đến nhường này. Lý Hiểu Hà lặng lẽ nhìn thoáng qua Tam Dao, xoay lưng bỏ ra ngoài.

Ngày thứ mười hai, khi Vương Thắng vào nhà báo cáo, gã đột nhiên la hoảng: “Lão đại, tóc của người?!”

Tam Dao ù ù cạc cạc, đến trước gương đồng xem thử, sau đó phát tay, ra chiều không cần để ý: “À, không gì, hồi trước cũng có rồi. Lạ nhỉ, hôm nay nhìn lại sao nhiều quá thế.” Nói xong còn cười ha hả với tấm gương.

Ngày thứ mười ba.

Dùng cơm xong chừng một canh giờ, Tam Dao vỗ lưng Thủ Cẩn, giúp y ho đàm ra, lau sạch sẽ vết nước bọt nơi khoe miệng rồi dùng khăn ướt chà sát đầu lưỡi cùng hàm răng cho y. Đoán chừng sắp tới giờ, Tam Dao cởi quần Thủ Cẩn, quả nhiên dương vật ở hạ thân của y hơi vểnh lên. Tam Dao cẩn thận ẵm Thủ Cẩn đến trước bô, đặt y ngồi trên đầu gối, rẽ hai chân y ra, cầm lấy dương vật của y.

Cẩn Tử ca của hần ngoan lắm, Tam Dao mới dùng tay trêu ghẹo vài lần, y đã nhịn không được, nước tiểu tự nhiên chảy ra.

Lý Hiểu Hà bảo Thủ Cẩn sẽ tự bài tiết, bởi vì cơ thể của y hoàn toàn mất hết tri giác, không thể khống chế bản thân. Mấy hôm nay, Thủ Cẩn cơ bản không còn thải ra phân rắn, ngay cả ăn uống cũng trở nên vô cùng khó khăn. Rất nhanh, y sẽ mất luôn công năng nuốt thức ăn, đến lúc đó...

“Chúng ta ra ngoài phơi nắng nhé?” Thủ Cẩn được Tam Dao quần kỹ trong đệm da dê ấm áp bỗng ra khỏi phòng.

Tam Dao ngồi trên ghế, đặt Thủ Cẩn lên đùi hần, để đầu y dựa vào vai mình, tay phải vòng qua eo y, cẩn thận giữ chặt.

“Không được trò chuyện với ca khó chịu lắm, ôm ấp ca, cởi luôn quần áo của ca vẫn không thể cảm nhận ca nhiều hơn chút nào. Suy nghĩ của Lý Hiểu Hà rất chính xác, nếu nàng kéo dài mạng ca thêm ba năm, mỗi ngày ta đối diện với ca thế này, có lẽ ta sẽ thật sự kìm lòng không đành mà giết chết ca. Dù ca chỉ chớp mắt với ta cũng được, như vậy đừng nói ba năm, một trăm năm ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng ca hiện tại không thể nói chuyện với ta, không thể nổi giận với ta, không thể cười với ta, ta ngay cả việc ca có nghe thấy lời mình hay không cũng chẳng biết. Bắt ta mỗi ngày đối mặt với cái xác không hồn của ca, sợ rằng sớm muộn cũng đến ngày ta nấu ca lên rồi ăn vào bụng.”

Tam Dao vừa thăm thì vừa vuốt ve các đốt tay của Thủ Cẩn.

“Ca chỉ cần kiên trì thêm vài ngày. Việc trong thành ta sẽ nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa, bây giờ thiếu chút nữa thôi. Ta từng đồng ý giúp đám kia tìm được chỗ tốt để yên phận, ta nhất định phải làm được, đây là ca dạy ta. Cho nên đợi thêm mấy hôm, đợi mọi chuyện kết thúc, đợi chúng ta bái đường thành thân xong xuôi, ta dẫn ca lên núi tìm một nơi phong thủy thật tốt, chúng ta sẽ an cư ở đó. Ta vốn định chuyển nghề làm đạo sĩ, nhưng ta sợ ca chạy nhanh quá, không chờ ta luyện pháp thuật tới nơi tới chốn, ca đã chạy đi đầu thai mất tiêu, ta chẳng tức lộn ruột chết ngắc hay sao?”

Nói đến đây, dường như để hả giận, Tam Dao vừa hôn vừa cắn bờ môi trên mặt Thủ Cẩn. Thấy mặt y lưu lại mấy dấu răng của mình, còn bị mút cho đỏ hết cả lên, hắn không khỏi sung sướng mà ha hả cười.

Lão Triệu bên ngoài nghe thấy, ông ngửa mặt lên trời, thở dài ả ả.

Ngày thứ mười bốn.

Tân phòng bày bố đầu vào đây, toàn bộ sân vườn treo đèn kết hoa, không khí hân hoan lan tỏa, phòng ốc đều sáng động hẳn lên.

Hôm nay, Tam Dao nhận được tin tức hắn mong chờ nhất. Vương Thắng cùng tất cả huynh đệ liên quan chạy tới chúc mừng.

Tam Dao ôm Thủ Cẩn, nhỏ nhẹ thì thầm bên tai y:

“Xem kìa, đây chính là lễ vật ta muốn tặng ca. Tương lai dù ca đi ngang đi dọc Phiến Mã cũng không ai dám nói động đến ca. Ha ha! Ngày mai lão già họ Thư sẽ chính thức tuyên bố thoái vị, giao quyền làm chủ Thư gia cho ta, sau này sông núi nơi đây đều thuộc về chúng ta.

Sao nào, ta lợi hại không? Ca, ta còn nhiều chuyện vui muốn chưa nói ca nghe lắm, vốn định kiếm ngày khoe khoang với ca. Nè, ca dậy đi, ta kể hết bí mật của ta cho ca nhé?”

Thủ Cẩn bình yên nằm trong lòng hắn, không có phản ứng.

“Ca còn nghe ta nói không? Ca nhìn đi, bọn họ mừng rỡ xiết bao. Ca không mừng thay ta à? Hôm nay chính là ngày đại hỷ của chúng ta, ta mong ngóng ngày này đã mong rất lâu, lúc đầu định dùng tiệc mười sáu người khiêng đón ca vào nhà, xem ra đành phải đợi ca khỏe lên.

Cẩn Tử, nếu ca không còn, hãy đợi ta trên đường xuống suối vàng, đừng vội vã uống canh Mạnh bà. Đợi ta cùng đi, nha?”

Một giọt lệ trào ra từ khóe mắt Thủ Cẩn. Tam Dao cúi đầu liếm đi giọt nước mắt ấy, khe khẽ cười.

“Ta biết ca vẫn còn, ta biết...”

Vương Thắng cùng đám huynh đệ nhìn người lão đại tuổi mới hai ba, hai tư lại bạc đầu như ông lão, tiều tụy không nhìn ra hình người, trong lòng tất cả đều ử ử, khó chịu vô cùng.

Giả sử trước đây bọn họ không tìm cách ngăn cản đường truyền của tin tức, giả sử bọn họ theo đúng phân phó của lão đại, chiếu cố tên thợ kia cho tốt, thì hôm nay lão đại của bọn họ sẽ ôm ấp “đại tẩu”, sênh ca cuồng hoan, nâng ly chúc mừng cùng bọn họ. Vậy mà giờ đây...

Vương Thắng đột nhiên lo lắng ngày mai sắp đến.

Tính sao bây giờ? Có cần tìm người theo dõi họ chăng? Suy cho cùng cũng đâu thể trông mắt nhìn lão đại bỏ đi cùng tên thợ mộc?

Còn Dư Phi? Vị công tử gian xảo nọ mấy ngày nay biến đâu mất dạng?

Tối hôm ấy, đêm khuya tĩnh lặng.

Tam Dao đang tắm rửa, chải chuốt lại cho Thủ Cẩn lần cuối.

Lau mặt, cắt móng chân móng tay, tắm rửa, chải tóc, những gì làm được đều hoàn thành chu đáo.

“Chu choa, trông thật không tệ.” Nam nhân vuốt ve thân thể đối phương, dáng vẻ như sắp nổi lên dâm tính.

Nhấn nhẹn mãi, cuối cùng hắn đành thở dài rầu rĩ, “Thôi, đợi mai thành hôn, lúc ca và ta động phòng hoa chúc, ta sẽ từ từ hưởng thụ ca.”

Ôm Cẩn Tử ca của hắn, Tam Dao nửa nằm nửa ngồi trên giường, hai chân bắt chéo, miệng khẽ hát sơn ca.

“Ta không ngờ tâm trạng ngươi lại tốt đến thế.” Bên ngoài vọng vào tiếng cười nhạo nho nhỏ.

“Dư Phi?”

“Là ta.”

“Giờ này người chạy tới làm chi?”

“Người cầu xin ta, ta sẽ vào.” Dư Phi hốt nhiên thốt lên một câu không đầu không đuôi.

Trong phòng, ngoài phòng đều trở nên yên tĩnh.

Nửa buổi sau, “Ta cầu xin người. Người vào đi.”

“Ta muốn người nhận lỗi với ta.”

“Chắc người quên ta từng nói, nhờ Thủ Cẩn xảy ra chuyện gì bất trắc, ta sẽ...”

“Rầm!” Cửa lớn bị thẳng chân đá ra.

Tam Đào bọc chăn rất kín, không sợ Thủ Cẩn bị rét cóng.

“Nhất định kiếp trước ta thiếu nợ người.” Dư Phi than oán.

“Ừm, rất nhiều người quen của ta cũng nói vậy.”

Dư Phi tiếp tục thở dài, tự kéo ghế đến ngồi bên giường.

“Nếu như, ta nói nếu như. Nếu như ta có cách cứu sống Cẩn Tử nhà người, người định báo đáp ta thế nào?”

Tam Đào trong chăn vuốt ve bờ vai Thủ Cẩn, miễn cưỡng nhở ra ba chữ: “Không giết người.”

Dư Phi thiếu chút tắt thở, “Ta đi.”

“Đứng lại.”

Dư Phi dừng chân.

“Người muốn gì?”

Dư Phi lập tức quay đầu, nhanh nhẩu đáp: “Ta muốn bốn phần hoa hồng từ lâm trường của Thư gia.”

“Xéo!”

“Lẽ nào bảo bối Cẩn Tử ca của người không quan trọng bằng chút tiền ấy hả?”

“Hai chuyện khác nhau.”

“Như nhau.”

“Được, cho người bốn phần.”

Dư Phi chưa kịp hớn hờ...

“Sau đó ta làm thịt người.”

Dư Phi ừ xiu. Đánh không lại người ta thì tính sao bây giờ?

“Nói đi, cách gì. Chớ trêu ta, nếu thật sự hiệu quả, lợi lộc không thiếu phần người.” Tam Đào nghe giọng chẳng hưng phấn là bao, không phải hẳn không tin vào năng lực của Dư Phi, chỉ có điều... Khả thi ư?

Dư Phi trầm nghĩ, lúc này ai dám trêu người chứ, chẳng phải tự đâm đầu tìm chết à?

“Người còn nhớ chuyện người nhờ ta tra xét tên mật thám Thư Xuân Sơn phái đến Lê gia không?” Gã cười tự mãn, “Ta tìm thấy hắn rồi.”

Tam Đào không tiếp lời, chờ gã nói xong.

“Nhưng người biết nguyên nhân Thư Xuân Sơn phái ả đến dò thám Lê gia là gì không?”

Tam Đào nhìn gã.

“Không phải vì tiền tài, không phải vì tình báo, chỉ bởi bảo vật gia truyền của Thư gia.” Dư Phi không dám nhử Tam Đào nữa.

“Thứ bảo vật gia truyền kia công dụng ra sao?” Phản ứng của Tam Đào nhanh vô cùng, lập tức bật dậy.

Dư Phi không hé răng, dường như đang cân nhắc.

“Ta không tin dưới tay Dư đại trang chủ nhà ngươi lại có kẻ không chịu mở miệng.”

“Ta chưa tra khảo ả.”

Tam Dao liếc gã.

“Ả rất xinh đẹp, hơn nữa... còn đang mang thai.”

“Phụ thân đứa bé là ai?”

“Người nói xem?”

“Lê đại thiếu gia.”

Dư Phi gật đầu.

“Ả cần điều kiện gì?”

“Đừng vội, ta vẫn chưa kể hết quá trình.”

Căn phòng chợt tối sầm. Dư Phi bĩu môi, “Ả muốn con mình nhận tổ quy tông, song không hy vọng quay về Lê gia, đồng thời cũng không thích trở lại Thư gia.”

“Vậy bảo vật gia truyền kia có tác dụng thế nào?”

Dư Phi nhắm mắt, thông thả phun ra tám chữ: “Bảo vật trên đời, cải tử hồi sinh.”

“Thật à?” Tuy giọng Tam Dao vẫn rất bình thản, nhưng tay hắn đã siết lại thành quyền.

“Ta và ngươi đều biết lão già họ Thư lâm trọng bệnh, hà cớ chi một tên bệnh hoạn như lão lại muốn bảo vật của Lê gia về tay mình, thậm chí dùng nó như điều kiện chọn người kế thừa Thư gia? Để có nó, lão thậm chí không tiếc nhận lại đứa cháu mang dòng máu thổ dân mà lão hận nhất là ngươi?”

“...Thế nếu muốn biết thứ bảo vật ấy có hữu dụng như trong truyền thuyết hay không, ta chỉ việc đến xem lão già họ Thư, đúng không?”

Hả?

“Người giúp ta trông nom Căn Tử ca của ta chốc lát, ta ra ngoài đi dạo.” Tam Dao cẩn thận buông Thủ Căn ra, đắp lại chăn ngay ngắn cho y.

“Ê, ngươi đừng làm ầu! Người muốn thất bại trong gang tấc? Dù xác thực thứ ấy đúng là bảo vật hiếm có, ngươi tính sao? Cứ thế trộm về? Chưa nhắc tới đôi cao thủ bảo vệ cho lão già họ Thư, ngươi tưởng động đến nó dễ dàng lắm à? Tỷ như nó thật sự đến được tay ngươi, ngươi không cần Thư gia nữa ư? Nè! THƯ TAM ĐAO...!”

Ngơ ngác nhìn cánh cửa mở ra rồi đóng lại, môi Dư Phi giật giật, đặt mông ngồi phịch xuống ghế.

“Ê, Hà Thủ Căn, ngươi bảo tên nhãi kia có phải rất khôn nạn không hử?”

Thủ Căn đương nhiên không thể trả lời gã.

“Người có biết làm bằng hữu với hắn khó cỡ nào không? Người phân xử công bằng giùm ta đi, chúng ta nói từ chuyện lần trước nhé.” Dư Phi càng nói càng kích động, dứt khoát kéo hắn ghế đến trước giường Thủ Căn, khoa tay múa chân, nước miếng tung bay mà lên án thẳng chết tiệt họ Thư, tên Tam Dao kia không phải là đàn ông.

Ánh đèn khê khàng nhảy nhót, bóng lửa chập chờn tạo thành những hoa văn kỳ quái trên mặt Thủ Căn, nhìn thoáng qua, tựa như khoe miệng hơi nhếch, vẽ nên một nụ cười nhẹ vô cùng.

19. Quyển 2 - Chương 19

Thủ Cẩn cảm thấy bản thân luôn dõi theo Tam Dao, chưa từng rời khỏi hấn.

Rất kỳ lạ, song cũng rất an tâm.

Đầu trâu mặt ngựa không mang xiềng xích đến trói y lại, Thủ Cẩn cho rằng đa phần vì y chưa đến thời khắc nhắm mắt xuôi tay.

Bởi vậy Thủ Cẩn rất yên tâm ở cạnh Tam Dao, nghe hấn lải nhải mấy chuyện trời ơi đất hỡi, nghe tiếng hấn nức nở mỗi khi ôm lấy mình.

Có đôi khi, tim sẽ rất đau, rất đau. Muốn vươn tay vỗ về hấn nhưng không sao nhấc tay lên nổi.

Mấy hôm nay, Tam Dao dường như có phần điên cuồng.

Nhìn hấn chốc chốc nghiêng răng nghiêng lợi, điệu bộ như muốn bóp chết y; chốc chốc lại nỉ non cầu xin y, không ngừng hô gọi tên y, lời êm tai nói cả tràng dài, hứa hẹn bao nhiêu điều tốt đẹp; chốc chốc lại ngơ ngẩn ngăm y, trên mặt tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Hấn thế nào rồi?

Còn ta ra sao?

“Người ngày ngày nhìn hấn có ích lợi gì? Hạnh Lâm Tiên Tử nói hấn sống không qua tháng này, người...! Thư gia người còn cần không? Thư Xuân Sơn đã đến rất nhiều lần, rốt cuộc người định gặp không đây?” Vương Thắng đáng thương tức xì khói.

“Tháng trước nàng cũng nói vậy.” Tam Dao cố chấp vẫn hoàn cố chấp, kiên quyết tin tưởng Thủ Cẩn sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào.

“Huynh nói gì với hấn đều vô dụng. Cả việc ôm một gã đàn ông bán sống bán chết bái đường thành thân trước mặt dân chúng toàn thành hấn còn dám, hấn mắc chi phải kiêng kỵ mấy chuyện khác chứ? Thư Xuân Sơn đến thì sao? Gia gia ruột của hấn chết tới nơi hấn còn chẳng buồn đi thăm nữa là.”

Ồi, lẽ nào hấn thật sự tin rằng hòn đá nhỏ xíu kia có thể giành lại mạng người nọ? Người hiểu rõ sự tình duy nhất, Dư Phi, mân mê móng tay, nhỏ giọng than thở: “Cần vợ, không cần cha mẹ điển hình là đây.”

“Các người hết chuyện để làm hử? Hằng ngày chạy tới quấy nhiễu lão tử! Dư Phi, Đới Hà sơn trang người không cần nữa phải không? Bỏ đi lâu đến thế, người không lo trang viên bị người khác đánh chiếm?” Tam Dao bắt đầu công việc hằng ngày: Oanh tạc chư vị khán giả.

Trưng ra điệu bộ ung dung tiêu sái, Dư Phi phát tay, “Không ngại. Có cha ta trấn thủ.”

“Vương Thắng! Chuyện lão tử muốn huynh dò la, huynh dò la ra chưa!” Tam Dao muốn trút giận. Hấn nhất định phải tìm ra bè lũ hãm hại Thủ Cẩn cùng kẻ chủ mưu của chúng.

“Chẳng phải đang tra xét sao. Đối phương làm rất gọn ghẽ, muốn tra ra tuyệt không dễ dàng.” Vương Thắng nhanh nhẩu trả lời.

Tam Dao lườm gã, Vương Thắng ngẩng nhìn trần nhà.

“Cút hết cho ta! Gặp là thấy phiền!” Phong thái lưu manh của Thư Tam Dao càng luyện càng đạt chuẩn.

Khó khăn lắm mới đánh đuổi được hết những kẻ nhiều chuyện, đại lưu manh lê bước đến bên giường, lần mò bàn tay Thủ Cẩn, vừa vờ về các đốt tay người ta, vừa lải nhải:

“Cái tên Vương Thắng kia, hừ, đừng tưởng chút tâm tư của hấn lừa nổi ta. Không thềm vạch trần hấn bởi bây giờ ta mặc kệ hấn thôi. Còn Dư Phi, sớm muộn có ngày ta thịt hấn diệt khẩu, việc hấn biết quá nhiều, lại nắm được nhược điểm trí mạng của ta, quả thật không thể giữ lại.”

“Chả... trách... Dư Phi nói... làm bằng hữu của người... không dễ, người nha...”

“Xi! Ca tưởng làm bạn với hấn dễ lắm ư? Ca chưa thấy trước đây hấn lợi dụng ta thế nào đấy thôi! Giờ hấn còn biết bí mật giúp kéo dài mạng sống của ca, tương lại chắc chắn sẽ lợi dụng điểm ấy để bắt ta giúp

không biết bao nhiêu việc cho xem. Ta? Ta sao chứ? Đàn ông anh tuấn khôi ngô thông minh tuyệt đỉnh võ công cao cường một lòng một dạ như ta tìm đâu ra... Cẩn Tử?”

“Ừm.”

Tam Dao nắm lấy tay Thủ Cẩn, nhìn về phía người nằm trên giường, chớp chớp mắt.

Thủ Cẩn thấy vui vui, cũng chớp chớp mắt với hắn.

Nam nhân đột nhiên thét lớn một tiếng, phóng ra ngoài như lốc xoáy.

Thủ Cẩn trợn mắt, há mồm. Tên kia mắc chứng gì vậy? Điên thật rồi à?

Tam Dao vọt vào vườn, gọi tên Lão Triệu um sùm.

“Đến ngay đến ngay, xảy ra chuyện gì?” Lão Triệu hai tay ướt sũng, lạch bạch chạy ra từ nhà bếp, “Thằng bé Thủ Cẩn lại làm sao?”

“Ông tát ta một cái.”

“Hả?” Lão Triệu tự thấy tai mình còn rất tốt.

“Nhéo cũng được.”

“Ngài chắc chứ?”

“Chắc!” Tam Dao hùng hổ gật đầu.

“Lão nhéo nha?”

“Ông nhéo đi!”

Lão Triệu thò tay phải ra, âm thầm thở dài, tự nhủ: Hà Thủ Cẩn ơi Hà Thủ Cẩn, người đúng là tạo nghiệt, xem xem người dày vò vị gia anh minh thần võ không biết xấu hổ của bọn ta thành dáng vẻ gì kìa.

Nghĩ thì nghĩ nhưng động tác nào dám chậm chạp. Ngón tay lão đặt lên mu bàn tay tên kia, nhón lên chút da – Lão nhéo này!

“Á...!” Tam Dao gào rú, vội vàng bỏ chạy.

Trái tim nhỏ bé của Lão Triệu bị tiếng rống kinh dị của ai kia hù cho đập loạn vài nhịp.

“Là ngài kêu ta nhéo đó nha, tỉnh táo lại cũng chớ trách ta.”

Dè dặt đẩy cửa phòng, nam nhân to xác hết như đứa trẻ rình trộm cha mẹ, lén lút thò đầu qua khe, cả người bám dính lên thành cửa.

“Vào... đi.”

“Ừm.” Ngoan ngoãn bước vào.

“Đóng... cửa... lại.”

“Ừm.” Nam nhân hành động hoàn toàn theo từng mệnh lệnh, cứng nhắc, nề nếp.

Thật không nghĩ tới người tự xưng Thư Tam Dao kia cũng có ngày hiền lành, thành thật. Thủ Cẩn nhìn không được phải bật cười.

“Qua... đây.”

Qua thì qua. Nam nhân lặng người ngồi xuống bên giường.

“Trà.”

Nhanh nhẩu hầu hạ y uống trà.

“Ta đói.”

“Ừm.”

“Đừng khóc...”

“Ta đâu có khóc.”

“Khóc khó coi lắm.”

“Đã bảo đâu có khóc.”

“Được, người không khóc, người đang chảy nước tiểu mèo.”

“Hà Thủ Cẩn!”

“Gi?”

“Oa...!”

Được rồi, đàn ông không chảy nước mắt, chỉ vì chưa thương tâm nhường ấy mà thôi. Thì ra việc ta tỉnh lại khiến tim người đau đến thế? Bây giờ ta đã biết người thương tâm, hơn nữa rất thương tâm, thương tâm vô cùng. Thế nhưng... Người từng gặp thằng đàn ông nào khóc lóc ghê tởm như người không?

Xấu xí. Quá xấu xí!

Xuân về hoa nở, Phiến Mã lại nghênh đón một mùa tràn đầy sức sống.

Mây đen bao trùm Phiến Mã suốt những ngày đông dài dằng dặc cuối cùng cũng tan đi, ánh mặt trời ấm áp trải khắp toàn thành.

Nếu hỏi hiện thời tâm trạng ai tốt nhất Phiến Mã, người hỏi mười người, cả mười đều sẽ trả lời người:

“Đao ca.”

Giờ đây, Đao ca đang rảo bước trên đường, miệng cười tủm tỉm.

Từ lúc ra khỏi cửa hàng của Thư gia, Đao ca đã hí hửng cười mãi, hại đại cô nương tiểu tức phụ trên phố mê mẩn tới thần hồn điên đảo. Tiếc thay... Quý bà quý cô toàn Phiến Mã đều biết.

“Biết chuyện gì?”

“Thì biết Đao ca đã có chủ đấy.”

“Thế vị ‘chủ’ kia là ai?”

“Còn phải hỏi? Miễn là người thành Phiến Mã, ai chẳng biết Đao ca cùng tên thợ mộc thọt chân từng bán đường thành thân.”

“Thợ mộc thọt chân? Đàn ông sao?”

“Đàn ông.”

“Vậy không phải...”

“Suyt, nhỏ tiếng chút. Bây giờ Đao ca không chỉ là Đao ca à nha, biết đương gia mới của Thư gia là ai không?”

“Ai?”

“Khà khà, huynh nói xem?”

Thủ Cẩn tỉnh dậy.

Ban đầu không thể nhúc nhích, việc gì cũng cần Tam Dao chăm sóc. Dần dà, thân thể, khớp xương từ từ hồi phục từng chút một. Đương nhiên, công lao thuộc về Tam Dao đã không nề hà ngày ngày xoa bóp, bằng không ngủ lâu như vậy, chưa liệt toàn thân là may lắm rồi.

Trong phòng ngủ.

“Ta chưa chết?”

“Ca chưa chết.”

“Hiện tại ta là người hay yêu quái?” Thủ Căn mân mê hòn đá trên cổ, hỏi Tam Dao.

Tam Dao cắn y một phát.

“Yêu quái cũng tốt, con người cũng tốt, chỉ cần là ca, ta chịu tất!”

“Cục đá này rốt cuộc thần kỳ ở đâu? Làm sao...” Thủ Căn tháo đá xuống, bảo Tam Dao mở ra.

Tam Dao bắt đầu dùng công tảo nhiệt để mở đá cho y.

Thủ Căn cầm miếng ngọc vẫn nước đưa dưới ánh đèn.

“Nghe nói... người báai đường với ta?”

“Ừ.” Nam nhân mắt nhìn viên ngọc quý, thuận miệng đáp.

“Nghe nói người trong thành đều đến?”

“Ừm... Hình như.” Nam nhân thu hồi đường nhìn, nuốt nước bọt.

“Da mặt người đủ dày nhĩ.”

“Tạm tạm.” Nam nhân khiêm tốn đáp.

“Nghe nói nhà nào không tới, người phái người áp giải người ta tới hả?” Lưu manh không hổ là lưu manh!

“Khụ.” Vương Thắng, huynh nhớ đó cho lão tử!

“Nghe nói người thẳng chân đạp nát bảy cửa chính nhà ta?”

“Về sau... Ừm, chẳng phải đã xây lại à.” Lưu manh nhỏ giọng phân bua.

“Thư Tam Dao!”

“Có mặt!”

“Người thật sự muốn sống cùng ta cả đời?”

“Hả? Còn ai không cho phép chứ?” Nam nhân nóng nảy, “Hà Thủ Căn, ta nói ca hay, giờ ca phản đối cũng muộn rồi. Người trong thành đều biết Hà Thủ Căn ca là người của ta, suốt đời ca đừng hòng lấy được vợ!”

“...Ta là người của người?”

“...Ta là người của ca, được chưa.”

“Tam Dao.” Thủ Căn một tay cầm đá quý, một tay với lên cầm tên to xác kia. Đại lưu manh nổi tiếng nhất, có thể lực nhất toàn thành ghé vào người y, dịu dàng ngắm y.

“Ta và người đều không biết sinh mạng của ta kéo dài nổi đến khi nào. Dù ta có thể thọ như người, người thật bằng lòng cùng tên một chân què quặt như ta sinh sống trọn đời? Trước hết chờ vợ trả lời ta, người nhắm mắt lại mà ngắm thử xem, tướng tượng cảnh người phải hầu hạ một thằng tàn phế ba năm, năm năm, ba mươi năm... Thậm chí lâu hơn nữa. Sau đó lại trả lời ta, người bằng lòng hay không.”

Tam Dao không nhắm mắt, hẩn chăm chăm nhìn Thủ Căn, mỉm cười.

“Chỉ cần ca sống, được ở cùng ca, ta dù ngủ vẫn phải cười tới tỉnh dậy. Căn Tử, ca vĩnh viễn không biết mối tình ta giành cho ca sâu đậm đến nhường nào, mà e rằng cả chính bản thân ta cũng chẳng có cách đo lường. Miễn là ca phải nhớ một câu, nếu như ca rời khỏi ta, trên đời này sẽ không còn ta nữa. Ca đi đâu, ta theo đến đó. Phu xướng phu tùy, nha?”

Thủ Căn không mở miệng, y cúi đầu, hôn nhẹ lên chóp mũi lưu manh của y.

“Ừm. Sau này ta phải quang minh chính đại cùng người bước trên đường lớn cả thành Phiên Mã.”

“Ca.”

“Hửm?”

“Ca mới là người lợi hại nhất.”

“Không lợi hại bằng cha ta.” Thủ Căn thở dài.

“Phiền là phiền điểm ấy.” Tam Dao thở dài theo.

“Nghe nói lão đại Thư gia giờ đã đổi thành người?”

“Ca cứ nói thẳng rằng ca nghe được không ít chuyện cho rồi.” Tam Dao hận không thể tóm cổ tên Vương Thắng lăm mồm đến giẫm cho mười mảy, mười tám cú.

“Ta muốn nghe người nói. Ta nhớ hình như có kẻ từng bảo, chỉ cần ta tỉnh lại, người ta sẽ khai hết bí mật với ta.”

“Bí mật của ta ư...” Tam Dao cười hi hi, bàn tay trên người vợ vuốt ve lần mò làm bộ dâm dăng: “Ta kể một chuyện, ca cho ta đề một lần, thế nào?”

“Bây giờ?” Sắc mặt đen sì của Thủ Căn ửng hồng, chẳng biết do giận hay xấu hổ. “Nếu người không sợ chơi chết ta, xin mời.”

“Ta có bảo bây giờ đâu, cho ca thiếu trước, sau này chúng ta từ từ thanh toán, mỗi ngày hai phần lãi suất.”

Không nói hai lời, Thủ Căn múa quyền chém ngang. Tên kia không đánh không được!

Hai người lập tức quần nhau thành đồng hồ độn trên giường.

“Ồi!”

“Căn Tử ca!” Tam Dao kêu thảm.

Thủ Căn nuốt cái ực.

Tam Dao ngơ ngác nhìn y.

Thủ Căn ngước lên, “Ờ... Xin lỗi.”

“Ca nhỏ ra! Mau nhỏ ra cho ta!” Tam Dao gào khóc thật sự.

“Đợi đã Tam Dao! Đợi chút... Ta lạnh lắm... Ủa lộn, ta nóng quá... Ặc!”

“Căn Tử! Căn Tử...!”

Nhà cửa Tam Dao nhất thời loạn cả lên.

Một ngày trôi qua.

Hai ngày trôi qua.

Mười ngày trôi qua...

Tam Dao tinh thần vừa mới ổn định chút đỉnh nay lại lần đầu tiên cảm giận Hà Thủ Căn nhà hẩn ngút trời.

Lửa giận kia chẳng biết cuối cùng Thủ Căn phải dùng cách nào để dập tắt đây.

Tam Dao thừa thắng truy kích, ép Thủ Căn nhượng bộ vô số điều kiện thiệt thòi, quây mãi rốt cuộc lộ hết bí mật của Tam Dao.

Thì ra Tam Dao là con hoang của đại công tử Thư gia Thư Xuân Sơn. Mẹ hẩn do đương gia bấy giờ của Thư gia, cũng chính là ông nội của hẩn, bức chết, song phụ thân hẩn lại chẳng buồn hỏi han.

Nghe đâu, Thư Xuân Sơn ban đầu chấm trúng khuôn mặt xinh đẹp của mẹ Tam Dao, mẹ Tam Dao vì sinh tồn của thổ dân, biết rõ Thư Xuân Sơn đã có thể thiếp nhưng vẫn đành dăng hiến tấm thân. Kết quả sau khi thân phận thổ dân bại lộ, bà lập tức bị vứt bỏ.

Còn vị sư phụ Phương Đà Tử của Thủ Căn năm xưa chính là cậu ruột Tam Dao. Vì tránh Thư gia truy sát, lại không nở rời khỏi Phiến Mã, ông bèn giả dạng thành người gù để lẫn trốn trong thành. Về sau, Phương Đà Tử nhìn thấy mặt mũi Tam Dao, lờ mờ đoán ra thân thế của hẩn nên đã kể rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Sau khi Tam Dao rời thành, do thân phận bại lộ, Phương Đà Tử bị Thư gia sát hại. Thư gia vì giết một người mà thiêu hủy cả phố.

Tam Dao lớn lên, lần lượt tìm đến các đứa trẻ thổ dân mồ côi, số còn lại nghe được hẳn có bản lĩnh mới tự tìm tới cửa.

Dần dà, Tam Dao gầy dựng nên thế lực của mình.

Hiện tại, Tam Dao đã trở thành chủ nhân duy nhất của cả cánh rừng nơi Phiến Mã. Hóa ra sau khi người nhà họ Thư cùng Tam Dao nói tình nói lý, vẫn không được, võ cũng chẳng xong, toàn bộ thủ đoạn đều sử dụng tất, song Tam Dao hết lần này tới lần khác kiên định lập trường, rốt cuộc bọn chúng đành ôm hận rời khỏi Phiến Mã.

Người của Lê gia đến đòi bảo vật gia truyền trước đây cũng không biết sao lại đột nhiên quay về. Nghe đâu lúc về còn mang theo một người đàn bà bụng to, đồn rằng Lê đại thiếu gia nhìn thấy thì vô cùng mừng rỡ.

Ba tháng sau, Thủ Cầm ngoài chân không thể động đậy, tất thấy dần dần khôi phục trạng thái ban đầu.

Còn Phiến Mã lặng lẽ đổi thay.

Tâm trạng Tam Dao tốt lắm.

Ngắm nước, nước trong veo; ngắm trời, trời xanh biếc; ngắm người, người đáng yêu; ngắm...

“Vương Thắng, huynh đừng áp bản mặt bự xự của huynh đến sát ta như thế được không?” Tam Dao tung cước, cái ghế mượn lực nhích ra nửa thước.

“Ồi dào, ta tự thấy mặt mũi mình không thua kém Cầm Tử ca của người điểm nào, sao gặp ta lại thấy phiền hà?” Vương Thắng bực dọc.

“Huynh có lên giường với hần ta đâu.” Dư Phi nhanh mồm chen vào.

Hai người dùng ánh mắt sắc như đao cùng chém gã.

Tam Dao xoay sang Vương Thắng: “Hôm nay huynh tới làm chi?”

“Không có chuyện thì ta không tới được?”

Tam Dao háng giọng.

“Được rồi, đúng là có việc...” Vương Thắng tự nhận mình gan thỏ, không thể bị dọa.

“Khoan đã!”

Đợi ánh mắt hai người chuyển tầm sang mình, Dư Phi mới nói tiếp: “Tam Dao, người đồng ý với bọn ta trước, nghe xong phải uống hết ba ly trà hăng quyết định chuyện cần làm tiếp theo. Vương Thắng?”

“Đúng, không sai, người trước hết đáp ứng bọn ta phải bình tĩnh, bằng không ta không nói.” Vương Thắng gật đầu lia lịa.

Tam Dao nheo mắt, “Không dính líu đến hai người các người chứ?”

Cả hai trả lời gần như đồng thanh: “Không hề không hề, hoàn toàn không hề!”

Cùng lúc đó, hậu viện. Thủ Cầm nhìn cô gái xinh đẹp như tiên đang thất thần trước mặt.

Đối phương chưa mời đã vào, hơn nữa còn đứng bất động trước giường nhìn y cả nửa buổi.

Thần kinh Thủ Cầm không trâu bò đến mức có thể yên giấc dưới cặp mắt thồ lộ của cô nàng tiên nữ duyên dáng kia.

“E hèm, xin hỏi cô là ai?”

“Bởi vì người như người.”

Hả?

Cô bé chống nạnh, trừng mắt với y, “Chính bởi vì người, ca ta phải nằm trên giường suốt hai tháng; chính bởi vì người, Tam Dao ca trở mặt với ta, còn bảo nếu ca ta không chịu nhận lỗi với người, huynh ấy thấy

ca ta lần nào sẽ đánh lần này; chính bởi vì người, Tam Dao ca giờ đây...” Gặp ta cũng xem như không nhìn thấy.

Tim Thủ Cẩn hơi nhức nhối. Tuy biết Tam Dao bên ngoài dầy dụa cũng không ít hồng nhan tri kỷ, nhân tình nhân ái, nhưng tất cả chỉ là nghe nói mà thôi. Nhưng hôm nay, một trong số đó đang đứng trước mặt y, hơn nữa đáng vẻ còn như cảm hận tận xương tủy. Người bảo tim y không nhức nhối sao được?

“Cô nương, oan có đầu, nợ có chủ, muốn gì cô cứ nói thẳng mặt Tam Dao.” Tam Dao cố gắng ngồi dậy.

“Người tốt ở điểm nào chứ? Khiến huynh ấy có thể vì người mà làm nhiều chuyện đến thế!” Ta có gì thua kém người ư?

Thủ Cẩn thở dài trong lòng, y thật sự không quen đối phó với mấy chuyện này. Đường nhìn chuyển ra ngoài cửa, ôi, hoàn toàn chẳng đánh hơi được mùi của cứu tinh.

“Cô nương rất tốt, cô chăm trụng hần âu cũng là phúc đức của tiểu tử nọ. Thế nhưng... ta thấy, hình như hần thích đàn ông hơn. Bởi vậy không phải cô không đủ tốt, là do tiểu tử có bệnh.”

“Người nói xằng!” Thạch Hồng giận dữ, “Giả sử huynh ắt thích đàn ông, ca ta xinh đẹp như vậy tại sao huynh ấy không vừa mắt. Cả Dư Phi cũng tốt hơn người gấp trăm gấp ngàn lần! Người không cần nói mấy câu qua loa có lệ với bản tiểu thư, bản tiểu thư nhận không nổi thứ lòng tốt giả dối của người!”

Ấy, cô nàng hung dữ quá. Thủ Cẩn khó tránh thâm nghĩ, may thay Thanh Vận nhà ta đáng yêu, dù không vui cũng không cay cú như cô nàng kia.

Không biết con bé hiện giờ ra sao? Còn giận mình không? Càng nghĩ càng nhức đầu.

“Ta thật sự không hiểu cơ chi huynh ấy thích người cho nổi... Ta thật sự không hiểu.” Về mặt cô nàng như sắp khóc đến nơi.

“Cô, cô đừng khóc.” Nhìn thấy cô bé mỹ miều trưng ra biểu cảm như thế, là đàn ông ai không đau lòng.

Thủ Cẩn không nói còn đỡ, y vừa khuyên, Thạch Hồng lập tức nước mắt, tiếng khóc mỗi lúc một lớn.

“Sao bộ dạng người lại như vậy? Sao người không giống hồ ly tinh? Tam Dao ca mù mắt mới chăm trụng người! Hu hu!”

Bộ dạng ta thế nào? Thủ Cẩn đỡ khóc đỡ cười. Có điều cô bé kia dữ thì dữ thật, song ngay thẳng đến đáng yêu. Thủ Cẩn bất giác sờ sờ hai chân dưới chăn, thầm tìm cách đối phó với cô.

Tiếng khóc của Thạch Hồng nhỏ dần.

Thủ Cẩn mãi cân nhắc làm sao để an ủi cô bé, nhưng vừa ngược lên, y bắt gặp nàng đang đắm chiêu nhìn vào... đôi chân của mình. Ánh mắt cô bé dường như thoáng nét... hiểu rõ?

“Cô...”

“Két.” Cửa phòng lần thứ hai bị đẩy ra, lại có người bước vào.

“Lý cô nương.” Thủ Cẩn khách sáo gật đầu chào hỏi. Dạo gần đây, vị nữ lang trung thích cải nam trang tựa hồ mỗi ngày đều thừa dịp Tam Dao không ở trong phòng mà đến thăm y, lúc bắt mạch, lúc chỉ im lặng nhìn y một hồi rồi đi.

“Muội tới làm chi?” Lý Hiểu Hà nhìn Thạch Hồng.

Thạch Hồng dùng khăn lụa thấm hết nước mắt trên mặt xong xuôi mới quay sang Lý Hiểu Hà, nhọt nhọt cười, “Tôi đến xem mặt phu nhân của Tam Dao ca. Sao nào? Tỷ đến được còn tôi thì không à?”

Phu nhân? Thủ Cẩn cau mày.

Lý Hiểu Hà dịu dàng cười, không đặt giọng điệu gây hấn của cô bé vào lòng, tay cầm chén thuốc, xoay qua nói chuyện với Thủ Cẩn:

“Ta chế thử phương thuốc mới, biết đâu có thể giúp chân người khôi phục tri giác.”

Trong căn phòng khác.

“Đã bắt được hết?”

Dư Phi thà rằng hấn la lối om sòm hay xách đao chém người, dù sao vẫn hơn thái độ bình tĩnh khiến người khác lạnh lòng như bây giờ.

“Ừ, trên núi đó, chờ người xử lý.” Vương Thắng trả lời.

Tam Dao lặng thinh.

Vương Thắng đưa mắt cầu cứu Dư Phi, Dư Phi vờ như không thấy, cúi đầu mân mê vạt áo, lén lút chú ý nhất cử nhất động của Tam Dao.

Bất thành linh...

“Lão Triệu.”

Chẳng bao lâu, ngoài vườn vang lên tiếng hỏi đáp: “Gia, có gì sai bảo?”

“Hôm nay ông có nhìn thấy Lý Hiểu Hà không?”

Dư Phi vểnh tai nghe ngóng, đáng tiếc vẫn chẳng nghe ra chút hỉ nộ ái ố nào trong giọng nói của hấn.

“Lý cô nương? Ban nãy mới thấy cô ta bưng thuốc đến phòng Thủ Căn.”

“Ông nói sao?” Tam Dao bật dậy.

“Chết tiệt, chẳng phải ta dặn ngoài ta ra, thuốc của ai cũng không được cho Thủ Căn dùng ư!” Dứt lời, trong phòng đã không còn bóng dáng của hấn.

Lúc Dư Phi cùng Vương Thắng chạy ra cửa, bọn họ nghe thấy âm thanh bất mãn của Lão Triệu văng vẳng truyền đến: “Không phải vừa thấy lão liền chạy tới báo ngại biết à.”

“Rầm!”

Ba người tại trường đồng loạt nhìn ra cửa.

Chớp nhoáng, Tam Dao đã đến cạnh Thủ Căn, quyết không hai lời mà trực tiếp cạy miệng y ra, vươn ngón tay đè lưỡi của y xuống.

“Ô a! Ọe!” Người làm cái quái gì hử!

Khó chịu vô cùng, Thủ Căn bèn khoa tay chém người.

Lý Hiểu Hà nhìn động tác của Tam Dao, trong lòng như bị ai khoét vài lỗ.

“Tam Dao, người làm gì thế?” Ba người Dư Phi lục tục chạy tới.

Sắc mặt Lý Hiểu Hà sâu thẳm, nhẹ giọng mở lời: “Thuốc vẫn còn trên bàn.”

Trên giường, dưới sự nỗ lực của Tam Dao, Thủ Căn đang nôn ọe không ngừng.

“Tam Dao! Thuốc vẫn còn trên bàn!” Vương Thắng nhịn không được đành lớn tiếng cảnh tỉnh.

“Hử?” Tam Dao quay lại, mắt quét qua bàn, chén thuốc bên trên quả nhiên vẫn lặng lẽ nằm đó, chất lỏng trong chén còn chút hơi nóng.

“Ca chưa uống?” Tam Dao tỏ vẻ chưa tin lắm, song bàn tay giữ lấy đầu y dường như nói lỏng hơn nhiều.

Thủ Căn thừa cơ trốn khỏi tay gấu của Tam Dao, hơn nữa còn tranh thủ đập vào gáy hấn một chưởng.

“Người bệnh thần kinh hử!”

Một cái đập này đập đến nỗi tất cả người có mặt giật thót.

Ánh mắt năm người cùng nhau chuyển lên người đàn ông vừa dính chưởng.

Thế mà để họ nhìn thấy hấn... hai tay ôm đầu, mặt mày tái nhợt, tràn đầy oan uổng.

“Ta đây chẳng phải lo ca uống bậy uống bạ rồi sinh bệnh sao, ta...”

Nhìn mặt mày của hắn, Thủ Cẩn không khỏi hồi lỗi, cảm thấy chưởng mình đánh ra cũng hơi nặng tay, “Đau không? Lo thì nói với ta một tiếng, đột nhiên nhào qua cạy miệng người ta, gặp người người chịu không?” Vừa nói Thủ Cẩn vừa vuốt ve chỗ bị đánh ban nãy.

“Hi hi.” Nam nhân cười ngu.

Vương Thắng run rẩy, vẻ mặt quàn quai.

Dư Phi nhìn Thạch Hồng, tưởng tượng cảnh mình bị cô bé trước đuổi đánh, sau vỗ về. Gã mơ đến ngày ngô, trên mặt cũng vẽ nên nụ cười sung sướng.

Thạch Hồng mắt đỏ hoe, vừa giận vừa bất bình.

Lý Hiểu Hà biểu tình không đổi, tay giấu trong áo.

Lão Triệu tinh thần vững vàng, vẻ mặt bình tĩnh nhất ở đây.

“Rốt cuộc người này có gì tốt? Khiến ca phải dính chặt lấy hắn!” Thạch Hồng đột nhiên la hét, lệ tuôn như mưa.

Dư Phi lặng lẽ đến bên cạnh nàng.

Đúng, người này có chỗ nào tốt đâu? Ta cũng khó hiểu lắm chứ bộ...

Ánh mắt Lý Hiểu Hà nói lên nghi vấn giống gã.

Vương Thắng ngó Tam Dao, lại ngó sang người đàn ông trên giường, hổ hổ, náo nhiệt quá nhỉ?

Tam Dao nghe thấy cũng chẳng buồn giải thích, cũng cảm thấy không cần giải thích. Tình cảm giữa người và người, người bảo nên giải thích sao cho phải? Tình yêu, dục vọng hắn giành cho Thủ Cẩn sớm đã sâu tận xương tủy, trong mắt Tam Dao, Cẩn Tử ca nhà hắn chỗ nào cũng tốt, đào đâu ra điểm thua kém người khác.

Tam Dao còn lấy làm kỳ quặc, hà cớ chi mấy tên kia nhìn không ra ưu điểm của Thủ Cẩn, hơn nữa liên tục muốn chia rẽ bọn họ? Lẽ nào chỉ bởi Cẩn Tử ca của hắn là đàn ông?

...Chắc cả mười phần.

Không còn gì để nói, y đành lắc đầu với hắn, dùng mắt ra hiệu bảo hắn tiễn giùm hết mấy vị thần phật kia đi.

Tam Dao chưa xót trong lòng, ánh mắt nhìn chư vị khán giả không mấy thân thiện.

“Ưu điểm của y ta nói các người cũng không hiểu. Các người không thấy điểm tốt của y là do mắt các người mù hết cả lũ.”

“Khụ!” Thủ Cẩn ho khan, nhẹ nhàng giặt giặt áo hắn. Nè, mấy chuyện này nói trước mặt đương sự hình như hơi kỳ à nha?

Tam Dao nắm ngược lấy tay y. Hắn không hy vọng vì những lời thừa thãi của người ngoài, Cẩn Tử ca vốn không thích đàn ông nhà hắn lại lùi bước. Có thể cùng Hà Thủ Cẩn đi đến hôm nay bộ dễ lắm sao?

“Các người tự hỏi lương tâm xem, giả sử Thủ Cẩn không phải nam mà là nữ nhân, dù mặt mũi như nhau, các người sẽ nói thế nào?”

Không đợi mọi người trả lời, hắn tự động nói tiếp:

“Các người sẽ ra sức tìm tòi ưu điểm của y, tỷ như sẽ nói y bản chất hiền lương, vẻ đẹp nội tâm có thể làm lu mờ tất cả; nếu y xinh đẹp, nhưng tâm địa lại không ra sao, các người sẽ nói Thư Tam Dao ta mê luyện sắc đẹp, nói ta chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu; nếu tính thông nghề nào đó, các người sẽ nói y thông tuệ, giúp ích được cho ta; còn giả sử y bề ngoài không dễ nhìn, tính tình không thiện lương, lại không thạo nghề, tóm lại chẳng có ưu điểm gì, chỉ cần là một người đàn bà, các người sẽ nói đàn bà thôi mà, tất đèn xong đều như nhau, biết nói dối tổng đường là được. Các người bảo ta nói đúng hay chẳng?”

Trong phòng trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nức nở của Thạch Hồng.

“Thế nhưng Căn Tử ca của ta là đàn ông, và xui thay, tên Thư Tam Dao không có y là không sống nổi cũng là đàn ông rành rành ra đấy. Các người nhìn đi, đây chính là vấn đề. Bây giờ ta hy vọng các người hiểu rõ một chuyện, không phải Hà Thủ Căn không tốt, là Thư Tam Dao ta không tốt.

Ta thích Căn Tử, bám lấy y cả nửa cuộc đời, sau này vẫn sẽ tiếp tục đeo bám. Đáng tiếc ta không thể sinh con nối dõi cho y, người nhà y vì thế nên đuổi y ra khỏi nhà. Bởi vì ta, y vốn có thể sống cuộc sống yên ổn, song giờ đây lại bị quây đến lộn tung phèo. Cũng bởi vì ta, y phải chịu đựng vô số đau khổ mà người thường khó lòng gánh nổi. Là ta có lỗi với y. Mỗi kẻ trong các người đứng đây đều có lỗi với y!”

Lời này rất nặng, nhưng không ai dám đứng ra phản bác.

Gãi gãi đầu, Vương Thắng ảo não thở dài. Một cây củ cải, một cái hổ. Người ta thích nhau, người bảo liên quan thà gì đến bọn họ?

Thạch Hồng che mặt, lệ tuôn như mưa.

“Trái ớt nhỏ, nếu muội không muốn anh muội tìm thấy muội, muội đừng dây dưa ở đây nữa.” Nói xong, Tam Dao liếc mắt ra hiệu với Dư Phi.

Dư Phi mừng rỡ đến độ biểu lộ ra mặt, vội vã la làng: “Thư Tam Dao! Người đừng quá đáng! Trái ớt nhỏ nếu không vì quan tâm tới người, muội ấy cũng không chạy tới để nhìn sắc mặt của người. Hồng Nhi, chúng ta đi.”

Thạch Hồng mở miệng mấy lần nhưng không tìm được lý do chính đáng đành hậm hực giậm chân, “Thư Tam Dao! Ta hận người!” Dứt lời liền bỏ chạy.

Dư Phi nhìn Tam Dao ra chiều cảm tạ, sau đó hấp tấp đuổi theo Thạch Hồng.

“Vương Thắng, hết chuyện làm rồi hả?” Tam Dao tấn công tên nhàn rồi còn lại.

“Ồ, ta đến thăm đại tẩu, xem hần có gì cần ta giúp không.” Vương Thắng bước đến bên giường, ân cần cười với Thủ Căn.

Thủ Căn nhất thời da gà da vịt nổi đầy.

“Chớ gọi y đại tẩu, cẩn thận Căn Tử dùng gậy đập huynh.”

Vương Thắng nín hơi nhìn Thủ Căn.

Thủ Căn đau khổ gật đầu. Cuộc sống của y mỗi lúc một khác với tưởng tượng của bản thân.

Tam Dao cuối cùng cũng nhìn sang Lý Hiểu Hà, nói: “Hiểu Hà, chúng ta tìm nơi tâm sự?”

“Dạ.” Lý Hiểu Hà ngược lên, bình tĩnh gật đầu.

Thấy Lý Hiểu Hà xoay lưng ra ngoài, Tam Dao ngoảnh lại, dịu dàng nói với Thủ Căn: “Ca nghỉ ngơi trước, chốc nữa ta về.”

Bấy giờ, Thủ Căn chỉ hy vọng tất cả những người ở đây, bao gồm Tam Dao, biến mất càng nhanh càng tốt, nghe thế bèn phất tay đuổi người.

Nào ngờ lúc nam nhân to xác bước qua ngưỡng cửa, hần chợt quay đầu, quàng lại cho y một ánh mắt quuyền rũ vô cùng lắng lơ.

Thủ Căn sắc nước miếng.

Tên, tên lưu manh này!

“Khụ khụ khụ!” Xem ra bị sắc nước miếng không chỉ mỗi mình Thủ Căn.

“Nói đi, huynh gọi muội ra đây vì chuyện gì?” Lý Hiểu Hà dừng bước giữa hành lang trong hoa viên.

Thấy cách phòng ngủ đã đủ xa, Tam Dao cũng không thềm kiềng nề. “Ta không ngờ lại là muội.”

Sự tĩnh lặng bao trùm hai người.

“Hiện tại muội phủ nhận cũng không còn ý nghĩ gì, đúng không?”

Tam Dao không trả lời, mí mắt khép hờ khiến người khác khó lòng nhìn rõ biểu cảm của hắn.

“Huynh không ngờ?” Lý Hiểu Hà bật cười thê lương, “Huynh không ngờ thì đã sao? Muội vì huynh làm nhiều chuyện như vậy, huynh có bao giờ để mắt đến chưa?”

“Ta từng nói, ta sẽ trả muội.”

“Muội không cần huynh trả!”

Tam Dao thở dài, ngồi vắt vẻo trên lan can.

“Kế hoạch của muội thật sự thiên y vô phòng (hoàn hảo), thế nhưng... Muội vẫn hơi mềm lòng, muội nên trước giết toàn bộ những kẻ thực hiện kế hoạch để diệt khẩu, sau hủy thi diệt tích mới đúng.”

“Hừ, muội hà tất phải giết người vì thứ ấy.” Lý Hiểu Hà vẻ mặt khinh rẽ.

Tam Dao rũ mi, che giấu lửa giận trong mắt. “Muội từng giúp ta nhiều lần, ta rất biết ơn muội.”

“Muội giúp huynh không phải muốn huynh biết ơn muội!” Lý Hiểu Hà dường như đã không thể khống chế tâm tình.

Tam Dao im lặng.

“Muội không muốn biết lũ đồng lõa của muội bây giờ thế nào sao?”

“Quan trọng ư?” Giọng nói Lý Hiểu Hà hơi run lên.

Tam Dao gật đầu, đột nhiên cười nói: “Không sai, chẳng còn quan trọng. Muội cũng biết ta không thể dùng thủ đoạn ấy với muội.

Ta không thể chém đứt tứ chi của muội, nhét muội vào bồn nuôi mười ngày nửa tháng; cũng không thể lột sạch y phục của muội, đâm một trăm lỗ tẩm lỗ trên người muội, sau đó quăng muội vào chuồng nuôi heo; càng không thể đập nát các khớp xương của muội, để dịch bên trong từ từ chảy ra; đương nhiên, ta cũng sẽ không rạch nát mặt muội, cho người thay nhau cưỡng gian muội, hoặc giả bán vào kỹ viện.”

“Câm miệng!” Lý Hiểu Hà sau khi quát lên cũng ý thức được mình thất lễ, nàng bèn hít sâu một hơi, cố trấn định tâm trạng.

“Huynh đang uy hiếp muội?”

Tam Dao lắc đầu, cười cười: “Không, ta đang cảnh cáo muội.”

“Huynh!” Trên mặt Lý Hiểu Hà lộ vẻ bi thương khôn xiết, “Huynh đã sớm biết, đúng không? Gần đây huynh luôn chế giễu muội, muội còn thấy lạ sao ba tháng nay huynh không cho muội chần mạch cho Thủ Căn, thuốc muội kê huynh cũng không dùng. Té ra... Ha ha!”

Tam Dao không hề phủ nhận, hắn không hy vọng bí mật kéo dài mạng sống của Thủ Căn để người thứ ba biết được.

“Tung tin đồn hủy hoại thanh danh Thủ Căn, ban đầu ta còn tưởng do Thạch Thừa Phong làm, nhưng hắn phủ nhận. Hắn thừa nhận hắn tìm người trên đường làm nhục y, đánh mắng Thủ Căn, sau đó phái người đánh y, bôi nhọ danh dự của y, nhưng chuyện vứt bỏ y trước cửa nhà hắn nói hắn tuyệt đối không hay biết. Về phương diện nọ, tên Thạch Bàn Tử kia tuy rất cổ hủ, nhưng dám làm dám nhận. Tiếp theo ta từng nghĩ đến Thư gia, hoặc kẻ thù biết được thân phận của ta? Khi ta loại trừ từng người, từng người một...”

“Huynh muốn thế nào?” Lý Hiểu Hà vuốt tóc, xoay người, lưng đối diện với Tam Dao.

Vô vàn phiến lá xanh non mơn mớn bao phủ cả khu vườn, sắc thái tiêu điều lúc nàng mới tới Phiến Mã nay không còn bóng dáng.

“Muội đi đi.”

Bóng lưng Lý Hiểu Hà khe khẽ run rẩy.

Tam Dao lại thở dài não nề, “Thật lòng mà nói, ta không muốn xuống tay với muội, muội cũng đừng bạc đãi chính mình, hãy đối xử tốt với bản thân. Tương lai con cái muội nếu gặp khó khăn cứ đến tìm ta, ta sẽ tận lực giúp chúng. Muội và ta, ân oán hai bên xem như tiêu tan.”

Dứt lời, Tam Dao đứng dậy, quay về hướng hắc vừa đi tới.

Lý Hiểu Hà nhìn phong cảnh trong vườn, không nói lời nào. Nước mắt, tí tách rơi xuống từ mặt nàng.

“Khoan đã! Muội còn chuyện cuối cùng muốn hỏi huynh.”

Tam Dao dừng bước.

“Sao hắc có thể bình phục như bây giờ? Muội bắt mạch cho hắc ta rất nhiều lần, thân thể hiện tại của hắc dường như không khác người thường là bao. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trên cơ bản không có khả năng!”

Tam Dao phát tay, trả lời không chút đứng đắn: “Muội chưa nghe qua tình thâm có thể cảm động trời đất? Thư Tam Dao ta một mối tình thâm dành cho Hà Thủ Cẩn làm cảm động trời đất, thần linh phù hộ, cuối cùng, kỳ tích đã...”

“Đủ rồi!” Lý Hiểu Hà òa khóc nức nở.

Tam Dao rút tay về, ánh mắt lạnh ngắt, trên mặt mang theo ba phần thất vọng mà xoay lưng bỏ đi.

Vương Thắng tựa như vẫn luôn đợi hắc, thấy hắc trở về, lập tức đón trước mặt.

“Lão đại, người có...” Lý cô nương ra sao nhỉ?

Lời còn chưa dứt đã bị Tam Dao hung hăng trừng mắt cắt ngang.

Vương Thắng hoảng hồn gãi mũi, không dám nói thêm.

Lão Triệu đứng sau kéo áo Vương Thắng, Vương Thắng tỉnh ngộ, vội vàng chạy đi tìm hiểu an nguy tính mạng của vị cô nương họ Lý.

Cởi hài, bò lên giường, Tam Dao đuổi lưng ra về lười biếng.

“Lý cô nương thế nào?” Dựa vào sự hiểu biết của y về hắc, Thủ Cẩn lẽ nào không nhận ra tâm trạng Tam Dao đang rất không tốt.

Tam Dao thừa cơ vui đùa vào lòng y, ôm lấy y, trầm giọng đáp: “Nàng đi rồi.”

“Người... thích cô ta?”

“Giả sử không có ca thôi.” Tinh thần Tam Dao hơi mệt mỏi, thuận miệng trả lời.

Thủ Cẩn nửa ngày không hề hé răng. Tam Dao bấy giờ mới phát hiện mình vừa nói gì.

“Ca, ta cùng nàng...”

“Không cần phải nói, ta hiểu. Người và cô ấy kết giao trong hoạn nạn, không nảy sinh chút tình cảm mới lạ. Ta không thấy tò mò lý do cô ta bỏ đi, ta chỉ thắc mắc duyên cớ hại người giận dữ như vậy?”

Thủ Cẩn nhanh chóng đè nén chút khó chịu nhe nhúm trong lòng. Ghen tuông là thế này sao? Thủ Cẩn cười khổ.

Nghe thấy câu hỏi của y, Tam Dao ngồi dậy, tiện tay kéo người bên cạnh vào lòng.

“Nàng... không nên phát tán tin đồn hủy hoại thanh danh của ca, còn phải người sỉ nhục ca, làm ca bị thương.”

“Là cô ta?”

“Ừm.”

Nghe nói kẻ thù lớn nhất của mình lại là vị nữ lang trung y thuật cao siêu, điềm đạm nho nhã nọ, Thủ Cẩn chẳng mấy kinh ngạc. Nỗi chán ghét của cô gái kia dành cho mình, y dùng mũi cũng ngửi ra.

Đây chính là nguyên nhân y không dùng thuốc của cô ta đưa tới ban sáng. Lòng phòng người không thể thiếu, y không phải đứa trẻ chưa hiểu sự đời.

“Trước khi ta lâm bệnh, cô ấy từng tới tìm ta mấy lần. Cô ấy rất thích người.”

“Ta biết.”

“Sau này nếu người muốn lấy vợ sinh con, ta thà rằng người lấy cô bé hung dữ kia cơ.”

“Ha ha!” Tam Dao không giận, hẳn biết không thể nào có chuyện đó.

“Người bề ngoài nhìn như lợi hại lắm, thật ra lại gốc gần chết. Tâm cơ của vị cô nương họ Lý quá sâu, ta sợ tương lai người phải chịu khổ.” Lúc nói chuyện, biểu tình của Thủ Căn vô cùng nghiêm túc.

Tam Dao nhin cười, tim gan mềm nhũn. Thật là, hẳn biết Căn Tử ca quan tâm hẳn, cả việc giúp hẳn chọn vợ cũng cố chịu đựng.

“Người không làm gì cô ta chứ?” Trong lòng Thủ Căn rất phức tạp, hận, khẳng định có. Song đối phương là con gái, lại mang tình mang ân với Tam Dao, y chẳng hy vọng cô ta gặp chuyện không may. Cũng bởi tư tâm, y hy vọng đại lưu manh gốc nghiệt thành thật trong mắt y có thể cắt đứt quan hệ với cô gái kia càng triệt để càng tốt. Làm cô ta bị thương, về sau còn chẳng dây dưa khó dứt?

Tam Dao đại khái đoán ra phần nào suy nghĩ của Căn Tử nhà hẳn. Hẳn siết lấy y, cười cười.

“Đâu có, ta chỉ bắt hết lũ hãm hại ca lúc trước.”

Thủ Căn toàn thân căng thẳng.

Tam Dao cảm giác được nên cố sức ôm chặt y hơn, “Ca, không sao nữa, mặc kệ ca từng gặp chuyện gì, toàn bộ đều đã trôi qua. Vết thương xác thịt cuối cùng sẽ lành lại, về phần... Ca cứ xem như bị chó dại cắn càn, đừng để trong lòng. Ta sẽ giúp ca quên hết tất cả, quên hết những thương đau...”

Tam Dao vừa nói vừa dịu dàng hôn lên đôi môi tình nhân, cuối cùng chẳng biết vì để đối phương quên đi mọi chuyện, hay chỉ bởi hai người đã trong sáng quá lâu, giờ đây nôn nóng muốn múa roi cười ngửa.

“Khoan đã! Người muốn sao hả?” Thủ Căn chẹn ngang hầu kết của hẳn.

“Ây da, ca, đau!”

“Đau cái đầu người! Người giận đồ bìm leo thì có?”

“Đâu nào...” Nam nhân yếu ớt phân bua: “Ta chỉ muốn giúp ca quên...”

“Quên cái gì?” Thủ Căn lông mày trợn ngược, “Người tưởng đàn ông trên đời đều thích chơi đùa mộng đít đàn ông như người hủ? Ta khinh! Bọn chúng biến thái tới đâu cũng không biến thái như nhà người! Mau đứng dậy cho ta!”

“Không muốn.” Nam nhân lí nhí cự tuyệt, “Không có là tốt nhất, mấy thằng đó... Căn Tử, ca xem, ta đã thành ra thế này, xin ca thương xót cho ta...”

“Xéo!”

“Ca! Hà Thủ Căn ca đừng quá đáng! Lần trước ca còn chủ động quyến rũ ta trong vườn, giờ chẳng phải ca đã khỏe lên nhiều à? Mượn mộng ca chơi đùa vài lần thôi mà, nhỏ mọn quá làm chi!”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói... Á!!! Đứt rồi! Đứt bây giờ! Ca, ca mau buông ra! Oa oa!”

Khi Thủ Căn có thể chống gậy xuống giường đã là chuyện của bốn tháng sau.

Hiện tại, Phiến Mã đang vào cuối hạ đầu thu, khí trời bên ngoài rất tốt, không khí nồng đượm tươi mát ngày thu.

Thủ Căn đứng trước cửa nhà, hít sâu một hơi. Y biết, giây phút y bước qua ngưỡng cửa, hôm nay, thậm chí mai sau, y sẽ phải đối mặt với những chỉ trích đả kích của toàn bộ người ở Phiến Mã.

“Ca.” Tam Dao chìa tay muốn dìu y, trên mặt vắt vẻo treo một nụ cười xấu xa song lại quá đỗi thâm tình. Thằng nhãi này! Thủ Cẩn nhếch mép cười, tự nhiên bám vào cánh tay giang sẵn của ai kia. Bất chợt, đầu óc y hoàn toàn thông suốt.

Con mẹ nó, đây là cuộc sống của y cùng Tam Dao, liên quan cái thá gì tới người khác!

“Người dám đi gặp cha ta không?”

“Tiểu nhân nguyện vì ngài đây lên núi đao, xuống biển lửa, quyết không từ nan!”

“Ha ha! Đi thôi.”

Cửa chính mở ra, tiết trời hôm nay tốt đến mức khiến con người chỉ muốn hét ầm lên:

CUỘC ĐỜI NÀY CON MẸ NÓ ĐẸP THIỆT!!!

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-thanh-phien-ma>